

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Disney PRINCE NOVEL



Prince of Thorns & Nightmares

LINSEY MILLER



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

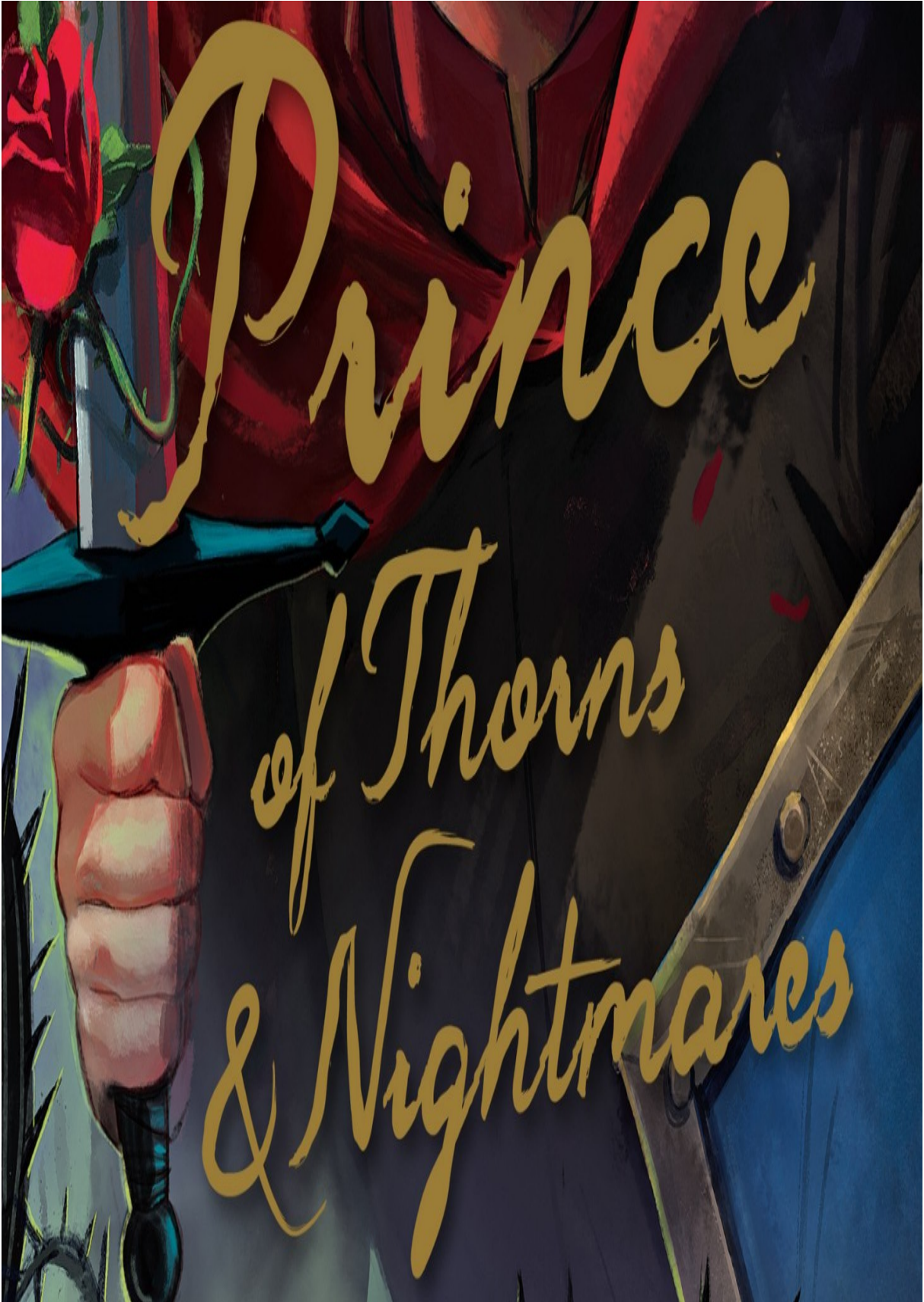
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.







~ A Disney PRINCE NOVEL ~

Prince

of Thorns & Nightmares

LINSEY MILLER



Los Angeles • New York

Telif Hakkı © 2023 Disney Enterprises, Inc. Tüm hakları saklıdır. Disney Press, an imprint of Buena Vista Books, Inc. tarafından yayımlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bilgi için adres: Disney Press, 1200 Grand Central Avenue, Glendale, California 91201.

Birinci Baskı, Ekim 2023

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2022951028

Ciltli ISBN 978-1-368-06912-0

e-Kitap ISBN 978-1-368-09607-2

Scott Piehl tarafından

tasarlanmıştır

disneybooks.com adresini

ziyaret edin

Contents

Başlık Sayfası Telif

Hakkı İthaf Önsöz

1: Nighty Night

2: Sıradışı Bir Prens 3:

Ormanın İçinde

4: Sert Bir Uyanış

5: Bir Gün Çok Adil ve Kötü

6: Çit Cadısı

7: Yabancılar

8: Yiğitliğin ve Gevezeliğin Laneti 9: Öfke

10: Kule ve Şövalye 11: Çok

Tanıdık Bir Parıltı

12: Kalp Kalbe, Diken Dikene 13:

Nadiren Göründükleri Gibi

14: Perilerin Planı

15: Bir Hediye, Nadir Dostluk

16: Bir Rüya Üzerine

17: Balık ve Köpekbalığı

18: Başparmaklarımın İğnesi

19: Oldukça Umutsuz
20: Dikensiz Gül Olmaz 21:
Gerçek Aşkın Öpücüğü
Sonsöz
Yazar Hakkında

Hayallerinin peşinden koşan herkese.
-L. M.

Prologue

KUTLU ŞAFAK Ald Tor Krallığı'nın dört bir yanına yayılmıştı. Tepedeki kaleyi çevreleyen orman, soluk yeşiller ve altın kahverengilerden oluşan bir arapsaçıydı, patikaları iyi giyinmiş yolcular. Karıncalar gibi düzgün küçük sıralar halinde kapıya doğru yürüyorlardı ve yeni boyanmış zırhlar içindeki şövalyeler at sırtında önlerinden geçiyordu. Başlıklar kalabalığın içinde sallanıyor, incilerle süslü elbiseler güneş ışığında parlıyor ve sancaklar sabah esintisinde dalgalanıyordu. Kalenin yakınlarında sesler yükseliyor, asma köprünün üzerinden süzülen müziğe karışıyordu. Taht odasının yüksek kapılarının her gıcırtılı açılışı, rahatlatıcı sesleri bir bıçak gibi keskin bir şekilde kesiyordu.

Prens Phillip yutkundu, koltuğunun sınırları içinde kıpırdandı. ağır ipek tunik giydi ve ayağıyla bacağını kaşdı. Yeni hortum kaşındırıyordu. Yeni yıkanmış yüzü kızarmış ve gergin hissediyordu. Elinde tuttuğu hediye o sabah olduğundan daha ağırdı.

Phillip kendi kendine, "Eğil, selam ver, onları tebrik et ve Prenses Aurora'nın hediyesini ver," diye fısıldadı.

"Ne mırıldanıyorsun delikanlı?" diye sordu babası Kral Hubert, omzunun üzerinden Phillip'e bakarak.

Phillip yutkundu. "Hiçbir şey!"

İkisi de şatonun büyük salonuna açılan kapıların önündeki uzun ziyaretçi kuyruğunun en önünde yer alıyordu. Son birkaç dakikalarını, kendilerine anons yapılmasını bekleyerek geçirmişlerdi.

salonda toplananlar, Phillip'e bolca zaman tanıyarak

Endiše. Daha önce, düşüncelerinden uzaklaşmak için yürüyüş yapmıştı.

"Stefan'la tanıştığında kendi kendine konuşuyor olamazsın," dedi kral. "Stefan ve Leah seni bebekliğinden beri ilk kez görecekler ve sen onları etkilemek istiyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedi Phillip.

Phillip, Kral Stefan ve Kraliçe Leah'yı etkilemek zorundaydı. Babasının Kral Stefan'ın yanında şövalye olarak geçirdiği zamanların hikâyeleri -kılıçtan ve kötü adamlardan başka bir şey olmadan yollarda geçen uzun günler, büyülü kötüler ve onların yordakçılarını avlayan en iyi arkadaşlar ve insan krallıkları sonunda kazanmadan önce kötü peri Malefiz'e karşı son bir savaş ve Phillip'in babasının ona söylediği en ilginç şeylerdi.

Ve konuştuğu tek şey.

"Aferin delikanlı." Babası eğildi ve Phillip'in yeni mavi tuniğini ve pelerinini düzeltti. "Gerçek bir prens olmaya hazır mısın?"

Phillip burnunu çekti, hediyeıı daha sıkı kavradı ve başını salladı.

Önlerindeki büyük kapılar açıldı, trompetler tekrar çaldı ve birisi "Kraliyet Hazretleri, Kral Hubert ve Prens Phillip!" diye anons etti.

"Nihayet," diye mırıldandı Kral Hubert odanın diğer ucundaki tahtlara doğru koşarken.

Phillip anonsla irkildi ve babasının peşinden koşarak kralın onun yakınlardaki yolculuğunu fark etmemiş olmasını umdu.

Tahtlar odanın diğer ucundaki bir oyuğa yerleştirilmişti, yeşil ve mavi ipek brokarlar arkalarında açık bir gökyüzüne karşı bir ağaç tepesi gibi örtülmüştü. Majesteleri Ald Tor Kralı Stefan'ın siyah-altın arması yüksek kirişlerden sarkıyordu. Otururken bile şatosu kadar uzun ve heybetliydi, keskin açılar ve taştan oluşuyordu. Sadece tahtların yanındaki beşiğe baktığında gülümsedi.

Phillip derin bir nefes aldı ve midesindeki çırpınma hissini görmezden geldi. Daha önce ilk kez bu kadar

Bu kadar çok insan ve başka bir krallığın kral ve kraliçesi vardı ve babasının en ufak bir hatayı izlediğini biliyordu. Babasının sarayda her zaman yaptığı gibi omuzlarını dikleştirdi. "Aurora'ya selam olsun" yeterince düşünürse "Kahramanımıza selam olsun "a dönüşürdü. O Prens Phillip'ti!

Korkmasına gerek yoktu.

Phillip kendisine söylendiği gibi oturan iki hükümdarı selamladı ama babası selamlamadı. Kral Hubert kollarını eski dostuna uzattı ve Kral Stefan ayağa kalktı. İkisi kucaklaştı.

Bir gün Phillip de babası gibi sevilen, mutlu, önemli partilere davet edilen ve saygı duyulan biri olacaktı. Bu beklenti onu hem heyecanlı hem de endişeli hissettiriyordu.

Phillip'in babası onu çağırdı ve Phillip koşarak geldi, hediyeği Kral Stefan'a uzattı. Kral kibarca gülümsedi. ve Phillip'in başını okşadı. Ald Tor'un kralı yakından daha sıcak ve misafirperver görünüyordu. Kraliçe Leah öne çıktı ve Phillip'i Prenses Aurora'nın yanına götürdü. Beşiğin kenarından baktı.

Bebek küçük ve solgundu, tombul yumrukları onu kundaklayan mavi battaniyeye sıkıca sarılmıştı. Phillip başka bebek görmemişti ama babası onun yakışıklı, böğüren bir şey olduğunu söylemişti. Bu ise burnunu çekip gülümsüyordu.

Buruşuk, dişsiz bir şalgam gibiydi. Evlenmesi gereken bir şalgam. Babası ona bir prens olarak prensesle evlenmesinin görevi olduğunu defalarca söylemişti.

Phillip iyi bir prens olmak istiyordu. Sadece onunla evlenmenin ne anlama geldiğinden emin değildi ve kimse ona bunu açıklamıyordu. Babası büyüdüklerinde ona anlatacağını söylemişti ama ya prenses onunla evlenmek istemezse? Bebeğe sorabilecekleri gibi değildi.

Trompetler tekrar çaldı ve Phillip'in babası onu uzaklaştırdı. Tavandan aşağıya bir ışık huzmesi vurdu ve hafif bir esinti yüksek kemerlerden sarkan birçok sancağı hışırdattı. Üç figür belirdi, sihirle parıldayan küçük bedenler.

"En şerefli ve yüce ekselansları, üç iyi peri," diye bağırdı spiker. "Bayan Flora, Bayan Fauna ve Bayan Merryweather."

"Periler," diye fısıldadı Phillip ve babası güldü.

Phillip periler hakkında hikâyeler duymuştu ama hiç periyle karşılaşmamıştı.

Şimdi tam önünde çırpınan üç tane vardı. Güçlü ve münzeviydiler, Malefiz'in

İnsan krallıklarını ele geçirmekte başarısız oldular.

Hikâyelerdeki gibi görünüyorlardı, cam gibi ince peri kanatları arkalarında çırpınıyor ve ayakları yerden hafifçe havalanıyordu. Phillip yaklaştı.

Üç kadın vitraydan kanatlarıyla beşiğe doğru uçtu.

Kral Hubert, Phillip'i yakasından çekştirerek, "Her zaman perilerin iyi taraflarında kal," dedi. Phillip'in omzunu okşadı. "Sihirlerinin çoğuna karşı yapabileceğimiz bir şey yok ama verdikleri sözler sonsuza dek sürer. Biriyle bir kez anlaşma yaptığınızda, onları buna bağlı tutabilirsiniz."

Burnunun kenarına hafifçe vurdu ve Phillip kralın öğütleri mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. Babası gülümsedi.

Periler küçüktü ve her biri farklı bir renkte giyinmişti. Yeşil, bir yaprak ya da yosun gibi kahverengiye çalan bir renkteydi. Kırmızı, ateşten çok çobanpüskülü meyvelerine benziyordu ve mavi, bir yaz mevsimindeki sisle aynı grimsi niteliğe sahipti. Sabah. Beşiğe doğru uçtular ve kral ve kraliçeyi selamlamadan önce prensesin üzerine kondular.

"Çocuk her birimizi tek bir hediye ile kutsayabilir. Ne daha fazla, ne daha az," dedi kırmızılı olan. "Küçük prenses, benim hediyem güzellik hediyesi olacak."

Elindeki parlak sarı asayı salladı. Sihir toplandı ve Prenses Aurora'nın üzerinde yıldızlar gibi parladı. Beşiğin üzerine taze kar gibi yağdı.

Güzellik mi? Phillip burnunu kıvırdı. Güzellik güzeldi ama bir hediye değildi.

Ona, memleketi Artwyne'in armasındaki gibi bir ayı hediye etmek istemişti ama babası ayıların uygun hediyeler olmadığını söylemişti.

Yaklaştığı kadar hızlı bir şekilde, kırmızılı peri uzaklaştı ve yeşilli olan Aurora'ya doğru kanat çırpı. Phillip denedi tekrar yaklaşmak için. Babası bir büyücü çağırdığında bir ya da iki kez sihir görmüştü ama bunlar eski rünler, kanlı iksirler ve sıkıcı büyülerdi. Babası her zaman, hiçbir rün çalışmasının onu gerçek bir şövalye yapmayacağını söylerdi. Bir kahraman kendine güvenirdi, başka hiçbir şeye değil.

Ama bu yine de sihirdi ve Phillip perinin asası parıldarken nefesini tuttu. Prensese her şeyi hediye edebilirlerdi - kurnazlık, sadık yoldaşlar, hatta sihrin kendisi! Bu seferki güzellikten daha heyecan verici olmalıydı.

"Minik prenses," dedi peri, "benim hediyem şarkı hediyesi olacak."

"Şarkı mı?" Phillip başını kaldırıp babasına bakarak sordu. "Bunun ne yararı var ki?"

"Güzel bir yüz ve ses daha güzel bir eş yaratır," diye fısıldadı Kral Hubert. "Bunun için minnettar olmalısın."

Phillip bir eşin ne olduğundan emin değildi ama prensese verdiği altın müzik kutusu bir kenara itilmişti. perilerin hediyeleri. Bir ayıyı asla kenara itemezlerdi.

"Bunun benim için ne önemi var?" Phillip sordu. "Hediyelerin onları verdiğin kişi için olduğunu söylemiştin. Bunlar onun için değil. Ya şarkı söylemeyi sevmiyorsa?"

"Sus." Babası kulağına fiske vurdu.

Ardından, mavili peri asasını kaldırdı ve Bebeğe son hediyesini vermeye hazırlanırken rüzgâr neredeyse onu elinden söküp alacaktı. Kapılar duvarlara çarparak açıldı ve insanlar koridor boyunca dağıldı. Phillip'in babası onu tahtların arkasına çekti ve Kral Stefan'ın yanına oturttu. Phillip titremesinin fark edilmemesini umarak babasının bacaklarının arasından baktı. Sesler onu korkutmuştu ama babasının tepkisi onu daha çok korkutmuştu. Babasını hiçbir şey korkutamazdı.

Açık gökyüzüne rağmen gök gürledi ve sallanan kapıların dışında yere şimşekler çaktı. Odanın ortasında hastalıklı yeşil bir ateş canlandı. Dumansız ve değişken alevler kendi içlerinde dönerek

Kral Stefan'dan bile daha uzun, kıvrak bir figür oluşturunuyordu. Başlığı üzerinde yükseliyor, pelerini titreyen gölgeler gibi hareket ediyordu. Gülümsüyordu, alaycı ağzı soluk teninde kırmızı bir çizgiydi. Asasının ucundaki kürenin üzerine bir kuzgun tünemişti.

"Neden!" diye bağırdı kırmızı peri. "Bu Malefiz!"

Bu isim Phillip'e bir ok gibi saplandı. Malefiz'in kapana kısılmış olması, yaptığı kötülükleri düşünmek için dağına kapanmış olması gerekiyordu. Phillip'in babası ve yandaşlarının onu Yasak Dağ'a geri göndermeleri yıllar almıştı ve şimdi hepsinin önünde duruyordu. Phillip cesur olmaya ve ürkmemeye çalıştı ama kadın ona baktığında, tıpkı bir aşçının jambona baktığı gibi bakıyordu. Ürperdi.

Sonra kimsenin onu görmediğinden emin oldu.

"Burada ne arıyor?" diye sordu sözünü kesmiş olan mavili peri.

Yeşil olan onu susturdu.

"Pekâlâ," dedi Malefiz. Sesi birbirine sürtünen çalı çırpı ya da donmuş bir nehirde öğüten buz gibiydi. Diğer perilerden daha uzun ve sivriydi, keçi boynuzu gibi sivri bir başlık ve geniş bir elbise giyiyordu ve Phillip'i ürperten bir kibirle kendini taşıyordu. "Oldukça ışıltılı bir topluluk, Kral Stefan. Kraliyet ailesi, soylular, kibarlar." Tahtlara doğru süzüldü ve burnunun ucuyla diğer perilere baktı. "Ve-ne kadar tuhaf -Ayaktakımı bile."

Kaşlarını çattı ve diğer periler mavi olanı tutmak zorunda kaldı.

"Gerçekten de, bir iş bulamadığım için kendimi çok üzgün hissettim.

Davetiye." Malefiz kuzgununu okşadı ve tahtların dibinde durdu.

Mavi peri hırladı, "İstenmiyordun."

"İstemiyorum. . ." Malefiz soluk soluğa kaldı, kara gözlerini devirdi ve güldü. "Ah, canım. Ne garip bir durum. Bunun sadece bir dikkatsizlikten kaynaklandığını ummuştum. Bu durumda, yola çıksam iyi olacak."

Phillip ne olduğunu anlamamıştı. Babasının yumrukları yanı başında titriyordu. Hafifçe döndü ve Kral Stefan'ın bakışlarını yakaladı. İkili, Phillip'in kalbini sarsan bir korku bakışını paylaştı.

Malefiz gidecekmiş gibi döndü, ama kuzgunu hepsine dik dik bakmak için iki büklüm kaldı.

Kraliçe Leah, "Peki siz gücenmediniz mi Ekselansları?" diye sordu.

"Neden, hayır, Majesteleri." Malefiz durdu, sanki soruyu bekliyordu ve gülümsedi. "Kötü niyetli olmadığımı göstermek için ben de çocuğa bir hediye vereceğim."

Kral Stefan ve Kraliçe Leah beşiğe doğru ilerledi ve üç peri prensesi korumak için kendilerini beşiğin üzerine attı. Malefiz kollarını iki yana açtı. Phillip titreyerek gözlerini ondan alamadı.

"Hepiniz iyi dinleyin," dedi ve sesi korkunç bir şekilde yankılandı. Doğal olmayan bir şekilde. Phillip'in duyabildiği tek şey bu olana kadar. "Prenses gerçekten de zarafet ve güzellik içinde büyüyecek, onu tanıyan herkes tarafından sevilecek, ama on altıncı doğum gününde güneş batmadan önce, parmağını bir çıkırcık ve ölüm."

Kuzgun havalandı ve Malefiz parmaklarını asasının etrafında döndürdü. Etrafında büyüyen yeşil büyüden canavar silüetleri battı ve Kraliçe Leah'nın nefesi kesildi. Phillip bakışlarını Malefiz'den ayırdı. Kraliçe Aurora'yı kollarının arasına aldı.

Ve Malefiz onun korkusuna sadece güldü.

"Yakalayın şu yaratığı!" Kral Stefan bağırdı.

Muhafızları ileri atıldı ama Malefiz'in asası tekrar yeşil renkte parladı.

Hala gülerek, "Geri çekilin, sizi aptallar," dedi.

Şimşek çaktı ve o gitti, yeşil bir küre Damlayan sihir onun olduğu yerde havada asılı kaldı. Kuzgunu bir kez öttü ve büyüünün içinde kayboldu. Büyü soldu.

Phillip olanları kendi kendine tekrarlamaya başladı ve gerçek olduğundan emin olmak için kalçasını çimdikledi. Bir kâbus gibiydi ve kimse onu durdurmak için bir şey yapmamıştı. Şövalyelerle dolu bir salonda iki efsanevi kral ve Malefiz, Prenses Aurora'yı lanetlemiş ve hiçbir şey olmamış gibi çekip gitmişti.

Hiç de hikâyelerdeki gibi değildi. Babası ve kral kılıçlarını çekmiş bir halde Malefiz'le karşılaşmaya gitmemişlerdi. Phillip'in babası sadece Phillip'in kolunu sıkıca tutmuş ve onları Malefiz'in durduğu yerden uzaklaştırmaya devam etmişti.

Kral Stefan ve Kraliçe Leah, Aurora'ya şöyle bir baktılar Cılgın gözler ve kırmızı peri onlara yavaşça yaklaştı. Kalabalık salonun kenarlarında ilerledi, insanlar prensesi görmek ya da muhafızlarla konuşmak için. Birinin bunun nasıl olabileceğini sorduğunu duydu. O da bunu bilmek istiyordu. Babasının tuniğini çekiştirdi ama görmezden gelindi.

"Umutsuzluğa kapılmayın Majesteleri," dedi kırmızılı peri. "Merryweather'ın hâlâ verecek bir hediyesi var."

"O zaman bu korkunç laneti bozabilir mi?" diye sordu Kral Stefan ve Phillip kralın sesinin titrediğini duyunca şok oldu.

"Oh, hayır, efendim." Phillip'in artık adının Merryweather olduğunu bildiği mavi peri başını salladı.

"Malefiz'in güçleri çok büyük," dedi kırmızılı olan.

"Ama o yardım edebilir!" diye bağırdı üçüncü peri.

"Ama. . . ." Merryweather diğer perilerden krala baktı ve diğer ikisi onu prensese doğru yaklaştırdı.

Yeşil giysili olan omzunu sıvazladı ve "Elinden geleni yap canım," dedi.

Phillip babasının bacaklarının arkasından sürünerek çıktı, korku içinden sızıyordu. Beklenti havayı sihir gibi renklendirdi. A

Peri'nin en iyisi kesinlikle en iyisi olacaktır.

"Tatlı prenses." Merryweather kollarını salladı ve asasını kaldırdı. "Eğer bu kötü cadının hilesi sayesinde parmağınız batarsa, orada hala bir umut ışığı Sana verdiğim bu hediyein içinde olabilir. Ölümde değil, sadece uykudayken kader kehanetini tutacaksın ve bu uykudan Gerçek Aşkın Öpücüğü büyüü bozduğunda uyanacaksın."

Kral Stefan rahatlamıştı. Kraliçe Leah Aurora'yı göğsüne bastırmış, perilere teşekkür ederken ona gülümsüyordu. Kral Hubert Phillip'in sırtını sıvazladı.

"Gördün mü delikanlı?" diye sordu babası. "Onların iyi taraflarında kal." Phillip hiç görmemişti.

"Malefiz'in dağdan ayrılamadığını sanıyordum," dedi Phillip. "Buraya nasıl gelebildi?"

Ama kimse onu dinlemiyordu. Kraliçe bebeği beşiğine yatırdı ve babası Kral Stefan'la konuştu.

". . ayrılabilceğine dair hiçbir belirti yok," diyordu Kral Stefan. "Hem de hiç! Gözcülerim olağandışı bir şey rapor etmedi ve perilerin onun kaçıışından haberi olmadığı açık."

Phillip'in babası oflayıp pufladı ve çenesini ovuşturdu. "Barney'e soracağım. Gücü beklenenden daha hızlı geri geldi ya da bugün kaçmak için hepsini yaktı. Barney bilecektir."

Kral Stefan'ın eli beşikten hiç ayrılmadı. Korku gitmişti ama hepsinin üzerine bir gerginlik çökmüştü. Phillip beşiğin kenarından baktı, prensesin yanağını dürttü ve ofladı. Güzellik ve şarkı!

"Yine de sana bir ayı getireceğim," diye fısıldadı ona. "İhtiyacın olacak gibi görünüyor."

I

Knighty Night

Yağmurdan sıırıslıkılam olmuş ve avcı yahnısı kokusuyla boğulmuş DINGY HANI'nda, ilk atışının ortasında sondan bir önceki dart turunda, Ekselansları Prens Bir yıl önce şövalye ilan edilen ve her türlü prenslik işinde yetenekli olan Artwyne'li Phillip dart tahtasını tamamen iskaladı.

Kalabalığın yarısı inledi. Birkaçı ona bakır çürükleri fırlattı, sikkeler yere çarptı. Phillip bir tanesini yakaladı, öptü ve rakibinin önünde eğildi. Şüpheli derecede iyi nişan alan ve ondan birkaç yıl önde olan bir değirmenci, dartıyla onu selamladı.

"Kaybetmek pek de şövalyece bir davranış değil," dedi, çantasını göstererek. "Yine de umarım parayı ödeyecek kadar şövalyesindir."

Phillip, kraliyet ailesinin alışlagelmiş ziynetlerinden kaçınmıştı, Kıyafetlerinde önemsiz bir ailenin sıradan armasıyla seyahat ediyordu ama handaki herkes onun bir gün önce zırhıyla at sırtında geldiğini görmüştü. Sadece bir şövalye ve o oynamaya başladıktan sonra herkes oyunlardaki bahisleri artırmıştı. Neyse ki henüz kimse onu Prens Phillip ile ilişkilendirmemişti. Böyle kırsal bir bölgede portreler nadirdi ve adı da şüphe uyandırmayacak kadar sıradandı. Soylular asillerden daha yaygındı, Her neyse.

İnsanlar şövalyeleri bekliyordu; serseri prensleri değil.
"Merhamet edin," dedi Phillip. "Akşam yemeğini karşılayabilmek için şövalyeliğimi sattım."

Şey, o hatalıydı.

"Ona merhamet göstermeyin," dedi arkasından bir kadın, tanıdık sesi yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Her gece kaybediyor, o yüzden buna alışkın olmalı."

Bir yıldır yaveri, üç yıldır da arkadaşı olan Johanna'nın ona hiç saygısı yoktu ve Phillip de böyle olmasını tercih ediyordu.

"Aklımın bir köşesinde seni burada bırakmak var," dedi ve omzunun üzerinden ona baktı.

"Aklının yarısı sende mi var?" Nefes nefese kaldı ve kalbini tuttu, ağzı tamamen inandırıcı bir şok içindeydi. "Fark etmemiştim."

Johanna'nın üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünmesine izin vermek daha iyiydi. Uzun boylu ve yapılıydı, bir kavgada onu kolayca alt edebilirdi. Kamp yapmayı tercih ederdi, kimse duymadan yüksek sesle şiir yazabilirdi ama Phillip onları iki haftalık yolculuğun ardından dün gece küçük köye vardı. Islak siyah saçları başının etrafında bir taç şeklinde örülmüştü, bu da yoldan sapıldığı için çok kızgın olmadığının bir işaretiydi. Johanna bile sıcak bir banyoyu es geçmezdi.

"Oyalanmasına izin verme Maxine!" diye bağırdı kapının yanındaki bir kadın. Bir gece önce Phillip'i satrançta yenmişti ve ondan kazandığı parayı parmak uçlarında gezdiriyordu. "Kazan ki eve daha erken ve daha zengin gidebileyim."

Maxine -Phillip gerçekten de kaybetmeden önce insanların isimlerini öğrenmeye başlamalıydı- kulaklarına kadar kızardı.

"Belki de kaçırmak iyi hesaplanmış bir hamleydi," diye mırıldandı ve esneme numarası yaptı. "O senin arkadaşın mı?"

"Emma yeterince arkadaş canlısı," diye mırıldandı Maxine.

Phillip bilerek ıskalamıştı. İnsanlar bütün gün boyunca dart oynayıp durmuş, parasını çalmışlardı.

Maxine iyi bir rakipti ama elleri titremeye başladı.

insanların izlediğini fark ettiği an. Emma'nın da kalabalığa katıldığını fark ettiğinde Maxine dartın ne olduğunu neredeyse unutmuştu.

Belki Maxine onun yorulduğunu düşünseydi, kendini bu kadar baskı altında hissetmez ve onu açıkça yenerdi.

Okunu fırlattı ve ok duvara oyulmuş orta halkalardan birine isabet etti.

"Altı puan," dedi Phillip, bir sonraki dartını alırken. O da tahtanın kenarına çarpıp yine de kaybedebilirdi. "Ne yapmalıyım?"

Maxine bu oyuna beş gümüş asil yatırdıktan sonra daha önce kaybetmesini izlemek. Phillip için zenginlik hiçbir şeydi.

-Bu düşüncenin ne kadar cazip olmadığının farkındaydı ama onun eğlenmesinin ve Maxine'in eve biraz kolay para götürüp aşık olduğu kızı etkilemesinin ne zararı olabilirdi ki?

Atışı büyük bir gürültüyle tahtanın kenarına çarptı. Phillip de Johanna gibi soluk soluğa kalmıştı. Yıllar önce nasıl pişman ve hayal kırıklığına uğramış görüneceğini öğrenmişti ama alaycı abartı çok daha eğlenceliydi. Emma alkışladı ve Maxine kızardı. Phillip gülümsemesini bir esnemeyle daha gizledi.

"Rövanş yarın mı?" diye sordu Maxine'e.

"Elbette." Şaşkınlık yüzünü buruşturdu. "Ama siz şövalyelerin düğün için hazırlanmanız gerektiğini düşündüm ve bu sadece-"

Bu yorum bir anda içindeki mutluluğu söküp aldı ve yerine öfkeyi getirdi.

"Ben o tür bir şövalye değilim," diye tersledi Phillip, öyle demek istememiş olsa da.

Düğüne aşağı yukarı yirmi altı gün ve on sekiz saat kalmıştı ve kesinlikle düğüne kadar Ald Tor'un krallığına gelmeye niyeti yoktu. gerekli.

Phillip son dartını aldı, Maxine'e turnuvanın geri kalanında iyi şanslar diledi ve Johanna'ya giderken onun üzerine bahis oynadı. Johanna'nın yanındaki tabureye çöktü.

"Yine mi kaybettin?" diye sordu bakmadan. Başını onun doğum günü hediyesi olan ince bir kitabın üzerine eğmişti ve akşam yemeği unutulmuştu. Bütün yıl deftere bir şeyler karalamış ve son çalışmasını görmesine izin vermemişti.

Genellikle

At sürerken ona en yeni şiirini okudu. "Babana karşı büyük isyanın olarak krallığının her köşesinde bir sikke kaybetmeyi hayal ettin mi hep?"

Phillip kendi kendine gülümsedi. "Kumarın isyan sayılacağını sanmıyorum, ama eğer teklif ediyorsan. . ."

Kaybedilen gurur ya da para umurunda değildi. Çocukluğundan beri kaderi belirlenmişti, o yüzden kaybetmenin ya da kazanmanın ne önemi vardı ki? Hayatında ilk ve son kez Prenses Aurora'yı kurtarmak için eğitim almıyor, hatta onu düşünmüyordu bile. Bu yolculuğun tüm amacı buydu - dikkat dağıtmak.

"Haince şakalarınızı benden uzak tutun," dedi Johanna.

Phillip çaldığı dart ile uzun burnunun ucuna dokundu ve kitaba göz atmaya çalıştı. "Bu daha iyi değil mi? aşırı süslü zırhlarla kalenin etrafında durup skumps oynamak mı? Tek yaptığımız kalede oturup törensel görevler yapmaksa, bir sonraki büyük destanı nasıl yazacaksınız?"

"Bu törenlerin çoğu ayakta durmamızı gerektiriyor," dedi ve kitabı ondan uzaklaştırarak sivri bir bakış attı. "Düğün için seni Majestelerine teslim ettiğimde tek parça olduğun sürece, ne yaptığın umurumda değil."

Phillip onu susturdu ve diğer müşterilerin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı.

"Benimle düğün hakkında konuşma," diye fısıldadı, duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu.

Bu gerçek bir düğün bile değildi; Kral Hubert'in, nişanlısı Prens Phillip ve Prenses Aurora'nın ne hissettiğine bakmaksızın, ailesini en yakın arkadaşının ailesiyle birleştirmesinin bir yoluordu.

Phillip onun duygularını bildiğinden değil, çünkü onunla sadece bir kez, o henüz bebekken tanışmıştı.

"On beş yıldır kimse ne ondan ne de o perilerden haber aldı," dedi Phillip, her kelimesi bir yaradan çıkan zehir gibi akıp gidiyordu. "Belki de bir daha düşün."

"Saklanmanın amacı haber alınamamaktır," dedi Johanna. "Kraliyet ailesi her zaman iş için evlenir ve sen de nişanlandığını yıllardır biliyorsun. Neden hâlâ şok olmuş gibi mi davranıyorsun?"

Phillip bunun gerçek aşk, ejderhalar ve şövalyeler hakkındaki tüm o hikayelere inandığı için olduğunu söyleyemezdi.

"Böyle bir romantik için acı sözler" dedi.

"Romantizm ve gerçekçilik karşıt güçler değildir," dedi Johanna ve uyku olabilecek bir kelimeyi karaladı. "Yemeğini ye. Kerevizin hepsini senin için bitirdim."

Yanındaki çoğu havuçtan oluşan güveci işaret etti ve Phillip gülümsedi. Atı Samson onu çok kıskanırdı.

"Tamamen benim yararına bir hareket, eminim," dedi ve kâseyi aldı. "Ayrıca, eğer yine lanet hakkında yazıyorsan-"

Hanın kapısı kırılarak açıldı. İçeriye üç kişi doluştu, bıçaklar yere yağmur suyu damlatırken

onları salladı. Birkaç kişi çığlık attı, bazıları sürahileri ya da tabureleri salladı ve Phillip kâsesini masaya geri koydu.

"Bana bunun bir soygun olmadığını söyle," dedi.

Johanna kitabını kapattı. "Bunun daha çok bir şantaj olacağını umuyorum."

"Hepiniz onun dediğini yapın, paranızı masaların üzerine bırakın ve ellerinizi gözünüzün önünde tutun, böylece yaşarsınız," dedi.

en uzun boylusu. Başlarını en öndekine doğru eğdiler.

Kısa boylu ve gümüş kafalıydı, mavi gözlerindeki hain bakış yakışıklı yüzünü buruşturuyordu. Kemerindeki halkadan bir bıçak çıkardı ve içeri daldığında hâlâ ön kapının yanında duran Emma'ya doğru kaldırdı.

"Yapmazsan," dedi, "kız ölür."

Phillip çaldığı dartı ve iki elini masanın üzerine koydu, Johanna da cüzdanını dartın yanına fırlattı. Diğer iki hırsız herkesin parasını toplarken üçüncü hırsız da bıçağını Emma'nın boğazına dayayarak izledi. İki kişi Maxine'i kollarından yakalamış ve zapt etmek için ağzını kapatmıştı. Phillip iki hırsızı Johanna'nın çantasını alırken izledi. para ve dartını bıraktı. Yavaş yavaş turlarını bitirdiler.

Bu hırsızların peşinden gitmeye değmezdi. Ne Johanna ne de kendisi savaşmaya hazırdı. Silahları ve zırhları odalarında ve gece yoğun bir yağmur ve sis vardı. Phillip kaybettiği parayı iki katına çıkarabilir. Eğer Johanna ve o, malzemeleri olmadan buradaki üç kişiyi indirmeye çalıştılar, muhtemelen kaybetmeyeceklerdi, ama bir seyirci yaralanabilirdi.

"Pekâlâ," dedi en yaşlı hırsız. Sanki daha büyük bir kavga bekliyormuş gibi duraksadı. "Pekala, biz gidiyoruz ve kimsenin komik bir şey yapmadığından emin olmak için onu da yanımızda küçük bir yürüyüşe çıkaracağız. Kim takip ederse, o ölür."

Emma'yla birlikte kapıdan çıkıp gözden kayboldular ve hanın sakinleri çılgınca konuşmaya ve panjurlu pencerelerden dışarı bakmaya başladılar. Maxine kendisini tutan insanlara doğru yığıldı. Phillip yemeğini aldı.

"Kesinlikle olmaz," dedi Johanna. "Takip ediyoruz." "Onu bırakacaklar ve ben de herkese borcumu ödeyebileceğim," dedi.

Phillip.

"Ama ya yapmazlarsa?"

Phillip omuz silkti.

"Hırsızların dürüst olması üzerine bir başkasının hayatı üzerine bahse giren adam mı olmak istiyorsun?" Johanna sordu. "Çünkü bana yardım etmezsen senin hakkında yazacağım destan bu olacak." Bir fiske vurdu elinin tersiyle. "Ve eğer insanlara para saçmaya başlarsan, senin sıradan bir şövalye olmadığını anlarlar."

Phillip iç çekti. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi ama Johanna'yı önemsiyordu. Ve Emma'yı.

dün geldiğinde iyi bir çocuktur. Her şeyi yeniden yerleştirdi.

"Tamam, ama onları uzaktan takip edeceğim ve sadece Ona zarar vermeye çalışırlarsa müdahale edin," dedi, ayağa kalkıp gerinerek. "Sen yukarı çık, eşyalarımızı al ve Samson'la beni takip et. Emma'yı terk ettiklerinde onları tutuklayabiliriz. Eğer ısrar ediyorsan."

Ellerinde rehine yokken onları yakalamak daha kolay ve güvenli olurdu.

"Israr ediyorum ama yalnız gidemezsin."

"Her zaman bir şövalye gibi davranmasam da ben bir şövalyeyim," dedi. "Ne yaptığımı biliyorum."



Phillip silahsız ve zırhsız bir şekilde kasvetli karanlığın içine daldı. Dışarıdaki caddeyi duman kadar yoğun bir sis kaplamıştı ve ılık bahar yağmurunun geride bıraktığı nem rahatsız ediciydi. Gece, kasabayı çevreleyen yemyeşil ormanı koyu çivit rengine boyamıştı ve bulutlar var olan azıcık ay ışığını da karartıyordu. Çiseleyen yağmurdan sıırıslam olmuş Phillip, müdahale edebilecek kadar yaklaşıp kadar hırsızların arkasından sürünerek ilerledi. Ağaçlar mükemmel bir saklanma yeri.

En kısa boylu olanı, düz kahverengi saçları yağmurdan geriye kaymış, duraksadı ve omuzlarının üzerinden baktı. "Kimsenin geleceğini sanmıyorum."

Phillip yol boyunca uzanan küçük bir duvarın altına eğildi.

"Onlara yapmamalarını söyledin," dedi Emma. "Beni istemiyorlar öldü."

Üçüncüsü, "Aferin sana," diye mırıldandı. Kırmızı buklelerini gözlerinden sildiler. "Efendim, ne yapacağız?"

Phillip'in lider olduğunu düşündüğü Sire, "Yürümeye devam edin," dedi. "Planıma sadık kalacağız."

Sire bıçağı Emma'nın boğazının yanında tutuyordu. Onu rahatça kullanıyordu, bu da endişe vericiydi. Daha az endişe verici

Kızıl saçlı hırsızın zehirli bir yılan gibi tuttuğu ve daha önce hiç kullanmadığı belli olan küçük arbaletiydi. Üçüncüsü ise kendi elindeki balta karşısında tamamen şaşkına dönmüş görünüyordu.

"Beni sonsuza dek tutamazsın," dedi Emma. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Artık yeterince uzaklaşmış olmalıyız."

Sire bıçağın düz tarafıyla ona vurdu. "Sana dur dediğimde duracaksın."

Phillip, Sire'in umursamazlığını umursamadan patikadan fırladı ve onları sollamak için geniş bir kavis çizdi. Kızıl saçlı olan onu duymuş olmalı ki bir el ateş etti. Phillip'in sağındaki dalları zararsız bir şekilde yırttı ve bir çalının arkasında dizlerinin üzerine çöktü. Bir şövalye olarak sık sık kasabanın bekçiliğini ve koruyuculuğunu yapmıştı ama bunlar şimdiye kadar karşılaştığı en tuhaf hırsızlardı.

"Bunu neden yaptın?" Sire başını arkaya eğdi ve iç çekti. "Birini öldürebilirdin."

Hırsız cevap vermek yerine eğildi. Phillip gözden kaybolacak kadar alçalarak yola doğru sürünmeye başladı. Memnuniyetle, Emma, Sire'in ulaşamayacağı bir yere çekilmişti. Phillip baltalı hırsızdan iki adım ötede durdu.

"Dediğimi yap," diye mırıldandı Sire. "Bu neden bu kadar zor?"

Tepesinde şimşekler çaktı. Phillip saldırdı, zamanlamasını gök gürültüsüyle birlikte adım attı. Çalılıkların arasından geçip çaldığı oku Sire'in yüzüne fırlattı. Hırsızın sol yanağına isabet eden ok onu bir çığlıkla yere sererken, diğer ikisi de Phillip'e doğru döndü.

Phillip baltalı olana saldırdı ve böğrüne sert bir darbe indirdi. Baltayı düşürdüler. Onunla birlikte ayağa kalktı. el. Arbaletli hırsız bir el ateş etti.

şaşırtıcı bir isabetle onu kıl payı ıskaladı. Phillip bir balta darbesiyle arbaleti kenara fırlattı ve

Tökezleyerek geri döndü. Adım adım uzaklaşan Sire ayağa kalkmaya çalıştı ve Emma hana doğru koşmaya başladı. Phillip kapıyı çarptı.

Baltanın sapı yaylı tüfek hırsızının şakağına saplandı. Yola yığıldılar.

Şimşek tekrar çaktı ve Phillip Sire'a doğru hamle yaptı. Şansı yaver giderse, o -ve para- yere düşer düşmez diğerleri teslim olacak ya da dağılacaktı.

Phillip baltayı Sire'a doğru savurdu. Şaşırtıcı bir hızla hareket ederek bıçağıyla darbeyi engelledi. Muhafız baltanın sapını yakaladı ve neredeyse Phillip'in elinden çekip alacaktı. Phillip hareketle birlikte döndü, kendine güveni titreyerek Sire'ın dizlerine bir tekme indirdi. Sire bir ulumayla yere yığıldı.

Ama Phillip diğer iki hırsızla yüzleşmek için döndüğünde onlar kaçmadı. Hatta biri Sire'a güldü.

Belki de Phillip bu üçlüyü yanlış tanımıştı.

"Hepiniz teslim olsanız iyi olur," dedi baltayı kavrayışını ayarlayarak.

Hırsızlardan biri arbaletini, diğeri de yumruğunu kaldırdı.

Phillip silahsız olana, "Ne kadar iyimsersin," dedi ve baltayı çevirdi. Johanna şimdiye kadar onlara yetişmiş olmalıydı. Phillip iyiydi, ama yağmurda üçe karşı bir iyi değildi. "Biliyor musun, eğer

Şu anda parayla koşuyor olsaydınız ve sizi rahat bıraksaydım, sizi durdurmazdım."

Phillip endişesini sahte bir güvenle bastırarak bunu ağır ağır söyledi. Geriye doğru süründü ve Sire'ı yolun ortasından uzaklaştırmaya çalıştı. Sis hanı gözden gizliyordu ama Phillip hırsızların Johanna'nın geldiğini görüp paniğe kapılmalarını istemiyordu. Yolu kaplayan ağaçlar biraz koruma sağlayabilirdi. Belki silah olarak kullanabileceği bir dal bile bulabilirdi.

"Kaçmak mı?" Sire elinde bıçakla ayağa kalktı ve Phillip'in peşinden yürüdü. "Tek başınayken mi?"

Phillip'in üzerine bir ürperti çöktü, göğsünden başlayıp tüm vücuduna yayılan tuhaf bir karıncalanma. Parmaklarını esnetti ve otlar Sire'ın ayak bileklerine bir el gibi dolandı.

Sire otları silkeleyerek bir adım öne çıktı. Phillip başını salladı. Ne görmüştü ki?

Sire saldırdı. Phillip yana kaçtı, bıçak gömleğini yırttı. Arbalet arkasında şingirdadı ve bir ok yanağını delip geçti. Korunmak için çaresiz kalan Phillip ağaçların derinliklerine doğru kaçtı. Üstünde bir dal kırıldı ve ayağına çarptı. Phillip onu kaptı. Bir karıncalanma gibi şimşekler teninde dolaştı.

Bunu yanlış değerlendirmişti. Onun gibi onlar da parayı önemsemiyordu. Onun aksine, kazanmayı önemsiyorlardı.

Sire, Phillip'e bıçağı sapladı. Phillip bıçağı dalla engelledi ve baltayı savurdu. Elinin yanındaki havayı yırtan bir arbalet mermisi daha baltayı düşürmesine neden oldu ve Phillip tökezledi. Sırtını bir ağaca çarptı.

Phillip dalla Sire'ı kenara itti. Üçüncü hırsız arbaletini tekrar Phillip'e doğrulttu.

Nal sesleri yolu dövüyordu. Hırsız döndü ve yayını indirdi. Johanna, Samson'a bindi ve kılıcını sallayarak sisin içinden çıktı ve arbaleti ikiye ayırdı. Hırsız onu düşürdü ve koşarak uzaklaştı. İkinci hırsız da peşlerinden koştu. Phillip rahatladı.

"Yeterince uzun sürdü," dedi. "Son dakika kurtarmalarından daha iyi şiirler çıkıyor sanırım?"

Johanna onu susturdu. "Silahsız kaçan sendin. Fırtına seni bulmayı neredeyse imkânsız hale getirdi. Yemin ederim kendi kendine düşündü ama Emma sağ salim geri döndü."

Cevap veremedi bir bıçak kolunu kesti. Phillip bağırdı, panik acıyı uyuşturuyordu. Sire, Phillip'e çarptı ve onu ağaca yapıştırdı. Bıçağı Phillip'in boğazına saplandı ve sis onları boğana kadar Phillip Sire'ın mavi gözlerindeki ölümcül parıltıyı görebiliyordu. Phillip'in daha önce hissettiği garip karıncalanma hissi parmaklarına geri döndü. Phillip'in derisi Sire'ın bıçağının altında kırıldı.

"Uzak dur benden!" Phillip homurdandı ve yumruğuyla vururken arkasındaki ağaçtan bir dal da koptu.

İkisi de Sire'in göğsüne isabet etti.

Hırsız geri uçtu, bir fidana çarptı ve yere yığıldı. Phillip dondu kaldı. Dallar ve otlar Sire'in boğazına ve ellerine dolanarak onu yere bağladı. Onlara karşı zayıf bir şekilde mücadele ederken yere düştü. Johanna derin bir nefes aldı.

"Neler oluyor?" diye sordu, panikleyen atı sakinleştirmeye çalışarak.

Phillip derin bir nefes aldı. Sire'ı tutan sarmaşıklar tekrar toprağa gömüldü, etraflarındaki sis dağıldı ve fırtına dindi. Uzaktan bir gök gürültüsü duyuldu ve Phillip ürperdi.

"Emin değilim," dedi ve ellerini gömleğine sildi. "Belki de rüzgar. ."

"Phillip, bu büyüye benziyordu-"

"Saçmalama," diye tersledi Phillip.

Phillip'in sihirle ilgili anıları

Malefiz'in yeşil dumanının kükürt kokusu ve kuzgununun gıkılaması. Büyü nadirdi ve o Lanetli bir nişanlı ve garip rüyalar tarafından kuşatılmıştı. Bu bir tesadüftü. Işığın bir oyunu.

"Daha önce de tuhaf kavgalara girdik ve bitirmemiz gereken bir iş var," dedi Phillip ama Sire'in düştüğü yere döndüğünde hırsız gitmişti. Phillip gözlerini kısarak sise baktı ve Sire'in kaçışını zar zor seçebildi. "Boş ver. Emma sağ salim döndüyse, unut gitsin. Herkese benim paramdan çalınanları ödeyin, ben de eşyalarımızı toplayayım."

"Gidiyor muyuz?" Johanna, Sire'a bakarak sordu. "Onu yakalayabilirim."

Samson onaylarcasına homurdandı ama Phillip onun boynunu okşadı.

"Babam Ald Tor'a gitmeden önce eve varmak için bir an önce yola çıkmamız gerekiyor," dedi. "Onunla konuşmak istiyorum."

Aklına gelen tek şey buydu -babası herhangi bir haydut büyüğü veya yeni büyü anlaşması raporundan haberdar olurdu-.

ve bunun Johanna'yı susturacağını biliyordu.

"Doğru, çünkü babanı görmek istemen son derece normal," diye mırıldandı. "Eğer eminsen."

"Ne zamandan beri bir şeyden emin oldum?" diye sordu.

Ama gerçekten korkmuştu. Büyünün yabancı kasabalarda ortaya çıkmaması gerekiyordu. Tehlikeli ve öngörülemezdi ve böyle bir şey olmamalıydı. Böyle bir şey olmuş olamaz. Eğer olduysa, tek umduğu babasının bunu biliyor olmasıydı. Neden?

An Unusual Prince

Phillip ve Johanna'nın Artwyne'in ana şehrinin dış mahallelerine ulaşması beş gün sürdü. Kral Hubert'in bayrakları kulelerin tepesinden onlara doğru sallanıyor ve Phillip'i uzaklaştırıyordu. Johanna'yla hırsızlara ne olduğu hakkında daha fazla konuşmamıştı ama Johanna durmadan bu konudan bahsetmişti. Bütün yolculuğu gördüklerini anlatarak geçirmişti.

ve bunun kesinlikle, hiç şüphesiz, sadece sihir olabileceğini ve Phillip'in tüm yolculuğunu onu reddetmek için gittikçe daha zor bulduğunu söyledi. O bu işin iç yüzünü öğrenmek istiyordu ama Phillip onun yanıldığını kanıtlamaktan başka bir şey istemiyordu.

Evet, otların ve dalların böyle davranması tuhaftı ama hava rüzgârlıydı. Dikkatleri dağılmış ve endişelenmişlerdi. Bu sadece paniğe kapılmış zihinlerinin bir oyunuydu. Phillip, babasını ziyarete gittiklerinde işin içinde sihir olmadığını doğrulayacaklarından emindi.

Kral Hubert, Seni Öldürmeyen Şey Daha Güçlü Yapar okulundan geliyordu. Büyürken Phillip'i saldırılar ve meydan okumalarla şaşırtmak için eğitmenler ve şövalyeler tutmuş ve her seferinde büyük bir gösteriymiş gibi kenardan izlemişti. Bir şövalyenin her zaman hazırlıklı olması gerektiğini defalarca söylemişti.

Ve sonra, genellikle, yeni bir küçük test, örneğin mızrak fırlatmak ya da tepsiden zehirli olmayan tartı seçmekle başlardı.

"Hangisi daha olası?" Phillip, Samson'ın tepesindeki koltuğundan aşağı eğildi ve ona fısıldadı. "Büyü Birdenbire ortaya çıkıvermek mi, yoksa aldığım darbelerden birinin beni öyle bir sarsması ki normal rüzgarları ve sarmaşıkları mistik olanlarla karıştırmam mı?"

Samson homurdandı. At, babası hariç herkesten daha uzun süredir Phillip'le birlikteydi ve yıllarca onu sürüklemişti. Phillip'i güvenli bir yere götürmüştü. Samson'ın güvenli bulunduğu yerler çoğunlukla kendi ahır ya da mutfaklardı ama Phillip buna aldırmıyordu.

Malefiz'in Yasak Dağ'dan ilk ve tek kaçışından ve Prenses Aurora'nın saklanmaya başlamasından beş yıl sonra, Kral Hubert ve Stefan, Phillip'i lanetli prensesle evlendirmenin yeterli olmadığına karar vermişlerdi. Lanet ortadan kalktığında onun koruyucusu olacaktı.

Malefiz'in Prenses Aurora'ya suikast düzenlemesini engellemiş ve Phillip'in centilmenlik ve kahramanlık hayalleri, sonu gelmeyen sürpriz testler ve turnuvalarla ayaklar altına alınmıştı.

Phillip asla kendi hayatından sorumlu olmayacaktı.

"Seni rahatsız eden şeyi Samson'la konuşacaksın ama benimle konuşmayacak mısın?" Johanna atı Taliesin'i dürterek sordu

onun yanında. "Bu konuyu tartışmanız için size bir yabancı bulayım mı?"

Şehrin kapılarına birkaç dakika uzaklıktaydılar ve etraflarındaki yol çoğunlukla boştu. Arkalarındaki yolun ilerisinde üç tüccardan oluşan bir gruba başıyla işaret etti. "Belki bunlardan biri işimizi görür."

"Acı verecek kadar inatçısın," diye mırıldandı.

Phillip onu ne kadar sevse de Johanna'nın bunu anlamayacağını biliyordu. Johanna hayatında ne yapmak istediğini biliyordu ve zaten pratikte bunu yaşıyordu. Şövalye olmaktan, çoğu insanın hayatlarının aşklarından bahsettiği gibi bahsediyordu.

Hatta kitabında ne yazıyorsa onu yazıyordu. Aylardır aynı parça üzerinde çalışıyordu. Phillip onun bu kesinliğini kıskanmaktan nefret ediyordu.

"Samson'ın ne hakkında çılgın fikirleri yok oldu," dedi Phillip. "Dinle, babamın beni eve çekmek için bir plan yapmış olması ve hırsızların da bunun bir parçası olması çok daha muhtemel."

Johanna kaşlarını çattı ve daha iyi görebilmek için koltuğunda doğruldu önlerindeki şehir surları. Artık şehre o kadar yaklaşmışlardı ki, kısa kulelerin gölgeleri üzerlerine düşüyor ve Phillip gölgede titriyordu. Evliliği ve Prenses Aurora'nın laneti tarafından tuzağa düşürülene kadar buraya dönmemeyi ummuştu.

"Ne söylemediğini biliyorum," dedi Johanna sonunda. "Bu Malefiz. Büyünün onunla bağlantılı olabileceğinden endişeleniyorsun. Ama ya dışarıda yardım edebilecek bir büyücü varsa?

Onu sonsuza dek yenecek biri."

Phillip Malefiz'den söz edilince irkildi. Aklına hep o geliyordu. "Yardım etmek isteselerdi, kendileri ortaya çıkarlardı," dedi. Sahip olduğu tek iyi şey Lanet o kadar çok gücünü tüketmişti ki, bir kez daha dağdaki sığınağında kapana kısılmıştı. O zamandan beri oradaki harabeleri terk etmemişti.

"Güzel. O zaman şunu düşün: Ya sihirliysen?" dedi Johanna. "Prenses Aurora'nın güçlü ve sihirli bir varlıktan kurtarıcısı olacaksan, sihre ihtiyacın olacak. Belki de bir Perilerden gecikmiş bir hediye."

"Ne?" Phillip kahkahasını tutamadı. Periler gecikmiş hediyeler vermezlerdi; en sevdikleri bebeği seçerler ve onu güzellik ve şarkı gibi şeylerle donatırlardı. Serseri prenslere hırsızları rüzgârla vurma yeteneği vermezlerdi. "Yanlış anlama ama bu şimdiye kadar söylediğin en fantastik, en olasılık dışı şey ve bir keresinde bana onurlu demiştin. İnsanlar durup dururken büyü yapmazlar ve periler de kesinlikle rastgele büyü yapmazlar."

Phillip'in bir parçası, o küçük çocuk Kral Stefan'ın şatosunda, dünya ayaklarının altında olan ve kendisine sadece tek bir yol bırakılan bir çocuk

bir açıklama olarak büyüye atlamıştı. Babasının eski hikâyelerinde pek çok büyük büyücü-kral vardı.

Büyü, kendini dünyaya kanıtlamanın ve dünyaya izini bırakmanın bir başka yolu olabilirdi, böylece gelecekte anlatılacak hikayelerden bazıları onun hakkında olabilirdi.

Ama yeterince yaşlı ve bilge olan bu Phillip bunların hiçbirinin önemli olmadığını biliyordu.

Prenses Aurora perilerin onu sakladığı yerden geri dönecek, Malefiz'in laneti büyük olasılıkla

Bu aldatmacanın tamamen önüne geçilmişti ve Phillip bunu takip eden zamanda onun yanında kalmaya zorlanacaktı.

Malefiz'in planlarının bozulmasına duyduğu öfkeden onu koruyacaktı. Gerçek aşkının ortaya çıkmasına bile gerek kalmayacaktı ve Phillip'in onunla evlenmesi, onu güvende tutmak için her zaman yanında olmasını sağlayacaktı.

Sonunda Kral Hubert ve Stefan bir aile olacak ve tıpkı eski günlerde olduğu gibi Malefiz'i ezmek için birlikte çalışacaklardı. Onun tüm dikkatini prensesi öldürmeye odaklayacağından emindiler.

Geçen seferki gibi krallıkları fethetmeye çalışmak yerine.

Johanna, "Bu ikimiz için de kabalık," diye söylendi ama onun incindiğini görebiliyordu. Taliesin'i ileri doğru itti ve Phillip'in önünde şehir kapılarına doğru ilerledi. "Büyü yapma fikri hiç ilgini çekmiyor mu?"

"Her şeyden tiksiniyorum, Johanna," dedi Phillip ve kaşlarını çatması tamamen yapmacık değildi. Johanna hiçbir şeyin en kötüsünü görmeyi reddediyordu, onun bile. Onun öfkesini hak etmiyordu. "Ne zaman ilgimi çekecek bir şey biliyorsun?"

"Bana hayalindeki kızıdan bahsettiğinde, seni şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü halindi," dedi omzunun üzerinden ona sırtarak.

Ve işte oradaydı. Phillip'in sırrı: rüyalarına musallat olan bir kız. "Ona söylememeliydim," diye fısıldadı Samson'a, şehri terk eden insanların tuhaf bakışlarını görmezden gelerek. Onun rüyalarından bahsettiğini duymak bile kalbinin hızlanmasına ve kanının kulaklarına hücum etmesine neden oldu. "Onlar daha çok

kabuslar, dürüst olmak gerekirse. Rüyasız, sessiz bir uyku için her şeyimi verirdim."

Phillip kendini bildi bileli neredeyse her gece aynı rüyayı görüyordu: Asla kaçamayacağı eski bir ormandaydı ve duyabildiği tek şey kalın dikenli bir duvarın ardındaki bir kızın günlük konuşmalarıydı. Onu hiç görmemiş, ona hiç cevap verememiş ve onu tanımlamasına yardımcı olabilecek hiçbir şey duyamadı. Sadece onu dinlemek zorunda kalmıştı.

Kalın, tozlu bir perdenin diğer tarafında gösteri yapan bir grup oyuncuya kulak misafiri olmak gibiydi. En çok onun sesi duyuluyordu ama yine de boğuk ve uzaktı. Nadiren kiminle konuştuğunu anlayabiliyordu, genellikle teyzeleriyle ya da yetiştirdikleri hayvanlarla ve çoğu zaman gizemli kızın gününe devam ederken kendi kendine şarkı söylediğini duyuyordu. Bunca yıl boyunca İstemeden de olsa onu dinliyordu ama neden onu hayal ettiğine dair hiçbir ipucu duymamıştı.

Bir zamanlar rüyaların sihir olduğunu düşünmüştü ama hayatı zaten başka birine bağlıydı. O istemedi sadece uyanık hayatındaki Prenses Aurora'yla değil, rüyalarındaki başka bir yabancıyla da karmaşık bir şekilde bağlantılı olduğunu araştırıp ortaya çıkardı. Rüyaları tesadüften başka bir şey olarak düşünmek daha kolaydı.

Kapıdan geçip yavaşlayarak durduklarında Phillip kendini toparladı. "Sanırım babamla yalnız konuşsam daha iyi olacak. Stoklarınızı yenileyin ve işim bittiğinde tekrar yola çıkmak için hazırlanın."

Attan indi ve atın dizginlerini Johanna'ya verdi. Konuşmak için hamle yaptı ve Phillip başını salladı.

Onun haklı olduğunu, kendisini korkutacak kadar iyi tanıyan iki kişiden biri olduğunu kabul edemedi ve bunun yerine, "Prenses Aurora'nın doğum gününe kadar yirmi bir günüm var. doğum günü ve evliliğimiz olacak olan sahte. Onları buradan uzakta geçirmek istiyorum, sadece yolun aşağısında kamp yapıyor olsak bile."

"Elbette," dedi ve Samson'u uzaklaştırdı. "Bu taraftan, Yüce Atlı Hazretleri."



Phillip içini çekti, omuzlarını çökertti ve evi olan görkemli şatoya baktı. Tıpkı babası gibiydi, yıllarca dünyanın yıprattığı ve bir kez bile yıkılmayan göz korkutucu bir taş yığınıydı. Şimdiye kadar hiçbir kuşatma taş duvarlarını aşamamış ve tahtında oturan hiçbir kral teslim olmamıştı. Kalenin ana bölümünü şehirden ayıran büyük kapı fark edilmeden geçmek için yeterince kolay, herkes kayanların yüzleri yerine işe odaklanıyor Phillip de babasının yakında yapacağı yolculuğa hazırlanmak üzere şatoya dönen bir grup işçiye katıldı.

Phillip babasının Ald Tor'a doğru yola çıkacağını ve düğünden önce en yakın arkadaşıyla vakit geçirmek için erkenden geleceğini biliyordu. Malefiz'in kaçınılmaz dönüşüyle ilgili tüm planlarını tartışacaklarına şüphe yoktu.

"Bir şövalye her zaman hazırlıklı olmalıdır," diye mırıldandı Phillip,
Kralın günün bu saatinde her zaman bulunduğu babasının çalışma odasının önünde durdu. "Savaşmak, alt etmek, kurban etmek."

Ve hiç tanımadıkları kızlarla evlenmek için.

Phillip kapıları iterek açtı. Çalışma odası küçüktü ve çoğunlukla gösteriş içindi, duvardaki av kupaları babasının en sevdiği yer olduğunu ortaya koyuyordu. Büyük bir ayı mektuplar, defterler ve yarı sarhoş fincanlarla dolu büyük ahşap masanın arkasında yükseliyordu. Artwyne Kralı Hubert Av kıyafetleri giymiş, kâğıtları karıştırıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Kapıların açıldığını bile duymamıştı.

"Şimdi, planlar. Evet, güzel. ." Phillip boğazını temizledi.

"Phillip! Oğlum benim!" Babası gözlerini kırıştırarak gülümsedi ve masanın etrafından dolanıp ona doğru geldi. "İşte buradasın!"

Kral Hubert onu kaburgalarını kıracak şekilde kucakladı. "İşte buradayım," diye mırıldandı Phillip babasının omzuna. "Biliyorsun, benim zamanımda şövalyeler lordlarına hesap verirdi."

dedi babası, uzaklaşıp parmağını Phillip'in yüzüne doğru sallayarak. "Onlara nereye gittiklerini söylediler ve haftalarca ortadan kaybolmadılar."

Bu kötü bir ifade bile değildi ama Phillip'in irkilmesine neden oldu. Eski şövalyelerin her hikayesi, Phillip'e yüklenen her umut ve babasının her seferinde tamamen

Prenses Aurora'yı Malefiz'den korumayı başaracağına dair duyduğu güven, Phillip'in kalbinde hâlâ kahraman olabileceğini düşünen parçayı söküp atıyordu. Her iltifat ona sadece içinde yaşadığını bildiği bencilliği düşündürüyordu.

Seçimlerinin hiçbirisi yeterince iyi hissettirmezken nasıl iyi Prens Phillip olabilirdi?

"Sanırım ben sizin zamanınızdaki şövalyeler gibi değilim." Phillip babasının çalışma odasında yavaşça yürüdü ve parmaklarının tanıdık nesneleri gözden geçirmesine izin verdi. "Lafı açılmışken, Johanna ve ben bazı hırsızlarla karşılaştık. Bir üçlü kaldığımız hanı soydu ama parayla ilgilenmiyor gibiydiler."

"Oh, dövüşü ganimet olarak gören bir tür." Kral Hubert sandalyesine doğru gölge boksı yaptı. "Onlara eski bir-ikiyi verdin, değil mi? Adaleti bir kenara bırakanlara ne olduğunu onlara gösterdin mi?"

"Johanna onlara çoğunlukla gösterdi," dedi Phillip, babasının masasının önündeki sandalyelerden birine çökerek. Ayaklarını köşeye dayadı.

Babası botlarına hafifçe vurdu ve oflayarak kendi sandalyesine çöktü. "Elbette severdi. Onu hep sevdim."

"Her neyse, buranın kuzeybatısında beş günlük mesafede bir şeyler olduğuna dair herhangi bir haber duyup duymadığını öğrenmek istedim." diye sordu Phillip. "Ya da benim için başka bir test planlamış olabilir misin?"

"Gördüğümü söyleyemem," dedi babası, bir gözü masasına doğru seçirerek. İlgisini çoktan kaybetmişti. "Nerede olduğunu bilmediğim zaman bir şeyler planlamak zor."

Yani hırsızların saldırısındaki tuhaflığın arkasında kralın olmadığı neredeyse kesindi. Eğer olsaydı. her şeyi bilmek ve Phillip'in her hatasının üzerinden geçmek istiyordu. Ayrıca olası bir sihirden de habersiz görünüyordu.

Normalden daha güçlü bir fırtınada normal bir dövüş.

Phillip bakışlarını ellerine indirdi. "Yolda da burada olduğum kadar yararsız ve kendini küçümseyen biri olabileceğimi düşündüm ve yolda benimle uğraşmak zorunda değilsiniz."

"Seninle uğraşacak durumda değilim, çünkü ben Düğün hazırlıkları," dedi Kral Hubert, sesindeki tüm neşe izleri kaybolmuştu.

"Pekâlâ." Phillip ayaklarının çatırdayarak yere düşmesine izin verdi ve ayağa kalktı. "Bu benim gitme işaretimdi. Eğlenceli sohbet. Seninle parti."

"Şimdi durun!" Kral Hubert ofladı, sakalı kızgın bir kedinin sırtı gibi kabarmıştı. "Hoşgörülü davrandım, delikanlı. Sabırlı davrandım.

Önemli görevleri savsaklamayı ve fırsat verildiğinde liderliğe soyunmamayı görmezden geldim ama çizgiyi aşmana bir adım kaldı. Muhafızım ve ben yarın ayrılıyoruz ve Stefan bizi yarı yolda karşılayacak. Sen de benimle geliyorsun ve bu düğün için hazırlanıyorsun. Hazırlıklı olmalıyız."

"Hazır mısınız?" Phillip güldü ve masadan bir adım geri çekildi. "Bu bir düğün. Hazırlanacak ne olabilir ki? Daha fazla endişelenmemiz gerekmez mi? Malefiz?"

"Stefan ve benim Malefiz için planlarımız var. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok." Kral Hubert oflayıp pufladı ve göğsünü yumrukladı, ayağını yere vururken masa tıkırdadı.

"Kral Stefan'la ne gibi planlar yaptınız?" Phillip sordu ve kollarını kavuşturdu. "Hiç bahsetmedin bana hiçbir şey."

"Yapamazdım, değil mi?" diye sordu babası. "Kim bilir ne yapıyorsun ve görevlerinden kaçırıyorsun. Zaten şimdi sana söylemenin bir faydası yok. Her şey kontrolümüz altında."

"Malefiz'i Yasak Dağ'a hapsetmek için ordular gerekti. En azından hâlâ prensesi ondan tek başıma korumamı isteyip istemediğinizi söyleyebilir misiniz?" Phillip sordu.

Kral Hubert masasının üzerine eğildi ve Phillip'e bir parmak salladı. "Muhtemelen iş o noktaya gelmeyecek. Sen son savunma hattısın. Yolda biraz daha eğitim alabiliriz ama inanın bana, Stefan ve ben her şeyi kontrol altına aldık."

"Son savunma hattı ben olduğum sürece iyi," dedi Phillip, midesinde bir çukur oluşmuştu. "Kimsenin bana bağımlı olmasını istemiyorum."

"Böyle hissediyorsun çünkü böyle saçma sapan şeyler söylüyorsun.

o." Babası boğazının arkasından sinirli bir ses çıkardı ve masasındaki yarısı boş fincanlardan birinden bir yudum aldı. "Sen şanslısın. Konuşulacak bir savaş yok. Büyük savaşlar yok. Sizi yumuşatır, gerçek bir şövalye ve kral yaparlar ama çok fazla kişiyi mahvederler. Kimsenin başına gelmesini istemem."

Phillip dişlerini sıktı ve "Herhangi bir planınız var mı? bana anlatabilir misin?"

"Leah düğün detaylarının çoğunu halletti," dedi babası, sandalyesinde arkasına yaslanarak. Bir parmağıyla çenesine vurdu. "Çok titizdir, bilirsiniz. Düğünü ayarlamak istemedi. Aurora uzun süredir ortalıkta yokken bu kadar erken düğün yapmak istemedi ama sonunda onu ikna ettim. Yine de düğünden önce seninle Aurora hakkında konuşmak istiyor."

Phillip Kraliçe Leah'ı her zaman sevmişti, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Kraliçe Leah mantıklı davranıyordu," dedi Phillip. "Aurora ve ben hiç konuşmadık ve Malefiz'in lanetine göre, dışarıda gerçek bir aşkı var."

"Yine mi bu?" Babası gözlerini devirdi. "Onu tanıyacaksın. Annen ve ben birbirimizi çok az tanıyorduk.

Evlenseydi, onun için ayı yerinden oynatırdım, ruhu şad olsun."

Phillip'in annesiyle ilgili hiçbir anısı yoktu; o doğduktan kısa bir süre sonra ateşten ölmüştü. Ancak, anne ve babasının başlangıçta çekişmeli olan anlaşmaları hakkında hikâye üstüne hikâye dinlemişti.

İkisi de evlenmekten heyecan duymuyordu.

Phillip'e göre bu durum babasını daha anlayışlı yapmalıydı ama kız bir mızrak dövüşü turnuvasında babasını yerinden etmiş ve şövalyelerinden birini teke tek dövüşte ezmişti.

Babası bu olaydan sonra onunla evlenmesine kızamayacak kadar etkilenmişti, anlaşmalı evlilikleri kısa sürede bir aşk maçına dönüşmüştü. Phillip onun, kendisini Prenses Aurora'nın vasisi yapmaya niyetli herkese hayalet gibi bir yumruk salladığını hayal etmekten hoşlanıyordu.

"Bir sözleşme yapıyorsunuz ve bu herhangi bir aşktan daha iyidir - bağlayıcıdır," dedi babası.

"Romantik." Phillip kapıya doğru küçük bir adım attı ama bir şey onu durdurdu. Babasının bu garip kavgayı kendisinin düzenlemediğine dair teminatlarına rağmen, Phillip hâlâ otların ve dalların hareket etmesindeki tuhafılıktan rahatsızdı Sire'ı boğmak için. Babasının bilmediği bir büyü olması mümkün olabilir miydi?

"Perilerden hiç haber aldın mı?" Phillip sordu, sıradan görünmeye çalışarak. "Peki ya şu eskiden ziyaret eden büyücü? Mavi Barnham ya da öyle bir şey?"

"O periler kimseyle temas kurmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar. Aurora'nın yerinin ortaya çıkması riskini göze alamayız." Babası homurdandı. "Sihir iyi hoş da -ne de olsa hediyelerin kıymeti bilinmeli- Barny yıllardır buraya adım atmadı ve iyi ki de atmadı! Eski moda bir kavganın halledemeyeceği hiçbir şey yoktur."

Yani Phillip eve döndüğünde aşağılanmaktan başka bir şey görmemişti. Oradan çıkması gerekiyordu.

"Ben artık gidiyorum," dedi. "Düğün günü seninle buluşacağım."

Phillip kaçmak için en uygun zamanı bilecek kadar kaçmıştı. Babası onun peşinden koşmayacak ya da şatoya geri götürülmesini talep etmeyecek kadar ağırbaşlıydı.

"Saçmalık! Burada senin hayatından bahsediyoruz, delikanlı. Benimle geliyorsun."

"Haklısın, bu benim hayatım." Phillip kapıyı açtı, böylece yakınlardaki herkes onları duyabilecekti. "Kaçmıyorum. Çekilmiyorum."

Babası bu kelime karşısında irkildi.

"Prenses Aurora'nın doğum gününde olacağım," dedi Phillip yüksek sesle. "Ancak, ben hâlâ bu diyarın bir şövalyesiyim ve bu nedenle, karşılaştığım hırsızların daha büyük bir şeyin parçası olmadığından emin olmalıyım."

Bir ömür boyu uysal prens rolünü oynadıktan sonra yalan söylemek çok kolaydı.

"Şimdi buraya bakın!" Babası boğazını temizledi ve sesini alçalttı. "Kraliyete karşı bir ittifak kuruyorsunuz. _"

"İnsanlığın gördüğü en büyük kötülük. Biliyorum." Phillip yutkundu. "Johanna'yla birlikte seyahat edeceğim. Şövalyeliği hak etti bu arada."

Babası ona baktı, bir gözü kısılmış ve ağzı kaşlarını çatmıştı. Bir hizmetçinin açık kapının önünden geçişini izledi.

"Seni yirmi bir gün sonra Ald Tor'a teslim ettiğinde bunu hak edecek," dedi Kral Hubert, sesi düzgün ve makuldü. "Bu krallığın her köşesine kaçabilir ve hiçbir sorumluluğu olmayan bir hiçmişsin gibi davranabilirsin, ama sen Prens Phillip'sin ve her zaman öyle kalacaksın."

Phillip nasıl yapılacağını bildiği tek şeyi yaptı; kaçtı.

3

Into the Woods

PHILLIP atına atladı ve arkasına bile bakmadan şatodan dörtnala uzaklaştı. Johanna kuzeye gitmeyi reddetti ve bunun yerine onları dolambaçlı bir yolculuğa çıkardı. Sonunda Ald Tor'a varır. Neler olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştı ve Phillip sadece hırsızların arkasında babasının olmadığını söyledi.

Durup gece için kamp kurduklarında, Phillip eğlenmek için olabildiğince uzun süre uyanık kalmaya çalıştı. Johanna'nın sessiz, rahatlatıcı arkadaşlığı. Rüyalarının bir parçası olmak istemiyordu.

Ama her zaman olduğu gibi Phillip sonunda pes edip dinlenmek için gözlerini kapattığında yine ormandaydı.

Hayal dünyası eski gibiydi. Yükselen gövdeler Zümrüt yapraklar, dalları gökyüzünü kapatacak kadar kalın bir gölgenin ağırlığı altında gıcırdıyordu. Yosun örtüsü Karaçalıların budaklı kökleri ve böğürtlenler mis kokulu çiçekleriyle ormanın zeminini kaplamıştı. Nemli yaprak dökmeyen yeşil ve olgunlaşmış siyah frenk üzümü ile demlenmiş esinti, ıslık çalarak ormanın içinden geçiyordu. Ağaçlar görebildiği kadar uzanıyordu.

Her gece uykuya daldığında onu karşılayan aynı ağaçlardı.

Çocukken ormandan çıkış yolunu bulmaya çalışmıştı ama orman daha da yakınlaşmış ve ağaç yaprakları

Geçilmez perdelere dönüşerek onu aynı yere, büyük bir dikenli duvara sürükledi.

Duvar pürüzlü ve engebeliydi, Phillip ne zaman ortaya çıktığını tam olarak hatırlayamıyordu ama zamanla kılıç kadar uzun dikenlerle ağaç gövdelerini ve kayaları parçalamıştı. Duvar ormanı o kadar derinlemesine bölüyordu ki Phillip etrafından dolaşmaya çalışmasına rağmen duvarın sonunu asla bulamamıştı yüzlerce kez. Phillip'in orada geçirdiği her rüyada böğürtlenler ormanın derinliklerine doğru kayarak büyümeye devam etti. Orman her huzursuz gecede zemin kaybetti.

Phillip yosunları okşayarak, "Tekrar merhaba," diye mırıldandı. O ihtiyacı olduğunda asla huzurlu bir gece geçiremeyecekti. "Her zamanki gibi çirkinsin."

Dikenli duvar birkaç adım ötede, ormanın yemyeşil görüntüsüne karşı hastalıklı sarı ve çürümüş kahverengiden oluşan bir yara olarak belirdi. yeşillik. İçinden bakmaya, üzerine tırmanmaya ve altını kazmaya çalışmış ama sarmaşıklar her seferinde bir ejderhanın ağzı gibi kapanmış.

Phillip duvar boyunca yürüdü. En azından bu gece onu duyamıyordu. Belki de evren merhamet ediyor ve ona ilk kez rüyalarında huzur veriyordu-

"Hayır, hayır, hayır," diye tanıdık bir kız sesi geldi. Evren ondan nefret ediyordu.

Kadın kahkaha attı, kahkahanın tiz sesi adamın kulaklarını tırmaladı. "Pan, Ears'ın şapkasını yiyemezsin. Bunun düzgün bir bahçe partisi olması gerekiyordu."

Phillip yıllarca kızın sesinin peşini bırakmamıştı. Phillip onu tanımıyordu, duvarın arkasından göremiyordu ve onunla hiçbir şekilde iletişim kuramıyordu. Sonunda, kızın gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu bile bilmediğini düşündü.

Tek yapabildiği, onun günlük hayatıyla ilgili anlattıklarını dinlemektir. Yatmadan önce bir masal dinlemek gibiydi. Eğer onun varlığını bu kadar rahatsız edici bulmasaydı. hayvan dostlarıyla ilgilenir, onlara sürekli olarak

Kıtadaki çeşitli seyahatleri ve gezintileri sırasında tanıştığı tüm farklı insanlar.

Daha da kötüsü, sonunda kızın onun günlük olaylarını da duyabildiğini fark etmişti. Kız onun hayatının bazı bölümlerini arkadaşlarına anlatmıştı - ama neyse ki onun kendisinden sadece hayvan dostlarına bahsettiğini duymuştu, seyahatlerinde tanıştığını söylediği insanlara değil - ve rüya ormanında kapana kısılmış bir halde onun hayatı hakkındaki yorumlarını dinlemek zorunda kalmıştı. Bir gün dost canlısı bir baykuşa kendisini "beni ve hayatımı hayal eden bir çocuk" olarak tanımlamasını hiç umursamamıştı. Sanki bundan kendisi sorumluymuş gibi konuşmuştu. Onun hayatı hakkında onun duymak istediğinden daha fazla şey duymak istemiyordu.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Sanırım hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz - aramızda bir canavar var." Kız duraksadı ve Phillip canlandı. Kız daha önce yakınında yaşayan bir canavardan hiç bahsetmemişti. "İçinizden biri dün gece yaptığım muhallebili tartların her birini yedi ve ben kim olduğunu bilmek istiyorum."

Phillip gözlerini devirdi ve tekrar yere yığıldı. Her zaman sincap olduğunu fark ettiğinde küçük soruşturmaları tüm eğlencesini yitirmişti.

"Kulak zıplayabilir ama pencereden içeri girecek kadar yükseğe çıkamaz," dedi. "Pan ben uyurken bir şey çalmak için çok gürültülü."

Ears bir tavşandı. Pan bir keçiydi. Phillip yorgundu.

"Gerçekten de en korkunç şey gerçekleşti."

Phillip kendi kendine fısıldadı. "Bana tehlikeli soygunu anlat ki o zavallı hayalperest çocuğu masalı."

Duvarın yanındaki alçak bir dala tırmandı. Yumuşak bir Mırıltı çatlaklardan süzüldü ve Phillip gözlerini kapattı. Rüya kız konuşmadığı zamanlarda şarkı söylüyordu ama şarkı söylemek en azından uyumasına izin veriyordu. olmalı.

"Ama hepinizin bilmediği şey, benim ihanetten şüphelendiğimdi!" dedi ve alkışladı.

Bu komikti, kabul etmekten nefret ediyordu. Ama yine de bu yabancının hayatının bu kadar büyük bir kısmını kaplaması adil değildi.

O ve Prenses Aurora çok iyi arkadaş olabiliyorlardı. "Neden onları savunmuyordum? Oturmakla meşguldüm. Rüyadaki çocuk babasıyla kavga ediyor," dedi ve diğer tüm rüyaların aksine sesi hiç de boğuk değildi. Onu net bir şekilde duymak, bir sayfa olarak son duruşması hakkında bir geyiğe anlattıklarını dinlemek zorunda kaldığı zamandan daha kötüydü.

"Benim hakkımda konuşma," diye mırıldandı ve elini duvara doğru kaldırdı.

"Johanna'sına karşı çok kabaydı." Ofladı ve tekrar bir yanıt bekledi. "Biliyorum! Bu tamamen yersiz."

Phillip gözlerini devirdi. "Buna gerek yok."

"Hiçbir şeyin önemli olmadığını düşünüyor," dedi kadın, "ama o-"

"Beni tanıyormuş gibi davranma!" Phillip bağırdı. Duvardan bir sarmaşık yılan gibi fırladı ve iki diken fırlattı. eline soktu. Phillip küfretti ve acıyan başparmağını ağzına soktu. "Bu gece çok huysuzsun."

"Neyin içindeyim ben?" diye bağırdı kız.

Phillip ağaçtan düştü, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Ona cevap veriyor olamazdı. Duyamıyor.

O! Birbirlerini hayal ettikleri onca yıl boyunca hiç konuşamamışlardı. Gençken onunla konuşmayı denemişti ve o da onunla konuşmayı denemişti; ancak bu hiçbir zaman işe yaramamıştı. Bu çok saçmaydı.

"Bana 'ne' deme," diye bağırdı rüya kız. "Ne yapıyorsun burada? Ne yaptın sen?"

En azından bu, hayal görmediğini doğruluyordu. Onunla konuşuyordu ve onu suçlamaya nasıl cüret eder!

"Burada ne işim var benim?" Phillip dizlerinin üzerine yuvarlandı, saçından bir dal kopardı ve duvara fırlattı. "Burada ne işim var?"

sarmaşıklar onu ikiye ayırdı. "Ne yapıyorsun burada? Bu benim rüyam!"

"Rüyan mı?" Kadının ayağını yere vurduğunu, topuğunun gücüyle yaprakların çıtırdadığını duyabiliyordu. "Bir kez olsun senin müdahalen olmadan gayet güzel bir rüya görüyordum."

"Benim interim. . ." Phillip bir elini kaldırdı ve güldü. "Rüya mı görüyorsun? Ama rüya görüyorum. Bu işler böyle yürür. Ben senin hayatını hayal ediyorum, sen de benimkini ve şükürler olsun ki hiçbir zaman ikisi buluşacak. Ve eğer rüya görüyorsan, kiminle konuşuyorsun? Kendinle mi?"

Kadın tısladı ve adam kadının kaşlarını çattığını duyar gibi oldu. "Kiminle konuştuğum seni ilgilendirmez ve neden birbirimizin rüyalarına giriyoruz ki? Birbirimizi tanımıyoruz ki."

"Bilmiyorum. Her zaman seni hayal ettiğimi düşünmüşümdür," dedi. "Ve sen aslında sadece benim hayal gücümün bir parçası olduğun için, sen de bilmiyorsun."

"Ben senin bir parçan değilim." Güldü. "Kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Tam olarak bir rüyanın söyleyebileceği şey!"

Dikenler hışırdadı, sanki aralarından bakmasını engelliyormuş gibi ve "Saçmalıyorsun," diye mırıldandı.

Pekâlâ, Phillip kendisine asla gülünç demezdi. Gizemli rüya kızla iletişim kurabilmek

Hayal ettiği gibi bir şey değildi ve ne yapacağını bilmiyordu.

Düşündüğünden daha sinirliydi. Yıllarca süren yalnız varsayımlardan sonra şimdi konuşabilmelerini sağlayan ne değişmişti?

Phillip, "Asıl saçma olan, ne söylediğini hiç bilmeyen hayvanlara ne söyleyeceğinin provasını yapman," dedi ve sırtını duvara vererek oturdu. Kızın küstahça kekelemesi onu gülümsetti. "Cidden, biz nasıl diğerinin rüyası olmadığımızı kanıtlayacak mıyız?"

Nefesinin altından güldü, o kadar farklıydı ki Yalnızken alışık olduğu fokurdama sesi. "Ben

bir rüya gibi hissediyorum."

"Tamamen yararsız." İçini çekti ve yüzünü ovuşturdu. İkisi de rüyanın nasıl bir his olduğunu nereden bilebilirdi ki? "Pekala, nerede yaşıyorsun?"

Onun nerede olduğuna dair uzaktan yakından hiçbir şey duyamamıştı. Zihni bunu neden yapsın ki?

"Oh, o. . . ." Dikenli duvar kıvrıldı ve büküldü, dikenlerin şakırtısı onun sözlerini bastırdı. "...halalarım."

Belki de zihni bir yer bulacak kadar zeki değildi.

"Tek kelimesini bile anlayamadım," dedi.

"Tabii ki yapamazsın," dedi kız alayla. "Nerede yaşıyorsun?"

"Artwyne."

"Hayır, sesin taşınmadı," dedi.

Güldü. "Sanki benim hatammış gibi konuşman çok komik."

"Henüz ne kadar hatalı olduğuna karar vermedim," dedi, çimenlerden taşlara yürürken çıkardığı hışırtılı ses her adımda değişiyor. "Daha basitten başlayalım. Senin adın ne? Bunu hiç duyamadım, sadece arkadaşlarının isimlerini duydum."

Adam homurdandı, beklemediği bir şekilde ondan hoşlanmıştı. "Bunu sana söyleyip söylemeyeceğime henüz karar vermedim."

Sessizliğe gömülmüşlerdi, ikisi de ayrılmak istemiyordu ve Phillip onun kararlılığına hayran kalmıştı. Neredeyse onun kadar inatçıydı.

"Sen iflah olmazsın," dedi sonunda. "Ben Briar Rose'um." Neredeyse.

İsim ona uyuyordu; her zaman onun için bir diken olmuştu.

"Benim adım Phillip."

"Tuhaf bir isim," dedi Briar Rose.

"Bir çalıya adını veren kız söylüyor bunu," diye güldü. "Bu bir çiçek. Tam şurada-"

"Şakamı bir açıklamayla mahvetme." Phillip yorumunu olabildiğince ısırsız tuttu ve cesaret edebildiği kadar duvara yaklaştı. Diğer taraftaki gülüşünü zar zor duyabiliyordu. "Yani, daha önce yanında hayvanlar varmış gibi mi davranıyordun, yoksa duvarın senin tarafında hayvanlar mı var?"

"Numara yapıyordum," dedi, sesi neredeyse utanmış gibi çıkıyordu. "Bu ormanda hiçbir zaman yaratık olmaz. Sadece biz varız."

Phillip uzun zamandır rol yapmamıştı. Prenslerin şövalyecilik oynayacak ya da gölgelerle dövüşecek vakti yoktu. Ama yıllar boyunca kulak misafiri olduğu kadarıyla, Briar Rose'un seyahatleriyle ilgili gerçek hayvanlara anlattığı hikâyeler göz önüne alındığında, konuşacak çok sayıda öğretmeni ve arkadaşı vardı. Neden rol yapmaya zahmet etsin ki?

"Neden şimdi bir rüyayı paylaşıyoruz? İlk kez aynı anda uyuyor olamayız, değil mi?" Phillip sordu.

"Hayır, kesinlikle aynı anda uyuyorduk. Daha önce birbirimizi gerçek zamanlı olarak duyduğumuzu hiç sanmıyorum. Ne zaman uyuduğumuzun ve uyanık olduğumuzun bir önemi yok, birbirimizi rüyamızda görüyoruz."

İç çekti. Hayatının çoğunda yaşadığı gerçek buydu.

"Benim asıl endişem, neden biz?" diye sordu hışımla. "Neden onca insan arasında biz birlikte kapana kısıldık ve neden her zaman diğerinin hayatının sadece belirli parçalarını duyduk?"

Kapana kısılmış. Onun da aynı şeyi hissetmesine şaşırmıştı.

"Hiçbir fikrim yok. Burası zamana uymuyor sanırım, ama her zaman kuralları vardı. Neden şimdi onları çiğneyelim?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Briar Rose. "Bazen uyanırken ve yalnızken beni rüyada görürsün diye seninle konuştum ama rüyada olduğunu hiç sanmıyorum."

Dehşete kapıldı ve kalbi sıkıştı. O anlardan bazılarını duymuştu ama çocukken ona fısıldadıklarını dinleyip dinlemediğini bilmeye dayanamıyordu,

Anlayış ve teselli için yalvarıyordu. "Çoğunlukla hayatımın ne kadarını gözetleyebileceğini düşündüm ve bundan nefret ettim."

"Benim de aynı şeyi hissetmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu kuru bir sesle. Dudaklarını yaladı, neden ya da nasılla ilgili değil, onlarla ve ortak yaşamlarıyla ilgili bir şey sormayı düşünüyordu ama o konuşmadan kadın devam etti. "Peki ne oldu da

Son zamanlarda konuşmamızı sağlayacak bir değişiklik oldu mu? Buna neden olabilecek herhangi bir şey yaptınız mı?"

Phillip dudaklarını birbirine dolayarak ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı. Onu ne kadar kızdırırsa kızdırsın, bu işte birlikteydiler. "Hayır, her zaman ormanı hayal etmişimdir ama Sizi dinlemeye bundan birkaç yıl sonra başladım. Gençtim ve tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Benim var. Son zamanlarda olağandışı bir şey yapmadım."

Rüyalar Malefiz'in lanetinden sonra başlamıştı ve Briar Rose birkaç yıl sonra gelmişti. Rüyalar sinir bozucuydu ama Briar Rose onu dehşete düşürüyordu; tanımadığı biri, rüya gördüğü sürece söylediği her şeyi duyabiliyordu ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Onun ne zaman dinlediği ya da kimi duyabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu daha iyi tanıması, hayatı üzerindeki kontrolünü bir nebze olsun geri kazanmasını sağlayacaktı.

Ona bir soru sormak için ağzını açtı ama kadın ondan önce davrandı.

"Bunun sihir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Homurdandı. "Büyü mü? Hayır, kimse böyle işe yaramaz bir şey yapmak için büyü kullanmaz."

Büyüden iyi bir şey çıkmazdı. Periler Prenses Aurora'ya güzellik ve şarkı hediye etmiş olabilirlerdi ama ikisi de kıza bir fayda sağlamamıştı. Phillip'e verdikleri tek şey, hiç istemediği bir nişanlı ve beklentileriydi. Bir de Malefiz vardı.

Hediyeler ve lanetler o kadar da farklı görünmüyordu.

Her ne kadar hırsızlarla karşılaşmasının büyülü bir şey olmamasını umsa da, bu karşılaşma sahip olduğu tek yeni şeydi.

hayatında oldu. Yine de bununla bağlantılı değillerdi. Olamazlardı.

Dilini dişlerine vurarak gıdıkladı. "Büyü hakkında okuduklarım dışında en ufak bir fikrim yok. Hiç kimseye söylemedim - hayvanlar hariç tabii ki -Ama böyle bir şeyden bahsedildiğini de hiç okumadım. Son zamanlarda hayatımda hiçbir şey değişmedi. Teyzelerimden birinin şehre gitmesini saymazsak, ama o da bazen bunu yapar. Arkadaşın Johanna ile seyahat ediyorsun, değil mi? Onun şiirlerini severim."

"Sen yapardın," diye mırıldandı. "Bak, ikimiz de büyü ya da rüyalar hakkında bir şey bilmiyor gibiyiz, o yüzden sonunda hayatlarımız hakkında konuşmaya ya da son derece sessiz bir şekerleme yapmaya ne dersin? Seyahat ettiğin en sevdiğin yer neresi?"

"Şekerleme mi?" diye sordu onun diğer sorusunu duymazdan gelerek. "Rüyada mı?"

"Şekerleme."

Briar Rose içini çekti. Phillip sessizlikten nefret ederek arkasına yaslandı.

Sonunda birbirleriyle konuşabiliyorlardı ve kadın ne onu merak ediyor ne de sorularını yanıtlamakla ilgileniyor gibiydi.

"Ama bu daha önce hiç olmamıştı!" Briar Rose kızgın bir tilki gibi ses çıkardı. "Belki de bu ormanın gerçek hayatta yardımımıza ihtiyacı vardır."

"O zaman git kahramanlık yap," diye tersledi Phillip, sabrı tükenmişti. "Bunun ne önemi var ki?"

Bir an sessiz kaldı ve sonra, "Belki neden birbirimizi hayal ettiğimizi çözersek, sonunda gerçek, huzurlu rüyalar görebiliriz," dedi.

Oh. Ondan kurtulmak istiyordu. Güzel. Phillip de aynı şeyi dilediği için onu suçlayamazdı. "Bu şimdiye kadar söylediğin ilk ilginç şey." Ayağa kalktı ve onu tanıma arzusunu zihninden uzaklaştırdı. "Neyse ki, yakında bunun bir "ev" olup olmadığını öğreneceğiz. kalıcı bir değişiklik olsun ya da olmasın," dedi Briar Rose.

Phillip inledi. "Alınma ama bu gördüğümüz son rüya olursa şükredeceğim."

"Alınmadın mı?" diye sordu ve güldü. "İkimiz de bunu mümkün olan tüm alınganlıklarla söylediğini biliyoruz."

Bir el omzunu kavradı ama baktığında orada hiçbir şey yoktu. Görüşü bulanıklaştı. Sesi dalgalandı. Gerçek dünyadan biri onu uyandırıyordu.

"Sen söyledin, ben değil. Bunu unutma," dedi Phillip, gözlerini kapadı ve karanlığın üzerine çökmesine izin verdi. "Sanırım benim için buraya kadar."

A Harsh Awakening

PHILLIP kendine gelir gelmez omzundaki elden kurtuldu. Kaskatı kesilmiş, ağrıyan kasları protesto için gerilmişti, ama eğitimi devreye girdi; ellerini kendini savundu ve dizlerinin üzerine çöktü. Johanna ve o birbirlerini bu şekilde uyandırmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Yanlış bir şeyler vardı.

"Johanna?" diye seslendi.

"Tehlikede değiliz," dedi sesi ateşin karşısından geliyordu. "Muhtemelen."

"Güven verici," dedi, çılgınca gözlerindeki uykuyu kırpmaya çalışarak.

Ateşin karşı tarafında yatmaya gittiklerinde Samson, Taliesin ve tepelerde sürünen diğer hayvanlar dışında tamamen yalnızdılar. Şimdi, her biri farklı bir canlı renkte -turuncu, mor ve sarı- giyinen üç kadın önünde duruyordu ve bu görüntü zihninin gerisinde rahatsız edici derecede tanıdık bir şeyler uyandırıyorlardı.

Phillip ayağa fırladı ve elini kemerindeki bıçağın üzerine koydu.

Johanna üçlünün arkasında durdu ve başını sarı giysili olana doğru eğdi. Demek onu uyandıran kişi buydu.

"Tedbirli olmanız akıllıca ama gereksiz," dedi. "Benim Adım Eris ve yoldaşlarım Poena ve Phrike. Biz

perilerdir."

Periler -sözcük bile gözlerini kapamasına, derin bir nefes almasına ve bunun kötü bir şaka olmadığından emin olmak için bakmasına neden oldu. Ama her birinin sırtında, çırpınan ve çimenlerin üzerinde vitray gibi renkli ışıklar saçan kanatlar vardı. Phillip dişlerini sıktı. Perilerle sadece bir kez karşılaşmıştı ve bu yakın zamanda tekrar yaşamak istediği bir şey değildi.

"Neden?" diye sordu. "Neden buradasın?"

Kelimelerin tadı da kulağına geldiği kadar acıydı. "Burası mı? Burası senin olduğun yer," dedi peri Eris. Sarışın saçları örülmüş ve kulaklarının üzerinde altın bir ağla toplanmıştı ve Phillip bu ağın içinden nasıl bir şey duyabildiğinden emin değildi. Üzerinde yün yerine karahindiba yapraklarından dokunmuş gibi görünen bir elbise vardı ve gamzeli bir gülümsemeyi gizlemek için elini ağzına götürdü. "Bizler

Sana yardım edeceğim."

Phillip başını hafifçe eğerek, "Yardıminızı istemiyorum," dedi.

"İşte şimdi kabalaşmaya başladın," diye tersledi Poena adındaki peri. Perilerin en uzun boylusuydu ve koyu mor kumaştan bir peçe ve başörtüsünün altında kalın kırmızı bukleleri vardı.

"Majesteleri," diye düzeltti Johanna. "'İşte şimdi kabalaştınız, Ekselansları."

Phillip sırttı. Onu öldürse bile şövalyelik unvanını almasını ve yazmakta olduğu şeyi bitirmesini sağlardı. Eris boğazını temizledi.

"Özür dilerim," dedi Eris. "İnsan hükümdarlıkları bizim ömrümüze kıyasla çok kısa sürüyor ve bazen kimin kim olduğunu takip etmek oldukça zor oluyor."

Periler arada sırada sadece birkaç çocukla ilgilenirdi ve Phillip onlardan biri değildi. Babası onlardan bir iyilik istemişti ama periler hiçbir şey söylemeden reddetmişlerdi. Açıklama. Prenses Aurora, on yıl içinde, bırakın üç hediye, bir hediye ile kutsanan ilk çocuk olmuştu.

Perilerin Phillip'i aramasının tek nedeni Gizli prensesle ilgili bir sorun vardı, çünkü biliyordu ki, kendisine asla Prenses Aurora kadar değerli olamayacağı defalarca sözlü ve fiili olarak söylenmişti.

"Yakın zamanda büyü kullandın, değil mi?" dedi Eris.

Phillip dondu kaldı. Johanna üçlünün arkasında soluk soluğa kaldı ve "Biliyordum" diye mırıldandı.

"Hayır mı?" Phillip arkadaşını görmezden gelerek başını salladı. "Gördüğümü söyleyemem."

Büyünün gerçekleşmiş olmasıyla ve Phillip'in kendisinin sihir sahibi olması. Phillip'in büyü olsaydı, bunu bilirdi.

Öyle değil mi?

"Sana bunun zaman kaybı olduğunu söylemiştim," diye tısladı Poena, teni çilleri kaybolana kadar kızarmıştı.

Üçüncüsü, Phrike, Phillip'e sonbahar yapraklarını hatırlatan yanık turuncunun bir tonuyla tepeden tırnağa kaplıydı. Uzun peçesinin altından uzanıp Poena'nın kolunu okşadı. "Ölene kadar hiçbir şey boşa gitmez, canım."

Phillip perilerin doğal yollardan ölmediğinden emindi.

"İyi dedin." Eris parmaklarını birbirine geçirdi ve ellerini karnına dayadı. "Phillip, büyü kullandığını biliyoruz ve bana istediğin kadar surat asabilirsin ama bu gerçeği değiştirmez."

Phillip nasıl bir surat ifadesi takındığından emin olamayarak homurdandı.

"Büyün kendini gösterdiğinden beri onu ve seni takip ediyoruz," diye devam etti peri.

Phillip başını salladı. Eris'in söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu. Belki de halüsinasyon görüyordu. Belki de babası onu bayıltmış ve baygın bedenini Ald Tor'daki düğününe sürüklüyordu ve Briar Rose ve bu periler sadece hayal gücünün ürünü idi. Ama ne kadar zor olursa olsun Phillip kendini çimdikledi, önündeki sahne aynı kalmıştı.

Bu bir hataydı. Öyle olmak zorundaydı. Hırsızlarla dövüşü sırasında büyü yapıldıysa, bunun nedeni

Yakınlardaki biri onların gücüne girmişti ve periler yanlışlıkla onun Phillip olduğunu varsaymışlardı.

"Benim sihrim yok," dedi sonunda.

"Gerçekten mi, evlat?" Poena ona kısık gözlerle bakarak sordu. "Söylediklerimizin hangi kısmı senin için çok anlaşılmaz?"

Eris mavi gözlerini ona dikerek, "Poena, eğer planımıza inanmıyorsan, o zaman gitmekte ve daha önce yaptığın şeye dönmekte özgürsün," dedi. Poena başını eğdi ve Eris tekrar Phillip'e döndü. "Bağışlayın onu-öğretmenlik onun her zamanki rolü değil ve zaman özü."

"Sana söylemiştim!" Johanna, Poena'ya gereğinden biraz daha sert davranarak perilerin arasına girdi ve Phillip'in kolunu yakaladı. "Bu sihirdi. Bu harika bir şey!"

Haklı olamazlardı, çünkü Johanna bunu yaşamasına asla izin vermezdi.

"Yanlış anlamayın ama büyüm olduğunu kanıtlayabilir misiniz?" diye sordu.

Johanna gözlerini devirdi.

Poena nefes aldı ve parmaklarıyla bir dönme hareketi yaptı. Perilerin kanatlarının her biri, neredeyse anında temizlenen küçük bir duman pufu içinde kayboldu. Başka bir hareketle kanatlar yeniden ortaya çıktı.

"Biz periyiz," dedi Eris. "Konu büyü olduğunda hata yapmayız."

Phillip yutkundu. Kanatları güçlerinin inkâr edilemez kanıtıydı.

"Oturalım, olur mu?" diye sordu Eris. "Ve açıklayacağız."

Phillip ve Johanna onun yatağının üzerine oturdular. Phrike durduğu yere çöktü ve elbisesini etrafına sardı. Atlar tedirgindi, kampın kenarındaki yerlerinden kulaklarını dikmiş onları izliyorlardı ve Samson

Eris turuncu kızılağaçtan uzun bir asa çıkardığında homurdandı. Onu döndürdü, çimenlerin üzerine büyü yağdı. Eris'in

Bıçaklar büyüdü ve bükülerek küçük bir tabureye dönüştü. Poena kollarını göğsünde kavuşturarak ayakta durmaya devam etti.

"Malefiz ve müttefikleri yeteneklerinizi fark etmeden önce sizi eğitmek için gönderildik."

"Kim tarafından gönderildi?" Phillip sordu.

"Diğer periler. Büyü yapabilen çok az insan var ve Malefiz'e karşı perilerle müttefik olan hiç kimse yok," dedi Eris. "Açıkçası, senin büyüye sahip olman bize başka türlü sahip olamayacağımız bir fırsat sunuyor. Sihirli uyanışınızı hissettiğimizde, birinin sizi bulması ve eğitmesi gerektiğini biliyorduk. Birinin seni bulup eğitmesi gerektiğine karar verdik. Birinin üçümüz olması gerekiyordu."

"Ama neden şimdi?" diye sordu yavaşça. "Daha önce perilerin etrafında bulundum. Bir tür gücüm olsaydı mutlaka fark ederlerdi."

Poena, "Merryweather ve onun gibiler oldukça dar görüşlüler," dedi.

Eris, "Sizde uykuda olduğu için bunu kaydetmemişlerdir," dedi. "Büyü çeşitli nedenlerle ortaya çıkabilir ve siz doğuştan büyülü hayvanlar olmadığınız için insanlarda bunu neden yaptığı tam olarak anlaşılamamıştır. Ne tür bir büyüye sahip olduğunuzu belirlemek için ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Rüzgarı kullanarak bir hırsızı kendisinden uzaklaştırdı." Johanna dedi ki. "Ona yumruk attı ve adam uçtu. Sonra bir demet ot ve dal onu bağladı."

"'Bağlanmak' biraz abartılı," diye mırıldandı Phillip.

Eris sırıttı. "Demek doğa büyüsü kullandın, rüzgârı ve bitkileri yardımına çağırdın? Mükemmel. Bu iyi bir tür Başlangıç için sihir."

Phillip uzun zamandır ilk kez alaycı bir tavır takınmadı ya da böyle bir tavır takınmak istemedi. İnanması çok zordu ve gerçek olamayacak kadar iyiydi. Esneyen bir ağrı Göğsünde bir çiçek açtı, sanki kalbinde her zaman var olan bir delik sonunda dolmakla tehdit ediyordu.

"Sadece rüzgâr da olabilir," dedi ama bu ona bile boş geliyordu.

Eris, "Rüzgârdı ama bu kadar güçlü bir rüzgârı çağıran şey senin büyüdü," dedi. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona uzattı. "Phillip, söz veriyorum, sende büyü var. Eğer olmasaydı, seni bulamazdık."

Phillip derin bir nefes aldı, umut gözlerinin arkasında istenmeyen bir keder gibi yanıyordu. Umuda karşı kendini ne kadar çelikleştirmeye çalışsa da, ona sahip olma fikri Babasından ayrı bir şey çok cazip geliyordu. "Doğruyu söylediğini ve baban için çalışmadığını nereden bileceğim? Malefiz?"

"Büyü ile doğarız, bilirsin, ama büyü yaptıkça değişir," dedi Phrike ve elini tutması için işaret etti. "Önemli olan niyettir. Sadece iyi periler iyileştirebilir. Eğer bir kalp katılaşır, bu yetenek kaybolur."

Kötü perilerin iyileştirme büyüsü kullanamadıkları doğrudu. Phillip bile bunu çocukken kendisine anlatılan hikâyelerden biliyordu. İyi perilerin Malefiz gibi ejderha ateşi çağıramamasının nedeni de buydu. Kötü periler doğmuyordu. Çocuklar kötü büyüyü öylece geliştirmezlerdi. Onu aramak ve kullandıkları büyüyü gerçekten kastetmek zorundaydılar. Kötü büyü kötü niyet gerektirirdi ve büyü yapmanın iyileştirme yeteneğini kaybetmek gibi sonuçları vardı.

"Umarım bu, insanlığa olan bağlılığımızı kanıtlamak için yeterli olur," dedi Eris. "Phrike, devam et."

Phrike'nin elleri nemliydi ve başparmağını Phillip'in parmak eklemlerindeki sararmış morluklardan birinin üzerinde gezdirdi. Islak toprak ya da nemli mağara gibi bir koku üzerine sinmişti ve başparmağını çürüğün üzerinde ikinci kez gezdirdi. Derisi normalde olduğu gibi görünene kadar yavaşça soldu. Phillip elini geri çekti ve o noktayı dürttü. Hâlâ acıyordu.

Phrike onun elini okşayarak, "Acı yakında geçecek," dedi. "Büyüyle bile iyileşme yavaş olur."

"Demek sen söylediğin kişisin," dedi Phillip ve Johanna onun yanında kaskatı kesildi. Onu çok iyi tanıyordu.

Bu kadar kolay pes edeceğini düşünmemiştim. "Benim büyüye sahip olmam çok daha zor bir ihtimal."

Eris gülümsedi. "Kendinize inanmanızı sağlayacak bir gösteri var mı?"

Yoktu ama bunu söyleyemezdi.

"Büyüye alışık değilsin ve eğitimli değilsin," dedi yumuşak bir sesle, sanki onun ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi. "Sen

Henüz sihrinizi zahmetsizce kullanamayabilirsiniz, bu yüzden bu işe yaramayabilir, ancak elinizi çimlerin üzerinde tutun ve parmağınızın etrafında kıvrıldığını hayal edin."

Öyle yaptı. Phillip tek bir bıçağın parmağının etrafında bir yılanın kuyruğu gibi kıvrıldığını düşündü. Briar Rose'un bazen konuştuğu bir yılanı vardı, elbiselerini yıkadığı yerde güneşlenmeyi seven küçük bir şeydi. Kendi elini değil, onun elini hayal etti. Flick, ona verdiği isimle, sık sık bir bilezik gibi onun etrafında kıvrılırdı.

Acı verici bir yavaşlıkla, tek bir ot parçası başparmağını kavradı ve etrafını sardı. Phillip hareketsiz kaldı.

"Peki," dedi Eris yumuşak bir sesle, "şuna bakar mısınız?"

Göğsünün derinliklerindeki garip sızı büyüdü ve Phillip elini geri çekti. Burada bir tür tuzak olmalıydı. Yanlış bir şey söylediği ya da yaptığı takdirde üzerine düşmeye hazır bir kılıç.

Hayatının büyük bir kısmı zaten belirlenmişti ve şimdi büyüye, yeni bir karmaşıklığa ve sorumluluğa sahipti. İstese de istemese de tekrar antrenman yapmak zorunda kalacaktı. İstese de istemese de büyüünün ne anlama geldiğini ve diğer herkesin nasıl onu bunun için kullanmak isteyebilirdi. Bu, onun kullanılmasının başka bir yoluydu. Tüm umudu korkuya dönüştü.

"Sihrim varsa ne olmuş yani?" diye sordu Phillip. "Neden eğitilmem gerekiyor?"

"Sadece iki silahla karşı koyabiliriz

Peri büyüü ve bizi öldürmek için - Doğruluk Kılıcı ve Erdem Kalkanı. Yüzyıllar önce bize karşı kullanılmak üzere tasarlandılar, bu yüzden biz periler onlara dokunamayız ve hatta

Onları çağırmak ya muazzam bir güç ya da tamamen

İyi niyetle. On yılı aşkın bir süredir nerede olduklarını bilmemize rağmen, onları geri getirmek her zaman imkansız olmuştur

Çünkü bunun için sihirli bir insana ihtiyaç var," dedi Eris ve Phillip'i işaret etti. "İnsanlarda büyü son derece nadirdir, ve bu insanların yeterince uzun süre hayatta kalması ve büyücü olarak kabul edilecek kadar büyü öğrenmesi daha da nadirdir. Verilen

Babanın son saray büyücüsüyle yaşadığı anlaşmazlık yüzünden Artwyne ve Ald Tor ile müttefik olan tek büyülü insan sensin. Kılıcı ve kalkanı geri alabilecek tek kişi sensin. Malefiz'i sonsuza dek yenebilecek tek kişi sensin."

Phillip başını salladı. "Eğer Malefiz sadece Kral Stefan ve babam, kılıç ve kalkanı kullanarak prensesi onlar olmadan kurtarabileceğimizden neden bu kadar emindiler? Prensesin burada olmasının tüm amacı bu değil miydi?

Saklanmak mı? Malefiz onu bulamazsa, onu lanetleyemez."

"İnsanların sorunu dar görüşlülükleri," dedi Eris. "Prenses doğum gününe kadar hayatta kalsa bile sonsuza kadar güvende olmayacak. Bu silahlar olmadan, insanlar Malefiz'le onlarca yıl sürecek bir savaşın içinde kilitli kalacaklar, çünkü Malefiz o kızı öldürmek ve intikamını almak için her şeyi yapacaktır. Malefiz

Krallar Malefiz'i uzak tutmakla yetiniyor ama onu yenme fırsatı varken neden uzak tutsunlar ki?"

"Bundan önce Prenses Aurora'nın koruyucusu olacaktın, ama kılıç ve kalkanla birlikte Malefiz'in Yıkım," diye ekledi Poena. "Kahraman olmak varken neden bir ömür boyu sadece bir muhafız olasın ki?"

Malefiz'in tek rakibi olmaktansa Aurora'nın koruyucusu olma şansını tercih etti. Saklanmayı ve korumayı yapabileceğini biliyordu. Büyü konusunda Malefiz'i yenebilecek kadar iyi olup olamayacağını bilmiyordu.

"Kılıcı ve kalkanı geri alabilmen için seni büyünü nasıl kullanacağın konusunda eğitecektik, sonra da onları Malefiz'e karşı nasıl kullanacağın konusunda." Eris'in bakışları ondan Johanna'ya kaydı. "Bunu yapmak için sadece yirmi günümüz var ama

Silahlarınız varsa, Malefiz'i yenmek için yeterli olacaktır."

Göğsünde büyümekte olan heyecan fidanı hemen soldu. "İlgilenmiyorum," dedi Phillip. "Orijinal plana sadık kalabiliriz."

"Ne?" Poena sordu.

Johanna gözlerini kapadı ve içini çekti. "Phillip, Malefiz'i sonsuza dek yenebilirsin."

"Belki yapabilirim," dedi. "Mesele şu ki, umurumda değil."

O çocukken neredeydiler? Ona şimdi sundukları bu hediye -büyü kullanmayı öğretmek- tamamen Prenses Aurora'nın çıkarları içindi. Bu bir hediye değildi; başka bir tasmaydı.

"Ama büyü öğrenmek zorundasın." Poena ona doğru yaklaştı,

etrafındaki hava ısınıyor. "Sen bir şövalyesin! Prens Phillip, Prenses Aurora'nın koruyucusu ve nişanlısı! Onun için büyü öğrenmelisin."

"Her zaman onun için, asla kendim için değil," dedi Phillip. "Eğer bana şan şöhretle kur yapmaya çalışıyorsan, ilgilenmiyorum."

Poena kollarını havaya kaldırdı ve uzaklaştı.

Johanna Phillip'in koluna dokundu.

"Phillip, bunu yeniden düşünmelisin," diye fısıldadı. "Bak," dedi Phillip. "Prensesle evleneceğim."

Onu koruyacağım ama ona ebediyen bağlanmadan önceki son günlerimi sadece onun yararına olacak bir şey için feda etmeyeceğim."

Malefiz'in herkes için bir tehdit olduğunu biliyordu. Tehlikeliydi ve dünyayı bir felakete sürüklemekte tereddüt etmemişti.

En son saldırdığında savaşa girmişti ama babasının ve Kral Stefan'ın orduları tarafından geri püskürtülmüştü. Yine olabilirdi.

Ama Phillip'in tek başına, sihirli olsun ya da olmasın, onu yenmesinin hiçbir yolu yoktu. Buna yaklaşma ihtimali bile o kadar astronomik derecede düşüktü ki gülünçtü.

Elbette bencilceydi ama bu aynı zamanda onun hayatıydı. Birkaç haftalık özgürlüğü ve kesin bir şeyi kabul etmesi daha iyiydi.

Hayatının büyük bir bölümünde prensesi korumak, bu haftaları uzun bir atış için feda etmekten daha iyidir.

"Sen bir şövalye değil misin?" Poena ona doğru döndü ve kanatları arkasında çırpındı. "Onur ve görev bilincin nerede?"

"Paketlemeyi unutmuşum." Phillip omuz silkti.

Eris başını yana eğdi. "Ciddisin, değil mi?"

"Nadiren olur, bu yüzden kıymetini bilin," dedi. Ayağa kalktı, ellerini ovuşturdu ve gitmelerini işaret etti. "Bunca yolu geldiğiniz için çok üzgünüm ama reddetmek zorundayım. İyi yolculuklar."

Poena ağzını açtı ve Eris elini kaldırdı. Yumuşak bir sesle, "Dünya sana epey zarar verdi, değil mi?" dedi.

Phillip irkildi. Hayatını bir kenara atmak yerine tadını çıkarmak istemesi çok mu yanlıştı? Malefiz'i yenemezdi. Denemek için neden zaman harcasın ki?

"Ona bir numara yapmak üzere!" Poena burnunu çekti ve dudak büktü. "İkiyüzlü ve bencil olan bu."

"Kahramanlar olmadan sadece korku vardır," dedi Phrike.

"Ben bir kahraman değilim," dedi Phillip, Johanna'nın bakışlarından kaçınarak. "Kendimi asla altından kalkamayacağım bir role zorlamayacağım."

"Hepimizin doldurması gereken ayakkabılar var," dedi Phrike. "Onlara adım atmak zorundasınız."

"Kendi ayaklarımı kesmeyi tercih ederim." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Geçen sefer Malefiz'i yenmek için yüz binlerce asker gerekmişti. O sadece bir kişiydi. "Burada işimiz bitti. Ayrıldığınız için üzgünüm. hayal kırıklığına uğradım."

Eris ayağa kalktı ve büyüü çimenlere karıştı. "Hayır değilsin, ama gitmeliyiz."

Poena ve Phrike uzaklaştı, formları küçüldü.

Gittikçe küçüldüler ve sadece birer zerreye dönüştüler.

ve sadece Eris kalmıştı, burnunun ucuna kadar gelmesine rağmen belirgindi. Phillip başını ona doğru eğdi. "Umarım çok büyümeden bynde ustalaşırsın.

güçlü." Asasını salladı ve Johanna'nın tuniğinin cebine bir karanfil sıkıştırdı. "İyi şanslar Phillip."

Adam kızın çökmüş yüzüne baktı ve kız gözden kayboldu, geriye sadece sonbahar havasının ve sarı karanfilin hafif kokusu kaldı.

So Fair and Foul a Day

Periler gittikten sonra tekrar uyumak mümkün değildi. Bu yüzden Phillip atlarla ilgilenirken Johanna gözlerini dikip yemek için biraz ekmek yumuşattı.

"Madem kılıç ve kalkana her zaman ihtiyacımız vardı, neden babam ya da Kral Stefan onları almanın bir yolunu bulmadı? Daha erken mi?" Phillip, Samson'a onu fırçalayarak sordu. Perilerin uyarılarını ne kadar unutmak istese de yapamıyordu. Büyü, Malefiz ve silahlar hakkında düşünmeyi bırak. "Babamla eski saray büyücümüzün savaştığını biliyordum ama mutlaka dışarıda bir yerlerde yardım edebilecek birileri vardır."

Yine de babası büyücüyle neden savaştığını kimseye söylememişti ve bu rahatsız ediciydi. Bu Babasının ve Kral Stefan'ın silahlardan, nerede olduklarından ya da nasıl elde edilebileceklerinden haberdar olmamasına akıl sır erdiremiyordu ama bu sadece onunla ilgili değildi. Malefiz tehlikeliydi ve onu yenmek binlerce hayatı kurtaracaktı. Bu Phillip'i endişelendiriyordu.

Ama babası ne demişti? Stefan ve benim Malefiz için planlarımız var. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.

"Eğer istediği buysa, endişelenmeyeceğim," diye mırıldandı Phillip nefesinin altından. "Hiçbir şey için."

Samson Phillip'i silkeledi ve burnunu Phillip'in cebine soktu, boş olduğunu görünce ofladı.

"İyi, senin için ben endişelenirim," dedi Phillip ve Taliesin'i yolculuğa hazırlamak için harekete geçti. "Ve sen."

Johanna arkasından, "Gerek yok," dedi. "Bunu yapabilirim. Gel de ye."

Phillip kestane rengi ata yüzünü çevirdi ve Johanna'ya bakmaktan kaçındı.

"Prensesin doğum gününden önce yapmak istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu Johanna, içi oyulmuş ve haşlanmış yumurtayla doldurulmuş bir parça kahverengi ekmek uzatarak. Bu bir rüşvetti. Ona her zaman yemek ve sohbet teklif ederdi.

sevmediği şeylerden bahsetmeden önce sevdiği konular.

Phillip teklifi kabul etti ama gözlerini devirdi. "Sen söyle herkes büyülü bir kazada öldüm ve hayatımı yaşamak için dörtlale mi gidiyorum?"

"Phillip," dedi ve gözlerini kapattı ama Phillip gözlerini devirdiğini biliyordu.

"Prenses Aurora'nın dönüşü için Ald Tor'a zamanında varmak istiyorsak güneye doğru gitmeliyiz," dedi kesin bir ifadeyle. "Acele edersek, güneydeki lavanta tarlalarını görebiliriz."

Lavanta tarlaları Artwyne'in gurur kaynaklarından biriydi, soluk menekşe rengindeki yabancı tepeler havayı fersahlarca kokulandırır. Phillip oraları hiç görmemişti, gerçi oradan toplanan çiçeklerden elde edilen pek çok sabun ve tentür kullanmıştı ama Briar Rose yıllar önce oraları ziyaret etmişti. Döndükten sonra tarlaları hayvanlarına öylesine cazip ayrıntılarla anlatmıştı ki Phillip dikenli duvarın arkasından mest olmuş bir halde dinlemişti. Sesleri o kadar özgür ve narindi ki, hiç olmadığı iki şeydi bu. Onun durduğu yerde durmak istemişti.

ve o zamandan beri kendisi için güzel kokulu havayı soluyordu.

Johanna başını salladı. "Perilerin söylediği her şeyi gerçekten görmezden mi geleceksin?"

"Evet." Küçük kamplarını işaret etti. "Bana ne yazdığını söyle, ben de seni dinlemeyi düşüneyim."

"Kesinlikle hayır," dedi ve yüzü kızardı. "Bu kaybettiğinde omuz silkebileceğin bir oyun değil Phillip. Bu insanların hayatı ve büyü onları kurtarabilir."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Phillip, sesi ona karşı her zamankinden daha keskindi. "Hayatım boyunca Prenses Aurora'yı korumak için eğitim aldım. Neyin tehlikede olduğunu çok iyi biliyorum."

Şafaktan şafağa, Phillip bir şövalye olmak için eğitim almıştı. Bu

Babasıyla birlikte prensesin vaftiz töreninden döndükleri anda başlamıştı. Diğer tüm sayfalardan daha genç ve daha küçüktü ama yine de başarmıştı. Sonunda bir tür saygı duruşu ya da övgü olacağını düşünmüştü. Yoktu.

Sadece daha fazla eğitim ve babasını hayal kırıklığına uğratmanın daha fazla yolu vardı.

"Kral Stefan ve babam on yılı aşkın bir süredir Malefiz'in dönüşünü planlıyorlar. Prenses Aurora'nın lanete kurban gitmeyeceği neredeyse kesin, önümüzdeki ayın ne kadar dikkatli planlandığı göz önüne alındığında ve Malefiz oraya çekildiğinden beri Yasak Dağ'ı izliyorlar. Malefiz fethetmek için değil; yıllar önce onu durduran insanlardan intikam almak için dışarıdadır. Prenses Aurora'nın Lanetinden kaçınırsa prensesi öldürmeye çalışacaktır," dedi Phillip.

Son seferinde Malefiz'in büyüleri kölelerden oluşan ordusunu yaratması yıllarını almıştı ve Kral Stefan onun bu kadar büyük bir ordu daha yaratacak gücü ya da zamanı olmadığından emindi. Phillip'in babası her zaman lanetin Malefiz'in son hamlesi, ölüm sancıları içindeki son saldırısı olacağını söylerdi. İnsan krallıklarıyla yeniden savaşa girecek gücü ya da arzusu yoktu. O sadece intikam almak istiyordu.

"İşte bu yüzden tüm hayatımı Prenses Aurora'yı korumak için eğitim alarak geçirdim; lanetin onu ele geçiremeyeceği belli olduğunda onu Malefiz'den korumak için," diye devam etti. "Tek başıma Malefiz'in dengi olmadığımı biliyorum ama bana ve suikast girişimlerine karşı tamamen hazırlıklı iki krallığa karşı ne yapabilir ki?"

Johanna ellerini havaya kaldırarak, "Ağaçlar için ormanı kaçırıyorsun," dedi. "Eğer Malefiz'in yaptığı yanına kâr kalıyorsa

Prenses Aurora'yı lanetlerken, bir şeyler ters giderse geri kalanımıza ne yapabilir? Dünyanın çoğu Prenses'in statüsüne, büyüüne ya da parasına sahip değil. Eğer bir kraliyet mensubunun peşine düşebiliyorsa, o zaman herkese ağza alınmayacak şeyler yapabilir. Ama onu yenersen hâlâ umut var demektir. Eğer kılıç ve kalkanı alabilecek tek kişi sensen, neden denemeyesin?"

"İnsanların tehlikede olmadığından emin olmak istemediğimden değil, ama sadece bu son günlerimin sadece bana ait olmasını istiyorum, çünkü yakında tüm hayatım Prenses Aurora ile ilgili olacak."

Phillip eliyle ağzını kapatarak derin bir nefes aldı. Bu onun hatası değildi ve yaveri olarak ona çok fazla karşı çıkamazdı ama daha önce hiç bu kadar rahat bir şekilde durumunu göz ardı etmemişti.

"Böyle düşünmemelisin," dedi Johanna, "ama periler haklıysa, Malefiz'i tek başına sonsuza dek yenebileceğin gerçeğini de göz ardı edemezsin. En azından büyüye sahip olma konusunda endişelenmelisin. Eğer bunu kontrol altına almazsan, kim bilir neler olur?"

Çocukken hayalini kurduğu kahraman olmak ona cazip geliyordu ama bu çok erkendi.

"Bir kişi nadiren fark yaratır," diye mırıldandı, "ama benim için endişelendiğiniz için teşekkür ederim."

"Senin için hep endişeleniyorum. Sen bir felaketsin." Boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı ve yer değiştirdi. "Ben yapmadım

kapana kısılmış gibi hissettiğini fark ettim."

"Kapana kısılmak nasıl hissettiğimi tarif etmenin uysal bir yolu ama büyü konusunda haklısın. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım ama bugün değil Johanna. Lütfen," dedi ve iç çekti. "Sence ben iyi bir büyücü olur muyum?"

"Az önce büyü istemediğin hakkında atıp tutun." Johanna gözlerini devirdi. "Ay gibi deşışkensin, sürekli bir ağlayıp bir soluyor ve sızlanıyorsun."

"Kes şunu," dedi Phillip ve ona doğru hamle yaptı. "En sevmediğim şiiirin bu ve ay sızlanmıyor."

"O zaman neden her sabah kaçıyor?" diye sordu ve ayağa fırlayıp ondan uzaklaştı. "Farkında değildim okumalarımı dinledi." Onları oldukça sevdi.

"Onlara katlanıyorum," dedi. "Bu benim kendime olan saygım için senin tavsiyelerini dinlemekten daha iyi."

"Kader! Korkunç ve boş, seni dönen çark," diye bağırdı ve kollarını kaldırdı. "Sen kötü niyetlisin-"

"Savaşıyoruz. Seni bulduğumuz ilk nehre atacağım ve balıkların seni almasına izin vereceğim," dedi Phillip ve çantalarına gidip kınalı kılıcını ona fırlattı. "Şövalyelerin kalp kırıklığıyla evlendiği ya da ağaca dönüştüğü hikâyeleri tercih ettiğimi biliyorsun."

Ama gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu ve kendini eskisinden çok daha az kasvetli hissediyordu.

Siyah saçları rüzgârda savrulan, kılıcını havaya kaldırmış ve kara gözleri parlayan Johanna, hep hakkında yazdığı şövalyelerden birine benziyordu ve Phillip ona dünyanın onu nasıl gördüğünü gösterebilmeyi diliyordu.

"Parzival'inizin Gawain'i olmayı reddediyorum." Johanna ona saldırmaması için işaret etti. "Sızlanmayı bırak ve benimle dövüş."

Kılıcını kaptı. "Hayatımda bir gün bile moped kullanmadım."

Phillip her zaman tartışmaları

kazanırdı. Genellikle. Yarı yarıya.

"Elbette hayır, Majesteleri," dedi Johanna, adamın sağ kalçasına doğru uzanarak.

Phillip savuşturdu ve itti, çeliğin çeliğe karşı çıkardığı gıcırta kulaklarında çınlıyordu. İkisinin de küçükken öğrendiği eski dansın içinde kolayca ilerlediler ve Phillip adımlara odaklandığında kafası berraklaştı. Sağ alt blok, sol alt blok, sol alt süpürme, sağ alt süpürme, göğsüne gelen bir darbeyi savuşturma... Gençliğinden beri aynı hareketleri yapıyordu. Günün tedirginliği içinden sızıp gitmişti.

Bugün çok huysuzdu, değil mi? Bu pek de onun suçu değildi; uykusuz kaldığından beri hiç dinlenememişti. Briar Rose ve yeni durumlarıyla uğraşmak. Periler onu uyandırıp gününü mahvetmemiş olsalardı bile sinirli ve bitkin olacaktı.

Yani hepsi Briar Rose'un suçuydu.

Phillip'in hayatında da onun için endişelenecek çok fazla şey vardı ve onun bu durumda olması tamamen haksızlıktı. O etrafta bile değilken sinir bozucu.

"Tereddüt ediyorsun," dedi Johanna ve bir parmağıyla kabzasına vurdu. "Sen asla tereddüt etmezsin."

"Düşünmemeye çalışıyorum," dedi ve olabildiğince hızlı hamle yaptı.

Johanna bıçağını tam zamanında çekerek yana doğru sendeledi. Onca eğitime rağmen hırsızlarla dövüşürken bu kadar zorlanmaması gerekirdi. Elleri boş gitmek aptallıktı ama onları ve fırtınayı ciddi şekilde hafife almıştı. Daha önce daha zor durumlara düşmüştü ve eğer önümüzdeki birkaç yıl hayatta kalacaksa

daha iyi olması gerekiyordu. Belki de-

Johanna bileğini bükte, bıçağı Phillip'inkini sıyrarak geçti ve onun yanağını ısırıldı.

Panik onu şimşek gibi çarptı. Phillip boş elini uzattı ama hiçbir şey yakalayamadı. Johanna'nın bir şeyler söylerken ağzını açtığını gördü ama sesi kulaklarında uğuldadı ve sanki aniden suyun altındaymış gibi görüşü bulanıklaştı. Ayağı takıldı ve dilini ısırarak sertçe yere çarptı. Phillip inledi ve çenesini ovuşturdu.

"Johanna?" diye sordu ve başını kaldırıp baktı.

Sarmaşıklar, yüksükotu çiçekleriyle aynı hastalıklı mor tonda düzinelerce omurga kaplı sarmaşık, bükülmüş Johanna'nın etrafında. Bir tanesini boğazından çekmeye çalıştı ve nefes nefese kaldı. Phillip ayağa fırladı.

"Dayan!" Ellerini hiç düşünmeden sarmaşıklara daldırdı ve onları koparmaya çalıştı ama sarmaşıklar onun koparabileceğinden daha hızlı büyüdü. Dikenler derisini yarmış.

"Bırakın onu! Durdurun şunu!" diye haykırdı.

Kemerinden hançerini çıkardı ve kesmeye başladı. Ama üç kat daha büyüdüler. Phillip çığlık attı, doğru düşünemeyecek kadar dehşete düşmüştü. Ellerini kızın boynuyla boynunun arasına sıkıştırdı.

ve ona nefes alması için alan açmaya çalıştı. Johanna havayı yuttu.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm," dedi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Phillip'in elleri boğazına yapışmıştı. Ağzının etrafındaki deri küllü kahverengimsi bir griye dönüşüyordu.

"Çekil!"

Birdenbire bir bağıriş duyuldu ve Phillip arkasını döndü. Eris, Poena ve Phrike sıkışmış, çizilmiş yüzlerle rüzgârın üzerine indi.

"Ne olduğunu bilmiyorum-" Eris yaklaşırken Phillip yolundan çekildi.

"Tabii ki ne yapacağını bilmiyorsun," dedi Eris ve asısından büyü döküldü. "Sana öğretilmemiş."

Johanna'yı saran sarmaşıklar geri çekilmeye başladı. Johanna boğazını tuttu ve titreyerek nefes aldı. Eris mırıldanmaya devam etti, büyü ondan yağmur gibi akıyordu ve sarmaşıklara dokunan her küçük ışık zerresi onları ürkütüyordu. Phillip'in elleri acıdan karıncalandı ve onları yüzüne yaklaştırdı. Kanı yaralarına geri akıyor ve derisi sanki hiç kesilmemiş gibi iyileşiyordu. Kısa süre sonra kazanın tek kanıtı Johanna'nın ağır nefes alışığıydı.

Phrike peçesini kaldırıp kısılmış kahverengi gözleriyle Johanna'nın boğazına bakarak, "Al bakalım canım," dedi.

"Neye karşı çalıştığımızı görmeme izin ver."

Ellerini Johanna'nın boğazına dayadı ve Johanna'nın nefes alışları yavaşça duruldu.

Poena burnunun ucuyla Phillip'e baktı. "Hala yakınlarda olduğumuz için şanslısın."

Johanna'yı Taliesin'e götürdüler ve atına yaslanmasına izin verdiler. Phillip olduğu yerde kaldı.

Kapat.

"Sihir daha önce hiç böyle değildi," dedi. "Ben böyle bir şey yapmadım."

"Eğitimsizsin ve büyüün daha yeni uyandı," dedi Eris. "Sen ustalaşana kadar tahmin edilemez olacak, özellikle de doğa büyüü. Büyük bir güç ve kontrol gerektirir."

Poena içi boş bir şekilde gülerek, "Ve siz, Majesteleri, şu anda büyü konusunda her ikisinden de yoksunsunuz," dedi.

Phrike ayağa kalktı ve Phillip'e doğru yürüdü. Ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve onarılmış deriyi inceledi. "Güzel. İyi."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve parmaklarını büktü. Yaralar iz bile bırakmamıştı ama acı sanki hâlâ oradaymış gibi devam ediyordu.

"Özür dilerim Johanna," dedi Eris ve başını kızın önünde eğdi. "Ve sana da Phillip. Benim uyarım yetersiz."

Periler gücünün kontrolden çıktığından bahsettiklerinde Phillip korkmamıştı. Kendisine zarar vermek bir başkasına, özellikle de Johanna'ya zarar vermek kadar korkunç değildi.

Sihirini geliştirmezse Prenses Aurora'ya ne olabileceğini düşünmemişti bile. O bir kavramdı, düşünmekten nefret ettiği soyut bir can sıkıntısıydı ve bu babasının onu nasıl gördüğünden daha iyi değildi. Ona verebileceği zarar gerçek değilmiş gibi geliyordu ama şimdi bu potansiyeli görmek korkunçtu. Yakında ne kadar zaman geçireceği düşünülürken

onunla geçirirse, bu tekrar olursa canı yanar. O bir insandı, bir sorun değil ve onu öldürebilirdi.

Phillip, Johanna'nın ayakta kalmak için mücadele ettiği çimlerdeki oyuklara baktı. Panik boğazında safra gibi yükseldi. "İyileşecek, değil mi?" diye sordu perilere.

"Ben iyiyim. Etrafımda konuşmayı bırak ve buraya gel." Johanna sesi çatlayarak söyledi. Phillip'in karşısına oturmasını bekledi. "Bunu bir daha yapmadığın sürece sorun yok."

Her kelime arasında onun burnuna fiske vurdu.

Phillip onun beline sarıldı ve boynundan kaçındı. "Özür dilerim."

"Büyülü dikenli sarmaşıkları çıplak ellerinle benden koparmaya çalıştın. Biz iyiyiz," diye mırıldandı. "Yine de güzel hikâye."

Güldü ve geri çekildi. "Bir şey değil o zaman."

"Düşündüğümüzden daha güçlüymüşsün," dedi Eris, onlarla oturmaya geliyor. "Eğer eğitilmezseniz, büyüünüz serbest kalır."

"Etrafımdaki herkes için tehlikeliyim demek istiyorsun," dedi Phillip.

Yaralanmamış, temiz ellerine baktı ve gözlerini kapattı. Johanna'nın çaresiz nefesleri kafasının içinde çınılıyordu. Birbirlerine karışan kanları ellerine çok sıcak gelmişti.

Ve Eris tüm bu korkuyu bir asa hareketiyle silmişti.

Ne kadar bencil olmak istese de, bir daha kimseyi böyle incitemezdi. Her zaman dikkatsiz olmuştu ama ne kadar kolay bir canavara dönüşebileceğini öğrenmek istemiyordu.

"Seninle antrenman yapacağım," dedi uzun ve yorgun bir nefes vererek. "Kılıcı ve kalkanı geri alacağım. Sadece bana bunun bir daha asla olmamasını nasıl sağlayacağımı öğret."

Eris gülümseyerek "Mükemmel," dedi ve Phrike'nin küçük çığlığını susturdu. "Sanırım bu hepimiz için en iyisi."

Phrike sustu ve "Ve kutlanacak" dedi.

"Bana söz vermeni istiyorum.

Johanna," dedi Phillip, sanki orada değilmiş gibi kendisinden bahsedilmesinden duyduğu hoşnutsuzluğu görmezden gelerek. "Ona zarar veremem. Ona zarar veremezsin. Samson ona zarar veremez. Bana söz ver."

Periler sözlerinden dönemezdi ve Phillip bunun bir daha olmasına asla izin veremezdi.

"Söz mü? Benimle bir anlaşma yapmak istiyorsun." Eris'in gülümsemesinin yerine oturması bir an aldı ve

Elini uzattı, parmaklarının ucunda sihir parlıyordu. "Sana söz veriyorum. Johanna'ya zarar vermeyeceğiz."

Phillip'in içini bir ürperti kapladı ve el sıkışırken ürperdi.

"Anlaşma yapıldı," dedi. "Hemen başlayacağız."

Hedge Witch

KELİMENİN PERİLER İÇİN HEMEN FARKLI BİR ANLAMI VARDI.

Phillip büyü eğitimi için adım adım bir plan bekliyordu. Bunun yerine, Eris -insan boyutlarında ama yine de çimenlerin üzerinde süzülüyordu- onun ve Johanna'nın görünüşe göre yetersiz olan kamp düzeni hakkında mırıldanıyordu. Elbisesinin çan kollarından bir asa çıkardı ve başının üzerinde salladı. Yakındaki ağaçlar gıcırdadı ve inledi, eğildi. Yapraklar ve dallardan bir çatı oluşturana kadar küçük açıklık. Phillip ürperdi.

Neden hep bitkiler?

Phrike Johanna'nın yanında kaldı ve boynundaki kasların sertleşmesini önlemek için bir dizi acı verici görünen esneme hareketinden geçmesine yardımcı oldu.

"Ne, uh. . . ." Phillip ensesini ovuşturdu ve etrafına bakındı. "Ne yapmam gerekiyor?"

Poena, bir periden başka kimsenin altında duramayacakmış gibi görünen yeni oluşturulmuş birkaç sihirli tabureyi düzenlerken, omzunun üzerinden geniş gözlerle ona baktı.

"Bizi izleyin," dedi Eris hızla. "Büyümüzü ne kadar kolay kullandığımıza tanık olun."

Phillip birkaç dakika boyunca perileri gözlemledi, onlar asalarını sallamaya devam ettiler ve

kamp alanı. Herhangi bir büyü mırıldanmadılar ya da asalarını sağa sola sallamak dışında karmaşık hareketler yapmadılar. Sihir yaptıklarında o kadar da zor görünmüyordu.

"Büyü geliştirdiğimi söyledin ama nasıl olduğunu hiç anlatmadın," dedi Phillip.

Poena Eris'e baktı ve Eris şöyle dedi: "Senin kapasiten Büyü yapmak muhtemelen her zaman vardı. Büyünüzün kaynağı muhtemelen unutulmuş bir armağanın sonucudur - atalarınızdan birine fiziksel bir armağan değil, büyü armağan edilmişti - ve bu durum koşullar tarafından uyandırıldı. hırsızlar."

Phillip babasının ona ataları hakkında anlattığı hikâyeleri hatırladı. Ailenin baba tarafında bir büyücü olsaydı, bunu duyacağından emindi, ama belki de annesinin büyülü yaşlı bir akrabası vardı.

onlara anlatma fırsatı bulamamıştı. Phillip artık bunu bilmenin imkânsız olduğunu düşünüyordu.

"Daha önce de kavgalara karıştım," dedi Phillip. "O zaman neden kendini göstermedi?"

Eris, "Ne yazık ki, büyüünüz hakkında daha fazla şey öğrenene kadar, o gece neden kendini belli ettiğini kesin olarak söyleyemem," dedi. "Şimdi, büyümüzü nasıl yönlendirdiğimizi anlıyor musun?"

Eris asasını zarif, akıcı bir hareketle döndürdü. Büyüsü havada soluk sarı bir parıltıydı, etrafta titriyordu. Çadır hâlâ Samson'ın sırtındaydı. Samson homurdandı ve tepindi, ne olduğunu görmek için bir daire çizerek döndü. üzerinde gerçekleşiyor ve kalın bir dal çadırı paketten çıkarıyordu. Büyü, soluk altın rengi bir parıltıyla ağacı çevreledi ve dal bir parmak gibi hareket etti. Yavaşça, çadırı kurdu.

Çadır.

"Periler, doğduğumuz gün filizlenen ağaçlardan elde edilen asalar aracılığıyla sihre odaklanır. Bu, sihrimizi istediğimiz zaman çağırmamıza veya durdurmamıza olanak tanır. Siz bunu yapamayacaksınız.

insan olduğun için. Bir büyücünün gücü genellikle bir asadan gelir veya bir şekilde ona bağlıdır, ancak sizin böyle bir kaynağınız veya bağınız yok ve bir tane yapacak zamanımız da yok. Sen

Eğer Doğruluk Kılıcı ve Erdem Kalkanı'nı çalacaksan büyüü farklı şekilde kullanman gerekecek." Eris, Phillip'e çağrılan taburelerden birine oturmasını işaret etti. "O hırsızlarla dövüşün sırasında büyüün ilk ortaya çıktığında ne hissettin?"

Phillip tek omzunu kaldırdı. "Bir şey olmadı. Bir anda oluverdi." "Muhtemelen bu duyguyu tanımlayamayacak kadar yabancıdır."

dedi Poena Eris'e, asasını hızlıca sallayarak ateşi çağırdı. Aralarındaki çukurda alevler çıtırdadı ve Eris'i bir tabureye doğru kıskırttı. "Bu senin fikrindi, yani sen önden gidiyorlar. Phrike'ye kız konusunda yardım edeceğim ve sonra burayı yaşanabilir hale getireceğim" -açıklığa göz gezdirdi ve sığ bir nefes aldı- "yaşanabilir."

"Ne kadar naziksin," dedi Eris, ağzının sağ tarafı yukarı doğru kıvrılırken. "Şimdi Phillip, suyun içindeyken irili ufaklı her gelgiti hissediyor musun, yoksa onların orada olduğunu ancak sudan çıktıktan sonra mı fark ediyorsun?"

Poena uçup gitti ve Phillip Eris'e odaklanmaya çalıştı.

"Güçlü olmadıkları sürece onları sonra fark ediyorum," dedi. "Sanırım sihrimin nasıl hissettirdiğini öğrenmem gerekiyor ve sonra ona hakim olabilirim?"

"Aynen öyle," dedi Eris ve gülümsedi. Elbisesinin uzun eteklerini kabarttı, kumaş çimenlerin üzerine bal gibi döküldü ve diğerlerinin duymayacağı şekilde konuşabilmeleri için kendini ayarladı. "Büyü inanç ve sezgiyle ilgilidir. Hissettiğiniz şeyin büyüünüz olduğuna güvenmeli ve onu kullanabilmek için kendinize inanmalısınız."

Phillip inledi. "Eğer yapabileceğime inanırsam, yapabilir miyim?"

"Küstahlık etme," dedi Eris. "Ateşe dokunup yanmayacağına inanıyorsan, dokunamazsın. Ateşe dokunabileceğine ve büyüünün yanmanı engelleyeceğine inanıyorsan, dokunabilirsin. Farkı görüyor musun?"

Pek sayılmaz.

"Sanırım," dedi.

"Aradaki fark, büyüünün bir kılıç gibi olmamasıdır. Eğitim gerektirir, ancak varlığı çoğu zaman

Johanna'ya karşı kullandığınız doğa büyüğü gibi küçük işler için."

Phillip başını salladı.

"Bir şeyleri hayal ettiğinizde, onların zihninizde gerçekleştiğini görüyor musunuz?" diye sordu.

Phillip tekrar başını salladı. Hayal kurmak, yaverlik yaptığı dönemde hayatta kalabilmesinin tek yoluydu.

"Sihir böyle çalışır," dedi Eris. "Büyünüzün ne yapmasını istediğinizi hayal etmelisiniz. Bu sorunlara neden olabilir. Bu sorunların neler olabileceğini görüyor musunuz?"

"Ne istediğini bilmemek mi?" Phillip sordu. O vardı Her iki seferde de Sire ve Johanna'nın ondan uzaklaşmasını istemişti ve bunu nasıl başardığından nefret etse de büyüğü bunu başarmıştı.

"Kesinlikle!" dedi Eris ve bir kez alkışladı. "Bu da bizi tekrar inanca getiriyor - eğer bir şeyi yapabileceğine inanmıyorsan, onu nasıl hayal edebilirsin ki? Ne istediğinizi bilme konusunda kendinize güvenmiyorsanız, o zaman hiçbir şey hayal edemezsiniz, değil mi?"

Eris'in tarif ettiği şey uzak ve ulaşılmaz geliyordu. Eğer Phillip hiç gelişemedi, bunun nedeni kendine inanmaması mıydı yoksa başka bir sorun mu vardı? Kılıç dövüşü, en azından, ne zaman olduğunuzu bilmenizi sağlar daha iyiye gidiyor. Biniciliğin gözle görülür sonuçları vardı.

"Hayattan ne istediğini biliyor musun Phillip?" Eris onun şüphesini sezmiş gibi sordu.

Phillip irkildi. Bunca yıllık eğitimi ve gelecek hakkında konuşmaları boyunca hiç kimse ona bunu sormamıştı. Babasının onun için kararlaştırdığı şeyi istediğini ya da ihtiyaç duyulan şey için her şeyi bir kenara bırakmaya istekli olduğunu varsaymışlardı. Daha da kötüsü, onu kendi istekleri olan bütün bir insan olarak bile görmediklerinden endişeleniyordu. Yalnızca kendisi için tek bir hedefi olduğunu bile düşünemiyordu.

"Bilmiyorum," dedi, sorunun içinde uyandırdığı tuhaf duyguyu çözmeye çalışarak.

Eris'in kaşları birbirine çarptı. "Bir düşün. Büyü, kişinin kendine güvenmesini gerektirir. Bu bir gerektirir. Çoğu kişide olmayan bir özgüven. Sihirbazlıkta çok iyiyim. Bu bencillik değil. Bu bir gerçek. Sihirbazlıkta iyiyim çünkü istediğimi yapacak kadar iyi olduğuma ve istediğimin doğru olduğuna inanıyorum."

Phillip yutkundu ve uzun bir ot parçasıyla oynadı. "Hayatında ne yapmak istediğini her zaman biliyor muydun?"

"Oh, hayır. Çocukken küçük bir canavardım. Parlak gözlü ve hevesliydim ama gerekli olanı yapmak için hiçbir inancım yoktu.

hedeflerime ulaşacağım," dedi Eris ve yüksek sesle güldü. İçtenlikten başka bir şey olmayan sınırsız bir ses. "Beni doğru yola sokan bir akıl hocam vardı.

Ne yazık ki, hayatından ne istediğini anlamana yardımcı olacak on yıllarım yok."

Phillip'in midesinin derinliklerinde ne olduğunu anlayamadığı bir duygu filizlendi. Hafif ve çırpınan bir duyguydu ve neredeyse umut doluydu. Eğer Eris bir canavarsa ve her şeyi çözdüyse, o da çözebilir miydi?

"Yirmi günümüz var."

"Malefiz'in lanetine yirmi gün kaldı, evet," dedi Eris. "Ama kendiniz hakkında düşünmenizi istiyorum. Kendine güveniyor musun?

Kendine? Kendinize inanıyor musunuz?"

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, Phillip doğru dürüst cevap veremedi.

Şövalyeler emirlere uyar ve üstlerine kendileri adına liderlik edecek kadar güvenirlardı ve aldıkları emirleri düşünmeden yerine getirebilmek için emirlerden emin olmak zorundaydılar. Krala hizmet eder ve ona inanırlardı. Phillip prens olabilirdi ama hâlâ babasına bağlıydı. Babasına bağlı değildi.

Yıllardır kendisinden talep edilenlere güveniyordu. Ancak kimseye güvenmemesi kendisine güvendiği anlamına gelmiyordu.

Eris onu sadece yarım gündür tanıyordu ve şimdiden kalbine inmişti.

"Bana şimdi söyleme," dedi Eris ve ayağa kalktı. Elini onun omzuna koydu. "Bunu bir düşünün. Ne hakkında düşün

Birinin ne yaptığını bildiğine inanmanızı sağlar.
Kendinize olan güveninizin nereden geldiğini düşünün. Bizim gibi
Eğitiminiz boyunca ilerlediğinizde, uygun şekilde
ilerlediğinizden emin olmak için sizi test edeceğiz. Kendinize
güveniniz sarsılırsa, geçemezsiniz."

Phillip iç çekti. Hayatında nefret ettiği pek çok şey yapmıştı
ama kendini düşünmek bunların en kötüsüydü. Bir aynaya
bakmak gibiydi, ama ayna da konuşabiliyordu. O da
asla sahip olamayacağı ihtimaline karşı ne istediğini
düşünmek istemiyordu.

Tek düşünebildiği ağaçlardaki yaprakların hışırtısı,
saçlarının arasından süzülen esintinin fırçası ve çamların
keskin kokusuydu. Gökyüzü boğuluyordu
Mavi, alacakaranlık, kalan bulutları koyu bir menekşe
rengiyle taçlandırıyordu. Bir esneme çenesini çatlattı.

Eris onun dikkatini çekerek, "Belki de aceleci
davrandım," dedi. Onun omzunu okşadı. "Zor bir dönem
geçirdin ve gerçekten eğitime başlamadan önce
muhtemelen dinlenmeye ihtiyacın var."

"Teşekkür ederim," dedi Phillip. "Sanırım yarın zihnim daha
berrak olacak."

Belki de uyanacak ve tüm bunlar bir rüya olacaktı.



Phillip uykunun boşluğunu dört gözle bekliyordu. Gözlerini
kapatıp aydınlık sabaha açmayı, yorgunluğunu hiç farkına
varmadan uyuyarak atmayı. Briar Rose'un ortak rüyalarını
durdurmanın bir yolunu çoktan bulmuş olabileceğini
umuyordu. Briar Rose'un ortak kâbuslarından bir şeyler talep
edeceğini hiç düşünmemişti. Bir keresinde, kitap okumaya
çalışırken bir horozu susturmuştu. Daha da kötüsü, horoz
susmuştu.

Tek gözünü açtı. Üstünde yemyeşil bir duvar halısı
dalgalanıyor, dumanlı akşam göğü çatlaklardan içeri bakıyordu.

yapraklar. Nemli toprak kokusu Phillip'in üzerine sinmişti ve ayağa kalkmadan önce gerindi. Çıplak ayak parmaklarını yosunlu bir kütüğe vurarak etrafına bakındı.

Bu rüya farklıydı.

Rüya ormanı değişmişti. Hiç bitmeyen ağaçlar ve yükselen dikenli duvarlar gitmişti. Onun yerine Dikenli sarmaşıklarla kıvrılan, boyunun iki katı uzunluğundaki çitlerin arasındaydı ve ikisi arasındaki ince bir boşluktaaydı. Önündeki patika bir sağa bir sola sapıyordu. Arkasında ise sağa dönüyordu. Bir labirent, görebildiği kadarıyla devam eden bir labirent.

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Artık rüyalarımda yapmam gereken şeyler mi var?"

Labirent duvarlarından birinin üzerinden yumuşak bir kahkaha süzüldü. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Olduğun yerde oturup hiçbir şey yapmamak da bir seçenek. Bu konuda iyisin."

Phillip irkildi. Genellikle rüya gördüğünde etrafta yorumlarını yargılayacak kimse olmazdı. Johanna, babası, öğretmenleri ya da Briar Rose tarafından dinlenmediğinden ya da gözlemlenmediğinden emin olduğu nadir anlardan biriydi. Artık rüyalarında bile mahremiyeti yoktu.

"Sen buradaysan değil," dedi, sıkıntısını gizleme zahmetine girmeden. "Sanırım sen de bir labirentin içindesin?"

"Sanırım öyle. Etrafa bakma fırsatım olmadı." Briar Rose esnedi. "Evet, önümde üç yol var. Önce konuşabiliyorduk, şimdi bir labirentin içindeyiz. Bir şeyler değişmiş. Sana yeni bir şey oldu mu?"

"Öyle olduğunu söyleyemem," dedi Phillip tırnaklarını inceleyerek.

Briar Rose'un sorusundan, gerçek dünyada ona neler olduğunu duymadığını varsayıyordu ve bunu ona teklif edecek değildi. Henüz büyü hakkında ne düşüneceğinden bile emin değildi. Bu konuda onun fikirlerine ihtiyacı yoktu. "Hayatında bir şey değişti mi?"

Hafifçe nefes verdi ama cevap vermedi. Phillip onu duyabildiği duvara doğru süründü.

"Briar Rose!" diye haykırdı sahte bir şaşkınlıkla. "Biz Bu gizemde birlikte kapana kısıldınız ve

bilgi?"

"Değilim!" Burnunu çekti.

Konuşurken nasıl görüldüğünü hayal etmek hoşuna gidiyordu.

Bunu o kadar sık yapıyordu ki başka seçeneği kalmamıştı.

Keçisine ya da tavşanlarına öğrendiği şeyleri anlatırken ellerini döndürerek onun zihninde durmadan hareket ediyordu,

Bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünürken parmağını dudağına vurdu.

Neredeyse şirindi.

Onları bir araya getiren sinir bozucu gizemli koşullar dışında.

"Bana sıra dışı hiçbir şey olmuyor," dedi yavaşça. "Ben sadece. Teyzelerimle bir anlaşmazlık yaşadım. Önemli bir şey değil."

Phillip, "Etrafta olmak her zaman çok hoşunuza gittiği için neden birinin sizinle aynı fikirde olmadığını anlayamıyorum," dedi. Şikâyet etmesini sağlamak onu durumu hakkında dürüst olmadığını fark etti.

Onun gözlerini devirdiğini duyar gibi oldu. "Teyzelerimle pek sık anlaşmazlığa düşmem."

"Çünkü her zaman seninle aynı fikirde oluyorlar." Phillip boynunu kırdı ve yavaşça önündeki bölünmüş yola doğru yürüdü. "Bir keresinde sırf sen istedin diye derslerine bir hafta ara vermene izin vermişlerdi."

Phillip'in ilk turnuvasının haftasıydı ve kesintisiz dört saatten daha uzun süre uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

"Sence duvarların arkasından bakabilir miyiz?" Briar Rose sordu.

"Hayır," dedi çabucak. Yapraklar ve sarmaşıklar

Bu yeni labirentin duvarları, bir yuvanın içinde kıvrılan yılanlar gibi sürekli hareket ediyordu. "Eski dikenli duvarın doğası göz önüne alındığında, onlara güvenmiyorum."

"Yine de," dedi. "Denemekle kaybedecek bir şey yok."

Phillip onun haklı olmasından nefret ediyordu. Rüya görüyorlardı, bu yüzden gerçekten incinemezlerdi ve

Bunun neden başlarına geldiğini bir an önce öğrenmek istiyordu. Eğer o bahsetmeseydi, muhtemelen bunu yapacaktı ama bunu ilk onun önermiş olmasından hoşlanmamıştı.

"Bir parmağımı kaybedebilirim," diye mırıldandı Phillip ama duvara yaklaştı.

Yüzünü sildi ve kıyafetlerindeki kiri fırçaladı ama günün vahşiliği göz önüne alındığında, rüyada bile neye benzediğinden emin değildi. Görünmek istemiyordu Briar Rose onu ilk gördüğünde korkunçtu.

Çitlerin hepsi birbirinin aynıydı; ondan daha uzundu, yaprakları ve sarmaşıkları yoğun ve görünüşe göre canlıydılar. Phillip'e eski çitlerden çok dikenli duvarları hatırlatıyorlardı.

Rüya ormanı ve Briar Rose ile arasındaki ormanın içinden bakmaya çalıştı. Sarmaşıklar kapandı.

Tek görebildiği, diğer tarafta dalgalı bir havuza yansıyan gün doğumu gibi soluk altın rengi bir parıltıydı.

"Hayır, duvarlara dokunma," dedi ve sarmaşıklardan birini dürttü. Sarmaşık, dikenleri birbirine dolanarak ona doğru açıldı. "Bu gece havamda değilim, dikenli."

"Duvarla mı konuşuyorsun?" Briar Rose eğlenerek sordu.

Phillip burnunu çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Benim geldiğim yerde bu popüler bir eğlencedir, sizi temin ederim."

Kadın cevap olarak güldü ve adam da kendini gülümserken buldu. "Yani bu kesinlikle bir labirent. Sence bir labirentte miyiz?"

Aynı labirentte mi, yoksa aynalı labirentlerde mi?" diye sordu.

Bunu düzeltmeye bu kadar odaklanmış olması neredeyse sevimliydi. Hiçbir şeyin peşini bırakmıyordu; ne bu labirentin gizemi ne de muhalebbili tartlarını kimin çaldığı. Asla itiraf etmese de, onun ihtiyacı olan şeyin peşinden bu kadar inatla gitmesine hayranlık duyuyordu. Briar Rose için çok yüce bir hedef yoktu. O hiç böyle olmamıştı.

Keşke öyle olsaydı.

"Eğer aynaysa, o zaman sola dönüp seni terk edebilirim," dedi sola doğru giden yolda yürürken.

"Keşke!" dedi. Phillip onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Yazık o zaman, dileğini reddetmek zorundayım." Phillip sırttı, adam sola döndüğünde ve kızın sesi devam ettiğinde memnun oldu

tüm mantığa meydan okumasına rağmen sağındaki duvarın üzerinden geldi. "İşte benim asıl sorum: Sonunda ne var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Labirentlerin hepsinin bir sonu ya da kaçış noktası vardır, peki bunun sonunda ne var?" diye sordu önündeki köşeye bakarak. Her iki yönde de sadece daha fazla çit vardı. "Ödül ne?"

"Bunun bir labirent olduğunu sanmıyorum," dedi Briar Rose yavaşça. "Labirentler tekdüzedir. Aynı labirentte olup da bunu bilmememiz çok zor olurdu. Bu arada sadece tek bir yol var demektir."

"Demek içinde bulunduğumuz labirentin dışına giden bir yol var.

Anladım."

Onun labirentin ne olduğunu bildiğini biliyordu.

ve unicursal ne anlama geliyordu ve bu hiç de umurunda

değildi. "Beni affet," dedi. "Seni öyle atlarken yakaladım ki

Rüyalarımda o kadar çok ders gördüm ki hangilerine katıldığınızı duyduğumu hatırlayamıyorum."

Bu Phillip'in ona karşı artan sevgisini bastırdı. Yoluna devam etti. İyi bir öğrenciydi,

On üç yaşına kadar hep dinledi, itaat etti ve mükemmellik arayışında kendini tüketti. Sayfalar arasında konuşulmayan bir anlaşılmaydı - daha iyi öğrenciler olmak için sağlıklarını ihmal etmek - ve yorgun gözler, yaverliğe yükselmek kadar onurlu bir rozetti. Herkesten daha gençti ve orada en iyi olmak için yarışıyordu. En iyi olmak zorundaydı, tabii en iyi olmak istemiyorsa.

Şövalye olmayı beceremeyen prens.

Daha genç ve küçük olması önemli değildi. Prenses Aurora'nın koruyucusu olacaktı, bu yüzden herkesten çok daha uzun süre eğitim alması gerekiyordu. Hayatı sadece

"tam olarak değil" ve "her zaman biraz daha öğrenebilir." Ve ilk turnuvasına kadar dener, gerçekten dener.

"Umarım bu labirentin sonu beni senden sonsuza dek kurtarır." "Kaba olma," diye cevap verdi.

Dişlerini birbirine geçirdi. "O zaman beni tanıyormuş gibi davranma."

Phillip sol taraftaki patikadan aşağı indi. Bu yol onu kadından uzaklaştırmalı, duyamayacağı kadar uzağı götürmeli ve umarım

Bu işin sonunda her ne varsa ona doğru. Daha önce Briar Rose'la doğrudan konuşabilseydi durum farklı olabilirdi ama Briar Rose muhtemelen onun en kötü anlarını, savunmasız anlarını ve sadece ona ait olması gereken anlarını duymuştu.

Hepsi tek taraflıydı,

Ve kızın ne gördüğünü tam olarak bilmiyordu. Söylediklerine bakılırsa, dersleri kesinlikle rüyalarına girmişti. Onun sadece en kötü yanlarını mı görmüştü?

Phillip durdu ve bir nefes aldı. Onun sadece en kötü yanlarını mı görmüştü?

"Briar Rose?" diye seslendi. "Beni hala duyabiliyor musun?"

"Çekip gittiğini biliyorum ama yine de sanki yanımdaymışsın gibi geliyor," dedi ve adam onu rahatlıkla duyabildi

Kalın dikenli duvara ve sessiz ses tonuna rağmen. "Ben de bizi ayırdığını düşündüğüm duvardan olabildiğince uzaklaştım."

Elbette onun patlamasını görmezden gelmişti ve hâlâ bunu çözmeye çalışıyordu.

Phillip, "Johanna'ya göre rüyalarındaki mimari normalde hiçbir zaman mantıklı değildir, bu yüzden bu çok da sürpriz değil," dedi. Bu karmaşanın içinde olmaları muhtemelen onun suçuydu,

Gerçi bunu asla kabul etmezdi. "Bu labirent bir sorun olacak. Dinlenmeyi bekleyerek uyumak zaten yorucu ve-"

"Birdenbire, neye ihtiyacı olduğunu tam olarak bilerseniz bile asla yardım edemeyeceğiniz bir yabancının yaşadığı duygusal karmaşayı dinlemek zorunda kalmak?" İcini çekti. "Özür dilerim.

Sadece seyahat ediyorsun ve şu anda tek istediğim bu."

Phillip dondu kaldı.

"Bana yardım etmek mi istedin?" diye sordu sessizce. "Elbette! Sesin çok üzgün geliyordu."

Böyle söylemesinden nefret ediyordu ama sesi yalan söylüyormuş gibi gelmiyordu. Sesi önemsiyormuş gibi geliyordu.

Briar Rose alay etti. "Bak Phillip, istesek de istemesek de burada sıkışıp kaldık. Yetişkinler olarak farklılıklarımızı ve geçmişimizi bir kenara bırakıp birlikte çalışabilmeliyiz."

Phillip çeşitli soylu partilerinde, bir çit labirentinin neye benzediğini bilecek kadar fazla budanmış çit labirentine hapsolmuştu. Ve Briar Rose'un bu konuda nereye varmak istediğini anlayacak kadar uzun süre onu dinlemişti. O da en az kendisi kadar rekabetçiydi.

"Bahse girerim oraya ilk ben varabilirim," dedi Phillip, cesaret edebildiği kadar duvara yaklaşarak. "Bahse girerim oraya senden çok önce varırım."

"Neye bahse giriyoruz?" Briar Rose sordu ve sesi sanki onun kadar duvara yakınmış gibi geliyordu.

Phillip etrafına bakındı ve "Sonunda ne varsa. Orada bir şey olmalı. Yoksa neden labirenti yapıp bizi içine atsınlar ki? Oraya ilk ulaşan onu sonsuza dek alır."

"Sence rüyalarımız Rekabet mi?" Duyduğu kadarıyla yürümeye başlamıştı. "Bu biraz kasvetli."

"Öyle mi?" diye sordu ve onu takip etti. "Kabul ediyor musun?" "Elbette!" dedi gülerek. "Ve oraya vardığımda önce, ne kazandığımı söyleme nezaketini göstereceğim." "Sen cömertliğin ruhusun."

Yine kahkaha attı, yüksek sesle, gırtlığını yırtarcasına ve teyzelerinin ona öğrettiği titremeye hiç benzemiyordu.

"Çok çabuk kaybetme," dedi. "Meydan okumayı severim."

"Benden daha fazla değil." Phillip sırttı. Eğer yapamazsa Uyanık yaşamında başarılı olursa, rüya dünyasının sorunlarını ezip geçecekti.

Strangers

PHILLIP labirentte bir köşeyi dönerken gözlerini kırptırdı ve gözlerini açtığında yine uyanıktı. Şafağın lekesi koyu mor gecenin içinden sızıyordu.

Çadırlarındaki çatlaktan. Phillip yuvarlandı.

Neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı - Briar Rose ile rekabet biraz eğlenceliydi.

Meydan okumayı kabul ettikleri anda koşarak uzaklaşmıştı. Adam labirent boyunca onun kahkahalarını takip etmiş, her köşeyi döndüğünde ona rastlamayı ummuştu. Çimlerin üzerindeki ayaklarının her fısıltısı onu alışılmadık bir beklentiyle doldurmuştu. Sadece yolda yaptığı bir şekilde eğleniyordu. Briar Rose ona

İki teyzesi arasında kulübenin etrafına hangi renk çiçeklerin ekileceği konusunda çıkan son tartışmaya kadar her şeyi anlattı. Johanna'nın seveceğinden emin olduğu bir şiiri, öğrenmeye çalıştığı bir dile çevirme konusundaki başarısız denemelerinden bahsetti. Johanna'ya kesinlikle söylemesi gerektiğinde ısrar etti.

Johanna'ya anlatacaktı ve Johanna da bunu yaptığından emin olmak için onu dinleyecekti.

Ona geçen ay uğradığı kasabalardan bahsetti. Ve bu hikâyeleri orada bulunmamış biriyle paylaşmak garip bir şekilde güzeldi. Briar Rose onu dinledi, güldü ve Phillip ilk kez gerçekten dinlendiğini hissetti.

Johanna onun karşısındaki yatağında uyuyordu. Dünkü sınavlar yüzünden silinmişti.

Tek bir çürük ya da çizik bile kalmamıştı. Phillip, tertemiz görünmesine rağmen hâlâ yeni kabuk bağlamış gibi acıyan ellerini esnetti. Johanna'nın daha iyi hissetmesini umuyordu.

"Phillip, bana yardım et, bu kadar yüksek sesle düşünmeyi kes," diye mırıldandı Johanna. "Uyumaya devam et."

"Uyanık olduğumu nereden bildin?" diye fısıldadı.

"Horlamayı bıraktın," dedi kadın.

Doğrulup oturdu. "Ben horlamam."

"O zaman uyanık olduğunu nereden bildim?"

Phillip ona ters ters baktı ve o da battaniyesini başına çekti.

"Yeni eserinizi okuyacağım," dedi, bunu kastetmemişti.

O.

Johanna göğüs cebini yokladı, kitabını kontrol etti, ve yüzüstü yuvarlandı. "İyi şanslar."

Dürüst olmak gerekirse, gizliliği şüphe uyandırmaya başlamıştı. Adamın uğraşacak başka işleri olduğu için şanslıydı.

"İyi uykular," dedi usulca ve perileri bulmaya gitti.

Eris, Poena ve Phrike açıklığın ortasında durmuş, birbirlerine keskin ses tonlarıyla fısıldaşıyorlardı. Phrike onu gördü ve Eris'in koluna dokundu. Üçü de sessizleşti. Phillip el salladı.

"Günaydın," dedi, ani sessizlikten rahatsız olmuştu.

"Phillip! Gel." Eris onu yanına çağırdı. "Biz bugün seninle ne yapacağımızı tartışıyoruz. Nasıl hissediyorsun?" "Daha iyi. Teşekkür ederim," dedi yanlarına giderken,

kuşkusuz biraz gergindi. "Plan nedir?"

"Oh, sizi bir ziyafet bekliyor!" Phrike alkışladı. "İzlemek için sabırsızlanıyorum."

Güneş ufuk çizgisini zar zor aşıyor ve çimenlerin üzerinde dalgalı bir satranç tahtası gibi uzun gölgeler oluşturuyordu. Eris ve Phrike onun önünde durmuş, bir ata bakan piyonlar gibiydiler. Phrike'ın rahatsız edici bir şekilde gölgesi yoktu. Poena

kollarını göğsünde kavuşturmuş, birkaç adım öteden onu izliyordu. Phillip onun bakışlarından kaçındı.

Yanağında uyuduğu yerden kalan kırıksıklıkla daha az korkutucuydu ama yine de dehşet vericiydi.

"Doğruluk Kılıcı ve Erdem Kalkanı'nı geri almak için, büyüünüzün neler yapabileceğini ve hangi büyü türünün size en uygun olduğunu sağlam bir şekilde anlamanız gerekecek. Açıkçası, fazla vaktimiz yok. Ancak, güçlü yönlerinizin neler olduğunu belirlemek için yeterli zamanımız olmalı," dedi Eris. "Her birimiz farklı bir büyüde uzmanlaştık. Ben ağırlıklı olarak doğa büyü, Poena ateş ve Phrike gölge büyü ile ilgileniyorum. biraz iyileşme."

Phillip başıyla onayladı. Şifacılık en yararlı ve babası tarafından en nefret edilen şeydi. Şifacı kullanmak Kral Hubert'e karşı yenilgiyi kabul etmek gibi bir şeydi; kendinizi yaralanmaktan korumalıydınız ve eğer bunu kesinlikle yapamıyorsanız, iyi bir yürüyüş ya da maçın düzeltmeyeceği hiçbir şey yoktu.

Bu, kralın en az çekici inançlarından biriydi.

"Nasıl iyileşeceğimi öğrenmek istiyorum," dedi Phillip, görünüşe göre fikrini değiştirmiş ve ilgiyle onları izlemek için ayağa kalkmış olan Johanna'ya yan gözle bakarak.

Phrike burnunu kırıstırdı. O gün Prenses Aurora için gelen perilere benziyordu; kısa boylu, şişman ve esrarengizdi.

"İyileştirme öğrenmesi en zor büyülerden biridir ve buna yatkınlığı olan çok az kişi vardır. Korkarım

Şifa büyü gelecek için bir hedeftir, şu an için değil."

"Kaybedecek çok az zamanımız var," dedi Eris.

"Yapmamız gereken

Doğruluk Kılıcı için oyunumuzu yakında oynayacağız. Ondan önce doğa büyü ve umarım ateş büyü kavrayışınızı test etmeyi tercih ederim."

Phillip başını salladı ama akli tekrar Briar Rose'a gitti.

ve rüya. Ne de olsa hâlâ orada olabilir, onun dikkatini

dağıtmadan labirentte gezinebilirdi. Bu korkunç bir

haksızlıktı.

Johanna yavaşça yanlarına geldi, açıkça dinliyordu ve sordu: "Ya kılıcı alamazsak ve Kalkan mı?"

"Phillip onları geri alacak," dedi Poena, "yoksa ölecek."

Phillip, "Hayır, teşekkür ederim," dedi ve Eris'e döndü.

"Biliyorum

Malefiz'e karşı savunmaya yardımcı olacaklar, ama onları Prenses Aurora'nın doğum gününden önce almak zorunda olmadığımıza emin misin? Neden her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için beni eğitmek için daha fazla zaman ayırmıyorsun?

değil mi? Büyü hakkında daha fazla bilgiye sahip olduğumda, lanetin gerçekleşmesini ya da engellenmesini beklemeliyiz."

Eris ağzını açtı, gözlerini kısarak başını yana eğdi ve Phillip'in tedirginliği anında daha da arttı.

"Ne?" diye sordu.

"Ne demek 'engellendim' evlat?" diye sordu Poena, kahverengi gözleri Phillip'le tanıştığından beri ilk kez şaşkınlıkla açılmıştı.

"Normal anlamı mı?" Phillip onunla Eris'in arasına baktı ve ikisi de aynı şaşkın bakışı paylaştı. "Lanetin tutma ihtimali çok düşük."

"Ne?" Eris sordu, yüzündeki ifadeler o kadar hızlı kırıyordu ki onları takip edemedi. "Sen ne yaptın

"Lanet gerçekleştikten sonra ne yapacağımıza dair bir eğitim almayacak mıyız?" "Malefiz geri döndüğünde ve onu öfkelerdirdiğinde ne yapmalı?

lanet boşa çıkarıldı" dedi. Bu ona yıllarca öğretilmişti. "Prenses Aurora'yla evlenmemin bir nedeni de bu. Onu koruyacağım. Sonsuza dek. Ölüm bizi ayırana kadar."

Eris'in nefesi kesildi. "Lanetin başarısız olacağını mı düşünüyorsun? O kızı yeterince uzun süre güvende tutarsan bunun gerçekleşmeyeceğini mi? Tüm iğleri kaldırıp kızın hayatını bağışlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bu yüzden saklanmıştı. Bunu herkes biliyor," dedi Johanna. "Öyle değil mi?"

"Lanetten kaçamazsın," dedi Phrike dehşete kapılarak.

"Onlar sadece kelime değil. Mutlaktırlar. Anlaşmalar, hediyeler ve lanetler, hepsi aynı şey. Her biri bir sözdür ve biz periler her zaman sözlerimizi tutarız. Siz ne yaparsanız yapın, onlar her zaman gerçekleşir."

"Ve bu lanet gerçekleştiğinde," dedi Eris, "Malefiz prensesle yetinmeyecek."

Phillip'in üzerine bir ürperti çöktü. Bu her şeyi değiştirdi. Bu pek çok şeyi değiştirdi. Laneti uzak tutmak için mümkün olan her türlü önlemin alındığına dair kendisine her zaman güvence verilmişti. Lanet her zaman başa çıkması gereken bir şeydi ama ne yaparlarsa yapsınlar bunun gerçekleşeceğini ve Malefiz'in

Bundan memnunum. . .

"Ama madem tüm lanetler gerçekleşiyor, o zaman neden iyilik perileri hiçbir şey söylemedi?" diye sordu.

"Fauna, Flora ve Merryweather her zaman ilk savunma hattı olarak umuda düşkün olmuşlardır," dedi Poena kollarını iki yana açarak. "Ve insanlar, bazı şeylerin kim olduklarından ya da ne yaptıklarından bağımsız olarak gerçekleştiğini fark ettiklerinde oldukça asık suratlı oluyorlar. Lanetler ve armağanlar şu durumlarda biraz değiştirilebilir yeterince belirsizler, belki de laneti değiştirmeyi umuyorlardır. Ne olursa olsun, büyük olasılıkla bir planları var ve bunu kimseyle paylaşmadılar."

Eris güldü. "Alışılmadık derecede cömertsiniz."

"Onlar bir sebepten ötürü onun koruyucuları," dedi Poena. "O halde, Majesteleri, büyü tarihinde hiç kimsenin başaramadığı bir laneti durdurmanın bir yolunu bulduklarını varsayarak içiniz rahat mı?"

"Şu anki hislerimin hiçbirini 'rahat' olarak tanımlamazdım, hayır," dedi yüzünü ovuşturarak. "Malefiz ne yapacak?"

Eris Phillip'e döndü, yüzü asıktı. "Malefiz eski ordusuna sahip olmayabilir ama sadece Prenses Aurora'nın peşinden gideceğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. İnsan krallıklarını fethetme hayallerini bir kenara bırakmış değil."

"O savaşı kazanamazdı," dedi Phillip başını sallayarak. "Hayır, babam her zaman onun nihai amacının bu olduğunu söylerdi. Kral Stefan'ın hayatını mahvetmek istiyor."

Eris, "Bunu arzuluyor ama Prenses Aurora'yı öldürmek onun nihai hedefi değil," dedi. "Bu onun açılış hamlesi."

Phillip gözlerini sıkıca kapadı ve yüzünü örttü. Bu her şeyi değiştirecekti. Babası bir kavga bekliyordu,

ama bu büyüklükte bir şey değil.

"Eğer eskisi gibi bir ordusu yoksa, ne yapmayı umuyor?" Johanna sordu.

Phillip yüzünü açtı ve başını salladı.

Poena, "Ona hakaret eden krallıklara mümkün olduğunca çok zarar vermek," dedi. "Dikkatler lanetli prenses, onun bulunamayan gerçek aşkı ve Malefiz'in saldırıları arasında bölünmüşken, Malefiz'in kaybı garanti değil."

Phillip Eris'e baktı. "Bilmem gereken başka ne var?" "Şimdi burada neyin tehlikede olduğunu açıklığa kavuşturduğumuza göre

Geriye kalan tek şey senin eğitimin," dedi Eris. "Malefiz prensesin temsil ettiği şeyden nefret ediyor; Ald Tor'u ve diğer insan krallıklarını fethetmekteki ilk başarısızlığından. Her şeyden önce kalplere saldırmak istiyor."

"Mecazi anlamda ve gerçek anlamda," diye mırıldandı Johanna.

Eris başını salladı. "Periler kılıç ve kalkanı fiziksel olarak kullanamazlar ve nadiren sihirle de kullanabilirler. Malefiz'in bunları nasıl elde edeceğini araştırdığından eminiz ama Yasak Dağ'dan uzun süre ayrılamaması onu kısıtlıyor. Ve onlar olmadan, ona karşı hiç şansınız olmayacak. Onları ilk kim ele geçirirse yaklaşan savaşı o kazanacak."

"Bütün yumurtalarımızı tek bir sepete koyuyorsun," dedi Phillip. "Ve o sepet benim."

"Yumurta ve sepette bahsetmiyoruz, evlat," dedi Poena. "Bunu ciddiye almalısın."

"Bu bir insan deyişi." Eris burun kemerini sıktı. "Yine de, metaforu kullanmak gerekirse, sen bizim sepetimizsin."

Phillip gülmek için kendini zor tuttu. "Ve Prenses Aurora diğer perilerin sepeti mi?"

"Kesinlikle," dedi Eris. "İki sepet bir sepette iyidir."

"İnsanlar kadar anlaşılmaz olmaya başladınız," dedi Poena,

ve kaşlarını çatı. "Saklanmaya başladığından beri prensesle tanıştın mı Phillip?"

"Kimse ondan haber almamış," dedi Phillip. "Ailesi bile nerede olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmiyor."

"Trajik." Eris dilini şaklattı. "Hadi işe koyulalım."



Eris Phillip'i kampın yakınındaki küçük bir açıklığa götürdü. Yeşil bir tarladaki karahindiba gibi görünüyordu, çimenlikte duruyordu

Elbisesi rüzgârda hışırdıyordu. Seçtiği yer her şeyden uzaktı ve Herkes kampa geldiğinde karşı karşıya durdular ve Eris onu inceledi.

"Ne de olsa bir anlaşmamız var," dedi sırtarak. "Şimdi, bugün hemen sonuç almayı beklemeyin. Hatta her şey sonuçsuz kalabilir ama sizi temin ederim ki öyle değil."

Bu cesaret vericiydi.

Kaşları birbirine çarptı ama Eris başını salladı.

"Hayattan ne istediğinizi düşündünüz mü? Kendine güveniyor musun?"

"Bu paylaşmak için biraz kişisel," dedi ve yutkundu.

"Haklısın," dedi Eris. "Kendine yeterince güveniyor musun? Bugün daha sonra büyü kullanmaya çalışacak mısınız?"

Sonra mı? Sözde zaman çok önemliydi, o yüzden kendine güvensin ya da güvenmesin yakında kullanması gerekiyordu. Başını salladı.

"Güzel," dedi ve bileğini iki parmağının arasına sıkıştırarak yüzünü buruşturdu. "Normalde temel bilgileri öğrenmek için aylarınızı harcarsınız, ama bununla yetinmek zorundayız. İlk olarak kanal-sen."

Eris yavaşça Phillip'e poz vermeye başladı. Ayaklarını omuzlarıyla birleştirdi ve vücudunu bükerek Hafif bir açıyla duruyordu, kaburgaları boyunca uzanan kasları gergindi. Sol kolunu dirseği dışarıda kalacak şekilde hafifçe kaldırarak yanına yerleştirdi ve sağ kolunu eli göğsüyle aynı hizaya gelene kadar kaldırdı.

"Avuçlar dışarı, parmaklar yukarı," diye mırıldandı, her bir rakamı doğru pozisyona getirerek. "İşte. Bir asa kadar iyi değil,

ama bir insan olarak asla kullanamazsınız. O yüzden aklına bir şey gelmesin." Ona bir parmağını salladı. "Önce sihrini kendi içinde ve dışında nasıl hareket ettireceğini öğrenmelisin. Sonra onu manipüle etmeyi öğrenebilirsin."

"Harika," dedi Phillip, kendinden çok daha az emin bir şekilde

on yaşında cılız bir çocukken çok büyük bir kumaş zırh giymiş, babası bakarken mızrağı kaldırmaya çalışıyordu. "Bunu nasıl yapacağım?"

"İnsanlığın önemsiz dikkat dağıtıcılarını bir kenara bırakın. Zihninizin tamamen temizlenmesine izin verin," dedi Eris. "Büyünü hissetmelisin. Onu içinde bulmaya odaklanmaktan başka bir şey yapma."

"Zihnimi boşalt. Elbette." Phillip boynunu kırdı ve kaskatı kesilmemeye çalıştı. Bu kolay olacaktı. Hiçbir şey yapmamakta ustaydı. "Ne kadar süreyle?"

Neredeyse bir baş daha kısa olmasına rağmen Eris burnunun ucuyla ona bakmayı başardı. "Ne kadar sürerse sürsün."

Beş dakika otuz dakika oldu ve sonra bir saat ve sonra iki. Sıcak, iğneleyici bir his Phillip'in bacaklarına yayıldı ve kollarından aşağı süzüldü. Topuklarında bir ağrı gelip gitti, boynundaki kaslar seğirdi ve Eris'in onu şekillendirdiği düz, kare duruşu sallanmaya başladı. Önce havaya kaldırdığı kolu sarktı ve elini hafifçe vurdu. Alnında boncuk boncuk ter birikti ve gözlerine damladı. Ürperdi.

Phillip, "Zihnimi temizlemeye ve sihrimi hissetmeye daha yakın hissetmiyorum," dedi. "Bunu nasıl yapacağım? Ne hissetmeliyim?"

Birçok şey hissetti -terledi, sıkıldı, endişelendi- ama hiçbiri büyülü gelmedi.

Eris, bunca zamandır onun önündeydi ve hala sanki sadece birkaç dakika geçmiş gibi davrandı, içini çekti ve başını iki yana eğdi. "Korkarım ki bu, ancak hissettiğinizde anlayabileceğiniz şeylerden biri. Öğretmenim bir keresinde ruha karşı bir fırça olarak adlandırdı."

"Aydınlatıcı." Phillip burnundaki kaşıntıdan kurtulmak için kaşlarını çattı. "Bu doğayı öğrenmeye nasıl yardımcı olacak? sihir?"

"Kontrol sağlamaya ve serseri sarmaşıkların insanları boğmamasına yardımcı oluyor," dedi Eris ve Phillip yüzünü buruşturdu. "Büyüyü kullanmak için onu kendinizden çağırmalı ve yönlendirmelisiniz. dünyaya. Bir kez dünyaya girdiğinde, o zaman kullanılabilir - fırtına çıkarmak, elinizde ateş çağırmak veya bir illüzyonla yanlış yönlendirmek için - ama sizin kontrolünüzle savaşıacaktır. Eğer sihir onu yanlış kullandığınızı veya ne yapmasını istediğinizden tam olarak emin olmadığınızı düşünürse, istediği gibi yapacaktır. memnun olurum."

"Johanna'yı benden uzaklaştırmak için boğmak gibi mi?" diye sordu.

"Aynen öyle."

"Sihri bir insan gibi anlatıyorsun," dedi Phillip. "Bir insan değil. ." Eris sözünü kesti ve yeniden düşündü. "Bu daha çok vahşi bir at gibi. Onu kırmalı ve iradenize boyun eğdirmelisiniz. Onu fethetmelisiniz. Bunu yapmazsanız, sizi çamurun içine atar ve cesedinizi çiğner."

"Fethetmek mi?" Phillip kaşlarını çatı ve ata binmeyi ilk öğrendiği zamanlardaki Samson'u düşündü. Phillip antrenmandan önceki her sabahı ve antrenmandan sonraki her akşamı atla birlikte tarlada geçiriyordu. Bazen antrenman yaparlardı ama çoğunlukla Phillip Hata yaptığında onu yargılamayan tek yaratığa bağlanmıştı. Bir müsabakayı kazanmak ya da kaybetmek Samson için fark etmiyordu. Bir at için bile ürkek ve sırick gibi olan Samson, at ustaları sayfalar için atları seçerken neredeyse göz ardı ediliyordu. Bu Phillip'in hoşuna gitmişti; mazlumlar tüm dünyada en iyi kahramanlardı.

hikayeler. Ve Samson, Phillip'in ona sık sık kendi yemeğinden topladığı kerevizi ikram etmesinden hoşlanmıştı.

Atı ne kadar çok havuç kaçırırsa, eğitim sırasında o kadar az ısırılırdı. Adil bir değiş tokuş.

"Belki de daha fiziksel bir hedefe ihtiyacın vardır," dedi Eris ve kollarını kaldırdı. "Ne zaman ne yapacağını bilmek kolaydır. doğa büyüsü ile başarılı olmak."

Her bitki sanki güneşmiş gibi ona doğru döndü. Büyü teninde benek benekti, çimenlerin bıçaklarında

parıldıyordu,

ve ılık bir sonbahar rüzgârı gibi etraflarına yerleşti. Kadın Parmaklarını büktü ve bir çiçek kendini yerden kopardı. Büyüdü ve bileğinin etrafını sardı, dikenler tenine değmeyen taraftan filizlendi. Onun büyüğü oyalandı Bir örtü gibi etrafını sarmıştı.

Phillip'in istediğı şekilde güçlü ve kendinden emin görünüyordu.

Uzun zamandır kim olduğundan eminmiş gibi davranmıştı ama böyle hissetmek, kendini tanımak artık o kadar da uzak görünmüyordu.

"Sanırım doğa büyüğüne bir yakınlığınız var. Hırsıza saldırmak için kullandığın bitkiler ve rüzgâr," dedi Eris çiçeğı okşayarak. "Doğruluk Kılıcını çalan ve saklayan büyüğü de bunu tercih ediyor ve ateş büyüğü onun savunmasına karşı koymak için daha faydalı olsa da, sanırım önce bunu öğrenmen senin için daha kolay olacak. Poena ve ben nadiren herhangi bir konuda aynı fikirde oluruz ve biz bile senin Kalkanı denemeden önce kılıcı al."

Phillip Erdem Kalkanı hakkında hikâyeler duymuştu; yaratıcısıyla birlikte gömülür ve onun tarafından korunurdu, ölümden sonra da onu layık olmayan birinin çalmamasını sağlamak için kalırdı. Bir büyüğüyle karşı karşıya gelmek, ölümsüz bir savaşçıyla karşı karşıya gelmekten çok daha az korkutucu geliyordu.

"İnsanların sadece bir tür büyüğü mü var?" diye sordu.

"Hayır. Çoğu birden fazlasında ustalaşamaz, bu yüzden seçerler," dedi Eris. "Ancak Malefiz birçok konuda uzmandır. Onu bu kadar güçlü yapan da bu. Birden fazla büyü türünü öğrenip öğrenemeyeceğinizden emin değiliz, ama en iyisi Hiç denememektense muhtemelen ustalaşacağınız şeylerle deneyin ve oradan devam edin."

Eğer Phillip'in doğa büyüğüne karşı bir ilgisi varsa, bunu Briar Rose'a söylemesi gerekip gerekmediğini merak etti. Rüyalarında bilmeden dikenli duvarın dönüşmesine neden olmuş olabilirdi.

Her ne kadar genellikle bu fikrin ortaya çıkmasından nefret etse de

Onunla ilgili kişisel bir şey yoktu ve hâlâ her zamanki gibi öfkeliydi.

Rüyalarının sadece ona ait olmadığını anladığında, labirentte onunla konuşmak o kadar da kötü olmamıştı.

"Yakınıımızdaki çiçeklerden birini eline çağırmayı dene," dedi Eris, Phillip'i düşüncelerinden uzaklaştırarak. "Onu iradene boyun eğdir."

Phillip gözlerini en yakındaki soluk pembe çuha çiçeğine dikti. Sapının uzadıkça uzadığını, bir yılan gibi yerde kıvrıldığını ve bacağından yukarı doğru kaydığını hayal etti. Hışırdamadı bile.

"Phillip," dedi usulca, Briar Rose'un kırık bacaklı hayvanlarından birine yaptığı gibi. "Büyü istiyor musun? Büyü inançla ilgilidir ve eğer ona sahip olduğuna ve onu kullanabileceğine inanmazsan, işe yaramayacaktır."

"Ben sadece. . ." İçini çekti ve başını geriye attı. Bunu itiraf etmek utanç vericiydi. "Ona sahip olmamın bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Onu kullanmama izin verilen tek şey onu kurtarmak olacak. Büyücü olacağım falan yok. Ölene kadar onu savunacağım, muhtemelen Malefiz'in ellerinde."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek canını acıtıyordu ve bunu Eris'e itiraf etmek istememişti ama yıllardır ona ne istediğini soran ilk kişi oydu. Belki de onun tereddütlerini anlayabilirdi. Belki de bir çözümü vardı.

Ne de olsa o bir periydi.

"Ah." Eris birkaç kez ağzını açtı ama başını salladı. Bakışlarını ondan kaçırdı. "Senin mutsuzluğun Bu işe dahil olacağın başından beri belliydi ama bu beklediğimden çok daha asık suratlı bir görüş. Büyü eğitimi almak gerçekten istediğiniz bir şey miydi?"

Prensler ve şövalyeler büyü kullanmazdı; hayatla para ve kılıçla savaşır, istediklerini elde edene kadar her ikisini de sallarlardı. Phillip'in bunların hepsi ve daha fazlası olması gerekiyordu ve babası her zaman Phillip onun izinden gidecek.

"Ben bir prensim," dedi ve güldü. "Benim geleceğim belli."

Babasının istediği şekilde kullanmak zorunda kalsaydı büyü bir fark yaratmazdı.

"Taş değişmez değildir, özellikle de büyü." Eris merakla ona baktı ve bir parmağını çenesine vurdu. "Seni bu role zorlayan kişi baban, Evet?"

Phillip omuz silkti. "Aşağı yukarı."

Tarih ve koşullar eşit rol oynadı. "Babanın büyüü var mı?" diye sordu.

Phillip başını salladı.

"Büyücülere eskisi kadar saygı duyulmuyor mu?" diye sordu Eris. "Nasıl kullanacağını öğrendikten sonra onun ya da bir başkasının sana büyüyle ne yapacağını söyleyebileceğini düşündüren nedir?"

Babası doğduğundan beri ondan hep bir adım öndeydi. ama sihir yapabilen tek kişi Phillip olacaktı. Saray büyücüsü gittiğine göre, babasının sihirli yardım için son çaresi o olacaktı.

"Benim sihrim var," diye fısıldadı, kelimelerin önemini ilk kez yavaşça fark ederek, "ve babamın yok."

Eris sırtıttı ve elini bıraktı. "Doğru." "O kadar güçlü olabilir miyim?" diye sordu sessizce.

"Peki," dedi Eris, çuha çiçeklerini işaret ederek ve sonra elini kalbine götürerek, "beni dinlemezsen olmaz."

Phillip uzun zamandır ilk kez kendini kapana kısılmış hissetmiyordu.

"Nasıl?" diye sordu hevesle. "Büyücüler bazen büyü kullanır. Bunları öğrenmeli miyim?"

Eris yüzünü buruşturdu. "Hayır, bunlar özel durumlar için, ama büyüünün ne yapmasını istediğini yüksek sesle söylemenin zararı olmaz. Kararlılığınızı güçlendirecektir. Jest yapın ve bunu talep edin."

Phillip derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Buraya gel," diye fısıldadı çuha çiçeğine uzanarak.

Yanındaki çiçek, sanki üzerinde düşünüyormuş gibi titredi ve sonra açık avucuna doğru uzandı. Yaprakları kıvrıldı Bir şahinin pençeleri gibi parmaklarının etrafına dolandı ve çiçek elinin üzerine tünedi. Phillip başparmağıyla taç yapraklarını okşadı.

Yeterince yakın.

İyi yapılmış bir işin parlak keyfi içinde kabardı ve sırtmasını engelledi. "Böyle mi?"

"Mükemmel!" Eris alkışladı. "Şimdi, başka bir şey çağırmaya çalış."

Phillip çuha çiçeğini yere bıraktı. Rüzgâr çağırmak daha zordu, hava her zaman soğuk ve ısıracıydı. Sisi çağırmayı çok zor buldu ve bir keresinde parmaklarından çıkan küçük şimşek patlamasından irkildi. Sarmaşıklar, Johanna'ya zarar vermiş olsalar da, çağırmak ve manipüle etmek için en dostça hissettiriyordu. Çimlerden bir kalkan örebiliyor ve hançer büyüklüğünde dikenler kullanabiliyordu.

Kendi kendine konuşmak ve hiçbir şeye uzanmamak utanç vericiydi, ancak getirisi yeterince eğlenceliydi.

Phillip, "Hâlâ tam olarak hayal ettiğim gibi gitmiyor," dedi, ağaç kabuğundan yaptığı tokayı inceliyordu. "Bir kalkan istiyordum."

Eris, "Belki belirtmek yardımcı olur? Zihnin ve büyüünün mükemmel bir şekilde birleşmesi zaman alacaktır ama ben sana inanıyorum."

"Teşekkür ederim." Yüzündeki kızarıklığı gizlemek için eğildi. "Her şeyi haykırmak utanç verici."

"Dünyayı kurtarıyorsun. Neden utanasın ki?" diye sordu ve sonra omuz silkti.

ona baktı. "Johanna! Bir dakika buraya gel lütfen."

Çatık kaşlı Poena'ya kılıç kullanmayı öğretmekte olan Johanna, perinin arkasından ona doğru yürüdü.

"Şövalye olmak için eğitim alırken, Phillip hiç Utanmak istemediği için bir şeyden kaçındı mı?" diye sordu Eris, onun bakışlarını görmezden gelerek.

"Oh, her zaman." Johanna başını salladı ve ona bakmadı bile. "Bir keresinde başka bir krallıktan gelen bir eskrimci birkaç gün ders vermişti ve Phillip dersleri asmıştı. Bir şeylerde kötü olmaktan o kadar nefret eder ki pratik yapmaktan da nefret eder."

Phillip rahatsız bir şekilde yutkundu. "İyi olmadığım bir şeyi neden yapmak isteyeyim ki?"

"Bir şeylerde iyi olmak için pratik yapmak zorundasınız," dedi

Johanna bıkkın bir iç çekişle. "İşte bu yüzden sürekli yazıyorum ve bu kadar sık tartışıyoruz. Ne kadar başarısız olursak, o kadar iyi olsun."

"Ve görebilen herkesin bu işte kötü olduğumu bilmesine izin mi vereyim? Hayır, teşekkür ederim," dedi Phillip. "Her iki durumda da bağıramam

bir dövüşte karmaşık komutlar. O zaman insanlar bana nasıl karşı koyacaklarını tam olarak bilecek ve bu çok uzun sürecek."

"Bugün bazı komutlar ve jestler üzerinde çalış, sonra da bu gece bana en çok işe yarayacağını düşündüklerini söyle. Bir repertuar geliştirmene yardımcı olacağım," dedi Eris ve gülümsedi. "Bunu asalarımızı nasıl salladığımız gibi düşün. Gösteriş için değil, biliyorsun."

Poena yumuşak bir sesle, "Aferin, hem de iki haftadan fazla bir süre kalmışken," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Eris sırtarak. "Şimdi Phillip, sihrinde ustalaşmak için kendini birkaç kez utandırmaya razı mısınız? Kararlılığınızdan emin olmalısınız ve ben bunu yapabileceğinize inanıyorum. Ne yapmak istediğini bilmelisin, Yine de."

Phillip hayatının büyük bölümünde Malefiz'in lanetinden kaçınılabileceğini düşünmüştü. Prensesi korumak ve lanet başarısız olduğunda onu güvende tutmaya yardımcı olmak için durmaksızın eğitim almış ve Malefiz hakkında ne yapılması gerektiğini bildiği konusunda babasına güvenmişti. Güvenmemeliydi; babası yanılıyordu. Lanet durdurulamazdı.

Bir aydan kısa bir süre içinde Prenses Aurora uykuya dalacaktı.

O olmasaydı, Malefiz insan krallıklarıyla yeni bir savaş başlatacaktı ve Phillip uyuyan prensesi güvende tutmak

zorunda kalacaktı.

Tabii sihrinde ustalaşmazsa. Hayatında ilk kez, babasının elinde tutamayacağı bir şeye sahipti. Kimse büyüü ondan alamazdı ve kartlarını doğru oynarsa onunla her şeyi başarabilirdi. Bir büyücü olarak, babasının onun için belirlediği geleceğe bağlı kalmayacaktı. Prensesin sadık savunucusundan çok daha fazlası olabilirdi.

"Her şeyi," dedi. "Her şeyi yaparım."

The Curse of Gallantry and Glibness

PHILLIP sonraki beş gün boyunca doğa büyüğü pratiğı yaptı. Çok az uyudu, Briar Rose'u ya da labirenti hayal edecek kadar uzun uyumadı. Eris onun ilerlemesinden etkilenmiş görünüyordu ama sürekli olarak yapabildiğı tek şey dikenlerden kılıçlar ve otlardan kalkanlar yaratmak ve Johanna'nın saçlarını rüzgârla karıştırmaktı. Bu ilk birkaç sefer heyecan vericiydi ama beş gün sonra, muhtemelen Malefiz'le savaşmak zorunda kalacağını bildiğinde, küçük sihir örnekleri pek bir şey hissettirmedi. Yine de Poena, istemeyerek de olsa, onun çabukluğuna iltifat etmişti.

Onlar dövüşürken bir rüzgarla gözlerine toz üflemeği düşünüyordu.

Beşinci günün gece yarısı nihayet çöküp uyuyabildiğinde, Phillip rüya ormanında uyanmayı beklemiyordu. Yine de gözlerini açtı ve çit labirentini gördü. Duvarlar daha uzun, dikenler daha kalın ve keskindi. noktalarından hastalıklı görünömlü sarı bir özsu damlıyordu. Ayağı kalktı, Briar Rose'un orada olup olmadığını duymak için nefesini tuttu ve yumuşak bir fısıltı duvarın üzerinden süzöldü. Biriyle konuşuyordu ama sesi, onun uyanık olduğı saatlere kulak misafiri olduğunda genelde olduğundan çok daha net ve yakındı.

Bir konuşma ya da yüzleşme için prova mı yapıyordu?

"Her konuda haksızlık yaptığınızı düşünüyorum," diyordu, ama sözleri yapmacık ve fazla prova edilmişti. "Artık çocuk değilim ve kasabayı ziyaret etmeme izin verilmeli. Teyzelerim olduğunuzu ve beni sevdiğinizi biliyorum, ben de hepinizi seviyorum, ama ben-"

Kasabayı ziyaret mi? Phillip olabildiğince sessiz bir şekilde dikenli duvara doğru ilerledi. Briar Rose sürekli onunla konuşuyordu.

Hayvan dostlarına gittiği yerleri anlatırdı, genellikle de o yerlerin dilinde. Teyzeleriyle birlikte ormanda bir kulübede yaşıyor olabilirdi ama Phillip her zaman onun iyi eğitilmiş ve çok gezmiş biri olduğunu varsaymıştı. Onu küçük bir soylu olarak görüyordu; tüm bunlar için yeterince zengindi ama Phillip'in onu tanıması için yeterince önemli değildi.

Mükemmel Briar Rose kasabaya gitmesini yasaklatacak ne yapmıştı? Teyzeleri onu nadiren reddederdi.

"Hayır, hayır. Bu işe yaramaz." Briar Rose derin bir nefes aldı, tuttu ve nefesini verirken ısıklık çaldı. "Yapmam gereken Kasabaya gitmemin bir avantajı olabilir, sosyalleşmeyi öğrenmek gibi, ama bunu değil, çünkü denedim. Bu yüzden. Birçok kez. Kez." Dikenli duvar gıcırdadı. "Ears'tan daha az yardımcı oluyorsun."

"Bir şeyi nasıl ifade edeceğine karar verirken bir tavşanın ne faydası olur ve ikimiz de buna asla sadık kalmayacağını biliyorken neden pratik yapıyorsun?" Phillip sordu. Kız çığlık attığında güldü. "Ayrıca, böyle pasif terimler kullanmayın. Söyleyen sensin. Bu yüzden böyle hissettiğinizi bilmiyorlarsa, bu onların sorunu."

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu Briar Rose, sesi şaşkınlıkla kısılmıştı.

"Oh, yaşlar." Phillip sırtıttı, onu göremediği için mutluydu, ve labirentin yolunda yürümeye başladı. En son rüyada bıraktığı yerde uyanmıştı, bu yüzden en azından labirentteki ilerlemeleri ne zaman olursa olsun devam ediyor gibiydi. Bir sonraki hayalim. "Teyzeler. Kasaba. Kulaklar. Hey, ne yaptın da gitmene izin vermiyorlar? Seyahat etmeyi seviyorsun! Kötü bir şey yapmış olmalısın."

"Provamı yargılamaya hakkın yok," dedi sert bir sesle. "On bir yaşındayken oynadığın o küçük oyuna kulak misafiri oldum. Repliklerinin yarısını unutmuşsun."

Phillip kaşlarını çatı. On iki yaşındaydı ve geçmiş zaferlerin her yıl yeniden canlandırılmasından nefret ederdi - babasının Maleficent ve repliklerini unutmamış, daha komik olanlarla değiştirmişti.

Dilini şaklattı ve "Gözlerin ne renk?" diye sordu.

"Ne? Neden?"

"Böyle kötü şeyler söylediğinizde yüz ifadenizin nasıl görüldüğünü düşünmeye çalışıyorum."

"Beni hiç düşünmemeni tercih ederim," dedi Briar Rose ama birkaç adım sonra yürümeyi bıraktığını duydu. "Geliyor musun? Seni yenmediğim sürece sona ulaşmanın hiçbir eğlencesi yok ve bunun sayılması için gerçekten denemelisin."

Phillip sırtı. "Önden buyurun!"

Labirent ilk ortaya çıktığı andan daha küçük görünüyordu. Duvarlar daha uzun ya da daha kalındı, her iki taraftan da bastırıyordu, böylece Phillip yapmak istediği birkaç dönüş için vücudunu eğmek zorunda kalıyordu. Ayak parmağını çimlerin üzerinde sürüklüyordu.

Her birkaç adımda bir geri dönmesi gerekirse diye kendisi için işaretler bırakıyordu. Briar Rose'un da sesi sanki çimlerde bir yol bırakıyordu. Hatırlamamış olsa da muhtemelen ilk rüyasında bunu yapmıştı.

Son beş gün boyunca rüya görmüş ve labirentte onsuz gezinmek? Yine de sormaz ve sessizliği bozan ilk kişi olmazdı.

"Biliyor musun, son zamanlarda senin hayatına dair pek bir şey duymadım. Eskiden rüyamda ormanı görürdüm ve haftada en az bir kez senin sızlanmanı dinlemek zorunda kalırdım," dedi Briar Rose. "Ama günler oldu ve hiçbir şey duymadım."

Phillip pantomim yaparak duvarı yumrukladı ve "Sonunda!" diye mırıldandı. Sorması önemseydiği anlamına gelirdi.

"Ah, özür dilerim," dedi. "Bir şey mi dediniz?" Briar Rose içini çekti. "Boş ver."

"Ben de seni rüyamda görmedim, o yüzden ödeşdik say. Bu harika bir şey. Eğitimime odaklanabildim," dedi Phillip, boynunu kırarak ve iki yönlü bir yolda duraksayarak. "Ben burada olmadan araştırma yapabildin mi?"

"Hayır, daha önce labirentin aynı koridorunda sıkışıp kalmıştım," dedi. Devam ederken sesi yükseldi ve adam neredeyse ona doğru eğildiğini duyabiliyordu. "Eğitim mi? Şehirde rahatlatıcı bir geziye çıkacağını sanıyordum. Johanna ile kırsala mı?"

Phillip onun tonunun ne olduğundan pek emin değildi - kızgın ve üzgün ve hepsini birden merak ediyor ama hiçbirini tam olarak anlamıyordu, ama bunu umursamıyordu.

"Benim. Johanna ve ben. ." Yutkundu. "Spar."

"Spar mı?"

"İki kişinin birbiriyle dövüşmesi ama pratik yapmak için ağır darbeler indirmemesidir-"

Omzuna yosunlu bir çakıl taşı düştü ve Phillip geriye sıçradı.

"Bana taş mı attın?" Yerdeki çakıl taşı buldu ve avucunun içinde yuvarladı.

"Oh, işe yaradı mı?" Mırıldandı ve tekrar yürümeye başladı. "Fiziksel konumlarımızın gerçekten birbirine yakın olup olmadığını ya da bunun bir tür rüya büyüsü olup olmadığını merak ediyordum."

"Hayır, değildin," dedi, bu hoşuna gitmişti. O, asla yanlış bir şey yapmayan iyi kalpli küçük Briar Rose, ona bir taş fırlatmıştı. "Bunun sihir olduğunu biliyoruz çünkü ben sola, sen sağa dönüp duruyoruz ama yine de yan yanayız."

"Ne?" Kelimenin altını çizdi. "Bilimsel olmayan bir nedenle sana bilerek taş attığımı mı ima ediyorsun? amaçlar?" "Evet!"

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye sordu Briar Rose.

"Çünkü ben. . . ." Taşı cebine koydu ve başını salladı. "Söyleyemem. Belli ki sen bir canavarsın. Sebep yok

gerekli."

Briar Rose o kadar sert güldü ki burnundan soludu ve Phillip kıkırdadı. Elbette onun duymasına izin vermedi.

Onun daha önce ne teyzeleriyle ne de orman arkadaşlarıyla bu kadar çok güldüğünü duymamıştı. Onu güldüren kişi olmak hoşuna gidiyordu.

"Çok kötü nişan alıyorsun," dedi.

"Kimse bana bir şey fırlatmayı öğretmedi ve hepimiz çocukluğumuzdan beri antrenman yapmıyoruz," dedi. "Bu rüyaları araştırmak yerine daha fazla antrenman yapmak istediğine inanamıyorum."

"Sen de ben de," dedi. "Yapacak ne tür bir araştırma var ki? Rüya labirentleri üzerine kitaplarınız var mı?"

"Oh, yani, demek istediğim. ..büyü hakkında okumama izin yok.

Teyzelerim bunu umursamıyor."

"Yani büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi, "ve daha fazlasını da öğrenemezsin."

"Teyzelerimin okumama asla izin vermediği bazı kitapları aşardım, ama bunlar çoğunlukla yakın tarih kitapları. En azından deniyorum, ki bu senin söyleyebileceğinden çok daha fazlası," dedi Briar Rose. "Rüyaları, ağacı ve neden değiştiklerini hiç mi merak etmiyorsun? Bunun sihir olduğunu mu düşünüyorsun? Rüya büyüsünü etkileyen yeni bir büyü sanırım."

Doğa büyüsünü ve bundan kendisinin sorumlu olabileceğine dair şüphelerini düşündü. Merak ediyordu ama aynı zamanda hayatında yaşadığı en stresli şeyin ortasındaydı.

onun hayatında oldu. Ona hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, Briar Rose zaten onun en karanlık anlarını dinlemişti - ilk turnuvasından önceki sinirleri, Samson'un onu ilk ve tek fırlatışı, Phillip'ten sonra babasının öfkeli öğütleri yoğun, eğitim dolu geleceğine itiraz etti ve bunları gerçek hayattaki arkadaşlarıyla konuştu. Elbette onun hayatına daha fazla katlanmak istemiyordu. En azından biraz Kendisi hakkında çok fazla bilgi vermeden paylaşabileceği büyü bilgisi.

"Ben öyle düşünmüyorum. Herkesin büyüünün farklı bir anlamı vardır. Rüya değişti ama farklı bir büyü varmış gibi hissetmiyorum." Sağ taraftaki patikadan yürümeye başladı ve kadının kendisine doğru sola döndüğünü duydu. Bu güzel bir şeydi.

Sonunda onun bilmediği bir şeyi biliyordu. Dikenli duvar bir labirente dönüşmüştü ama o ve rüya ormanı hâlâ eskisi gibi hissettiriyordu. "Bazı insanların büyüü havayı bir kış çırpıntısı gibi soğuk ve keskin bırakır, diğerlerinin ise yeni yağlanmış bir kılıç ve duman gibi kokar."

Poena'nın ateş büyüü ona çatışmaları ve ev yangınlarını hatırlattı.

"Her zaman koku mu?" diye sordu.

"Hayır, herhangi bir anlam olabilir. Her şeye kükkürt tadı veren gölge büyüü gördüm," dedi Malefiz'in Prenses Aurora'nın vaftiz töreninde ortaya çıkışını hatırlayarak. "Ama benim sözüme inanmayın."

Briar Rose, "Sanki şimdiye kadar senin sözüne inanmışım gibi," dedi. Sanki bir taşın üzerinde ileri geri yürüyormuş gibi bir ses geldi. Çizme giyemeyecek kadar yumuşaktı ama Phillip rüyalarında genellikle günlük kıyafetlerini giyerdi. Her gün yalınayak mı dolaşıyordu? "Eskiden bu kayanın üzerinde oturur ve hayatının nasıl geçtiğini dinlerdim ve seni benden bir şey sakladığını anlayacak kadar iyi tanıyorum."

Suçlama ve bunun gerçekliği, yaşadığı eğlenceyi bastırdı.

"Beni tanımandan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Sana söylemediğim şeyler için endişelenme. Kötü bir şey değil. Sadece kişisel."

"Oh, izin vermediğiniz için çok teşekkür ederim.

Endişelenme," dedi Briar Rose. "Bu arada gözlerim menekşe renginde ve onları yuvarlıyorum."

"Daha azını beklemezdim."

"Kişisel sorunları olan tek kişi sen değilsin.

Biliyorum," dedi, ellerini çılgınca birbirine dolayarak, onun duyabileceği şekilde. "Bunun senin hatan olmadığını nereden bileceğim? Tahtanın ve duvarın senin yüzünden değişmediğini?"

Muhtemelen öyle olduğu gerçeği, sözlerin daha da acı vermesine neden oldu. Ne yaparsa yapsın her şey hep onun suçuydu. Kavgaya ya da büyü aramaya gitmemiştir. Bu basitçe başına gelmişti ama yine de sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Henüz büyüden haberi bile yoktu ama yine de biliyordu.

"Monoloğun senin de sorunların olduğunu açıkça ortaya koydu," dedi Phillip ve sesinde herhangi bir endişe duymasına izin vermedi. Endişelenmesine gerek yoktu, çünkü rüya dünyası gerçek değildi. Uyanık dünyada çok daha büyük endişeler vardı. "Sürekli konuşuyorsun, biliyorsun ve ben her zaman övündüğünü düşündüm. Benim sorularıma hiç cevap vermedin.

"Kasabaya dönmeniz neden yasaklandı? Yoksa bu geceki pratik argümanınız sempati kazanmak için bir yalan olduğu için mi cevap vermediniz, bu yüzden kazanmanıza izin vereceğim?"

"Bu çok ikiyüzlü bir davranış. Geçen sefer hayatında herhangi bir değişiklik olup olmadığını sormuştum ve sen de olmadığını söylemiştin."

"Sorumdan yine kaçmak için ne hoş bir yol," dedi.

"Benimkini görmezden geliyorsun!"

"Demek teyzeleriniz size bebek yapıyor. Bu kadar sevilme ne büyük bir trajedi." Phillip yutkundu. Çocukken sık sık Briar Rose'un teyzelerinin onun üzerine titremesini kıskanırdı. Her gece saçlarını nasıl taradıklarını ve derslerinden birinde ustalaştığında ona yeni bir kitap aldıklarını anlatırdı. Çocukluğundan -şimdi hemen yanı başında olduğunu bildiği bir lanet için eğitimle dolu- olabildiğince uzaktı. "Değerini kanıtlamak için neden bu kadar çaresiz olduğunu anlamıyorum.

Bu rüyaları neden gördüğümüzü çözmeye çalışıyorum ama bana bir şey kanıtlamanı istemiyorum çünkü umurumda değil."

"Tabii ki bilmiyorsun," dedi ve telaffuzunu sadece bir alaydan kaynaklanabilirdi. "Sen herkesi ve her şey senin altında. İlk turnuvanda kötü bir gün geçirdin ve ardından babanla kötü bir kavgaya ettin ve sonra her şeyi denemekten tamamen vazgeçtin!"

Phillip o günün istenmeyen hatırıasıyla irkildi. Bunu hiç düşünmedi. Bundan hiç bahsetmedi. Hatırlamak bile istemedi.

"Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrin yok." Yıllardır içinde biriken hayal kırıklığı ağızını kontrol altına aldı. "Sen ve bu rüyalar hayatımdaki en önemsiz şeylersiniz çünkü ben gerçek dünyada gerçek sorunlarla uğraşıyorum."

"Beni tanı mıyorsunuz!" diye bağırdı. "Bazı insanlar için rüyalar sahip oldukları tek şeydir!"

"Olma-"

Duvardan bir sarmaşık fırladı ve ayak bileğini yakaladı, onu yere çekti. Phillip sertçe yere düştü ve kafası çatladı. İnledi.

"Phillip?" Briar Rose sordu. "Beni kandırmaya alışma. İşe yaramaz."

"Hiçbir şey denediğim yok," dedi ve doğırulup oturdu. "Uyan!"

"Ne?" diye sordu Phillip. Kelimeler ağıryan kafasında yankılandı.

"Ne?" Duvarın üzerinden küçük bir taş fırlattı ve ondan birkaç adım öteye indi. "Phillip, sorun ne? İyi misin?"

"Endişen neredeyse inanılır gibi," dedi asmaya uzanarak.

"Uyan!" diye tekrar seslendi.

Sarmaşık etrafını sardı ve onu duvara doğıru sürükledi. Dikenler açıldı ve duvarda bir delik ortaya çıktı. sarmaşıklar ve Phillip çimlere tırmandı. Yavaşlamaya çalıştı ama sarmaşık onu daha çok çekti. Onu duvarın karanlığına doğıru çekti. Dikenler ona battı.

9

Temper

PHILLIP bir ılıkla irkilerek uyandı ve ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Poena yatağının ayak ucundaydı ve bir eli bileğindeydi. Etrafına bakındı.

adır. Johanna ile birlikte kamptaki adırdıydı. ve periler. Hava hâlâ karanlıktı, ay ışığı Poena'nın yüzünü ukurlaştırıyordu. Gözleri gecenin içinde bir kedininki gibi parlıyordu.

"Oh, güzel. Uyanmışsın," dedi ve ayağını indirdi. "Kabus görüyor gibisin."

Phillip kalbini yavaşlatmak için birkaç nefes aldı ve başını salladı.

Tökezleyerek ayağa kalktı. Bileği zarar görmemişti, sarmaşığın dikenleri ya da izleri yoktu. Yine de kalbi hâlâ hızla çarpıyordu ve Briar Rose'un sesinin yankısını hâlâ duyabiliyordu.

ılgınca bir bağırış.

Sonunda Poena'ya yeniden odaklanarak, "Uyanık değildim ama şimdi uyanığım," dedi. "Sorun nedir?"

"Aklının alamayacağı kadar çok şey var," dedi ve boyuna göre doğruldu, kızıl saçları alevler gibi omuzlarına dökülüyordu. Ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Eris, senin Doğa büyüsü bilgisi yeterlidir ve artık ateş büyüsüne geçme zamanı gelmiştir."

"Ateş büyüsü m?" diye sordu heyecanla ve gözlerindeki uykuyu sildi.

Poena tek kaşını kaldırdı ve burnundan keskin bir nefes verdi. "Büyünün ateşi çağırma, manipüle etme ve söndürme ile ilgili dalı."

Phillip'in yanakları ısındı. Babasının Poena'ya karşı hiçbir şeyi yoktu.

"Giyin ve benimle dışarıda buluş," dedi. "Eris'in aksine, seni şımartmayı reddediyorum."

Phillip daha önce hiç olmadığı kadar hızlı giyindi ve ağzını suyla çalkaladı, hâlâ rüyadan kovuluşunun ne kadar gerçek olduğunu hissediyordu. Sersemlemişti ve zihni bulanıktı, sanki uyanık dünyayı bir sis perdesinin arkasından izliyormuş gibiydi ve içinde bir suçluluk duygusu oluşmaya başlamıştı.

O ve Briar Rose birbirlerinden gerçekten nefret ediyor, sadece yorgun ve uykuya muhtaç olduklarında buluşuyorlardı. Hayır.

Diğerinin ne kadar duyduğunu bilmek tuhaf bir tür kabustu. Birbirleri hakkında her şeyi biliyorlardı.

Ama yapmadılar. Teyzelerini hiç böyle tanımamıştı. Bir şey yapmasını yasaklamıştı ama şimdi yazlıklarında kapana kısılmıştı. Onun hakkında bildiklerinin çoğu varsayımlar üzerine kuruluydu.

Peki ya bunlardan bazıları yanlışsa? O ürktü ani bir pişmanlık duydu. Kavgalarına rağmen ona yardım etmekte çok hızlı davranmıştı. İkisi arasında sürekli olarak en iyi olan oyken en kötüsünü düşünmeyi bırakmalıydı. Briar Rose'un ani ayrılışından sonra onun için çok fazla endişelenmeyeceğini umuyordu.

Gözlerini kırptırdı. Bu bir rüya değildi. Odaklanması gerekiyordu. Briar Rose'a karşı davranışıyla ilgili hisleriyle daha sonra başa çıkabilirdi.

"Ateş büyüü doğa büyüünün bir dalıdır, ancak nadiren bir kişi her ikisine de yakınlık duyar," dedi Poena ona katıldığı anda. Kampın ortasında bir ateş yakmıştı. "Bununla birlikte, ustalaşmasanız bile, ona karşı savunma yapabilmelisiniz."

Poena alçak ateşi işaret etti. Phillip'in Malefiz'in yaklaşan laneti yüzünden yaşadığı panik, göğsünde sürekli bir çarpıntıdan ara sıra yaşadığı bir şoka dönüşmüştü. Şafak söktüğünde büyüde ustalaşmak için sadece on dört günü kalmıştı.

"Malefiz'in uzmanlık alanı nedir?" diye sordu, ateşi körükleyerek ve sinirlerini görmezden gelmeye çalışarak.

Poena ona baktı. "Malefiz'in yetenekleri tanımlanamaz ya da kategorize edilemez."

Tabii ki öyleydiler.

"Harika," diye mırıldandı Phillip. "Peki önce ne yapacağım?" "Ateş manipölasyonu ile başlayacağız," dedi Poena.

"İzle beni."

Dumanın keskin kokusu parlak, temiz ateşe rağmen boğazını tıkadı ve alevler tahtadan Poena'nın avuçlarına sıçradı. Parmaklarının etrafında yılan gibi kıvrıldılar ve giysilerinin üzerinden onları yakmadan geçtiler. Ateşi ona uzattı.

"Onu kendine çek." Poena parmaklarını oynattı. "Bu tür sesler daha önce de işe yaramıştı."

Phillip ateşe uzandı. "Merhaba yakışıklı. Buraya gel lütfen."

Ateş titremedi bile. Onu hareket ettirmek için saatlerce uğraştı ama tek bir kıvılcım bile çıkaramadı. Poena onu kaybetti.

Bir süre sonra sabrı tükendi, ona nasıl yapıldığını göstermekten ve yorgun bir şekilde ateşe doğru sıralandığında kabaran parmak uçlarını emmek için mola vermesine izin vermekten yoruldu. O

kolunun yanması üzerine sertçe nefes aldı ve kolunu yere vurdu. Poena, Eris'e ne yapması gerektiğini sormak için onu yalnız bıraktı ama Eris böyle bir şeyi kabul etmemişti.

Phillip gizlice dinlemek için bahane olarak bir içki almaya gitti.

". . elimizdekilerle idare ediyoruz ve sadece on dört günümüz daha var," diyordu Eris. "Ona karşı yumuşak davranıyorsun. Eğitimin bir saçmalık olduğunu düşünecek."

Phillip biraz daha yaklaştı ve kulağını rüzgâra doğru eğdi.

"Tabii ki ona yumuşak davranacağım! Başka ne yapabilirim ki?"

Ne yapmam gerekiyor? Benim yaptığım gibi ateşin içinde mi dursun? Onu her gün her saat sihirli bir şekilde korumaya istekli olmadığın sürece çağıracağım herhangi bir ateş onu yakacaktır," diye tısladı Poena. "Sen bu planı hazırladı, sen de ne yapacağını bul."

Phillip'in hayal kırıklığının tadı kül gibiydi. Poena, yapmayacağını iddia etmesine rağmen ona yumuşak davranıyordu. Acemi olduğunun farkındaydı, ama kendi çabalarıyla başarılı olmak istiyordu, kız yumruklarını çektiği için değil. O

ateş büyüğü öğrenmeyi de dört gözle bekliyordu.

Eris içini çekti. "Peki. Bana bir dakika ver."

Poena ofladı, Phillip koltuğuna geri döndü ve iki peri birlikte ateşe döndü. Eris onun yanına oturdu.

"Phillip," dedi ama Poena'ya baktı. "Son bir kez ateşi manipüle etmeyi deneyebilir misin?"

Phillip başını salladı, konuşmak için kendine güvenmiyordu. Uzandı ve parmaklarını ateşin üzerinde oynattı. Bir kütük çatladı ve kıvılcımlar saçarak kolunu tutuşturdu. Phillip tısladı ve silkeledi.

"Ateş Barnaby'ye karşı son derece faydalı olacaktır." Eris onun bileğini tuttu ve giysilerindeki yanık izini inceledi. "Yaşlı Barnaby babandan Doğruluk Kılıcı'nı çalan büyücü. Bugünlerde huysuz bir insan ama oldukça saplantılı bir bahçıvan. Doğa büyüğü, özellikle de bitkiler ve canlandırma konusunda uzmanlaşmıştır."

"Yaşlı Barnaby mi?" Bu isim Phillip'in beynini tırmaladı. Kahverengi gözlerin, gümüş aylı mavi cüppelerin ve taze çiçek kokularının anılarını canlandırdı. "Ah! Barny!"

Çocukken kendisini Barny olarak tanıtmış ve bu lakap ona yapışıp kalmıştı.

Johanna bir esnemeyele çadırdan çıktı. "Barny? Ona ne oldu?"

Barny ve Phillip'in babası lanetle ilgili pek çok konuda anlaşmazlığa düşmüşlerdi ve Phillip o kadar meşguldü ki Onunla nadiren etkileşime girdiği bir eğitim. Bunu yapmamalıydı.

Johanna'nın onun hakkında ondan daha çok şey bilmesine şaşırmıştı. Muhtemelen kütüphanede büyücüler kadar çok zaman geçiriyordu.

Phillip'ten bir adım kadar uzakta oturan Johanna ateşin titreyişini izledi ve kitabını çıkarmadan önce içeri çekti. Hokkasını bir dizinin üzerinde, kitabını da diğer dizinin üzerinde dengeledi. İlk sayfada, üzeri çizilmiş bir düzine satırın yanında Anlatılmamış Öyküler'i gördü.

"Karısıyla birlikte deniz kenarındaki bir kulübeye çekildiğini sanıyordum?" Johanna sordu.

Phillip başını salladı. "Söyledi ama sanırım o bir deniz feneriydi." "O yapmadı. Bu bir örtbas hikâyesiydi," dedi Eris hızla. "O Phillip'in babasıyla anlaşmazlığa düştükten sonra kılıcı alıp kaçtı."

"Kılıcı ondan nasıl alacağım?" Phillip sordu. Barny'nin büyücü olacağını fark etmemişti. çalmak zorunda kalacaktı. "O dünyanın bu tarafındaki en iyi büyücülerden biri."

"Çaldığını varsayıyorum." Eris, Phillip'e dikkatini ateşe vermesi için eliyle işaret etti. "Ne yazık ki ateş büyüsüne hiç de yatkın olmadığın anlaşıyor. Bu da demek oluyor ki sana ateş büyüsüne karşı savunma yapmayı ve doğa büyüsünü ateş büyüsü olmadan nasıl durduracağını öğretmeye odaklanmalıyız."

Phillip hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, "Elbette," dedi. "O zaman Barnaby'den kılıcı nasıl çalacağım?"

Eris başını salladı. "Tam olarak emin olmadığımı itiraf etmeliyim. Barnaby'nin evi büyülü ve dünyevi gözlemlere karşı çok iyi korunuyor. Önümüzdeki birkaç gün boyunca Barnaby ve karısı Zohra'yı gözlemleyeceğim ve sonra ne yapacağımızı bileceğiz."

"Gidiyor musun?" Phillip'in yüreği ağzına geldi. "Şimdi mi?"

Eris, "Ateş büyüsüne karşı nasıl savunma yapılacağını henüz öğrenmedin, bu da Poena'nın öğretmesini ve Phrike'nin aşırı hevesli olduğunda seni iyileştirmesini gerektiriyor," dedi. "Ben gereksizim."

Phillip başını salladı, göğsünde içi boş bir sızı vardı ama ne hissettiğini çıkaramıyordu. Eris, bu duyguyu yaşayan tek kişiydi.

Phillip'in bunu kendisi için yaptığını kabul ediyordu ve Phillip anlamadığında hiç tereddüt etmeyen de oydu.

hemen bir şey. Bir gece önce ona rüzgâr büyüsü kullanarak darta nasıl hile yapacağını öğretmişti ve bu Malefiz'e karşı savaşta tamamen işe yaramazdı. O sadece

Bunu yaptı çünkü onun oyunları sevdiğini biliyordu. O olmadan, her şey yine prensesle ilgili olacaktı.

"İnanılmaz bir ilerleme kaydetmişsin," dedi Eris parmaklarını esneterek, "ama Malefiz'e karşı durabilmen için kılıç ve kalkana ihtiyacımız var."

Phrike, "Siz yokken gölgem Amis'in mezarını keşfe çıksın," dedi.

"Mükemmel," dedi Eris. Biçimi küçüldü ve rüzgârla birlikte gökyüzüne doğru sürüklendi. "Yakında döneceğim. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, o zamana kadar kendini ateş büyüsüne karşı savunabilirsin."



Poena ertesi gün Phillip'in uyumasına izin vermedi. Gün boyunca ve sonra gece boyunca çalıştılar, yorgunluğu şafak vakti titreyen, çılgın bir enerjiye dönüştü. Onu öldürse bile ateş büyüsünü nasıl geri püskürteceğini öğretmeye kararlıydı.

Ya da sadece onu öldürmek istiyordu. Kararsızdım.

Avucundan daha büyük olmayan alev zerrecikleriyle başlamış ve onları normal insanların elmaları fırlattığı gibi ona fırlatmıştı. İçgüdüleri Phillip'i ilk seferinde kendini yaktıktan sonra bile birkaç tanesini yakalamaya itmişti. Ardından, zerreciklerden daha sıcak olan altın ateş kırbaçları geldi; bu kırbaçlar isabet etmediğinde bile Phillip'in cildini yakıyordu ve ona ateşin titreşimini tahmin ederek bundan nasıl kaçınacağını öğretti. İlk saat derisini yakmış olsa da

Yarı pişmiş bir akşam yemeği gibi kömürleşmiş ve pembeleşmişti, sonuna kadar kaçabilirdi.

Ama bunu yapmayı, ona herhangi bir sayıda ölümsüz şey fırlatarak öğrenebilirdi.

Antrenman sırasında Phillip, Briar Rose'u en son gördüğü zamanı düşündü; labirentten çıkış yolunu bulmaya çalışırken onunla alay edişini, labirenti çözeceklerine olan güvenini, ve Poena'nın kesinlikle paylaşmadığı korkunç amacı. Onu ve kavgalarını düşünmek içini tanımadığı acı tatlı bir duyguyla doldurdu. Ateş büyüündeki başarısızlıkları da yardımcı olmuyordu; rüya labirentini bu şekilde çözemezdi. Yeni büyüünü Briar Rose'dan saklamak ikisini de geride tutuyordu.

Johanna ara sıra yardım etse de çoğunlukla Phrike ile oturup zaten bildikleri şeyleri tartışıyordu.

Barnaby. Yaşlı büyücü bahçesini çok severdi; hiçbir sihirli gücü olmayan karısıyla birlikte deniz kıyısındaki bir kulede yaşardı; ve bir keresinde, belki de, bir hırsız evine girerken yakaladıktan sonra gübre olarak kullanmıştı.

Ama Johanna onu anlamıyordu. Onu iyi tanıyordu ama Briar Rose kadar değil. Yakın zamana kadar Briar Rose ile konuşmak istedi ama Poena çok acımasızdı. ve büyü o kadar değişkendi ki, hayal dünyası ve Briar Rose elinde kalan tek değişmezlerdi. Huysuz ve aşırı konuşkan olabilirdi ama en azından ondan bunu beklemesi gerektiğini biliyordu. Briar Rose'la eğitimi ve hayatının altüst oluşu hakkında konuşmak istemiyordu ama labirentin gizemini çözmek istiyorsa muhtemelen konuşması gerekiyordu.

Phillip ateş büyüü öğrendiği ikinci günün ardından çit labirentinde uyandığında, dengesiz ayakları üzerinde yükseldi ve

gözlerini kısarak duvara baktı. Sarmaşıklardan biri ona doğru sallandı ve ayak bileğini kapmaya çalıştı. Phillip onu kenara itti, sonra

Son rüyasında kendisine saldıran çitin bir kısmından uzaklaşmak için patikada biraz dolaştı. Onun ve Briar Rose'un kavgası kötü ve adaletsiz olmuştu. Her ikisi için de.

"Briar Rose?" diye seslendi.

Kadın cevap vermedi. Phillip inledi ve labirentin sağ tarafındaki yolu seşti. Belki de ona o kadar kızmış ve ortadan kaybolmasından o kadar memnun olmuştu ki labirenti onsuz çözmüştü ve şimdi sıkışıp kalmıştı ve o her zaman istediği sessizlikte yalnızdı.

Hayır, bir keresinde yaralı bir baykuşa, onu ne kadar sık gagalamış olursa olsun yardım etmişti. Çok nazik değilse bile, onu terk edemeyecek kadar gururluydu.

Phillip yüzünü buruşturdu ve yoldaki bir taşı tekmeledi. Onunla konuşmasının tek nedeninin gururu olmadığını umuyordu.

Onu. En iyisi bu konuşmanın ne kadar kötü gittiğini düşünmemek ve labirente odaklanmaktı. Bıraktığı işaretler hâlâ oradaydı ama bu bir rüyaydı, o yüzden ne kadar önemli olduklarından bile emin değildi.

Briar Rose'u dinlemeye odaklandı. Sağ patikada tanıdık bir ses yankılandı. şarkı söylüyordu, daha önce de sık sık duyduğu bir şeydi ama burada, labirentte daha net duyuluyordu. Onu uyanırken şarkı söylerken duyduğunda, rüya sesini boğmuş ve bozmuştu ama o zaman bile şarkı söylemesi çok güzeldi. İcini çekti, yeterince yaklaştığında labirentin ortasına uzandı. Kuşlar ve güllerle ilgili bir şey olan şarkı neredeyse kesinlikle kendi eseriydi ve ne kadar yorgun olsa da güzeldi.

Ona defalarca yalan söylediği halde onu yalancılıkla suçlayarak korkunç bir haksızlık yapmıştı, öyle değil mi?

"Çok güzel bir sesin var," dedi.

Briar Rose sustu ve onları ayıran duvara yaklaştı. "Phillip? İyi misin? Ne oldu sana böyle?"

"Geçen sefer buraya geldiğimizde gerçek dünyada uyandım." Kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Labirent kötü tepki verdi. Sarmaşıklardan biri beni çitlerin içine sürükledi ama uyandığımda sadece biri bileğime dokunuyordu. Çok eğlenceli ve hiç de korkutucu değil. Her neyse,

konuşmamız gerek." "Öyle mi?" Briar Rose sordu. Bir mırıldanma oldu, sanki

Kendi kendine konuşuyordu ve sonra sustu.

inledi. "Gerçekten benimle konuşmayacak mısın?"

Ne kadar sinirlenmiş olsa da, eski hayal kurma yöntemlerine geri dönmek istemiyordu. Onunla konuşmayı seviyordu.

"Bence biz.. .." Sanki kurallara aykırı olduğu halde onunla konuşurken yakalamış gibi oflayıp pufladı ve sözünü kesti.

"Gerçek hayatta öfkemizi boşaltacak bir yerimiz yok ve hıncımızı birbirimizden mi çıkarıyoruz?" diye sordu.

Burnundan yüksek sesle nefes verdi.

"Evet, kendimi çok kötü hissediyorum ama özür dilemek de istemiyorum, o yüzden konuyu saptırmayı geçelim," dedi ve kız gülünce sırtıttı. "Gerçek şu ki, sanırım rüyaların değişmesine neyin sebep olduğunu biliyorum."

Kadın boğuk bir ses çıkardı ve adam inledi.

"Söyle," dedi Phillip.

"Senin hatan olduğunu biliyordum!" Giysileri çimenlere çarparak hışırdadı. Oturmuş olmalıydı. "Hayatımda hiçbir şey olmuyor, bu yüzden sen olmalıydın. Bana doğruyu söylediğine inanamıyorum."

Güldü. "Pek uyuyamadım, suçu ona at." "Neden uyumadın? İyi misin?"

Birbirlerine kızgın olsalar bile onun için endişeleniyordu. Onun endişesi Phillip'in duraksamasına neden oldu ve Phillip içini çekti.

"Ben iyiyim. Bu sana söylemem gereken şeyle ilgili," dedi elini yüzünde gezdirerek. "Benim sihrim var."

"Ne?"

"Evet, benim de ilk tepkim buydu," dedi Phillip. "Geçen haftayı büyü öğrenerek geçirdim."

Mırıldandı. "Bahsettiğin önemli, gerçek hayatla ilgili şey bu mu?"

"Oh, şey. . muhtemelen yakında bir savaş çıkacak, bu yüzden bazı şeyler yapmam gerekiyor." Phillip yüzünü buruşturdu. "Yeterince büyü öğrenmezsem ölebilirim."

"'Sihir.' 'Bazı şeyler. 'Ölebilir,'" dedi Briar Rose. "Bunun senin hayal dünyan olmadığına emin misin?"

"Orada değilsin, ki bu kesinlikle bir rüyanın gerçekleşmesi demek," dedi. Bunu ona söylemek düşündüğü kadar kötü değildi. "Eğitim alıyorum ve bu çok yorucu. Demek istediğim, sihrimin kendini göstermesinden sonraki gece rüyalarımız değişti."

"Kendini tanıttı mı?" diye sordu. "Kendini size tanıttı mı?"

"Johanna'yı boğarak," dedi. Phillip Johanna'yla olanları, üç periyle tanışmasını ve eğitiminin bir kısmını anlattı. Ona Malefiz'den bahsetmedi ama silahları aldıktan sonra muhtemelen tehlikeli biriyle dövüşmesi gerekeceğini söyledi.

Eğer yapabilseydi.

"İnsanlar her zaman bana güvendi," dedi.

"Yine de başarısız olmayı düşünmek her seferinde kalbimi kırıyor."

"Hmm. . . ." Derin bir nefes aldı ve adam onu çimlerin üzerinde otururken, çenesi dizlerinin üzerinde ve burnu konsantrasyonla buruşturdu. "Kalbin olduğunu bilmiyordum."

Çıkardığı ses tamamen utanç vericiydi ve kadın kahkahalara boğuldu.

"Kimse bir aydan kısa bir sürede hiçbir şeyi mükemmel bir şekilde öğrenemez. Bence kendine biraz fazla yükleniyorsun," dedi. "Bu senin için ne anlama geliyor ki? Sen zaten bir şövalye."

Doğru, onun bir prens olduğunu ve bir prensesi kötü bir periden korumak gibi daha da fazla sorumlulukla yükümlü olduğunu bilmiyordu.

Phillip, "Bu, yapacak daha çok işim olduğu ama aynı zamanda gelecekte daha az işim olabileceği anlamına geliyor," dedi. "Ama durum bundan daha karmaşık. Ben bir prensim ve eğitimimde başarısız olursam krallığım mahvolur. Bu, tuhaf hayallerimizin değişmesi için yeterince büyük bir neden gibi geliyor."

O konuştuğunda duvarın dikenleri daha öfkeli bir şekilde kıvrılmaya başladı.

"Sarmaşıkların arasından söylediklerinin ikinci yarısını duyamadım," dedi. "Tehlikede olduğun için üzgünüm ama büyü en azından heyecan verici."

"Prens olduğumu söyledim. Ekselansları Artwyne Prensi Phillip ile görüşüyorsunuz."

Labirent duvarı kıvrılıp gıcırdayarak onun sözlerini tamamen bastırdı ve Briar Rose sustu.

"Az önce sana kendimle ilgili bir şey anlatmaya çalıştım," dedi ve bu kez duvar buna izin vermiş olmalı, çünkü Briar Rose yanıt olarak mırıldandı.

"Merak uyandırıcı," dedi. "Sanırım hâlâ birbirimiz hakkında bazı şeyleri bilmemizi istemiyor."

"Kesinlikle. Daha önemlisi ve hakkında konuşabileceğimiz bir şey: büyü. Ben hallederim," dedi. O bir şey almamıştı Henüz övünme şansım olmadı. "Ben de fena değilim."

"Yani gerçekten ustalaşmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Sen, hiçbir şeyi denemek istemeyen sen?"

Phillip kaşlarını çattı. "Kapa çeneni. Sanki senden istenen her şeyi yapmışsın gibi."

Kadın bir şey söylemedi ve adam bir kolunu gözlerinin üzerine attı.

"Pekâlâ, sizden istenen her şeyi yapıyorsunuz. Geri kalanımız mükemmel olamayız." Kadının gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordu.

Konuyu değiştirerek, "Bir şey olmadı mı?" diye sordu. Son rüyadan sürüklendiğimde dikenlerden kurtulmuştum, değil mi? İyi miydin?"

"Öyleydim. Teşekkür ederim," dedi. "Teyzelerim neden bu kadar endişelendiğimi sorup durdular ve sonunda onlara yaralı bir kuşun ben yakalayıp yardım edemediğim kaçtığını söyledim."

"Ah, ben artık sizin küçük yaralı kuşunuzum. Hayatım boyunca hiç bu kadar hakarete uğramamıştım. ilan edilmiş şair." Phillip son konuşmalarını hatırlayarak gökyüzüne baktı. "Ne oldu? Neden kasabaya gitmene izin verilmedi?"

En iyisi her şeyi şimdi halletmeleriydi. Briar Rose tereddüt etti ve sonra sessizce, "Aslında yeni bir şey olmadı. Aksine

İnandığınız gibi, ben hiçbir şey yapmadım. Teyzelerim kasabaya gitmeme izin vermiyor. Ne zaman gitme konusunu açsam gülümseyip başlarını sallıyorlar ve onlara güvenmemi söylüyorlar. Benim için en iyisi bu, hiçbir açıklama yapmadan tekrarlayıp duruyorlar. Burada benimle olmalarına rağmen çok yalnızım."

"Oh, senden daha iyi bilen bir yetişkin durumu. Bunu iyi bilirim," dedi Phillip. "Bir yetişkin için iki kat yalnızlık Senin gibi seyahat ve hikayelere takıntılı biri."

Onun için üzölmek tuhaftı. Hayatını dinlerken onun yalnızlığını fark etmemiştı ve bu onun açısından bir dikkatsizlik gibi görünüyordu. Şimdi onu dinlerken ne kadar yalnız hissettiğı çok açıktı. İki de kendileri için en iyi olanı bildiklerini düşönen ve her fırsatta onları reddeden insanlarla çevriliydi.

Briar Rose sert bir sesle, "Kendimi çocuk gibi hissediyorum," dedi. Boğazını temizledi. "Bir şey söyleme. Bana acımanı istemiyorum."

"Oh, bu senin için hissettiğim son duygu." Phillip doğrulup gerindi ve mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalıştı.

Dikenli duvar dışında bir sessizlik oldu ve Briar Rose burnunu çekti. Phillip onun omuzlarını dikleştirip yüzünü sildiğini hayal edebiliyordu. Her zaman güçlü ve odaklanmıştı ama bir insan sürekli böyle olamazdı. Bu onları yıpratırdı.

"Briar Rose?" diye sordu onu şok etmeyecek kadar yumuşak bir sesle.

ve duyulacak kadar yüksek sesle. "Üzölmek mi istiyorsun, yoksa dikkatini dağıtmak mı?"

Geçmişte olsa sormazdı -daha önce birbirleriyle konuşabildiklerinden değil- ama bu farklı hissettirdi bu günlerde. Ortak rüyaları her zaman samimi olmuştu ve labirent ortaya çıktığından beri daha da samimi hale gelmişti, didişmelerine ve kavgalarına rağmen. Çocukluk hayallerindeki Briar Rose'u gerçek bir insanla ilişkilendirmek artık daha kolaydı. O bir rüya değildi; tam oradaydı ve acı çekiyordu. Kavgalarına ve geçmişlerine rağmen, birbirlerinin sahip olduğu tek şey onlardı.

Nefes aldı ve "Dikkat dağıtıcı bir şey lütfen" dedi.

"Sıfır acıma ve bir dikkat dağıtma o zaman," dedi. "Bırak bu aklını kurcalasın: Ben, Phillip the Feckless, yakında bir büyücüyü soymak zorundayım."

"Bir büyücüyle tanışmayı çok isterim!" Briar Rose boğazını temizledi. "Gerçek bir büyücü, biliyorsun. Sen değil."

O zaman normale dönmüşlerdi.

Kahkahasını bir eliyle bastırdı. "Seninle bir anlaşma yapalım, seni geçip de büyülü maceralarımın sonuna geldiğimde sana çok eğlenceli, harika büyülü maceralarımı anlatacağım. labirent."

En azından bu kazıklar ölüm içermiyordu.

"Sıra sende küçük kuş," dedi ve koşmaya başladı. "Bu sefer bir bitki tarafından kaçırılmamaya çalış."

Hayır, normale dönmemişlerdi. İlişkileri değişmiş, tesadüfler ve bu rüyaların doğası tarafından çarpıtılmıştı, ta ki tam olarak arkadaş değillerdi ama artık düşman da değillerdi. Onlar yeni ve büyüyen bir şeydi, tıpkı onları tanıştıran rüya ağacı gibi değişiyordu.

Ve bu Phillip'i bir zamanlar olduğu kadar rahatsız etmiyordu.



Öğle güneşi tepede sıcak ve parlak bir şekilde asılı duruyordu. Phillip yüzündeki teri sildi, kül ve yağ kokusu üzerine sinmişti. Poena açıklığın karşısında duruyordu ve Alevler ona bir pelerin gibi yapıştı. Havada ürpertiler bırakıyor, ona fırlattığı sarmaşıkları yakıyor ve onları bir kenara atmaya çalışan rüzgârlara dayanıyorlardı.

"Şimdi gelin, Majesteleri. İkimizin de dinlenmeye hazır olduğunu biliyorum," dedi. "Beni yenersen dinlenebiliriz."

Ama ona dokunamıyordu. Yangın eğitiminin altıncı günüydü. Phillip son üç gündür durmaksızın Poena'yla çalışıyordu, öyle ki, Poena'ya dokunmayı hayal bile edemiyordu.

Briar Rose bir kez güldü ve zaferden her zamankinden daha uzaktı. Poena korkunç bir dövüşçüydü, her türlü silahı karıştırıyor ve bir yumruk ya da bıçak ona doğru gittiği anda paramparça oluyordu ama ona yaklaşmak imkânsızdı. İlk denemesinde ona yumruk atmış ve öyle bir haşlanmıştı ki Kötü bir şekilde yaralamıştı ve ikinci gün, saçları tutuşmadan ona yaklaşmamıştı bile. Alevleri kalkan gibi kullanıyor, eşit ölçüde hem savunuyor hem de zarar veriyordu. Etrafındaki hava sürekli olarak bastırılmış, tehdit edici bir sıcaklıkla parıldıyordu.

Ateş, rüzgâr ve bitkilerle birlikte yeşerdi ve onu gömmek için yeterli toprağı kontrol edemedi. Onu her batırmaya çalıştığında, odaklanamayacak kadar meşgul olana kadar ona saldırdı. Alevleri boğmak zorundaydı.

"Yağmur," dedi Poena'nın duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle ve gökyüzüne doğru salladı. Daha önce de fırtınalar çağırmıştı ama hiçbirisi kamp ateşinden daha büyük bir şeyi söndürecek kadar güçlü olmamıştı.

Tepesinde bir fırtına bulutu toplandı. Poena yukarı baktı, ellerinde dönen alevler titriyordu. Üzerine yağan sulu kar tenine değdiğinde tısladı ve gözlerini silkeledi. Bir buhar perdesi onları ayırdı ve Phillip bir adım geri çekildi. İsteddiği bu değildi ama iyiydi. Hayır.

Nemli çıra ile ateş yakılabilirdi. Siper olarak buharı kullandı.

"Saklanarak Malefiz'i yenemezsiniz," diye seslendi Johanna çadırların yakınındaki tüneğinden. İzliyordu, çünkü Elbette öyleydi ve hiç etkilenmemişti. "Her yandığında, bunun hakkında bir şiir yazacağım ve geçtiğimiz her kasabaya bir kopyasını göndereceğim."

Phillip dönerek ona ters ters baktı ve "Buna cüret edemezsin!" dedi.

Phrike sanki her şey bir tiyatro oyunuymuş gibi alkışladı.

"Sakin benden başka tarafa bakmaya cüret etme!" Poena'nın bağıırışı Phillip'i ürküttü ve ona doğru döndü.

Büyük bir ejderhanın burnu, ateşten yapılmış pulları ve bembeyaz gözleriyle buharın içinden çıktı. Poena'yı saran alevlerden yapılmıştı ve dev bir maske gibi onun üzerinde duruyordu. Dalgаланan dişlerinin arasından bir dil fırladı. Ağzından dumanlar çıkıyordu.

Phillip tökezleyerek geri çekildi, derisi kabarmıştı. "Daha fazla!"

Fırtına bulutu Poena'yı takip etti ama karla karışık yağmur Poena'nın üzerine düşmeden cızırdayarak uzaklaştı.

"Daha fazla mı?" dedi, eliyle göğsünü tutarak. Ateş ellerini pençe şeklinde kapladı. "Ben bir mum ya da aptal küçük bir kamp ateşi değilim. Alevler ve güç içimden geliyor. Onları asla durduramayacaksın."

Phillip çılgınca bir diken kılıcı çağırdı. Etrafındaki hava o kadar sıcaktı ki su gibi dalgalanıyordu. Kılıcı yakaladı ve parçalanarak küle dönüştü. Phillip tökezledi, göğsü ve boğazı ağrıyordu. Ejderha ağzını sonuna kadar açtı. Kendini diğer yöne fırlattı ve sert bir şekilde sırt üstü yere düştü, konuşamıyor, nefes alamıyor ya da hareket edemiyordu.

Poena kanatlarından alevler saçarak ona doğru süzüldü. Bir ayağını tüten otlardan kaldırdı ve adamın göğsüne bastırdı. Ejderhanın dili yanağını yaladı. Phillip çığlık attı.

"Zavallı," dedi, kırmızı bukleleri alev alev yanarken. "Şövalye olmak için onca yıl eğitim aldın ve sızlanmadan bana dokunamıyorsun bile. Tam bir hayal kırıklığısın."

Yanan havada öğürdü. Duman, yılanlar gibi alaycı dudaklarından kıvrılıyordu.

Hiçbir anlamı yoktu. Tüm bunlar, şövalyeliği ve büyü eğitimi işe yaramazdı. Alevleri beslemeden onlara hiçbir şey yapamazdı ve ateşi şiddetlendiği sürece üstünlük ondaydı. Ona saldırmak, bir cadıya yumruk atmak gibi olacaktı. bir yangını söndürmek için yanan kütük. Bu imkansızdı.

Ama onları söndürmek için kamp ateşlerini yumruklamadı. Onları boğdu.

Onu boğması gerekiyordu, ateşini değil.

İçinden umut fışkırdı. Boğ, boğ, boğ.
Onu ve ateşini nasıl söndürebilirdi? Üzerine bir fincan düşüremezdi, değil mi? Bir mumu söndürmek ne işe yarardı ki?

"Hava!" diye boğuk bir ses çıkardı. Phillip onun boğazına uzandı. Ona dokunamıyordu ama büyüğü ne demek istediğini anlamalıydı. Parmaklarını sanki onu boğacakmış gibi sıktı.
"Hava."

Üzerinden soğuk bir rüzgâr geçti. Phillip derin bir nefes çekti, gözünün köşesindeki siyahlık kayboldu. Poena nefes almak için çırpınarak boğazını tuttu ve ateşten çelengi bir kül bulutu içinde yok oldu. Kadın yere yığıldı.
Phillip dizlerinin üzerine yuvarlandı.

"Teslim oluyor musunuz?" diye sordu.

Soluk teni maviye dönen Poena başını salladı.

Phillip ayağa kalkarken Johanna'ya, "Şu şiirini dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Ben de yapamam!" diye tanıdık bir ses geldi arkasından.
"Aferin!"

Phillip döndü. Eris orada durmuş, sessizce alkışlıyordu ve onun yanına geldi. Hava yavaşça Poena'nın etrafındaki boşluğa geri aktı. Öksürdü ve nefesinin altında mırıldanarak ayağa kalktı. Eris Phillip'e sırtıttı.

"Harika iş çıkardın," dedi. "Sanırım bir büyücüyü soymaya hazırsın."

The Tower and the Knight

HIZLI BİR KAHVALTININ VE DAHA DA HIZLI PLANLAMANIN
ARDINDAN

Ertesi gün, hepsi Phrike'nin etrafında toplandı ve onun gölgesini üzerlerine çekmesine izin verdi. Açıklıkta duruyorlardı.

Bir an garip bir ormanda sendeleyen Phrike, gölgesini bir seyahat pelerini gibi silkeliyordu. Peri Sihir, ördekten akan su gibi onlardan uzaklaştı.

Yaşlı Barnaby'den Doğruluk Kılıcı'nı çalma planı basitti: Phrike ve Poena büyücüyü evinden dışarı çekecek, Phillip ve Johanna da Eris gözcülük yaparken kılıcı almak için gizlice içeri girecekti.

Kulenin yakınlarında yaşlı büyücüye koruma için para ödeyen bir kasaba vardı. Eris buna şantaj diyordu ve bunu kendi avantajlarına kullanacaklardı. Phrike ve Poena kasabada acil bir durum varmış gibi yapıp Barnaby'yi oraya çekecek ve şansları yaver giderse onu en az bir saat orada tutabileceklerdi. Phillip ve Johanna kuleye girdikten sonra büyücünün karısı Zohra'dan kaçınmak yeterince kolay olacaktı. Geriye kalan tek soru kuleye nasıl girecekleriydi.

"Bir sonraki adımımız ne olacak?" Phillip, Phrike ve Poena bir gölge büyüğü pufu içinde ayrıldıkları anda sordu. Keşke Briar Rose'a planları hakkındaki fikrini sorabilseydi diye düşündü. Çok sayıda kitap okumuştı ve büyücüler ya da soygunlar hakkında mutlaka işe yarar bir şeyler biliyordu.

Eris homurdandı ve onu Yaşlı Barnaby'nin kulesine doğru sürükledi. "Girin, kılıcı çalın ve çıkın."

"Bu kısa mı yoksa uzun versiyon mu?" diye sordu ve ormandan ayrılıp karayoluna adım attıklarında yutkundü. uzun bir kulenin gölgesi soluk turuncu gün doğumuna karşı silüet oluşturunuyordu.

Eris, "Bu daha ziyade kılıcı ne kadar çabuk bulup canlı çıkacağınıza bağlı," dedi.

Johanna göğüs cebinden küçük günlüğünü çıkardı ve bir şeyler not aldı. Phillip ona ters ters baktı. Omuz silkti.

"Benden ve yazdıklarımın başka endişelenecek şeylerin yok mu senin?" diye sordu ve ıslak mürekkebe üfledi. kitabı yerine koyarak. "Çok fazla günümüz kalmadı. Her şey mükemmel gitmeli."

Bu, Doğruluk Kılıcı'nı geri almak için tek şanslarıydı. Eğer bir hata yaparlarsa, Yaşlı Barnaby onu bir daha asla gözünün önünden ayırmazdı.

"Hatırlatma bana," diye mırıldandı Phillip. "Eğer bunu başarırız, sonunda üzerinde çalıştığın şeyi okuyabilecek miyim?"

"Öldüğün zaman okuyabilirsin," dedi Johanna. "O zaman bu gece?" diye mırıldandı ve Johanna kaşlarını çatı.

Phillip dikkatini kuleye çevirdi. Denizin üzerindeki bir uçurumun kenarında sıralanmış, kızıl taştan yapılmış cılız bir binaydı ve o kadar inanılmaz derecede yüksekti ki sihirle ayakta tutulması gerekiyordu. Tepesinde altın yıldızlı lacivert bir bayrak ve yarım ay şeklinde büyük bir bahçe vardı. araziye çevreliyordu. Soluk mor çiçeklerle dolu kalın sarmaşıklar, sabah ışığında gümüş sivri uçları parıltıyan ferforje çitin kulelerinin etrafında büyümüşü. Uzun çitler ve yemyeşil ağaçlar bahçeleri meraklı gözlerden saklıyordu.

"Beyaz civanperçemi," dedi Eris ve çitin dibinde büyüyen kabarık bir çiçek demetini dürttü. Duman Bitkinin dokunduğu yerden kıvrıldı. "Yaşlı kız çok titiz. Bunu ona vereceğim. Kesinlikle yapamayacağım

ama evle ya da eşinizle ilgili bir sorunuz olmamalı."

Phillip perileri uzak tutan bitkiler olduğunu biliyordu; Artwyne'in bahçeleri civanperçemiyle dolup taşardı, yonca ve betony-ama her zaman bunların eski bir masaldan ve sadece kötülük üzerinde işe yarayan bir şeyden biraz daha fazlası olduğunu düşünmüştü.

"Babanı soyduktan sonra Zohra'nın onunla kalması hayal kırıklığı yarattı," diye fısıldadı Johanna Phillip'e. "Onu duydum Bahçecilik de en az şiirleri kadar iyiydi."

"Bir şaire güvenilmeyeceğini bilmen gerekir," dedi. "Ben asla güvenmem."

Ona yan gözle baktı ve Eris içini çekti. "Çocuklar, odaklanın." Eris esasını Phillip'in esasına dokundurdu Göğüs. Büyüsünü müjdeleyen keskin kış havası patlaması etraflarında döndü. Beyaz pençeleri üzerinde şaha kalkmış bir kedi şeklindeki broş tuniğinde belirdi ve gözlerindeki sarı taşlar parlamaya başladı. "Eğer bir şey olursa, bu seni bulmamı sağlayacak."

"Teşekkür ederim," dedi burnuna dokunarak. Nasıl çalıştığını sormak istedi ama zaman olmadığını biliyordu. "İşte bu kadar, o zaman?"

"İşte bu," dedi Eris. "Eski moda bir soygun olmalı."

Johanna kaşlarını çatarak Phillip'e baktı. "Bu tür bir modaya aşına değilim."

Bir sayfa olarak sokağa çıkma yasağını bir dakika bile geçmemişti ve kılıcı çaldığı için hiç mutlu değildi. Phillip, büyücü için kafiye bulmanın zor olacağından hiç bu kadar memnun olmamıştı.

"Kıyafet seçimlerin gayet iyi," dedi Phillip. "Ve Barnaby'den bu kıyafeti istememizin hiçbir yolu olmadığına emin misin? kılıç?"

Babası için çalıştığı zamanlara dair anıları çok az ve bulanıktı ama mahkeme sırasında agresif bir ciddiyet sergilediğini ve onu büyülediğini hayal meyal hatırlıyordu

Mahkeme biter bitmez, kitapların hantal kuşlar gibi kanat çırparak odasına dönmesini bekliyordu. Onun kötü olduğunu hatırlamıyordu.

Eris, "Kılıcı babandan, Malefiz'e karşı ona yardım edebilecek tek şey olduğunu bilerek çaldı," dedi. "Plana sadık kal."

"İyi bir nokta."

"Phillip," dedi Eris, onu her iki omzundan tutarak. Kadın Johanna'ya baktı ve kız gözlerini kaçırdı. "Bunu başarabilirsin. Sana inanıyorum."

"Ah." Phillip yutkundu. "Pekâlâ."

Aynı anda hem hafif hem de dolu hissediyordu, sanki göğsü patlayıp kendi üzerine çökecekmiş gibi.

Birkaç dakika sonra, ormanın zemininden küçük bir gölge açıldı ve kendini düz olmayan çite yasladı.

"Barnaby geldi!" diye seslendi Phrike gölgeden. Gölgelelerini kullanarak uzak mesafelerdeki insanlarla konuşabiliyordu, ancak onlar ona cevap veremiyordu. "O Işınlandım! Git! Git! Git! Git! Gidin!"

Gölge kayıp gitti ve Eris kollarını indirdi. "Onu duydunuz," dedi Eris. "Git."

"Bence etraftan dolaşıp kuleye tırmanmalıyız," dedi Johanna. "Eğer uçurum o tarafın savunmasıysa, fark edilmeden içeri girmek için en iyi seçeneğimiz bu olabilir."

"Lütfen uçurumun kenarına tırmanmayın. Bu çok tehlikeli. Büyülü muhafızlarla savaşılabirsiniz. Yerçekimiyle savaşıp kazanamazsınız," dedi Eris ve son bir delici bakışla, esintideki bir sis gibi gözden kayboldu.

"Önce bahçeye gidelim ve neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrendikten sonra karar verelim," dedi Phillip ve Eris'in yaptığı gibi civanperçemine dokundu. Yumuşak ve tazeydi ve çitin diğer tarafındaki çitlerin arasından dolanan sarmaşıklar kıpırdamıyordu. Çitlerin ötesinden duyabildikleri sinsi hayvanların homurtuları düşünülüşünde garip bir rahatlıktı bu. Johanna'yı çitin üzerinden geçirmek için ellerini birleştirdi. "Önce sen."

Çitin üzerindeki kırık böğürtlenler giysilerinde koyu lekeler bırakmıştı. Phillip tırmandı, ısıklık çaldı

Kulenin ne kadar yüksek olduğunu görünce. Güllerle dolu yemyeşil bahçeler deniz melteminde hışırdıyor, bal arıları papatyadan unutmabeni otuna kanat çırpıyordu. Güneydeki bir çeşmeden kuzeydeki uçuruma doğru bir dere akıyordu, küçük

sarmal dereler bahçeye doğru dallanıyordu. Gelincikten aslana kadar her türden bekçi hayvanı bahçe yollarını arşınılıyordu.

"Bunlar. . .?" Johanna ona baktı.

Kalın, kıvrık asmalardan ve sarkık kulaklara benzeyen iki üzüm salkımından yapılmış büyük, sinsî bir köpek havayı kokladı. Burnunda, farklı bir açıdan bakıldığında burun gibi görünebilecek bir yaprak dışında hiçbir şey yoktu. Esnedi, ağzı dikenlerle doluydu.

"Evet," dedi Phillip. "Öyleler."

Bahçedeki neredeyse her canlı bitkilerden oluşuyordu. Kürkü papatya olan bir aslan dere kenarında oturuyor ve biberiyeden bir kedi kuyruğuna vuruyordu. Bahçenin diğer tarafında, karahindibalardan oluşan bir köpek tamamen normal bir sincaba havlıyordu. Sincap bir erik ağacındaki tüneğinden köpeğe doğru gevezelik ediyordu.

"Daha iyi plan yapmalıydık," diye homurdandı Johanna.

Phillip başını salladı. "Lanete sadece sekiz gün kaldı ve ben doğaçlama yapmakta her zaman daha iyiydim."

"En azından normal hayvanlar kadar ürkek olduklarını biliyoruz," dedi Johanna. Gözlerini kısarak en yakındaki köpeği izledi. "Ateşi nasıl çağıracağını hiç çözebildin mi?"

Yapmış olsa bile, bitki hayvanlarını yakmak yanlış geliyordu. Çok gerçekçiydiler ve onları geçmek zorunda olması onların suçu değildi.

"Bir kıvılcım bile yok. Etraflarından dolanıp dereyi geçmemiz gerekecek. Bu bizi aslandan uzaklaştıracak, kedi, ve küçük köpek." Bir ağacın tepesinde havlayan yaratığa başıyla işaret etti. "Diğerleri kokumuzu alabilir, eğer koku alabiliyorlarsa, ama bu en az tehdit oluşturan yol."

Johanna iç çekti. "Bu çok el altından yapılmış gibi geliyor."

"Bak." Phillip onun yanına oturdu. "Bu görevin kitaplarınızdaki kadar asil olmadığını biliyorum ama gerçek hayat hikâyelerdeki gibi değil. Barnaby kılıcı babamdan çaldı ve kaçtı. Bunu yapmak zorundayız."

"Bunu biliyorum," diye tersledi Johanna. "Ve hikâyelerimle alay etmeyi bırak. Gerçek aşk gerçektir. Büyü gerçektir. Bunu bile bile nasıl umutlu olmazsın?"

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandı.

"Keşke şu anda lanetli bir uykuda olsaydım," dedi Johanna ve ona dirsek attı. "Bunu nasıl yapacağız?"

Phillip arkasına saklandıkları çitin üzerinden baktı ve asma köpeğini takip etti. Diğer asma köpeğini görmezden geldi. yaratıklar, geçerken toprağı eşeliyorlardı. Phillip derin bir nefes aldı ve alabildiğı tek koku, mevsiminin çok dışında açan çiçeklerin ve serin, nemli toprağın baş döndürücü aromasıydı. Aklının bir köşesinde bir fikir filizlendi ve Phillip sırtı çitlere dönük bir şekilde oturdu. Büyüsünün tanıdık ısırtığı nefesini görünür hale getirdi. Sarmaşıklar ve otlar yumruğunun etrafında birleşmeye başladı.

"Johanna," dedi yavaşça, "bir atın önü mü yoksa arkası mı olmak istersin?"

Ağzını açtı ve başını salladı. "Düşündüğüm şeyi ima etmiyorsunuz."

"Oh, öyleyim. Barnaby'nin büyüğü ile benimki arasındaki farkı anlayacak kadar zeki olduklarından şüpheliyim," dedi. "Bahse girerim bitki ya da Yaşlı Barnaby ve karısı olmayan her şeyi arıyorlardır."

Johanna'nın dikkatini bahçenin uzak tarafındaki sincaba yöneltti ve Johanna gözlerini sıkıca kapattı.

"İyi," dedi, "ama ben ön taraftayım."

"Yeterince adil." Phillip bitkileri istediğı şekle sokmak için elini dikkatlice uzattı. "Hadi çok güzel bir at yapalım."

Eris'in yapraklarla yaptığı gibi onları yoktan var edemezdi ama bahçede kullanabileceğı pek çok bitki vardı. Johanna ayağı kalktı ve Phillip onun arkasına yığıldı, bir

eli tuniğini sıkıca kavramıştı. Otlar bir dalga halinde üzerlerine çöktü ve onları bir kostüm gibi at şeklinde kapladı. Birkaç tereddütlü adım attılar.

Birkaç dakika sürdü ama sonunda bir at gibi hareket ettiler. Tüm bitkilerin onları örtmesini sağlamak zordu. Uzandı ve atın boynundaki sarmaşıklara dokundu.

"Çiçek aç," diye fısıldadı ve sarmaşıklar parlak bir şakayık yelesine dönüştü. Johanna'yı arkadan dürttü. "Sen önden gitmelisin. Fazla insanlaşmadıklarından emin olmak için bacaklarımıza göz kulak oluyorum."

"Neden ikimize de birer at yapmıyorsun?" Johanna homurdandı.

"Sihrimi iki yapı arasında bölüştürmemeyi tercih ederim," dedi Phillip. "Ayrıca, şikayet etmesi gereken biri varsa o da benim."

Johanna yüksek sesle derin bir nefes aldı ve tekrar yürümeye başladı. Ayakları yosunlu taş patikada bir atın dört vuruşlu yürüyüşünün tuhaf ritmiyle gıcırdıyordu. Rüzgâr Phillip atın kuyruğundaki sarmaşıkları savurması için tekrar eliyle işaret etti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Soldaki aslan," diye mırıldandı. "Bize bakıyor."

Phillip onun esnemesinin gürültüsünü duymaktan çok hissetti ve ürperdi. "Bize doğru hareket etmediği sürece, devam edin."

Birkaç yavaş adım daha atarak küçük bir çiçek tarlasının ve bir sulama deresinin üzerinden geçtiler. Etraflarındaki bitkiler sallandı ve Phillip hızlı bir hareketle onları sıkıca kavradı. Johanna tereddüt etti ve Phillip onun omzuna dokundu.

"Bir porsuğun yanından geçiyoruz," diye fısıldadı.

Phillip kambur pozisyonundan, hayvanın toprağı eşeleyen dikenli pençelerini ve atın toynaklarına sürtünen soluk mor pamukçuk çiçekleriyle dolu burnunu görebiliyordu. Porsuk yuvasına doğru koşmaya başladı.

"Güzel," dedi Phillip. Dereye varmışlardı, suyun altında küçük balıklar titreşiyordu ve atın yürüyüşü

Yavaşladı. Yutkundu. "Sakin ol."

"Ön kapiya yakınız ama kapıda kilit var."
dedi Johanna. "Yanlarında sadece panjurları olan iki büyük
pencere var."

"Birini seç ve ona doğru git."

Yolları sola kayd ve Johanna kaskatı kesildi.

"Köpek!" Johanna'nın boğuk sesi çatladı. "Köpek bize doğru
geliyor."

Phillip elini kızın sırtına bastırdı ve onu itti. "Sadece
saldırırsa durun. Diğerleri geçmemize izin verdi. Devam edin."

Phillip'in inşa ettiği atın bacakları sarsılarak hareket etti ve
parmaklarının avucunun derisini kırarak kadar derine battığını
hissetti. Karahindiba köpeği etraflarını kokladı ve
taşın üzerinde ilerliyordu. Kürkünün çiçekleri Phillip'in görüş
alanının bir köşesinde açılıp kapanıyordu. At başını geriye attı.

Phillip ona bunu yapmasını söylememişti ama bu, köpeğin
hoşnutsuz bir havlamayla kaçmasına neden oldu.

Johanna'nın rahatladığını hissetti ve sırtını sıvazladı.
"Gördün mü? Devam et."

Sonunda ayaklarının altındaki zemin kızardı ve çimen
yerine taşlardan oluşan bir patikada yürüyene kadar değişti.
Büyü yaparken Phillip'in etrafında her zaman dalgalanan
serin, sakın esinti soldu. Boynundan aşağı ter damladı ve
kolunun etrafındaki asma soldu. Diğer bitkiler de ölmeye ve
kurumaya başlayınca ikisi de durma noktasına geldi. Phillip
tekrar büyüünü toplamaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı.
Etraflarına ördüğü bitkiler solmaya devam etti. Aşağıya baktı.

Kedi broşunun gözleri kararmıştı.

"Phillip?" Johanna sordu, sesinde panik yükseliyordu.

"Johanna," dedi Phillip. "Hazırlan."

Panjurlu pencerelere koşma mesafesi kadar yaklaşmışlardı.
Bir aslanın kusursuz kükremesi Phillip'in kulaklarında çınladı.

Korku onu boğazından yakaladı. "Git!"

Ölü bitkilerin arasından koşarak çıktılar. Aslanın pençeleri onlar koşarken toprağın titremesine neden oluyordu. Kuleye ilk Johanna ulaştı ve pencere kepenklerine atladı.

Onları yırtarak açtı, taşlara çarptı ve tırmanmak için yukarı doğru kayd. Phillip şans eseri arkasına baktı.

Aslan sadece bir adım uzaktaydı ve diğerleri de birkaç adım gerisindeydi.

Phillip pencereyi açmak için zorladı. Johanna Orada dengede duruyordu, ellerini tutmaya çalışıyordu ve o da onu yakaladı. Kadın onu yukarı çekmeye yardım etti. Aslanın pençeleri adamın pantolonunun paçalarını yırttı. Phillip, Johanna ile birlikte pencereden aşağı düştü.

Aslan, büyüklüğüne ve gücüne rağmen peşlerinden pencereden atlamadı. Bir funda şahini sanki cam açıklığı kapatıyormuş gibi pencereyi tırmaladı. Phillip yanağını serin taş zemine bastırdı.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Sihrim çalışmayı durdurdu."

Johanna onun ayağına tekme attı. "Berbat zamanlama."

"Varız. Benden daha ne istiyorsun?" Kendini ayağa kaldırdı ve başını salladı.

Kulenin giriş holü her türden ilginç şeyle doluydu - rune yazılı zırh takımları, ejderhalar ve savaş alanlarını gösteren duvar halıları, büyük meşe yapraklarından yılan pullarına benzeyen şeylere kadar her şeyle ciltlenmiş kitaplar. Ön kapının yanındaki küçük bir rafta üç çift ayakkabı duruyordu, ve dördüncünün gideceği yerde boş bir yer vardı. Koridorun ortasında dairesel bir merdiven inip çıkıyordu. Phillip başıyla aşağıya doğru işaret etti. "Aşağıdan başlayalım."

Phillip bir tür tuzak bekliyordu ama merdivenlerden inerken onları hiçbir şey durduramadı. Taş duvarlar soğuk ve kuruydu. Phillip yakasındaki broşla oynayıp kara gözlerine dokunurken Johanna da onun koluna dokundu.

"Barnaby evinde büyü kullanımını engellemek için bir yol ayarlamış olmalı," dedi. "Eris buraya giremezdi,

o yüzden bilemezdi."

"Sorun değil. Ben sadece ona ihtiyacımız olursa ne yapmamız gerektiği konusunda endişeliyim." Phillip ellerini indirdi. "Bakalım elimizde ne varmış var."

Merdivenlerin dibinde, üç mumun titrek ışığıyla aydınlanan, küçük kiremitlerden oluşan büyük bir taş kapı vardı. Her bir karo alfabeden bir harfle boyanmıştı. Karmakarışık bir haldeydiler ve hareket edebildikleri belliydi. Kapının üst kısmında bir yazı vardı.

"Ayaklarım yeryüzündeyken aşıyorum. Ölçülerim her zaman eşit olmasa da, ruhum eşit ölçüde silinir ve silinmez. Bedenim toza dönüşebilir ama asla gerçekten ölmeyeceğim, çünkü her zaman dudaklarımda ve parmak uçlarımda yaşayacağım." Johanna okudu ve Phillip'e baktı. "Bu bir bilmece."

"Söylemiyorsun."

Kolunu tokatladı.

"Cevap ne?" diye sordu.

Sarayda popüler olmalarına rağmen bilmeceler Phillip'in güçlü yanı değildi. Bilmeceleri sevmediğinden değil, cevabı baştan bilmemekten hoşlanmadığından. Sürprizler en kötüsüydü.

Johanna omuz silkti ve "Emin değilim. Bekleyin." dedi. İkisi de tekrar okudu.

"Ölçüyle ilgili bir şey olmalı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Phillip. Bu tam da Briar Rose'a göre bir şeydi ve keşke ona sorabilseydi. "Ama silinir ve silinmez olan nedir? Bu imkânsız."

". ..dudaklarda yaşa. . . oh!" Johanna nefesini tutarak küçük bir nefes verdi ve kalbine dokundu. "Bu çok tatlı."

"Ne?" Phillip sordu. Johanna'nın keşfettiği şey her neyse, onun gözünden kaçmıştı.

"Bedeni toza dönüşebilir ama kelimeler olarak yaşamaya devam edecek. Onun ölçüsü her zaman eşit değildir. O aşarken metrik ayakları yeryüzünde kalacak," dedi ve sanki cevap buymuş gibi ona gülümsedi. "Şair. Cevap şairdir."

Phillip inledi. Elbette, yaşı Barnaby'nin karısı Zohra. "Bu oldukça romantik." Phillip uzandı ve harfler yerine oturdu ve kapı gıcırdarak açıldı. Phillip geri çekildi ve sırttı. Briar Rose bu cevaba bayılırdı.

Kapı sonuna kadar açıldığında odanın ışıkları parladı ve Phillip gözlerini kırıştırdı. Mahzen bir mahzen değildi ve küçük odada çift ağızlı uzun bir kılıcı havada tutan uzun bir heykel dışında hiçbir şey yoktu. Kılıç parıltıyordu, Odadaki diğer her şeyi kaplayan ince toz tabakası tarafından lekelenmemiş ve dokunulmamıştı ve mum ışığı bıçağı garip, kıvrımlı desenlerde yakaladı. Güç gibi Şimşek havayı doldurdu ve ardında fırtınaların tadını bıraktı. Phillip heykele doğru tereddütlü bir adım attı.

Hiçbir şey olmadı.

İlerlemeye devam etti ve heykelin ellerine baktı. Kılıcın etrafında sanki oyulmuş gibi kenetlenmişlerdi ve onu yerine kilitliyorlardı. Johanna volta attı Arkasında.

"Bulmaca yok. Büyü yok. Ne yapacağız?" Bir parmağıyla çenesine vurdu. "Belki de başka bir bilmece vardır."

Yoktu. Nasıl yapılacağına dair hiçbir belirti yoktu. Johanna'yı suskun bırakarak kılıcı çıkardı. Phillip umutsuz olduğunu bilmesine rağmen onu heykelin elinden kurtarmaya çalıştı ve Johanna hileli paneller ya da kapılar bulmak için yere ve duvarlara vurdu. Hatta Phillip üzerindeki bilmeceye bile geri çekildi.

Kapıya baktı ve işe yarayıp yaramadığını görmek için harfleri uygun kelimeler halinde yeniden düzenledi - kılıç, gerçek, lütfen, aç, elini çöz. Hiçbiri işe yaramadı ve kılıç sıkıca kavranmış olarak kaldı.

"Bu Doğruluk Kılıcı," dedi Johanna. "Neden bunun kolay olacağını düşündük ki?"

"Bu doğru değil. Bunun olacağını düşünmüştüm. . ." Phillip heykele bakakaldı, düşünceleri bir anda durdu. "Gerçek."

Doğruluk en önemli ideallerden biriydi ve onlar kılıcı çalmaya çalışarak bununla alay ediyorlardı.

Phillip heykelin önünde durdu ve onun esrarengiz yüzüne baktı.

"Merhaba," dedi ve el salladı. "Biliyorum biraz garip olacak ama Doğruluk Kılıcı'nı alabilir miyim? Malefiz'i yenmek için ona ihtiyacım var."

Perileri yenmek için yapılmıştı, çok daha uzun zaman öncesine ait farklı periler olsa da ve bu Doğruluk Kılıcı'ydı. Elbette dürüstlüğü takdir ediyordu.

Korkunç bir gıcırdama sesi odanın içinde çınladı. Parmakları kıvrılıp kolları aşağı inerken heykelin etrafından tozlar havalandı. Phillip burnunu kapattı ve bir adım geri çekildi. Heykel iki açık eliyle kılıcı ona doğru uzattı.

"Bunun olacağını bilmiyordum." Phillip kılıcı aldı, mükemmel dengesi ve ağırlığı karşısında neredeyse nefesi kesiliyordu. "Teşekkürler mi?"

Heykel yavaşça rahat bir pozisyona geçti, kalın taş kolları iki yanında duruyordu ve sanki hiç Toz dumana karıştıktan sonra hiç hareket etmedi. Phillip kılıca baktı.

İşe yaramıştı! İşe yaramıştı! Phillip, bir şövalye ya da prens olarak, hatta büyü konusunda bile eğitim almadan, Doğruluk Kılıcı'nı ele geçirmişti. Zaferle karışık sevinç hafiflemişti.

ve çırpınıyordu. Elindeki ağır kılıçla bile tüm vücudu sanki uçup gidecekmiş gibi hissediyordu.

"Pek uygun değilsin, biliyorsun. Kının yok." Kılıcı bir elinde sıkıca kavradı ve kapıya döndü. "Yine de güzel, bu yüzden seni affedeceğim."

O kadar alçak ve sessiz bir çınlama geldi ki Son zamanlarda büyü etrafında bu kadar çok zaman geçirmemiş olsaydı bunu özlerdi. Dişlerini titretti ve kulaklarının arasında yankılandı. Görünüşe göre kılıç, kendisine uygunsuz denmesinden hoşlanmıyordu.

"Bunun işe yaradığına inanamıyorum," dedi Johanna gülerek. "Sanırım hırsızlar normalde izin istemezler."

"Ve biz olağanüstü hırsızlarız." Phillip ona dirsek attı. "Hadi ama. Gidelim buradan."

Merdivenlerden yukarı çıktılar ama tepeye ulaştığında Johanna donakaldı. Birkaç adım gerisindeki Phillip etrafına baktı.

Bahçeye açılan kapının önünde kollarını kavuşturmuş yaşlı bir kadın duruyordu. Phillip'ten tam iki baş daha kısaydı, parlak siyah bukleleri beyaza çalan bir bulutla taçlanmıştı ve ikisi de asi çocuklarmış gibi başını sallıyordu. Kadının görüntüsü Phillip'in aklına bir şeyler getirdi ve bu kadının, yüzü geniş kenarlı, yıldız benekli mavi bir şapkayla gizlenmiş bir başkasıyla dans ettiği anıyı çağırıyordu. Barnaby'nin karısı Zohra gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Hemen oraya git ve onu yerine koy,"
Zohra dedi ki, "eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan."

Bu bir şair için cesur bir ifadeydi, yaşça olmasa da rakipleri sayıca üstün olan biri için iki kat daha cesurdu. Zohra yeterince sert görünüyordu ama parmaklarında siyah mürekkep lekeleri vardı ve tehdidini destekleyecek hiçbir silahı yoktu. Phillip saç tokasının gerçek bir iğne bile olmadığından, narin bir cam tüy kalem olduğundan emindi.

"Benim için iyi olanın ne olduğunu hiçbir zaman bilemedim," dedi Phillip, Doğruluk Kılıcı'nı kavrayışını ayarlarken.

Johanna tısladı, "Yaşlı biriyle dövüşmeyeceğim." "Onunla dövüşmek mi? Tabii ki onunla savaşmayacağız. Onu öldürürüz.

onu!" Zohra'ya, "Şu kapıdan geçmemize izin verirsen hepimiz için daha iyi olur," dedi.

"Kesinlikle hayır," dedi yaşlı kadın. "Üç kadar sayacağım."

"Lütfen yapma-" "Bir."

Johanna inledi.

"İki."

"Pekâlâ," dedi Phillip Johanna'ya. "İşte planım: Hadi yanından geçip gidelim."

"Üç."

Zohra kulenin duvarına bir tokat attı, yumruğunun altındaki tuğla bir büyü titreşimiyle duvara battı. Gürültülü bir çatırtı kuleyi sarstı ve sergilenen zırh setlerinden biri kaidesinden çıktı. Metal metale çarptı ve Ses Phillip'in dişlerini titretti. Johanna kararsız bir adım attı. Phillip onu kenara itti.

Bir başka zırh seti daha vitrinden aşağıya sıçradı ve duvardan eski bir baltayı söktü. Phillip etraflarında hiçbir yol göremiyordu.

Elbette sevgili karısının onuruna büyülü bir bilmece yazmış olan büyücü onu savunmasız bırakmamıştı.

"Merdivenlerden yukarı," dedi ve Johanna'yı onlara doğru itti. "Koşun!"

Koşmaya başladılar. Phillip sadece bir kez arkasına baktı ve Zohra'yı taşıyan en büyük zırhlı giysiyi gördü. Sadece güvenli bir oda olduğunu tahmin edebileceği bir yere girdi. Etrafında, zırhlı giysiler merdivenlerin oyuklarındaki platformlarından adım atıyor ve eklemlerindeki tozu silkeliyordu.

Boş adımlarla ilerlediler, büyü boş formlarını doldurdu ve birkaç kılıçlarını kınlarından çıkardı. Phillip bir sonraki sahanlığa ilk ulaşan oldu, Johanna da onun peşindeydi. Küçük bir takım

Phillip'e bir yumruk attı.

Eğildi ve tökezleyerek duvara çarptı. Johanna onu geçti ve gömleğini yakaladı. Onu merdivenlerden yukarı çekti.

"Şairlerden her zaman korkmuşumdur," diye mırıldandı. "Ama sanırım bir fikrim var."

Arkalarında, bir dizi pullu zırh merdiveni ikişer ikişer tırmanırken, dört takım plaka zırh da onun peşinden tıngırdadı. Biri balta taşıyordu, bir diğeri ise duvardan devasa bir kargı sökmüştü. Phillip pullu zırha doğru hamle yaptı ve omzuyla ona çarptı. Zırh, içinde insan olmadığı için ağırlaşmış bir halde sallanıyordu. Pullu zırh düşerek arkasındaki kargı taşıyan zırhın üzerine çöktü. İkisi de diğer üç zırh takımına çarptı.

"Gördün mü?" diye bağırdı. "Doğaçlama!"

Johanna onlar koşarken nefes nefese kalmıştı. "Senden nefret ediyorum!"

Merdivenler her dönemeçte açılıyor, yaşam alanlarını, laboratuvarları ve kütüphaneleri ortaya çıkarıyordu. Kattan kata tırmandılar ve her katta kovalamacaya daha fazla nesne katıldı. Tahnit edilmiş bir tilki Phillip'in peşine takıldı ve bir çaydanlık

Turuncu, beyaz ve pembeden örülmüş sıcacık örtü Johanna'ya ılık arpa çayı tükürdü. Phillip tilkiyi tekmeleyerek uzaklaştırdı ve bir sonraki inişte onun yerini kürklü bir cübbe aldı.

Johanna'ya vurdu
cübbenin kollarını.

"Kaç kat var?" Johanna sordu.

"Sadece devam et!" Ayı postundan bir halının üzerinden atladı ve onuncu sahanlığı geçti. "Üzerinde hiçbir şey olmayan herhangi bir iniş bulun!"

Johanna inledi. Yırtıcıları arkalarında bir kakofoni oluşturmuş, sayıları artıyor ve onlara yaklaşıyorlardı

Her adımda. Zirveye yaklaştıklarında Phillip'in nefesi kesildi, göğsü sıkışmıştı. En üstteki sahanlık, sihirle parıldayan cam bir çatısı, iki teleskopu ve yerde minderleri olan küçük, dairesel bir odaydı. Merdivenleri engelleyen kapı dayanıksız bir ahşaptı ama Johanna yine de kapadı. Kendisine saplanmaya çalışılan uzun saç tokasını, kapıyı kapalı tutmak için kapı ile duvar arasındaki çatlağa sıkıştırdı. Saç tokası mücadele etti ama tuttu.

"Bize bir kurtarma borcun var Eris," dedi Phillip, parmaklarını kara gözlü kedi broşuna vurarak.

Johanna ayak parmağıyla teleskoplardan birini dürttü.
"Kulenin yanından aşağı tırmanmamız gerekecek."

"Bize yukarıdan saldırabilirler. Duvarın kenarına tutunursak savunmasız kalırız" dedi.

Arkalarındaki kapı sarsıldı, tahta parçalandı. Phillip odanın karşı tarafına geçti. Uçuruma bakan küçük bir balkon vardı ve çok, çok, çok altlarında deniz kayalara çarpıyordu. Phillip gömleğiyle gözlerini ovuşturdu. Kedi broşu gözünün bir köşesinde parlıyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu ona.

Kulenin arkasında kapı o kadar sert sallandı ki irkildi. Johanna'yı yakalamak için tekrar içeri daldı,

ve broşun gözleri titreyerek söndü.

Balkona bir adım attı. Broşun gözleri parladı.

"Sarmaşıklar," diye mırıldandı ve elini uzattı. Birkaç kat altlarında, bir sarmaşık kulenin tepesine doğru uzandığı yerden açılarak ona doğru uzandı. Etrafında daha fazlası hareket etmeye başladı. "Güzel. Ağ işe yarıyor."

Aklındaki plan yarı biçimlenmiş ve ölümcüldü ve tek tesellisi, başarısız olursa, ikisinin de ölümüne neden olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalmayacak olmasıydı.

"Johanna, buraya gel," diye bağırdı.

Bir eldiven kapıyı kırdı ve Johanna ondan kaçtı ve ona doğru geri çekildi. Uzun zaman önce soylu bir evin kırmızı ve beyaz renklerine boyanmış tam bir plaka zırh takımı baltayı geri çekti ve tekrar savurdu, neredeyse

kapıyı ikiye böldü. Bir düzine başka büyülü nesne boşluğa atladı, bir avuç dolusu kıpırdandı. Johanna kılıcının yassısıyla küçük bir tavşanı kenara itti.

"Bir fikrim var," dedi Phillip, "ama bana güvenmek zorundasınız."

Zırhlı giysi baltasını bir kenara fırlattı ve parçalanmış kapının iki yanını kavrayarak birbirinden ayırdı. Eldivenlerin parmakları esnedi, aralarındaki büyü dikiş gibi çatırdadı.

"Sana güveniyorum. Sana güveniyorum," dedi. "Ne yapıyoruz biz?" "Atlıyoruz," dedi adam.

"Boş ver." Johanna bir sandalyeyi tekmeleyerek onlardan uzaklaştırdı. "Kafaları kesilirse aşağı inmek zorundalar, değil mi?"

"Hayır, yok."

Zırhlı takım her adımını attığında kule sarsıldı, arkasında yarım düzine takım daha vardı. Hepsi de dövüldükleri günkü kadar keskin silahlar taşıyordu. Phillip broşa baktı; hâlâ sarı renkte titriyordu. Sürükledi

Johanna balkonun kenarına geldi ve bir kolunu beline doladı. Diğer eliyle Doğruluk Kılıcı'nı kavradı.

Briar Rose'un bunu dinlemediğini umuyordu.

Johanna başını salladı. "Yap o zaman."

Phillip onları balkondan geriye doğru fırlattı. Johanna ılık attı, parmakları koluna saplandı. Daha sıkı tuttu, rüzgâr arkasından hızla yükseliyordu ve bahçedeki bitkilerin uçurum boyunca büyüdüğüne ve havada bir ağ gibi örüldüğünü hayal etti. Güç etraflarında yoğunlaştı, soğuk ve keskindi. Phillip bakmak için döndü.

Sarmaşıklar aşağıdaki boşluğu kapatıyordu ama deliklerden denizin dalgalarının uçurumu yiyip bitirdiğini ve geride sisin içinden dış gibi çıkan sivri kayalar bıraktığını görebiliyordu. Daha fazla sarmaşığa ve daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Çok hızlı düşüyorlardı. Gözlerini sıkıca kapadı ve kılıcı Johanna'dan olabildiğince uzak tuttu. Büyüsünün ürpertisi nefesini kesmişti.

Ve her şey karardı.

To Familiar a Gleam

"...BİR ZAMANLAR Phillip adında bir çocuk varmış, dalmış ve ters takla atmayı unutmuş. Sarmaşıkların üzerine düşmüş ve sarmaşıklarla kafiye olup da kullanmadığımız ne varmış? Oh! Times. Bir ya da iki kez sarmaşıkların üzerine düştü ve o zamandan beri kimse ondan haber alamadı."

Briar Rose'un hafif sesi Phillip'in ağrıyan kafasına saplandı. İnledi, farkındalık ve acı onu yıkadı. Hatta Dikenli labirentin sessiz sesleri -sarmaşıkların gıcirtısı ve yaprakların hışırtısı- canını yakıyordu. Dönmeye çalıştı ve vazgeçti.

"Üzerlerine mi düştüm?" diye sordu, kelimeler boğazını tırmalıyordu. "Iskalamışım gibi geliyor."

Isık çalarak nefesini içine çekti. "Ah, yazık. Ölmüş olabileceğini düşünmüştüm."

Ne kadar alaycı olduğunu anlamaya çalışmak Phillip'in başını döndürdü.

"Ölüm bu kadar acıtamaz," dedi ve gözlerini zorla açtı.

Her iki yanında yükselen çitler kırıldı, sarmaşıklar sanki ağaç ve dikenler savaştaymış gibi yaprakları toza dönüştürdü. Başını yukarı kaldırdı ve çenesini göğsüne dokundurdu. İşe yaradı, belki de ölmemişti. O

bacaklarını yukarı kaldırdı ve gövdesini tekrar öne doğru yuvarladı. Yavaşça sallanarak oturma pozisyonuna geçti ve dirseklerini bacaklarına dayadı. Elleri o kadar morarmıştı ki sanki

eldiven giymek.

"Yaralarım neden rüyaya da yansıdı?"

Genellikle rüyalar günün fiziksel acılarını hafifletirdi - ne de olsa Briar Rose ona nasıl yumruk atacağını henüz öğrenmemişti - ama kurallar değişmişti. Parmaklarını büktü ve tısladı. Labirentin diğer tarafından Briar Rose konuşmak üzereymiş gibi bir ses çıkardı.

"Ne kadarını duydun?" diye sordu.

Phillip düştükten sonra ne olduğunu hatırlayamıyordu ve bir şey hatırlamaya çalıştığında aklına sadece ışık ve acı parıltıları geliyordu.

"Yeter," dedi kadın ve adam onun ileri geri sallandığını, giysilerinin çimlere sürtündüğünü duyabiliyordu. "Yapamam Böyle iyi bir kadını soyduğuna inanamıyorum. O sana bir Gitme şansı! Detaylardan tam olarak emin değilim. Johanna ve sen soygun sırasında ağzınızı çok sıkı tuttunuz ve sizi kovalayan muhafızlar korkunç derecede gürültücüydü, ama sizi yakaladıklarında peri öğretmenlerinizi duydum. Bir kuleden atlamışsın Phillip! Bundan nasıl kurtuldun?"

"Sihir," dedi Phillip. Dondu kaldı ve neredeyse boğuluyordu. "Johanna iyi mi? Güvende mi? Briar Rose, sen-"

Johanna'nın konuyu uzatmasını ya da onu daha fazla kızdırmasını bekledi ama Johanna hemen, "Sanırım iyi. Görünüşe göre bilinçsizlik gerçekten uyumak sayılmıyor, çünkü Johanna'nın ne hakkında konuştuğunu hala parça parça duydum.

Sen bana burada katılmadan önce gerçek dünyada neler oldu." Phillip içini çekti. "Teşekkür ederim."

"Ben bir canavar değilim," dedi ve alay etti. "Sana söylemezsem olmaz. Aslında Johanna'dan hoşlanıyorum."

"Evet, sana bir şey sorsa cevap verirdin," dedi Phillip. "Ben mi? O kadar da değil."

Briar Rose güldü. Yavaşça ayağa kalktı, teyzelerine karşı kullandığı kıkırdamaya geri dönmediğine memnun olmuştu. Belki de gerçek hayatta olmadığı biri gibi davranma konusunda yalnız değildi.

"Labirent burada olduğuna göre, bir daha birbirimizin hayatını hayal edip edemeyeceğimiz sorusunu bir kenara bırakabiliriz," dedi.

Kollarını gerdi. "İlk duyduğun şey neydi?"

"Bilmece. Duyduğuma göre çok romantikmiş, tıpkı o şövalyeli ve maceralı hikâyelerdeki gibi." Kadın yine güldü ve bu onun aleyhine olsa da, adam aldırmadı. Artık kimsenin ölmediğini bildiği için komikti. "Senin bir çeşit şövalye olduğunu sanıyordum. Hırsızlık şövalyeliğe aykırı değil mi?"

"Ben de bir türüm, kesinlikle," dedi Phillip. "Bahsettiğim eğitimi ve büyüyü biliyor musun? Bu büyücü yıllar önce kraldan bir kılıç çaldı ve ben de onu geri almak zorunda kaldım."

Mırıldandı. "Oh, bu bilmeceyi ve muhafızları yeni bir ışığa sokuyor."

"Muhafız bile değillerdi. Onlar benim sallayabileceğim her şeyden daha kötü silahlara sahip büyülü zırhlardı. Şövalyeler hakkında ne biliyorsun ki?" diye sordu, kızın bütün bir yılını şövalyelik eğitimi olarak geçirdiğini çok iyi biliyordu. hiyerarşisi ve saray görgü kuralları için gerekli olan tüm ilgili detaylar.

"Seninle tanıştıktan sonra mı? Daha az."

Bununla birlikte Phillip kendini önündeki patikada yürümeye zorladı. Labirent her zamanki gibi esrarengizdi, yapraklarla kaplı çitler ve dikenlerle kaplı kıvranan sarmaşıklar. Son rüya sırasında ayak parmağıyla toprakta açtığı ve işaret olarak bıraktığı derin oyuk hâlâ oradaydı ama her zaman Briar Rose'un yanında kaldığı için ikisinin de ilerleme kaydedip kaydetmediğinden emin değildi. Yine de bu akşamki yarışmaya katılacak gibi hissetmiyordu.

"Bir zamanlar Phillip adında bir çocuk varmış. . ." Briar Rose yeniden başladı.

Phillip inledi. "Lütfen hayır. Kafiye konusunda bu kadar kötü olduğuna inanmıyorum," diye mırıldandı onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Johanna'dan bile kötüsün."

Bu bir hakaret sayılmazdı, çünkü Johanna oldukça iyiydi, her ne kadar tüm yıl boyunca yeni çalışmalarını görmesine izin vermemiş olsa da.

Burnunu çekti ve yoluna devam etti. "İlk beş şiirim daha iyiydi, ama sen burada değildin, çünkü. ...ah, yine ne yapıyordun? Çalmak mı? Hayır, çalmıyordum, doğaçlama!"

Kadın iki kez alkışladı ve adam gözlerini devirdi.

"Bir kuleden atlamanın en iyi kaçış planı olduğunu düşündüğüne inanamıyorum," dedi.

"Buranın bir büyücü kulesi olduğunu unuttun mu?" "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Hatalı olduğu düşüncesiyle kalbinin durduğunu neredeyse duyabiliyordu. Daha da kötüsü, onu çağıran kendisiydi.

"Kule büyülüydü, perilerin bile gözden kaçırdığı bir gerçek ve kapıya yaklaştığımızda büyüm başarısız oldu."

Düşünüyormuş gibi yaparak ısıklık çaldı. "Bu eğlenceli kısmı bir at ve bir aslanla yapmalıyım."

"Bir aslan mı gördün?" Burnunu çekti, sorusunda hiç alışık olmadığı bir ton vardı. "Gerçek bir aslan mı?"

"Oh, hayır. Benim gördüğüm çiçeklerden yapılmıştı."

Briar Rose nefes aldı. Yüksek sesle. Labirentin diğer tarafından onun meraklı bakışlarını hayal edebiliyordu ve bu onda devam etme isteği uyandırdı. Sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyordu ve bunun onu neden bu kadar memnun ettiğinden emin değildi.

"Sana her şeyi daha sonra anlatacağım ve istediğin kadar ayrıntılı olarak tarif edeceğim," dedi, "ama şu anda gerçekten uyanık dünyada olmam gerekiyor."

"Bekle!" Briar Rose duvara çok yaklaşmış gibi bir ses çıkardı. "Seninle konuşmam gereken bir kitap buldum."

Phillip iç çekti. "Bir kitap mı?"

"Evet," dedi. "Bir büyücü tarafından yazılmış. İçindeki Rüayı Uyandırmak, hiç duydun mu?"

"Yapmadığımı biliyorsun." Yorulmuştu, canı yanıyordu ve onun sivri sorularını kaldıracak durumda değildi. "Ne olmuş ona?"

"Büyülü rüyalarından bahsediyor! Çoğu saçmalık, ama sihrin bazen nasıl bir şey olduğunu anlatan bir bölüm var.

rüyaları perilere ve diğer büyülü kişilere kaçış olarak sunuyor. İlk kez bir kitapta rüyalarla ilgili bir şeye rastlıyorum!"

"Burada uyumanın beni gerçek dünyada uyandırıp uyandırmayacağı yazıyor mu?" Phillip sordu.

"Olabilir," dedi Briar Rose, onun rahatsızlığını umursamadan. "Kontrol edebilirim ama daha çok bunun beni daha fazla bilgi içeren başka bir kitaba yönlendireceğini umuyorum. Rüyaları benden önce görmeye başladın. Hiç hatırlıyor musun normal rüyalar mı görüyorsun?"

Phillip iç çekerek, "Hayır, ama uyanmanın çok daha kolay olduğunu duydum," dedi.

"Bu büyücünün büyü hakkında konuşması çok ilginç. Tarih kitaplarında birkaç büyücüden bahsediliyor, ancak bunların hiçbiri büyücünün bakış açısından değil. Onlar çok güçlü ve zeki olması gerekiyordu. Demek istediğim, tüm o büyüler ezberlemek için öyle olmalısın.. ." Briar Rose'un sesi kesildi ama yine de onun engelleyemeyeceği kadar yüksekti tamamen. "Bu sihir hakkında düşünüyor ve karar veriyor gibi konuşuyor ve"

Phillip burnunun kenarını sıktı, gözlerinin hemen arkasında bir baş ağrısı oluşuyordu.

". ..daha önce hiç büyü çalışmadım, ama olmalı son derece zor. Bunu kabul etmene şaşırdım. Öğrendiğinizde nasıldı?"

Phillip kafasındaki çarpıntıyı zar zor atlatabildi. "Briar Rose, üzgünüm ama uyanmam gerek. Şu anda bununla başa çıkamam."

Onun sertçe nefes verdiğini duydu. "En azından hayatımız boyunca neden birbirimizi yabancı bir ormanda hayal ettiğimizi anlamakla ilgileneceğini düşünmüştüm," dedi. ses tonuna sinmişti. "Yaptığınız şeyin önemli olduğunu biliyorum ama-"

"Benim, ne kadar önemli olabilir ki?" diye tersleyerek sözünü kesti. "Benim hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum ama ben ormanda istediğim gibi gezip tozmuyorum. Eğer başarısız olursam

Büyü öğrenmek - hayır, sadece öğrenmek değil. Eğer büyüde ustalaşamazsam, insanlar ölecek."

İstedğini alamayan bir çocuk gibi tepindi. "Önemli olmadığını söylemiyordum. Sadece neden birbirimizi hayal ettiğimizi ve neden bu durumda olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. labirent."

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu. "Ne kadar iyimser olsak da dürüst olalım, bu işin sonunda bizim için bir ödül yok. Birbirimizi neden hayal ettiğimizi bulduğumuz için hiçbir şey almayacağız."

"Ben sadece soru soruyordum!"

Çit ona karşılık verdi, dikenler uzadı ve kalınlaştı. Gökyüzünün azıcık da olsa görünmesini engelliyorlardı.

"Oh, lütfen!" Baş ağrısını hafifletmek için bir parmak eklemine gözüne bastırdı. "Sanki sorularınız masummuş gibi. Hiçbir şey yapamayacağımı düşünüyorsun."

"Çünkü sen asla yapmazsın!" Alay etti, volta attı ve bir sarmaşığa öyle sert vurdu ki çit sallandı. "Hiçbir şey söylemememi mi tercih ederdin? İsterdin, değil mi?"

"Hiçbir şey söylemesen de olur," diye tükürdü Phillip, "yine de varlığın beni boğar."

Sesi aralarındaki dikenlerden daha keskindi. "İnsanların senin hayatınla ilgilenmesinin yüzüne yastık bastırmak gibi bir şey olduğunu ancak sen düşünürsün. Hayatını bir kenara atmadan önce turnuvadan sonra babana da hemen hemen aynı şeyi söylemiştin. Birini sevmekten ve babana yaptığın gibi onları hayal kırıklığına uğratmaktan o kadar korkuyorsun ki, ne kadar benmerkezci davranırsan davran, kendini bile sevmiyorsun. Bu korkaklıktır."

Öfke Phillip'in içinde alevlendi, sıcak ve acı vericiydi, şimdiye kadar hissettiği tüm diğer duygulardan daha tüketkendi. Ağlamasını bir eliyle örttü.

"Ben senin hikâyelerinden biri değilim. Ben bir insanım," dedi o kadar sessiz bir şekilde ki onun duyabildiğinden emin değildi. Kendini küçük hissediyordu, gölge kutusuna hapsedilmiş bir böcek gibi. Öfkesi o kadar durgundu ki onu tedirgin etti. Ateş değil ama duman. "Peki ya vazgeçersem?"

Senin imkansız, saf standartlarına uymaya çalışmazsam ne olur? Bana ne olursa olsun, asla Babam için yeterince iyi olacağım ve önemli şeyler olurken rüyalar hakkında gevezelik eden bir kız tarafından aşağılanmayacağım."

Bağırarak söylediği tek söz son sözleriydi ve yüzünü buruşturdu.

"Tabii ki bundan bahsediyorum," diye haykırdı. "Rüyalar başıma gelen tek ilginç şey!"

Phillip tereddüt etti, öfkeli zihni onun ne dediğini zar zor anladı.

söylemişti. Bu doğru olamazdı. O hayvanlara seyahat ve macera hakkında hikâye üstüne hikâye anlatmıştı ve büyürken düzinelerce öğretmeni olmuştu.

"Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi. "Bu rüyalar sahip olduğum tek şey."

Bunun ağırlığı -kızın pastoral hayatının onunkiyle karşılaştırılması, kızın rüya uğruna onun endişelerini bir kenara bırakması ve Barnaby'nin kulesinden kaçışıyla ilgili paniği- çöktü.

Phillip topuklarının üzerinde döndü ve paylaştıkları duvardan uzaklaşan patikadan aşağı indi. "Özür dilerim."

Ve bağırarak verdiği yanıt, dikenli sarmaşıkların kıkırdamaya benzer gıcırıltıları arasında kayboldu.



Phillip irkilerek uyandı. Rüya labirentinde uyuyakaldığını ya da bir sarmaşık tarafından sürüklendiğini hatırlamıyordu. Yollarda koşturuyor, çıkmaz sokaklarda homurdanıyor ve Briar Rose'dan kaçıyor. Eşit derecede öfkeli patlamalarının sesine bakılırsa, hangi yoldan giderlerse gitsinler, birbirlerinin hemen yanında, sadece tek bir duvarla ayrılmış olarak kalıyorlardı. Bundan nefret ediyordu.

Bunun her parçasından nefret ediyordu - labirentten, onun sözlerinden, ne kadar sinirlendiğinden.

"İşte oldu," diye mırıldandı Eris, omzunu sıvazlayarak. "Güvendesin. İyisin. Johanna da iyi."

"Ne?" Briar Rose'la olan kavgasının onun bilmediği bir rüya olduğunu hatırlamadan önce ona baktı. "Ah, doğru ya. Özür dilerim. Bir kâbus gördüm."

"Böyle bir düşüşten sonra kim yapmaz ki?" Eris söyledi. Johanna'yla birlikte sahip oldukları tüm battaniyelere sarınmıştı. Çadırın kapağı açıktı, berrak bir akşam göğü ona doğru parıldıyordu. Eris onun yanındaki yapraklı taburelerden birine oturmuş, elinde nemli bir bez ve Johanna'nın yatağı gitmişti. Eris onu yatağını ararken gördü ve dışarı çıkmasını işaret etti. Kamp aynı görünüyordu ama farklı bir yerdeydiler. Kuzeyden esen bir rüzgâr battaniyenin üzerinden bile onu ısıırıyordu.

"Siz dinlenirken bulunamayacağımızdan emin olmak için yer değiştirdik ve kuzeye, kalkana yaklaşmanın en iyi plan olduğuna karar verdik," dedi. "Phrike Johanna'yla birlikte ve Poena da Barnaby ile Zohra'nın bizi takip etmediğinden emin oluyor. Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki yüksek bir kuleden atlamışım ve kendimi bir demet bitkiyle yakalamışım gibi." Phillip inledi ve doğrulup oturdu. "Nasıl yaparım bak?"

"Umarım hissettiğinden daha kötüdür. Phrike yaralarının çoğunu iyileştirdi, ancak acının hafiflemesi zaman alacak." Yavaşça oturmasına yardım etti, bir su tulumunun ağzını dudaklarına bastırdı ve içmesine yardım etti. "Bunu yapmana ne sebep oldu?"

"Bizi kılıçla başka nasıl çıkaracağımı bilmiyordum ve tüm o büyülü nesnelerin bizi öldürmesine izin veremezdim. Johanna," dedi. Kolları hâlâ tam hareket kabiliyetine sahipti ama kasları çok sıkı hissediyordu. Parmaklarını esnetti ve Doğruluk Kılıcı'nın kabzasıyla eşleşen narin küçük desenlerin şimdi elinde sanki kabartılmış olduğunu fark etti. Gece mavisi ve kızıla boyanmış. "Benim sihrim

kuleye yaklaştıımızda çalışmayı durdurdu. Sadece o broş sayesinde balkonda tekrar kullanabileceğimi fark ettim."

"Ve sen de seni yakalaması için büyüne güvendif," dedi ona kocaman mavi gözlerle bakarak. "İ şunu."

Kadın ona bal kokan ve en acı, en kötü çiçeklerin tadına sahip küçük bir şişe uzattı ve o da yuttu.

"Büyüye bu kadar çabuk inanacağını tahmin etmemiştim. Ya da hiç," dedi Eris.

Phillip'in Briar Rose'a kalan öfkesi ses tonunu keskinleştirdi. "Bana inançlı olmamı söyleyen sendin. Bana büyüünün inançla ilgili olduğunu söyledin ve iyi yaptığımı söyledin."

"En kötüsünü kastettiğimi varsaymayı bırak," dedi Eris ve ellerindeki bandajları kontrol etti. "Ya broş yanlış olsaydı?"

Suçluluk duygusu, sıcak ve utanç verici bir şekilde üzerine çöktü. O yapmıştı

Johanna ve onun için endişelendiğinden değil, sadece onun taktiklerinden şüphe duyduğunu varsaydı.

Phillip başını salladı. "Başardın."

Eris hareketsiz kaldı. Derin olmayan bir nefes aldı ve adamın yaralı elini nazikçe kendi eline aldı.

"Bana bu kadar güvendiğın için teşekkür ederim," dedi yavaşça, "ama lütfen kendine daha iyi bak. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sana öğretmekten zevk aldım ve ölümün büyük bir darbe olur."

"Bunu söyleyen ve ciddi olduğunu bildiğim tek kişi sensin," dedi Phillip. "Herkes Prenses Aurora'nın iyiliğı için beni sağ salim istiyor, benim değil. Biliyorum, sen Malefiz'i yenebilmem için beni eğitin, ama her şeyi ona bağlamadınız."

Eris yumuşak bir kıkırdamayla, "İllüzyon büyüünün öğrenene ve kalkanı alana kadar ölmemen için sana yalvararak bunu yumuşatmama izin ver," dedi. "Prensesin bu kadar çabuk dul kalmak istediğinden şüpheliyim."

"Bilemem," dedi ve sesi ona bile acı geliyordu. "Ondan sürekli nefret etmekten bıktım. Şimdi, sen ve diğerleri büyünüz ve planlarınızla içeri süzıldünüz ve ilk kez boğuluyormuşum ya da bir oltayla çekiliyormuşum gibi hissetmiyorum."

Eris yakınına eğildi ve bakışlarından kaçamaması için çenesini yukarı kaldırdı. "Phillip, sırf başkaları yapman gerektiğini düşünüyor diye hayatında bir şeylerden nefret ederek yaşayamazsın. Lanetler ve armağanlar biz istesek de istemesek de gerçekleşir.

ya da değil. Lanet gelecektir, ancak tepkilerinizin ve yaşamınızdaki nüansların kontrolü sizdedir. Reddetmek Size teklif edilen her şey, sevmediğiniz biri güzel olduğunu söyledi diye burnunuzu kesmeye benziyor."

Kız onun burnuna bir fiske vurdu ve Phillip homurdanarak geri çekildi.

Bu yorum babasından gelen bir azar gibi gelmişti. "Bu beni satranç tahtasındaki bir taş gibi hissettiriyor."

Phillip yüzünü sildi.

Hiç kontrol edilmek istemiyordu, gerçi kadının tarif ettiği şey gerçek bir kontrol değildi. Bir rota belirlemek gibiydi. bir ormanın içinden. Diğer tarafa nasıl geçeceği ona bağlıydı ama oraya varacaktı. Geri dönüş yoktu.

"Hepimiz bir tahtanın üzerindeki taşlarız. Bazılarımız bunun diğerlerinden daha fazla farkındayız ve rollerimizi nasıl oynayacağımızı biliyoruz," dedi. "Eğitiminiz, şövalyeliğiniz ve nişanlılığınız

başkası tarafından karar verilir. Öyle olmak zorunda değiller. İsteddiğiniz rolü oynamayı öğrenebilirsiniz."

"Benim istediğim kısım mı?" Derin, acı veren korku biraz hafifledi. "Başka biriyle evlenmek gibi mi?"

"Ne?" Eris irkildi. "Ne demek istiyorsun? Biriyle mi tanıştın?"

Tereddüt etti. Labirentin içinden altın saçların parıltısı ve menekşe gözlerin görüntüsü aklından geçti ve Briar Rose'un öfkeli son sözlerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"Hayır," dedi biraz fazla hızlı bir şekilde. "Ama bu sevmek ve sevilme istemediğim anlamına gelmiyor."

Eris yumuşak, nefessiz bir ses çıkardı. "Nişanlandığını çocukluğundan beri biliyorsun. Aşk için evlenmeyeceğini her zaman biliyordun, o zaman neden kendini bırakıp başkasını sevesin ki?"

Bu, Briar Rose'un söylediklerine çok benziyordu. Bağırıldı.

O kadar şeffaf mıydı?

"Olmam gereken Phillip'i sevmiyorum," dedi, "beklentilerin yarattığı kişiyi de sevmiyorum."

Briar Rose ile yaptığı tartışmadan nefret ediyordu. Onun hatası olmadığını bildiği halde ona bağırıp çağırmamalıydı. Hayal kırıklıkları ve uyanık dünyayla ilgili endişeleri ona bağırması için bir mazeret olamazdı ve bunu telafi etmek zorundaydı. O sadece yardım etmeye çalışıyordu.

Hâlâ kızgın, üzgün ve başka bir şey için çaresizdi. hiçbir şey yapmadı ve labirentlerde çileden çıkarıcı olabilecek ama hatalı olmayan kızlara bağırıldı.

Ve tüm bunların ötesinde, Briar Rose ve kendisinin ne kadar benzer olduklarını düşünmeden edemiyordu. Onlar kendi kontrolleri dışındaki koşulların kurbanıydı. Gerçek hayatta tanışmış olsalardı Briar Rose'dan hoşlanabilirdi. Bu kadar çabuk öfkelenmek istemiyordu ve bu ona bağlıydı.

"Her şeyi berbat ettim," diye mırıldandı kendi kendine. Eris'in kaşları çatıldı. "Ne ile?"

"Bu bir sır," dedi Phillip, gözlerini kaçırarak. Çocukluğundan beri babasının tavsiyesini istememişti ama

Eris'inkini istedi. Ne yapacağını bilirdi ya da en azından ona karşı dürüst olurdu. "Bir süre önce biriyle tanıştım."

Eris'in kaşları tek bir ince çizgiye dönüştü.

"Öyle değil," dedi yüzü kızararak. "Biz arkadaş bile değiliz. Çoğunlukla birbirimize dert yaşıyoruz ve her ne yapıyorsak diğerini geçmeye çalışıyoruz ama son konuştuğumuzda kavga ettik."

"Ah." Gözlerini hızla kırptırdı ve bir ağaca yaslandı. "Ve sen bu gizemli arkadaş olmayan kişiyi sevmiyor musun?"

Alay etti. "Ondan neredeyse hiç hoşlanmıyorum ve o da benden kesinlikle hoşlanmıyor."

"Biraz fazla itiraz ediyorsun," diye mırıldandı. "Yine de bu kavga seni rahatsız edecek kadar ondan hoşlanıyor musun? Kaç tane arkadaşın var?"

"Birkaç tane mi?"

Johanna ve Briar Rose bu listede yer alan tek kişilerdi.

"Kaç kişi sana bağırdı?" "İki kişi," dedi.

Eris, "Prens olmak tuhaf bir izolasyon türüdür, ama yine de izolasyondur, çünkü pek çok kişinin sahip olmadığı bir düzeyde var olursunuz," dedi. "Johanna'yı sana cevap verdiği için öldürmezsin ama bu konumda olduğunu da görmezden gelemezsin. Sanırım seninle tartışan tek kişiler baban, Johanna ve bu kız olmuştur."

"O civarda," dedi Phillip, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "Babam bundan bir süre önce vazgeçti."

"Seninle ne yapacağına dair hiçbir fikri yok, değil mi?" diye sordu.

Babası hiçbir zaman anlamaya çalışmamıştı ve Briar Rose'un teyzelerinin de aynı durumda olduğuna dair korkunç bir şüphesi vardı.

"Benimle ne yapmak istediğini çok iyi biliyor," dedi Phillip. "Ailenle hiç kavga ettin mi?"

"O yıllar önceydi ama evet. Olmak için çok uğraştım. Onlar için iyiydim. İstedikleri her şeyi yaptım ve her zaman yeterince iyi olup olmadığım konusunda endişeliydim. Sonra akıl hocamla tanıştım." Eris içini çekti ve gülümsedi, ağzında hüznü bir eğim vardı.

Phillip'in kalbini sızlatıyordu. Kendisini böyle anımsatacak bir öğretmen istiyordu. "İlk başta ondan nefret ettim ama sonunda benden asla vazgeçmeyen tek kişinin o olduğunu fark ettim. Neden böyle hissettiğimi çok iyi anlıyordu. Ne kadar boğulmuş olduğumu. Ne kadar umutsuz olduğumu. Bana bir kaçış yolu sundu ve beni hiç zorlanmadığım kadar zorladı ve ben de her zaman olmak istediğim Eris'in mümkün olan en iyi versiyonuna dönüştüm. Bana gerçekten nasıl bir güce sahip olduğumu öğretti."

Eris ona elini uzattı. Ona bir tonik daha uzattı ve parmağıyla çenesine dokundu. "Başını dik tut. Kendini tahtanın dışına atmayı bırak ve oyunu oynamayı öğren. Hangi kuralları esnetebileceğini bul. Öğretmenimin bana öğrettiği en iyi ders buydu ve bunu çok iyi öğretti: Her zaman çiğnenmeyi bekleyen bir kural vardır. Size bir ödül veremem Ama ben sana sihrini nasıl kullanacağını öğretebilirim. Olmak istediğin Phillip'e nasıl dönüşeceğini. İsteddiğiniz aşkı nasıl bulacağınızı. Yeterince iyi olmak için ölümüne endişelenmene neden olmayacağım. Ben."

Phillip gülümsemesini başını eğerek gizledi. Hata yapmasına, tartışmasına ya da bir şeyleri sorgulamasına asla izin verilmemişti ama Eris'in verdiği izin, babasından her zaman beklediği onay gibi gelmişti. Onu reddetmiyordu.

Anlamıştı.

"Tüm bunlar bittikten sonra ne yapacaksın?" diye sordu Eris'e.

Bu soru onu ürküttü ve nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. "Oh, şey, hareket halinde olan o kadar çok şey var ki bunu düşünmemiştim."

"Satrançta berbatım ve yeni rolümü nasıl oynayacağımı öğrenmek için yardıma ihtiyacım olacak. Muhtemelen daha fazla eğitime ihtiyacım olacak.

büyü," dedi yavaşça ve sonra tıngı acı bir yudumda yuttu.

"Bu hem insanlar hem de periler için en iyisi olacaktır."

Onun söyleyemediğı şeyi anlayacaktı: onun gibi bir akıl hocası istediğini.

"Parçalarımıza ve yapmak zorunda kaldığımız hamlelere." Eris kıkırdadı ve bir demet bandajla onun şerefine kadeh kaldırdı. "Artık kılıç elimizde olduğuna göre, illüzyon büyüü üzerinde çalışacaksın.

Beni etkileyin ve tüm bunlar sona erdiğinde size bildiğim her şeyi öğreteyim."

Heart to Heart, Thorn to Thorn

ERTESİ sabah Phillip şafak söktükten çok sonra uyandı. Perilerin iyileştirmesi sayesinde artık öyle görünmese de kendini hırpalanmış hissediyordu ve olabildiğince yavaş bir şekilde hazırlandı. Phrike'nin ilk dersi kesinlikle Poena'nın öğrettikleri kadar kötü olmayacaktı ama yine de durdu ve zihninin dolaşmasına izin verdi. Yapması gereken Hiçbir şeyi düzeltmese bile Briar Rose'dan özür dilerim. Rüya görmek her zaman olmasa çok daha dinlendirici olurdu. dişe diş bir kavgayı da içeriyordu. Yakın geleceğinde Malefiz'i dört gözle bekleyeceği çok fazla şey vardı.

Phillip, Phrike'yle buluşmaya gitmeden önce kendi kendine, "Benim büyücü olmam onu kıskançlıktan çatlatmaya yeter," diye mırıldandı. Eris'in verdiği söz onu büyük bir hevesle doldurmuştu.

uzun zamandır hissetmemişti ve antrenman yapmak için sabırsızlanıyordu. "Güliden çok çalı, gerçekten."

"Ne fısıldaşıyorsunuz?" Johanna sordu, arkasından yaklaşıp onu çadırdan dışarı itti. "Devam edin, Büyücü Hazretleri."

Phillip son bir kez gerindi ve dışarıda Phrike'ye katıldı. Birçok yeteneği vardı ve illüzyonlara geçmeden önce diğer yeteneklerinden bazılarıyla başlamaya karar verdi. Phrike onu sadece

daha önce iyileştirme konusunda çok az becerisi olduğunu belirlemişti ve Poena'nın aksine, bunu yapmak için onu ateşe vermesine bile gerek yoktu. Ona çürüklerini yok etmeyi öğretmeye çalıştı ama o

hiç beceremedi. Poena tüm bu süre boyunca onlara kaşlarını çattı.

Phrike kıkırdarak, "İyileşmek çoğu kişi için biraz daha zordur," dedi ve başını okşadı.

"Poena'nın benden hoşlandığını sanmıyorum," diye mırıldandı Phillip Phrike'ye. "Kendini çok kötü hissetme oğlum," dedi Phrike, sesindeki törpü Sesi sevecenliği yutuyordu. "Çoğunu sevmez. Sen özel değilsin."

Phillip bir sonraki sözlerini düşünmek için her zamanki cevabını ısırdı. Tahtadaki taşlar konuşmazdı; hamle yapmak için beklerlerdi.

"O hep böyle miydi? Perilerle bir kez daha karşılaştığımda oldukça"

"Neşeli mi? Keyifsiz mi? İşleri ciddiye almadıkları için seni endişelendirecek kadar mutlu mu?" Phrike kıkırdadı. "Bilemem. Farklı çevrelerden geliyorduk. Ben sadece kendim için buradayım sanırım. Ve tabii ki senin için. Eris kılıç ve kalkanı çalmana yardım etmemiz için bizi ikna etti. O ve Poena hiç anlaşılamadılar. Eris onun için biraz fazla vahşi. Tahmin edilemez."

Phrike yine kıkırdadı, gerçek bir kahkaha değildi ama ondan duyduğu en büyük kahkahaydı ve onu bir sonraki dersine başlaması için açıklığa doğru itti.

Phillip, Phrike'nin en ilginç numarası olan gölge familiar'ları öğrenmeyi talep etmişti. Ama onun aksine, Phillip gölgeler için uygun değildi. Herkes izlerken gölgesini bedeninden ayırmaya çalışarak bir saat geçirdi ve sadece gölgenin çimenler üzerinde gönülsüzce dalgalanmasını sağladı. Muhtemelen en iyisi buydu; Samson onun birden fazla tanıdığına sahip olmasına asla izin vermezdi.

"Sana kemikleri, kasları ve benzerlerini öğretecek zamanım yok ama duygular var. Bedenler hakkında her şeyi bilmeden onları etkilemek yeterince kolay," dedi Phrike ve dilini şaklattı. "Ah! Uyku. Bu iyi bir tane. İşte- bunun nasıl hissettirdiğini hatırla."

Ayak parmaklarının üzerinde durup adamın şakağına dokundu ve dünya karardı.

Phillip gözlerini kırıştırarak gökyüzüne baktı. Yerde yatıyordu. "Az önce ne oldu?"

Ne bir uyarı, ne bir yorgunluk hissi, ne de yüzüne dokunmasıyla uyanması arasında bir zaman vardı. Sanki kafasının içine girmiş ve onun haberi olmadan son dakikayı tamamen ortadan kaldırmıştı.

"Ne fark ettiniz?" Phrike sordu.

"Hiçbir şey," dedi Phillip. "Kesinlikle hiçbir şey."

"Seni yakaladım," dedi Johanna bir adım öteden. "Bir şey değil."

"Benim parlak zırhlı şövalyem." Phillip ona göz kırptı ve gözlerini devirmesini görmezden geldi.

"Çocuklar!" Poena tersledi. "Dikkatinizi verin. Bunların hepsi sizin yararınıza."

Bu herkes içindi ama Phillip dilini ısırdı. "Uyumak faydalı bir numaradır," dedi Phrike, onu işaret ederek oturmak için. "Düpedüz şifa vermek, yeteneğiniz olsa bile size öğretebileceğimizden çok daha fazla bilgi gerektirir. Ama uyku büyüleri çok daha az zaman alır. Anatomik bilgin nasıl?"

"Ben doktor değilim ama mizacımlı kontrol altında tutabilirim," dedi. "İnsanları uyutmak için neye ihtiyacım var?"

"Uyku için oldukça basit." Phrike iki elini de onun başına doğru kaldırdı. Bunu yapmasına izin vermek için eğilmek zorunda kaldı ve omurgası protestoyla çatladı. "Onlara dokunmalı ve sonra uyku hissini hatırlamalısın, bu yüzden ne olduğuna dikkat et.

gibi hissediyor. Bir jeste de karar ver evlat. Sanırım birine uyumasını söylemek de işe yarar. Bu hiç acıtmayacak.

."

Soğuktan ölmek gibiydi. Phrike onu bayılttı. üzerinde denemesine izin vermeden önce bir düzine kez dürtmekten biraz daha fazlasını yaptı ve onu uykulu hale getirmesi bile bir düzine daha sürdü. Zor ya da yorucu bir iş değildi ama

Anında anlamak kalbini hızlandırdı ve

omuzları gergindi. Sonunda Phrike'yi horlattığında saat akşamın geç bir vaktiydi ve Phillip uyumaktan başka bir şey yapmak istemiyordu. Johanna ile geç bir akşam yemeği yedi ve

"İyi geceler" bile demeden yatağına girdi. Doğal uyku onu çabucak aldı.



Phillip çit labirentinde uyandı. Dikenler ve sarmaşıklar neredeyse eski ağaçtan geriye kalan her şeyi ele geçirmiş, yaprak dökmeyen çitlere öyle sıkı dolanmıştı ki yapraklar donuk bir kahverengiye dönüşüyordu. Çitin dalları arasında büyüyen ve yırtılan dikenlerin kıvrılan çatırtıları birkaç saniyede bir sessizliği bölüyordu ve Phillip Briar Rose'un bağırıışlarını dinledi.

Biraz bağıırılmayı hak etti.

"Bu konuşmayı binlerce kez yaptık, Briar Rose."

Phillip dondu kaldı, sesin nereden geldiğini duymaya çalışıyordu. Briar Rose'un teyzelerinden biriydi; hangisi olduğunu bilmiyordu ama eğer onu duyuyorsa, bu şu anlama geliyordu-

"Ve bin kez daha soracağım," dedi Briar Rose. "İzin ver kasabaya gideyim. Ya da seninle pazara. Ya da herhangi bir şey! Burada kalamam. Her zaman senin dediklerini yaptım. Ormandan hiç ayrılmadım. Bu konuda seninle hiç savaşmadım ama şimdi savaşıyorum çünkü artık bunu yapamam."

O uyanıktı ve adam onun gerçek hayatını dinliyordu.

Labirentten önce, ormanda sadece o varken, Briar Rose ve teyzeleri her zaman bir sonraki ağacın arkasında. Sesleri zayıf ve uzaktı. Şimdi kıvrılan sarmaşıklar tarafından daha da boğuklaştırılmışlardı. Sesler belirli bir yerden gelmiyordu. Sanki labirentin bir sonraki köşesinden geliyorlardı ama Phillip ne kadar yürürse yürüsün kaynağa ulaşamıyordu. Phillip duvara olabildiğince yakın bir yere yerleşti.

Onu yanlış duymuş olmalı. Yaşadığı ormanı terk etmişti. Tüm o hikayeleri ve arkadaşları vardı.

"Başka insanlarla tanışmaya ihtiyacım var. Onların etrafında olmalıyım. Şimdiye kadar sadece sizinle konuştum ve hepinizi çok seviyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen!"

Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu ama teyzesi sadece oflamakla yetindi. Phillip kendini donmuş bir göle batırılmış gibi hissetti. Kulak misafiri olduğu onca şey arasında Briar Rose'un sesinin bu kadar yenik çıktığını hiç duymamıştı. O anda duyduğu rahatsızlığın ürpertici derinliği onu şok etti.

Yaşadığı ormandan hiç ayrılmamış olması akıl almaz bir şeydi. Kiskandığı tüm o hikayeler, tüm o maceralar yalan olabilir miydi? Ama gerçekten de izleyicileri sadece hayvanlar ve kendisiyse yalan mı söylüyor?

Başka biriyle hiç konuşmamış olması düşünülemezdi bile. En kırsal çiftliklerde yaşayanlar bile bazen başkalarıyla görüşürdü. Herkesten uzak durmak çaba gerektiriyordu.

"Şimdi, canım, bu senin iyiliğin için. Biz en iyisini biliriz!" dedi teyzelerinden biri, aşağılayıcı ve neşeli bir tonda.

"Neden?" diye bağırdı adam, kadın da aynı soruyu sorarken.

Çaresizlikten sesi titriyordu ama teyzeleri bunu fark etmemiş gibiydi. Phillip fark etti.

Biri gülererek, "Ah tatlı kızım, bir gün sana her şeyi açıklayacağımızı biliyorsun, ama bize güvenmelisin" dedi.

"Bunu sizi korumak için yaptığımızı biliyorsunuz," dedi bir diğeri.

"Güvende olmadan önce kalbim kırılacaksa beni korumanın ne anlamı var?" diye sordu Briar Rose. "Tek istediğim şehre gitmek."

Sesi boğuluyormuş gibi geliyordu, tıpkı onun gibi.

Phillip pelerinini çıkardı ve duvara yaslanabilmek için dikenli sarmaşıklara doğru sardı. Yaklaşırsa belki konuşmaları daha net duyabilirdi.

"Bu çok tehlikeli!"

O diğer teyzelerden biriydi, katı olan. Phillip onu hep başını eğip aşağıya bakarken hayal etmişti.

Kiminle konuşuyorsa ona burun kıvırıyordu.

"Bir gün anlayacaksın."

"Onun anlamaya ihtiyacı yok. Senin onu dinlemene ihtiyacı var," dedi Phillip.

Yüzünü ovuşturdu; midesinin çukurunda korkunç bir his vardı. Babası da sık sık benzer şeyler söylerdi; Phillip'in kahraman bir şövalye olması gerekiyordu ama babasının onu güvende tutmak için paylaşmayacağı nedenlerden dolayı bilemeyeceği bir sürü kuralı vardı.

Phillip her zaman kendisini dinleyen birini istemişti ve ona bağırmıştı. Korkunç şeyler söyledi. Ondan nefret etti. çünkü o dinledi.

Yine de şimdi çok anlamlıydı. Briar Rose hiçbir yere gitmemiş ya da kimseyle tanışmamıştı. Kapana kısılmıştı ve yalnızdı, bu yüzden her karşılaştıklarında ona binlerce soru sormasına şaşmamalıydı. Onu her zaman kıskanmıştı. Seyahat ediyordu ama Artwyne'de şövalye olarak geçirdiği zaman ona ulaşılmaz bir özgürlük gibi görünmüş olmalıydı. Onun durumunda olsaydı, o da milyonlarca şey sorardı. Bu bencillik ya da meraklı olmak değildi.

Onunla konuşmak, sahip olduğu tek kaçış yoluydu.

"Anlamak istemiyorum. Lütfen, burada yalnız kalamam. Sizinle gelmeme izin verin."

"Kesinlikle olmaz," dedi teyzelerden biri. "Bu son sözüm."

Briar Rose nefes aldı, hıçkırdı ve hıçkırdı ve teyzeleri benekli yüzünü en iyi nasıl düzelteceklerini tartıştılar. Nefes nefese kaldı ve teyzelerinin sesleri yavaş yavaş azaldı. Duyabildiği tek şey kaçarken attığı ayak sesleri olana dek giderek sessizleşti.

"Özür dilerim," dedi. Briar Rose'un rüya âleminde kendisine katılamayacak olmasından duyduğu hayal kırıklığı, teyzelerine duyduğu öfke kadar güçlü ve acıydı ama bunu aklının bir köşesine itti. Bundan sonra kolay kolay uykuya dalamayacaktı. ve tek dostu olan hayvanlarla teselli bulacaktı. En azından bu onu daha iyi hissettirirdi. "Umarım bunu sana yakında söyleyebilirim."



Phillip ertesi gün Briar Rose'u düşünmemek için kendini Phrike ile yaptığı antrenmana verdi. O illüzyonların doğa büyüünden çok daha kolay olduğunu ya da ateşe karşı savunma. Phillip arkasına saklanmak için, dokunmaya çalışana kadar kimsenin sahte olduğunu anlayamayacağı bir kaya görüntüsü yaratabilir ya da birinin dikkatini dağıtmak için arkasından bir çığlık atabilirdi. Illüzyonlar her zaman tam olarak istediği şeydi, ama ilk gerçek eğitim günü için yeterince yakındılar.

"Dikkat dağıtmak dikkat dağıtmaktır," dedi Phrike, arkasında bir baykuş ötüşü çıkarırken alkışlayarak. "Birden fazla yanılsamayı sürdürmek zordur, ancak yeterince pratik yaparak bunları üst üste bindirebilirsiniz-görseller, sesler, kokular. Geyiğinizi taklit etmeye çalışın."

Samson'u işaret etti ve Johanna oturduğu yerden gülerek onun illüzyonlarında delikler bulmak için her şeyi izledi.

"At, canım," dedi Eris. "İnsanlar ata biner." "Atını taklit etmeye çalış o zaman," dedi Phrike.

Phillip Samson'a baktı. O ve Taliesin dinlenme, otlama ve yuvarlanma zamanlarının tadını çıkarıyorlar.

küçük bir kesinti. Phillip elini kaldırıp ne yapmak istediğini fısıldadı ve yavaşça Samson'un bir görüntüsü belirdi. Phillip parmaklarını kile şekil verir gibi oynattı ve gerçek Samson homurdandı. Taliesin hayale bakarak toprağı eşeledi. Phillip elini ağzına götürdü ve bir kereviz çubuğu hayal etti. Illüzyonun ağzında bir havuç belirdi.

Phillip elini bırakarak, "Yeterince yakın," dedi.

Samson kopyasına saldırdı ve havucu koparmaya çalıştı, hiçbir şey ısıramayınca homurdandı. Phillip güldü ve Samson'u yanına çağırdı. Büyüyü atlara nasıl açıklayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Eris homurdandı ve Poena ona baktı.

"Malefiz bizden daha az bağışlayıcı olacaktır," dedi sertçe.
"Sen-"

Samson'un illüzyonundan yüksek sesli bir kişneme sesi geldi ve Poena göğsünü tutarak sıçradı. Eris'e ters ters baktı.

"Altı günümüz var," dedi Poena, "ve henüz kalkanımız yok."

"Sorun değil," dedi Eris kahkahalarını dizginleyerek.

"Phillip, tekrar dene." Phrike onu yanına çağırdı ve Samson illüzyonunu daire içine aldı. "Ayrıntılardan yoksunsun. Hiçbir şeyi atlamamalısın."

Günün geri kalanını Phillip'in illüzyonlarını ve onları çağırmak için kullandığı komutları ve hareketleri mükemmelleştirerek geçirdiler. Gece yarısından sonra huzursuz bir uykuya daldı,

Briar Rose ile konuşmayı umuyordu. Gözlerini rüya ağacında açmak yerine, Phrike'in üzerine eğilmesiyle uyandı, Neredeyse burun buruna. Bağırды.

Briar Rose'dan özür dilemek ve iyi olduğundan emin olmak istiyordu, Phrike'in şok edici derecede kötü nefesiyle uyanmak değil, ama sınav zamanı gelmiş olmalıydı.

"Hazır olduğunuzda dışarı çıkın," dedi, "ama elinizi çabuk tutun."

Kapaktan dışarı fırladı. Gözleri kamaşan Johanna battaniyesinin altından Phillip'e baktı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Başka bir meydan okuma."

"Sorun değil," dedi ve doğrulup oturdu. Cebinden kitabını çıkardı. "Zaten geride kaldım."

Görebildiği satırlara bakılırsa bu bir şiirdi ama kelimelerin ne dediğini anlayamıyordu. Düzinelerce satırın üzeri çizilmiş ve yeniden yazılmıştı.

"Johanna," dedi usulca, "o her neyse onu yazmakla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Baykuş gibi ona baktı. "Anlayacağını sanmıyorum."

"Bu daha önce bana bir şeyler açıklamana hiç engel olmamıştı," dedi Phillip.

"Herkes hatırlanmaz ama siz hatırlanacaksınız. Kraliyet ailesi her zaman öyledir." Johanna bir omzunu kaldırdı. "Mitler, efsaneler ve bunları anlatan insanlar hatırlanır. Ben sadece öldüğümde ismime güzel bir şey eklenmesini istiyorum. gitti."

Kesinlikle anlamıyordu. Phillip başkalarının onun hakkında ne dediğini öğrenmekten korkuyordu.

"Benimle gelmek zorunda değildin. Bir yerlerde kalıp ne istersen yazabilirdin."

"Hayır, yaverin olmasaydım bile seninle seyahat etmek isterdim," dedi. "Öyle yaratıcı şeyler yapıyorsun ki ilginç kararlar."

Yani düzeltilmesi gereken hatalar, öyle mi?

"Umarım her yerin mürekkep olur," diye mırıldandı sırtarak. "İyileştin, değil mi?"

"Yağmur gibi," dedi. "Artık çürük yok, yine de hala bir tane gibi acıyor. Kalkanı almaya gittiğimizde yeterince iyi olacak."

"Güzel."

Başını gergin bir şekilde sallayarak çadırdan ayrıldı. Muhtemelen illüzyon büyüsünün testi sırasında açık bir dövüş olmayacaktı, periler bunun yerine kendi illüzyonlarını sürdürürken neyin gerçek neyin illüzyon olduğunu belirlemek için onu test edeceklerdi. Çok fazla gün kalmamıştı ve hayatının kontrolünü daha fazla elinde tuttuğunu hissetmesine rağmen kendini hazır hissetmiyordu. Üç peri onu açıklığın kenarında bekliyordu.

"Erdem Kalkanı son iki yüzyıldır yapıcısının yanında dinleniyor ama çok iyi korunuyor. Onu almak için beş günümüz kaldı," dedi Eris. "Malefiz'in kalkan için bir hamle yapması mümkün. Ancak asıl tehdit Amis, kalkanın yaratıcısı. Kalkanı ele geçirmek için onları yenmelisiniz. Bizler peri olduğumuz ve kalkanı kullanamadığımız için bu sınavla tek başınıza yüzleşmelisiniz."

Phrike, "Yani bugün de tek başına yüzleşeceksin," dedi. "Hazır mısın?"

"Sanırım öyle," dedi. "Ne yapmam gerekiyor?"

Eris sırtıttı, asası eline kayıyordu. "Beni etkisiz hale getir."

Asasını havaya kaldırdı ve Phillip'in nefes alamayacağı kadar soğuk bir rüzgâr onu açıklığa fırlattı. Phillip Sırtının üzerine sertçe düştü, şok ve acı vücudunu titretti. Ayağa kalkmak için mücadele etti. Samson ve Taliesin ciyakladı.

"Panik yapmayın. Sadece eğitim," diye mırıldandı kendi kendine.

Phillip bir elini sanki bir şey kaldırıyormuş gibi kaldırdı. "Duvar!"

Önünde kalçaları kadar uzun bir taş duvar belirdi ve Phillip duvarın arkasına saklanarak ağaçlara doğru koşmaya başladı. Kalbi

kaburgalarına çarptı. Phrike ile dövüşmeyi bekliyordu.

Phrike korkutucu bir ihtimaldi ama Eris geri adım atmayacaktı. Onun en iyisi olmak istediğini biliyordu.

"Sihir aşkına," diye mırıldandı Eris. "Saklanmak Malefiz'i alt edemez."

Kadın onun illüzyonuyla başa çıkamadan ağaçların arasına girmişti ama serin bir esinti yaprakların arasından dalgalanıyordu. Doğa büyüğü ormanları mezarlık yapmıştı. Ona fark ettirmeden oradan çıkmak zorundaydı.

Ama Eris iyiydi. Büyü konusunda ondan çok daha iyiydi, büyüünün tüm inceliklerini biliyordu.

Poena'ya yaptığı numaraya kesinlikle kanmayacaktı.

"Ne yapabilirim?" diye fısıldadı.

Eris'in büyüünü haber veren acı soğuk rüzgâr ağaçların arasından geçti ve o da ağaç hizasında kalarak rüzgârdan hızla uzaklaştı. O koşarken dallar ve sarmaşıklar sırtını tırmaladı.

"Dışarı çıkın, dışarı çıkın, her neredesiniz, Majesteleri!" Eris seslendi.

Phillip elini kaldırıp büktü ve "Rüzgâr" diye mırıldandı.

Rüzgâr, yaklaşan bitkileri geri itti. Açıklığın etrafında yarım daire çizerek ilerledi, çalılarının arasında alçakta durdu. Arkasında ayak sesleri duyuldu. Bir nefes hışırdadı

Saç. Phillip arkasındaki her neyse ona dirsek attı ve hiçbir şeye çarpmadı.

"Bana dokunabileceğini mi sanıyorsun? Buna layık olduğunu mu?" diye fısıldadı kulağına tanıdık bir ses.

Hiçbir şey hissetmedi ama bir yüz omzuna doğru eğildi. Burnu keskin ve narin, teni soluk yeşil ve dudakları kan kırmızısıydı.

"Ah, canım," dedi Malefiz. "Yiğit prensimiz varlığımdan şüphe mi ediyor? Gücümden?"

O gerçek değildi. Phrike ya da Eris'in onu korkutarak kendini göstermesini sağlamak için çağırdığı bir kâbustu. Phillip'in Eris'e yaklaşmak için bile tüm perilerin dikkatini dağıtması gerekiyordu. Bu illüzyon endişelenecek bir şey değildi.

"Hayır, teşekkür ederim," diye fısıldadı ve Taliesin ile Samson'un izlediği açıklığın kenarına doğru süründü periler kocaman gözlerle bakıyorlardı. Kulakları gerideydi ve Taliesin, Johanna'nın beklediği çadıra doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi. Samson ağaçlara doğru kokladı. Phillip bir parmağını dudaklarına götürdü.

Phillip yeterince yaklaştığında sessizce, "Benim için dikkatlerini dağıt," dedi. Samson'a koşmasını işaret etti. "Şu açıklıktan hemen geçersen sana bir milyon havuç veririm."

Eris ve Phrike onu avlarken orman zemininde sürünen bitkilerin gıcirtısı arkasında daha da arttı ve Malefiz'in hayali hâlâ çevresel alanında geziniyordu. Samson oflayıp puflamadı bile.

İhtiyacı olan şey, Briar Rose'un ona taş fırlattığı zamanki gibi atları ürkütecek ama incitmeyecek bir şeydi. Phillip otları karıştırdı ve iki küçük çakıl taşı buldu. Onları Samson ve Taliesin'e fırlattı.

Bir tanesi Samson'ın yan tarafına çarparak onu geri döndürdü ve bir tanesi de Taliesin'in kaburgalarına çarptı. Taliesin dörtnala çadıra doğru koşmaya başladı. Phrike Taliesin'e döndü ve Phillip ağaçların arasından hızla geri döndü. O da eline dikenli bir kılıç aldı ve şöyle buyurdu

Doğruluk Kılıcı'nın bir illüzyonunu yaratmak için büyü yaptı. Havada hafif bir duman kokusu vardı.

Eğer onu Malefiz'le korkutacaklarsa, o da onları korkutacaktı.

Phillip görünmeden Eris'e yaklaşabildiği kadar yaklaştı ve Eris, Taliesin'i alması için Phrike'a tısladığında, o da saldırdı.

Eline bir şimşek çaktı. Phillip geriye sıçradı, derisi sızlıyordu. Phrike bir gölge titreşiminde kayboldu. Soğuk ve hızlı, bir güç karıncalanması onu sardı ve parmaklarını olabildiğince ince bir şekilde oynattı. Ayaklarından bir ot kırbacı fırladı ve Eris'in esasına çarptı. Büyüsü onu kenara itti.

"Sanki bu beni öldürebilirmiş gibi," dedi ve elini bir böceğe vurur gibi salladı. "Ve bu tamamen fazla öngörülebilir."

Şiddetli bir rüzgâr onu geriye doğru yuvarladı ve yuvarlanarak durdu.

"Yaptığın her şey beni öldürebilirdi," dedi Phillip ve tökezleyerek ayağa kalktı.

"Şey," dedi Eris, gözlerini kısarak, "seni öldürmeyen şey ve tüm bunlar. . ."

Eris esasını ona doğru savurdu ve ucundan büyü fışkırdı. Phillip altına eğildi, güç kafa derisini sıyırdı. Eris tekrar saldırdı. Dikenli kılıcıyla atışı uzaklaştırdı.

Büyü kalın bir karaağaca çarptı ve onu devirdi.

"Affedersiniz?" Phillip yavaşça ona doğru dönerek sordu.

Eris esasını çevirdi ve rüzgâr hızlanarak Phillip'in tuniğini soğuktan kesti. Tökezledi ve yüzünü korumak için kollarını havaya kaldırdı. Önünde ottan bir kalkan örüldü. Eris'in darbesi onu buruşturdu.

Güç Phillip'i sarstı ve tekrar tökezledi. Phrike hazır bir şekilde açıklığın uzak ucunda belirdi. Doğruluk Kılıcı kılığına bürünmüş dikenli kılıcını ona doğru savurdu ve kadın çığlık attı. Ses Phillip'in kulaklarına çakmaktaşının çıraya çarpması gibi çarptı. Yağlı çelik ve ter kokuyordu. O

başka bir dikenli kılıç yaratmaya çalıştı ve elinde hiçbir şey bulamadı. Eris yavaşça yaklaştı.

Phillip şimdi bir hayal kırıklığı olamazdı, sihirde ustalaşmaya ve babasının onun için çizdiği yolu izlemeden kendini kurtarmaya bu kadar yakinken olmazdı. Kontrolün onda olmasına çok yakındı.

"Sana ne kaldı?" diye sordu Malefiz'in illüzyonu.

"Başarısızlıktan başka ne kaldı?"

Ama bu Phillip'in dikkatini dağıtmak yerine onu güçlendirdi. Briar Rose'u düşündü, ormanda ve uyanık hayatında yalnızdı, kendisini yıldızlara bakarken ve

Uykunun ve Malefiz'in ondan aldığı her şeyin ertelenmesi.

Uyanıklık ile uyku arasındaki o yumuşak, sessiz an.

ve uykuda olmak zihnini tüketmişti. Malefiz rüyalarını çalmış ve geriye kâbuslardan başka bir şey bırakmamıştı. Elinde bir şey topluyormuş gibi Eris'e bir hareket yaptı.

Büyü parmak uçlarında parladı. Phillip gözlerini kapattı. Eris'in yavaşça bilinçsizliğe doğru kaydığını görmek yerine hissetti. Nefes aldı, irkildi ve göz kapakları titredi. Etrafındaki bitkiler durgunlaştı ve hava ısındı. Malefiz'in illüzyonu yok oldu.

"Ekselansları?" Poena'nın sesi daha önce hiç duymadığı kadar yumuşaktı. "Gözlerinizi açsanız iyi olur."

Bu büyüde farklı bir şeyler vardı. Daha sıcak ve öfkeliydi ve ağzının tadı kül gibiydi.

"Bu farklı hissettirdi," dedi.

Poena gıdıkladı. "Farklıydı." Ama ayrıntı vermedi.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Phillip, tek gözünü açarak.

Poena alay etti ve başını salladı. Eris'in yanında diz çökmüş olan Phrike, uyuyan perinin yanağına dokunuyordu. Eris açıklığın ortasına uzanmış, asasını başının üzerinde tutuyordu ve göz kapakları dalgalanıyordu. Phrike yüzünü tekrar dürttü ve Eris sarsılarak uyandı.

"Beni uyuttun mu?" dedi ve ürperdi. "Beni bayılttınız!" Phillip'in yüzü güldü ve Poena kısık bir kahkaha attı. "Ve ne kadar eğlenceliydi," dedi Poena. "İyi işti."

Öldürmeden etkisiz hale getirmenin iyi bir yoluydu ve Phillip'in bunu başarıyla yapmaktan duyduğu sevinç neredeyse onu parçalayacaktı. Kükremek yerine derin bir nefes aldı. Eris esnedi ve ayağa kalktı.

"Bu Malefiz gibi birini alt edemez," dedi Eris, "ama köleleri üzerinde kesinlikle işe yarayacaktır."

Phillip'in sırtıttığını fark etti. "Onun kölelerini öldürmek zorunda kalmadığın için memnunsun, değil mi?" diye sordu Eris, Gözlerini kısarak.

Şövalyeler ve prensler, "krallığın iyiliği için" olduğunda cinayet gibi şeyleri rasyonalize etmek zorundaydı. "Krallığa" kimin dahil olacağının yöneticilerin kaprislerine göre değiştiğine aldırmayın. Phillip, Johanna'nın da öldürme konusunda aynı şekilde hissettiğini biliyordu, ancak diğer tüm yasalar hakkında da güçlü hisleri vardı. Onu yaveri olarak istemesinin bir nedeni de buydu.

"Hayret verici," diye devam etti Eris. "Daha birkaç gün önce bir büyücüyü soydun. Ahlaki pusulanız anlaşılmaz."

Phillip omuz silkti. "Bazı şeyler diğerlerinden daha kötüdür." Ama sadece daha iyiye gidiyordu.

Seldom What They Seem

İKİ YÜZ yıl önce, periler ve insanlar ilk kez tereddütlü bir barışa vardıklarında, ejderhalar ve her türden büyülü yaratık topraklarda dolaşırken, Fazilet Kalkanı yaratıcısının yanına defnedilmişti. Büyük perinin mezarı Demirci Amis, kuzey Ald Tor'un ladin benekli eteklerinin derinliklerindeydi ve yeri iyi bilinmesine rağmen çok az kişi kalkanı almaya çalışmıştı. Tepeler arasında yürümek zordu, patikalar yosun ve sisli yeşil adaçayı ile kaplanmış yıkık dökük harabelerle kaplıydı. Alacakaranlık kadar koyu renkli süsen çiçekleri ormanın zeminini süslüyordu.

Yine de maceracıları uzak tutan Amis'ti. "Metal, çekiçlerinin altında şarkı söylüyordu. Metal yoktu çalışamadılar ve hiçbir ressamın gözüyle çizemediler, ama savaş şehirlerine ulaştığında geride kaldılar. Kendilerini savunurken şehit düşen şövalyelerin zırhlarını aldılar ve o kadar güçlü bir kalkan yarattılar ki Bin yıl sürecekti," dedi Johanna, gözleri parlıyordu ve saygısı bulaşıcıydı. "Sonuncusuna yardım ederken öldüler insanlar şehirden çıktılar ama ölü kalmayı reddettiler ve hayatta kalanları takip etmelerini engellemek için kaldı. Şimdi bile, uğruna canlarını verdikleri topraklar üzerinde inşa ettikleri mezarda Amis, kalkanlarını bencil amaçlar için kullanacak olanlardan koruyor ve sadece layık olanların kazanmasına izin veriyor."

"Ve bu kesinlikle ben değilim," diye mırıldandı Phillip.

Yine de Phillip planlarının kilit taşıydı. Bir saat önce Phrike gölgesini kullanarak hepsini mezarın güneyine taşımıştı. Bir gece önce bölgede keşif yapmış ve hiçbir şey fark etmemişti; bu bir nimetti çünkü sık çalılar ve sis önlerini bir kol boyu mesafeden fazla görmelerini engelliyordu. Kalkan için yaptıkları plan endişe verici derecede basitti ve daha da kötüsü Phillip Amis'le tek başına yüzleşecekti. Amis'in elinden kalkanı adil bir şekilde almaya çalışacak, hangi testi verirlerse versinler geçecek ve diğerleri araya girecekti. Sadece bu işe yaramazsa. Eğer işe yaramazsa, kalkanı çalıp kaçmak zorunda kalacaklardı. Amis'in aksine, ışınlanabiliyorlardı.

Böylece sonsuza dek Amis'e göz kulak olmak zorunda kalacaklardı.

"Sus," diye fısıldadı Eris. "Bunu bilmiyorsun. Buna ihtiyaç duyma nedenleriniz oldukça asil."

Periler Phillip ve Johanna'nın arkasında çırpınıyor, sisin içinde süzülürken son derece sessizdi. Kasvetli, boğucu hava Phillip'in sinirlerini düzeltmek için hiçbir şey yapmıyordu.

"Geçemezsem çalmayı planladığımız gerçeği onurlu olmaktan çok uzak geliyor," dedi.

Amis, erdemlerini son eserlerine aşlamış ve kendilerini başkalarına yardım etmeye o kadar adanmışlardı ki, ölüm bile onları durdurdu. Phillip bu hikayeyi onlarca kez dinlemiş ve çocukken her anlatılışına bayılmıştı ama yine de onları durdurmaya çalışmıştı.

Şövalyelik cazibesini kaybettikten sonra bunu düşünmeye başladım. Amis'in değerliliğe nasıl karar verdiğine dair gökyüzündeki yıldızlar kadar farklı hikaye vardı. Kimse hangisinin doğru olduğunu bilmiyordu.

Phillip önceki gün perilerden aldığı son sınavı geçmişti ama kendine güveni hâlâ kısmen göstermelikti. Yine de Eris'in bunu yapabileceğine inanması ona yardımcı olmuştu.

"Hiç kimse bir başkasını gözlemleyemedi Meydan okuyan Amis," dedi Eris. "Onları sadece mezara girip çıkarken izleyebildik ve son yıllarda hiç kimse kalkanla birlikte ayrılmadı. Görünüşe göre

Başarısız olanların duruşma hakkında konuşmasını engelleyen bir tür büyü."

"Yani kalkanı hak ettiğimi nasıl kanıtlayacağıma dair bir bilgi yok," dedi Phillip. "Harika. Kolay."

Bu korkunçtu. Erdemli, Phillip'in kendisini tanımlamak için kullanacağı bir kelime değildi.

Sisin içinde gizlenmiş bir şeyin ışığı parladı ve Phillip durdu. Elini kaldırdı.

"Orada biri var," diye fısıldadı, eğilerek. "Burada kimse yok sanıyordum?"

"Kimse değildi," dedi Phrike ellerini sıkarak. Eris keskin bir nefes aldı.

"Yayları var." Phillip onlara baktı: şişman bir adamdı, Şimdilik diğer tarafa bakan, sade kahverengi kıyafetli ama ciddi para değerinde bir yay. Gözcü olarak ormanı taradıkları belliydi. Tam olarak dönmelerini bekledi ve kıyafetlerinin herhangi bir yerinde bir arma görmedi. "Acaba başka biri kalkan için hamle yapıyor olabilir mi?"

Erdem Kalkanı efsaneviydi ve farklı krallıklardan şövalyelerin kendi değerlerini kanıtlamaya çalışması alışılmadık bir durum değildi. Phillip büyürken her birkaç yılda bir, bir Artwyne sayfiyesinin ya da şövalyesinin kalkanı almak için Ald Tor'a gitmeye çalıştığını ve geri döndüğünü duymuştu eli boş döndü. Hatta bazı cesur hırsızların bir araya gelerek onu çalmaya çalıştığına dair söylentiler bile vardı. O zamandan beri onlardan haber alınamadı.

Okçu yaklaştı. Phillip diğerlerine saklanmalarını işaret etti. Johanna çalıların arasına çömeldi ve periler gözden kayboldu.

"Ağzını tıkayın," diye fısıldadı Phillip, okçunun ağzını kapatması için bir sarmaşığı işaret ederek. "Önce ağız, sonra eller."

Sarmaşıklar çalıların arasından sürünerek ondan uzaklaştı. Bir tanesi dışarı fırladı ve okçunun ağzına dolandı. Okçu bitkilere karşı çırpındı ve mücadele etti ama Phillip'in büyüü onları çalılıkların arasından sessizce kendisine doğru sürükledi. Okçunun şakağına dokundu.

"İyi uykular," dedi ve bayıldılar. Phillip ceplerini aramışlar. "Cüzdanlarında Ald Tor'un parası var ama taktıkları arma pelerinlerinden yırtılmış.

Son zamanlarda. Kim olduklarını düşünüyorsun?"

Phrike örtülü yüzünü Eris'e çevirdi ve Eris okçunun üzerine eğilerek onları inceledi.

"Paralı askerler," dedi ve ellerini arkasında kavuşturarak ayağa kalktı. "Paralı askerleri destekleyen gruplar var. Malefiz. Burada her kim varsa onun için çalışmadığından emin olamayız."

Johanna, "Bunun bir grup olduğundan ve sadece bir ya da iki kişi olmadığından emin olabilir miyiz?" diye sordu.

"Phrike," dedi Eris, "git bak bakalım kaç kişiler."

Phrike ortadan kayboldu. Phillip okçuya tekrar baktı Onlar beklerken. Okçunun giysileri -sıradan, dolgulu bir zırhın üzerindeki koyu kahverengi pelerin- Phillip'e kim oldukları hakkında fazla bilgi vermiyordu ama ona bir plan vermişti. Phrike bir solukla yeniden ortaya çıktı.

"Onlardan bir düzine kadar var!" Burnunu çekti ve ayağıyla okçuyu dürttü.

Phillip başını salladı, düşündüğünden daha az korkmuştu. Belki de Eris'in kendisine inanması yönündeki ısrarı işe yarıyordu. "Onlara uyacak şekilde kılık değiştirmeli ve fark edilmeden mezara ulaşmaya çalışmalıyım. Paralı asker olsun olmasın, bir grupla savaşmanın erdemli bir davranış sayılacağından şüpheliyim."

Eris okçuyu işaret ederek, "Kimse onlar değil de sen olduğunu fark etmediği sürece bu seni mezara götürür," dedi. Kadın başını öne arkaya eğdi ve sonunda kabul etti. "O haklı. Perilere karşı korumalar göz önüne alındığında mezarın yanına bile yaklaşamayız, bu yüzden onun Kalkan, onu elde etmek için en iyi şansımız."

"Amis her zaman çok katı biriydi," diye mırıldandı Poena. "Paralı askerlerin geri dönmemesini ve mezara girmemesini sağlayacağız. Yaşlı Barnaby'ye yaptığımız gibi onları da uzaklaştırabiliriz."

"Onlarla savaşmasak daha iyi olur," dedi Johanna. "Bölgenin perili olduğuna dair pek çok efsane var.

ve Amis insanları uzak tutmak için büyü kullanıyor. Onları korkutabilir miyiz?"

"Bu iyi bir plan," dedi ve Johanna'nın omzuna eliyle vurdu. "Git şu paralı askerleri korkut ve bir saat içinde ya da bir şeyler ters giderse burada yeniden toplanabiliriz."

Eris Phrike'ye "Bir şey olursa haber ver," dedi. "Git."

"Amis'i gerçekten tanıyor muydun?" Phillip Johanna'nın sorduğunu duydu.

O ve Poena, Phrike'nin gölgesinde kayboldular. Phillip düşen okçunun yanına diz çöktü ve atkısını çözmeye başladı. Eris güldü.

"Phillip," dedi şaşkın bir öğretmeninin hayal kırıklığına uğramış ses tonuyla. "Sihrinle düşün."

"Doğru." Yüzünü buruşturdu ve bir tunik giyme taklidi yaptı. "Üzerimdeki kıyafetlerin bir illüzyonunu yaratın lütfen."

Sihir Phillip'in üzerinde hışırdadı ve giysileri okçunun görünüşü. Phillip okçunun yayını ve sadağını kaptı.

"Mükemmel. Hadi seni mezara götürelim." Eris başıyla onayladı

Phillip hareket etti ve onun önünde yürüdü. Ayak seslerini duymak tuhaftı ama sık ormanda uçmak çok zor olurdu. Tısladı.

Phillip dondu kaldı. "Sorun nedir?"

"Yonca," dedi sarı elbisesinin eteklerini silkeleyerek. Bitki ölü ağaçların altında gizlenmişti ve elbisesinin altında ayakları çıplaktı. Duman dalları tabanlarından yükseldi. "Amis benim zamanımdan öncesinden, savaşta olduğumuz zamanlardan, ama ormanın üzerinde uçarak mezarı gözlemledik. Oraya giremeyeceğimizi biliyordum ama bize karşı savunmanın bu kadar kapsamlı olacağını tahmin etmemiştim. Ben Buna katlanmak zorundayım ama yaklaştıkça büyüm zayıflayacak."

Phillip bundan sonra onun yanında kaldı. Mezar, ağaçlık bir tepenin üstündeki eski bir şehrin yıkıntıları arasındaydı ve yıkıntıların kalbinde büyük bir ateş yanıyordu.

Sıradan giysiler içindeki paralı askerler ateşin etrafında dolanıyordu. Bir avuç dolusu kişi mezarın girişinin dışında volta atıyordu.

"Bir grup ayırt edilemeyen paralı asker için iyi silahlanmışlar," diye mırıldandı Phillip. Yakasına dokundu, parmakları okçu kıyafetlerinin yanılmasıyla geçti.

"Onlar için endişelenme," dedi Eris. "Mezara yalnız gireceksin. Ben kimsenin takip etmediğinden emin olacağım ve kalkanı aldıktan sonra bana katılacaksın. Sonra yeniden toplanacağız."

Omzuna rahatlatıcı bir el koydu, sonra rüzgârdaki sis gibi gözden kayboldu. Kampın karşısında, puslu bir Johanna'nın görüntüsü bir paralı askerın arkasında belirdi ve kulağına doğru eğildi. Fısıldadığı şey paralı askerın çığlık atmasına neden oldu ve görüldüğü kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu. Paralı askerler ile mezar arasında bir başka hayalet ilüzyon belirdi. Onlara doğru tökezledi.

Paralı askerler harekete geçti. Bir uğultu Kuzeyden gelen ısıklık sesi ateşin etrafındakilerin bağırmasına neden oldu. Hepsi silahlarını çekti, bir tanesi gibi tereddüt ettiler.

Hayaletle bir kılıç salladı ve kılıç hayaletin içinden geçip gitti ve illüzyon onları ormanın içine, mezardan uzağı doğru sürükledi. Hayaletlerle başa çıkmaya çalışan paralı askerlerin çoğı yavaş yavaş dağıldı. Sadece birkaçı kaldı ama onlar da mezardan uzaklaşarak Johanna'nın hayaletinin ortaya çıktığı kampın ortasına doğru ilerledi.

Phillip nefes alışını sakinleştirdi. Uzuvarlarını silkeledi ve şüphe uyandırmadan elinden geldiğince okçunun boyuna uyararak eğildi. Kampın içinde yürümeye başladı ve diğerlerinin endişesine ayak uydurmaya çalıştı.

Ortadaki paralı askerlerden biri ona doğru bir el kaldırdı.

Phillip el salladı, mezarı işaret etti ve sonra gözünün kenarına dokundu. Bir şövalye olarak ona nöbet tuttuğunu bu şekilde göstermesi öğretilmişti ve aklına gelen tek şey de buydu. Diğer paralı asker başını salladı ve diğerlerinin kaçtığı ormana doğru bir işaret yaptı.

"Aferin," dedi Eris, kış rüzgârı gibi büyüyle omzunun üzerinde görünmez bir şekilde belirerek. "Mezar. Çabuk."

Phillip mezara yaklaştı. Büyü derisini karıncalandırdı. yaklaştıkça, kollarının tüyleri diken diken olana kadar havayı

diken diken oldu. Kaynayan deniz suyu ve ısınmış metal gibi bir koku havada asılı kaldı ve zemin engebeli köklerden sert toprak bir patikaya dönüştü. Eris'in ayak sesleri daha da yükseldi.

Sihrinin orada pek işe yaramayacağını biliyordu ama yine de dönüp onu görmek şok ediciydi, onu görüş alanından uzak tutan sihir yavaş yavaş kayboluyordu. Sol yanağında daha önce hiç görmediği bembeyaz bir yara izi vardı ve sarı elbisesi daha solgundu ve üzerinde çimen lekeleri vardı. O Mezarın demirle çevrili girişinden birkaç adım ötede durdular. Oradaki diğerlerinin görüş alanının dışındaydılar.

"Eris?" diye sordu gözlerini kaçırarak. Onun yanında görünüşünü değiştirmek için büyü kullandığını hiç fark etmemişti ama mezara olan yakınlıkları bu yanılsamaları açıkça zayıflatıyordu. Onlar olmadan ona bakmak yanlış geliyordu. "Burada olabilir misin ki?"

"Burada, mezarın dışında olabilirim. rahatsız edici." Kendinden emin tonuna rağmen elini yaralı yanağına götürdü ve kaşlarını çatı. "Seni bekleyeceğim. Eğer bana ihtiyacınız olursa, mezara girebilirim. Ancak orada uzun süre kalamam ve büyüm çok zayıf olacaktır."

"Ama incinmeni istemiyorum."

Sarsıldı, yüzü düştü ve başını salladı.

"Bazı başarılar fedakârlık gerektirir," diye mırıldandı ama bunu ona söylemiyormuş gibi görünüyordu. "Çok naziksin ama kalkana ihtiyacımız var. Sen bir prenssin, Phillip. Öyle olmalısın

Hedefleriniz için başkalarının fedakârlık yapmasına hazırlıklı olun, özellikle de bunun gibi ihtiyaç duyulan hedefler için."

Duygu, midesinin çukuruna bir taş gibi düştü. "Bunu sana akıl hocan mı söyledi?"

Başını salladı. "Şimdi git."

Adam tereddüt etti ve kadın elleriyle onu ileri doğru kışkırttı.

Phillip tek başına mezarın karanlığına doğru adım attı. Giriş katı taştan kalın bir duvarın içindeydi. Koridorun sonunda aşağıya doğru eğimli soluk bir ışık titriyordu. A İkinci bir kapının aralıklarından boğuk bir ses yükseldi ve

Phillip kapının önünde duraksadı. Işık duvara yapıştırılmış bir meşaleden geliyordu ve onunla kapının zorlanarak açıldığı yerdeki yosunların üzerindeki parmak izlerini görebiliyordu. Dışarıdaki köşede süt testileri ve madeni paralar duruyordu; üzerlerindeki toz, oradaki zenginliğe rağmen bozulmamıştı.

Sıvı

mezar duvarındaki çatlaklardan sızıyordu.

Phillip ona dokundu ve parmaklarını kokladı, keten tohumu yağının tanıdık kokusu burnuna doldu. Bir süre kapıyı dinledi.

". . zayıf bir şekilde saldırmak ve karşılığında zayıf bir saldırı almak pek asilce değil," dedi birisi küçük bir sesle.

Konuşan her kimse boğazını temizledi ve devam etti: "Ama bir yıl içinde ölmek istemiyorum."

Phillip tek taraflı konuşma karşısında durakladı. Bu ona Briar Rose'un konuşmalarını prova etmesini hatırlattı, yine de öldürölme konusunda asla endişelenmek zorunda kalmayacağını umuyordu.

Malefiz, görevlerinden birinde başarısız olduğu için birini öldürecek birine benziyordu. Yarı açık kapıdan içeri baktı.

Malefiz'in bir kölesi olmasını beklediği hiçbir şeye benzemeyen genç bir kadın, küçük odanın içinde volta atıyordu.

Elindeki bıçağı bir o yana bir bu yana savuruyor, mırıldanıyor ve başını sallıyordu. Işık çiçek hastalığı izlerini yakaladı ve

Döndüğünde kahverengi gözleri parlıyordu. Tuniğinin üzerindeki armadan geriye kalan tek şey, yıpranmış siyah iplikle dikilmiş büyük bir kuş gagasıydı. Phillip'i fark etmeden iç çekerek örgülü saçlarını diğer omzuna attı.

"Ama bunu tam anlamıyla kastetmemiş olabilirsin," diye mırıldandı. Phillip kadının neden bahsettiğinden emin değildi,

Ama o kapıdan içeri süzölldü ve sessizce kılıcını çekti. Kadın hareketi fark etti ve bıçağını ona doğru savurarak üzerine yürüdü. Adam onu bileğinden yakaladı ve sıktı. Bıçak yere düştü.

Bakışları diğer elindeki kılıca kaydı ve Phillip bıçağını arkasındaki köşeye fırlattı. Johanna'nın yaşındaydı, eğer öyleyse.

"Tutuşun iyi değilse birine yumruk atma," dedi. "Bu arada şimdiye kadar beni bir tekmeyle yere serebilirdin."

Kadın kıpırdandı ve adam başını salladı.

"Çok geç." Phillip onun bileğini daha sıkı kavradı.

Ona vurmak için geri çekildi ve sonra omzunun üzerinden bir şey gördü. Dondu kaldı.

"Yine uyandılar," diye fısıldadı. Phillip yavaşça döndü.

"Oh," dedi nefes nefese. "Sen. ."

Hikâyeler Amis'in hakkını vermiyordu. Phillip'ten iki baş daha uzun ve babasından daha geniştiler, miğferlerinin tepesi hareket ettikçe taş tavana sürtünüyordu. Miğfer yaşlılıktan körelmiş ve onları öldüren darbeden dolayı şakaklarının üzeri çukurlaşmıştı ama kurdun kafasının şekli hâlâ oradaydı. Kurdun kesik dişlerinin arasından tek bir yeşil göz bakıyordu ve bu gözlerden kan gibi keten tohumu yağı damlıyordu. Amis'in zırhının bronz pullarının çatlaklarından sızıyor ve yeşil patinada karanlık izler bırakıyordu. Pulların üzerindeki pardösü sırlıklam olmuştu.

Arkalarında da Erdem Kalkanı duruyordu. Bu Neredeyse Phillip kadar uzun, kenarları pırıl pırıl metalle kaplı ve Doğruluk Kılıcı'nın kabzasıyla aynı gümüş ve mavi detaylara sahipti.

"Johanna kıskançlıktan ölecek," diye mırıldandı.

Amis başını yana eğdi ve miğferden metale çarpan kemiğin yumuşak sesi duyuldu. "Şirazlı Johanna'nın korkacak bir şeyi yok."

"Bu mantıklı," dedi Phillip. Johanna iliklerine kadar erdemliydi ve periler onu onun yerine göndermeliydi. Şansı daha yüksek olurdu. Kıza şöyle bir baktı. "Senin adın ne?"

Yutkundu. "Kimsin sen?" "Phillip,"

dedi. "Sıra sende."

"Brenna," dedi ve kaşlarını çatarak omzunun üzerinden kapiya doğru baktı. "Kalkanı alamazsın. Ben aldım."

önce burada."

"Buraya hangimizin önce geldiğinin bir önemi olduğunu sanmıyorum. Kalkanı ben alıyorum."

"Öylece alamazsın." Onun bir şey bilmemesi ihtimalinden o kadar rahatsız olmuş görünüyordu ki bileğini çekmeye çalışmayı unuttu. "Bunu hak etmelisin. Bu bir kafa kesme oyunu ama sen hiç de asil değilsin."

"Bunu yıllardır söylüyorum."

Kafa kesme oyunları popülerdi. Şövalye, ölümsüz bir rakibe karşı eninde sonunda aynı şekilde karşılık görecektir bir darbe vurmak zorunda kalmıştı. Rakibinin kafasını kesmek ve kendi kafanı kesenle karşılaşmak daha mı asildi?

yoksa onlara zayıf bir yara verip karşılığında tırmalanmak mı daha iyiydi?

Gerçek bir düelloda gerektiği gibi ölümcül bir darbe vurarak gerçekten ve tüm gücüyle dövüşmek, iyi dövüşmeyip rakibini sadece yaralamaktan daha asildi. Gerçekten cesur ve erdemli olanlar ölümü onurla karşılardı. Ya da başka bir şey. Johanna muhtemelen daha iyi anlamış ve açıklamıştır.

Phillip hiç anlamadı.

Elini bıraktı ve kılıcını kaldırdı. "Kımıldama."

Yutkundu. "Peki. Sen başarısız olduğunda, sıra bana gelecek."

Phillip, Amis'i gözünün bir köşesinde tutuyordu. Onlara sırtını dönmek yanlış geliyordu. Phillip bile kafa kesme oyununda insanların sırayla oynamadığını biliyordu. Bir kez oynadığında, bu oyuna kilitlenmiş olacaktı ve Brenna zaten bu şekilde kaybediyordu.

uzun süre düşündü. Amis, sessiz ve damlayan gözlerle onu izledi.

"Aynalı bir düello, öyle mi?" diye sordu Phillip. "Kazanmak için yapmam gereken şey bu mu?"

"Hayır, bu tam olarak senin oyunun değil," dedi Amis, sesi Paslanmış bir kilidin zorlanarak açılması gibi bir ses. "Sizin farklı bir teste ihtiyacınız var Prens Phillip."

Brenna'nın gözleri büyüdü ve Phillip'e onun okuyamadığı bir bakış attı.

"Prens Ph-" Brenna'nın sesi boğuk bir iniltiyle kesildi ve başı göğsüne düştü.

Phillip ona doğru döndü ve kılıcını kaldırdı, içini bir tedirginlik kapladı. Uzuvarları gevşedi ve sonra sarsıldı. Amis kollarını kaldırdı ve parmaklarını bir kuklayı kontrol ediyormuş gibi hareket ettirdi. Brenna başını kaldırdı.

"Kukla prene yakışan bir oyun," dedi ama ses kendi sesi değildi. Amis'in sesiydi. "Benimle düello yap ve Ald Tor'lu Brenna'ya vereceğin yarayı ben de sana bir yıl içinde vereyim. Ama bu merhamet değil, vermen gereken bir yara."

Korku Phillip'in teninde şimşek gibi çaktı. Bu hiç de hikâyelerdeki gibi değildi. Amis'in erdemli ve onurlu olması gerekiyordu ama Brenna bunu kabul etmemişti.

Bazı başarılar fedakarlık gerektirir.

Eris'in sözleri kulaklarında çınılıyordu ama Phillip bunu yapabileceğinden emin değildi.

Gözlerini Amis'ten kaçırmak için kendini zorladı. Brenna üç adım geri çekildi ve bıçağını eline aldı. Yeni doğmuş bir geyiğin hasta zarafetiyle hareket etti ve bıçağı tuttu. Onun sahip olmadığından emin olduğu bir güçle. Bu eski bir tutuş tarzıydı, zırh bir vücudu korumaya yetmeden önce saldırıları savuşturmayı öğrenmiş savaşçıların kullandığı türdendi.

Ona saldırmaması için işaret etti.

Ama daha önce çok genç ve parlak olan gözleri şimdi korkuyla parlıyordu.

"Hayır," dedi Phillip. "O bunun bir parçası değil."

"Sen yakında onun prensesiyle evlenecek olan prensin." Amis'in sesi Brenna'nın ağzından çıkmıştı. Bu ona uymuyordu ve tek düşünebildiği Briar Rose'a ne kadar benzediğiydi, sorunlarını yüksek sesle çözmeye çalışıyordu. "Tüm tebaanın hükümdarlarının seçimlerinin bir parçası olduğu gibi o da doğduğundan beri bunun bir parçası."

Brenna ona saldırdı. İlk darbeyi savuşturdu, ikincisini kolundan yakaladı. Bıçak adamın kolunu yırttı.

ve kılıcının bir hamlesiyle kadının bıçağını elinden aldı.

Phillip başını salladı. "Bu hiç adil değil."

"Sizin adalet anlayışınız beni ilgilendirmez," dedi Amis.

"Kabul et ya da git."

"Hayır." Phillip bir adım uzaklaştı ve Brenna da onu takip edince kaşlarını çattı. "O sen değilsin. Kalkanı almak için ona zarar vermeyeceğim."

Brenna bıçağıyla adamın kaburgalarına doğru hamle yaptı ve adam iki büklüm oldu. Bıçağı onun olduğu yeri yardı. Kemiklerinin arasından geçip kalbine saplanacaktı, Ama ne kadar iyi nişan alsa da çok yavaştı. Phillip parmaklarını Brenna'nın şakağına vurdu ve Phrike'nin ona öğrettiği gibi onu uyutmaya çalıştı. Brenna esnemekten başka bir şey yapmadı.

Phillip ondan uzaklaştı. Amis'in varlığı Eris'inki gibi onun büyüsünü de etkisiz hale getirmiş olmalıydı.

"Ona verdiğin her yaranın karşılığını sana bir yıl." Brenna'nın dudaklarından keten tohumu yağı sızdı. "Seçiminizi yapın."

Brenna tekrar savurdu, bıçağı havada yırtılarak adamın boynuna doğru ilerledi.

Phillip, "Eğer onu öldürmek bana o kalkanı kazandıracaksa, lanet olsun o kalkana," dedi.

Brenna'nın bıçağı boğazından kıl payı uzakta durdu. "Vaz mı geçiyorsun? Kaçıyor musun?"

Aşağılanma duygusu içini yaktı. Eğer bu paralı askerler onun için çalışıyorsa, kalkanı almamak onu Malefiz'e vermek kadar iyi olurdu. Onun yaptığı da bu değil miydi? Babası ve öğretmenleri hep kafasına kazımişti: Hükümdarlığın zor seçimler gerektirdiğini mi? Eğer Brenna Malefiz için çalışıyorsa, kesinlikle çok iyi biri değildi. O kılıcını sıkıca kavradı.

Tüm krallıklar Malefiz'in eline geçerken Brenna neydi? Eğer bu Amis'in testiyse.

Onu yaralamayı seçmek onurlu bir cevap mıydı? Eğer bu seçimi yaparsa, tüm sorumluluğa layık olacaktı.

ona bahşedilmişti. Sonunda olması gereken prens gibi davranacaktı.

Brenna bıçağı derisine bastırarak kan akıttı ve Brenna onun bileğini tekrar yakaladı.

"Onurunuzu incittim mi, Majesteleri?"

Phillip onu olduğu yerde tuttu, Amis'in sesinin Brenna'nın genç yüzünden nasıl çıktığını görünce dehşete kapıldı.

"Benim onurum bir cana değmez," dedi. Sonra kelimeler ona çarptı.

Phillip, Amis'in gerçek bir yarayı kastettiğini düşünmüştü. İnsanlar sürekli olarak çeşitli şekillerde yaralanırlardı. Phillip'in babası onun kalbini kaç kez kılıç yerine sözlerle yaralamıştı? Artwyne kralı her zaman serseri oğlunun gururunu yaraladığından bahsedip duruyordu. Phillip'in göğsünde küçük bir umut kıvılcımı yandı.

"İşte yaran: Kaybettin, Brenna." Bileğini büktü ve bıçağı tekrar elinden aldı, sonra onu duvara yasladı. "Kalkanı burnunun dibinden alıyorum ve bugün kazanmıyorsun. Seni buraya kim gönderdiyse başarısız oluyorsun. Ellerinle geri dönüyorsun Kalbin kadar boş, beni duyuyor musun? Kaybettin."

Bu oyunlarla ilgili hikayelerden çıkarılan ders her zaman kaderle yüzleşmek ve başını dik tutmaktı, ama bunlar gerçek hikayeler değil, ahlak masallarıydı. İnsanlara onurlu olanı yapmayı öğretmek içindi, düşünülmeden takip edilmek için değil.

Ölmenin ve hatalarını başkalarının üstesinden gelmesi için geride bırakmanın onuru yoktu. Yaşamak çok daha mantıklıydı.

"Gururun iyileşecek," dedi ve geri adım attı. "Belki derinden daha yavaş iyileşir."

Amis cevap vermedi. Phillip tereddüt etti, eminliği azalıyordu.

Amis eski bir efsaneydi ve belki de onur ve merhamet hakkında farklı fikirleri vardı. Sadece keten tohumu yağının sürekli damlamasıyla bozulan bir sessizlik hüküm sürüyordu ve Phillip gözlerini Brenna'nın doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. Gözlerini kırpmıyordu bile, gözleri duvarlar kadar donuktu. Phillip'in arkasından korkunç bir inilti duyuldu.

"Özür dilerim Briar Rose, özür dileyemediğim için," diye fısıldadı, her şeyden daha çok pişmanlık duyarak. "Eğer dinliyorsan, beni hiç yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim."

Phillip Amis'le yüzleşmek için döndü, kalbi boğazındaydı. Sonra Amis, nemli etin metale sürtünmesiyle gıcırdayarak diz çöktü ve boynunu ona doğru eğdi. Zırhın altındaki deri aşınmış deri gibi yıpranmıştı ve soluk yeşil lekeli.

"Bir yıl," dediler kendi bedenlerinden kendi sesleriyle. İpleri kesilen Brenna duvara yaslandı. "Bir yaraya karşılık bir yara."

Phillip gülmemek için keskin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim sen." Kalkanı durduğu yerden aldı. Boyutuna göre çok hafifti ve etrafındaki hava sanki yakın zamanda tavlanmış gibi kalın ve tuzluydu.

"Git," dedi Amis, bakışlarını çevirerek. "Ve iplerinize dikkat edin."

The Fairies' Plan

ERIS ONU ILK BULDU. Cisimleşti, görünüşü hala garip bir şekilde insanımsı, demirin en ucunda mezarı çevreliyordu ve taşıdığı şeyi gördüğünde gözleri büyüdü. Kalkanı saklamak imkânsızdı ve Phillip Brenna'nın arkadaşlarından herhangi birinin yakınlarda olup olmadığını görmek için çitin etrafından baktı. Eris onu ileriye doğru çağırdı.

"Lütfen yanlış anlamayın ama Fazilet Kalkanı'nı tuttuğunuza inanamıyorum," dedi. "Bunu biz yaptık."

"Tuttuk," dedi Phillip, uzanmış kolları karşısında kafası karışmıştı. "Bunu tutamayacağınızı sanıyordum."

"Bırak onu, sen. . ." Eliyle bırakmasını işaret etti ve bıraktığında kollarını onun omuzlarına doladı. "Seninle çok gurur duyuyorum!"

Phillip kızardı ve onun sırtını sıvazladı. "Teşekkür ederim."

Bu gönülsüz neşeyle ne yapacağını bilmiyordu. Onun sözlerini ne kadar sevse de, kendisini bu kadar mutlu etmelerinden nefret ediyordu. Yıllardır bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

Eris geri çekildi. "Hadi buradan çıkalım."

Buluşma noktasına diğerlerinden birkaç dakika sonra ulaştılar. Duman kokusu havada asılı duruyor ve yaklaştılar. Johanna iki büklüm olmuş, elleri dizlerinin üzerindeydi ve Phrike her birkaç nefeste bir sırtını sıvazlıyordu

Johanna aldı. Johanna'ya bakarken Poena'nın ağzından hâlâ dumanlar çıkıyordu.

Poena, "Bununla ilgileneceğimi söyledim ve ilgilendim," dedi. "'Yolumdan çekil' ima edilmişti."

Johanna doğruldu ve inleyerek, "'İma' kelimesinin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum," dedi. Bakışları Phillip'in üzerindeydi. "İmkânı yok!"

Kalkanı havaya kaldırdı. "Kendine güvenin beni hayrete düşürüyor." İki peri döndü ve Poena'nın çenesi düştü.

"Planın işe yaradığına inanamıyorum," dedi dişlerindeki külü yalayarak. "Sözlerimi yemeliyim, Eris."

"Ve eminim ki acı ve keskindirler." Eris eğildi ve sonra Phrike'ye işaret etti. "Biri peşimizden gelmeden buradan ayrılmalıyız."

"Yapabileceklerinden şüpheliyim," dedi Johanna. Phillip'e sarıldı ve elleri yağlı olarak geri döndüğünde kaşlarını çattı. "Yıllarca o yangınları söndürmeye çalışacaklar."

"Oh, hayır," dedi Poena. "Benim ateşim sönmez. Bunun ne anlamı olabilir ki?"

Phillip, Johanna ve Phrike'nin yanında durabilmek için kalkanı tutuş şeklini değiştirdi ve "Sanırım bu bir dikkat dağıtma sayılır," dedi.

"Ne kadar çabuk gidersek, o kadar çabuk kutlayabiliriz." Phrike kıkırdayarak alkışladı ve Eris'in sırtına sertçe vurdu. "Oh, çok memnun olacak!"

Phillip başını iki yana salladı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Bunu Prenses Aurora için yapmadım."

Eris sert bir sesle, "Aldırma ona," dedi. "Phrike, bizi geri götür."



Bir gölge titreşimiyle kamplarına döndüler. Erken bir akşam yemeğinde, önümüzdeki üç gün için planlarını tartıştılar. Lanet dördüncü gün etkisini gösterecekti.

Kutlamaları küçüktü, ancak Poena yumuşadı ve Phrike'nin kulağının arkasına kırmızı bir yıldız çiçeği sıkıştırmasına izin verdi. Periler Malefiz'in emeklerinin meyvesini tatmak ve Prenses Aurora'nın lanete yenik düşmesine tanık olmak isteyeceğinden emindi ama lanetin tam olarak ne zaman ve nasıl tetikleneceği konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Ald Tor'da hiç iş yoktu ve kimse prensesin nerede olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen lanet

ailesine dönene kadar gerçekleşmeyecekti, bu yüzden planın çoğu bunun gerçekleşmesini beklemekle ilgiliydi.

Sadece prensesi yakından izlemeleri ve lanet aktif hale geldiğinde Malefiz'le savaşmaları gerekecekti. Her şeyin ne kadar belirsiz olduğu göz önüne alındığında, yapacak başka bir şey yoktu.

Birkaç saat boyunca plan yaptıktan ve bir saat boyunca endişelendikten sonra Phillip esnedi ve Eris onu yatağına kışkırladı.

"Ya Malefiz onu yenemedi beni durdurursa?" Phillip bir esnemeyle daha savaşıırken sordu. "Benim gibi insanlara ne yapar?"

"Senin gibi insanlar mı? İşkence," dedi Eris. "Senin kadar çok konuşan insanlar mı? Anında ölüm."

"Buna alındım," dedi Phillip. "Ben az konuşan bir adamım."

Eris hiç ısırmadan, "Yeterince az değil," diye mırıldandı. Adam güldü ama kadın kaşlarını çatı.

"Büyü tehlikelidir Phillip. Kılıcın ve kalkanın olsa bile Malefiz tehlikelidir."

"Biliyorum," dedi usulca. "Ben araya girip günü kurtarabileceğini düşünen kurnaz bir davetsiz misafir değilim."

"Sorun o değil. Yapmamalıyım. ." Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Senin için korkuyorum ama bekleyebilir. Git uyu. Sabah konuşuruz."

Phillip arkasına yaslandı. Onu bekleyen tek şey dikenler ve sessizlikle dolu boş bir çit labirenti olsa bile dinlenmeye ihtiyacı vardı. Briar Rose'u özlüyordu, onunla konuşmayı, onunla yarışmayı ve kolayca sohbete dalmalarını özlüyordu ve hâlâ onun için endişeleniyordu.

korkunç bir yalnızlık. Damarlarına dolan endişeli beklentiyi inkâr etmek mümkün değildi. Gerçekten özür dilemek, teyzelerinin gidişiyile ilgili neden bu kadar tuhaf davrandıklarını anlamak ve onunla konuşmak istiyordu.

Briar Rose, Amis gibi efsanevi biriyle tanıştığı için muhtemelen onu öldürecekti. Yine de merakı onu hemen öldürmeye çalışmasını engelleyecek ve onlara konuşma şansı verecekti.

Umut ediyordu. Daha önce biriyle hayatı ve kendi hayatı hakkında konuşmayı bu kadar çok istediğini hatırlamıyordu.

Phillip gözlerini kapattı ve rüya ağacının ağırlıksız varlığı onu ele geçirdi. İçinde daha karanlık bir şey vardı. Bu kez uykusunda, ne olduğunu anlayamadığı, boynunu sızlatan ve kalbini sıkıştıran bir şey vardı. Gözlerini labirentin uzun çitlerine doğru açtı.

"Briar Rose?" diye seslendi, ayağa kalkıp dikenli duvarlardan birine cesaret edebildiği kadar yaklaşarak.

Ayak sesleri duvarın diğer tarafına yaklaştı. "Phillip?" "İşte buradasın," dedi ve içini çekti.

"Hak ediyorsun-" diye başladı, ama kadın sözünü kesti. "Özür dilerim," dedi. Kadın sustu ve adam güldü

rahatsız edici bir şekilde.

"Teşekkür ederim," dedi Phillip. "Ama özrü hak eden sensin. Geçen sefer olanlar için özür dilerim. Yorgunluğumun ve hayal kırıklığının acısını senden çıkardım ve bu adil değildi."

"Teşekkür ederim," dedi Briar Rose. Tereddüt etti.

"Uyanırken özür dilediğinde seni rüyamda duydum. Seni duyacağımı umarak etrafta dolaşıp kimseyle konuşmadın mı?"

"Evet," dedi, "ama aslında hiç kimse değildi, çünkü senin orada olabileceğini biliyordum."

Ve her şeyin özü de buydu: eğer kadın her zaman onu dinliorsa, soğuk davranamaz ve kayıtsız bir maskenin arkasına saklanamazdı. Eskiden onun en kötü yanlarını bilmesinden nefret ederdi ama bu bir lütuftu. Geçmişini asla ona karşı kullanmamıştı.

Ona bunu yapana kadar, onun varlığını hafife almıştı. Kabuslarıyla hiç yalnız yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Hep onunla birlikteydi.

Aynı yardımı ve arkadaşlığı ona da borçluydu.

"Teyzelerinizle tartışmanızın bir kısmını duydum." O gerindi ve onu neyin daha iyi hissettireceğini düşünmeye çalıştı. "Hiç gitmediğini neden benden sakladın?" "Eminim anlıyorsundur?" Briar Rose'un volta attığını duydu. "Bu utanç verici. Sen her yere gitmiş bir şövalyesin, bense bu ormandan hiç ayrılmadım."

Her kelime sanki kalbinden bir parça daha koparıyormuş gibi geliyordu ve Phillip içinde bulundukları korkunç durumu daha eşit hale getirmenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

"Sorun değil," diye devam etti. "Yani, değil ama biliyor olman sorun değil."

İyi değildi. Aralarındaki hiçbir şey iyi değildi. Phillip parmaklarını saçlarında gezdirerek yere yığıldı. Onun hayatı

Sonunda istediği yola girmişti ama hayalleri hâlâ gizemini koruyordu. Her şeye rağmen artık onun rakibi olmak istemiyordu.

"Neden hiçbir yere gitmene izin vermiyorlar?" diye sordu.

Boğazından belli belirsiz bir ses çıkardı. "Çünkü görünüşe göre tehlikeli ve ben de daha iyisini bilmeyen yumuşak, aptal bir kıyım."

"Yumuşaksan ne olmuş? Hiçbir zaman biriyle ilgilendiğin zamanki kadar korkutucu olmuyorsun. Birçok şey olabilirsin ama aptal bunlardan biri değil. Seni bu şekilde kovmamalıydılar," dedi Phillip, ayağa kalkarak. "Onlar senin Sadece öğretmenler, yani daha iyisini bilmiyorsan, suç onlarda. Kavgamız benim hatamdı zaten. Kendimi kaybettim ve her şeyi ben başlattım ve söylediklerim için özür dilerim. Haksızlık ettim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu Phillip. "Konuşmak zorunda değiliz ama birbirimiz hakkında çok fazla varsayımda bulunduk. Senin hakkında bildiğimi sandığım çoğu şey yanlışmış."

"Bazıları hakkında yanılmadın," diye mırıldandı. Sanki kendini derin sulara atacakmış gibi bir nefes aldı. "Seni ne kadar kıskandığımı fark ettiğini hiç sanmıyorum."

"İ. . Ne?"

Phillip'in pek çok şeyi vardı. Bunu biliyordu ve daha da fazlasına erişimi olduğunu biliyordu. Ama Briar Rose daha önce hiç Şövalyeliğe ya da asaletin getirdiği diğer tipik şeylere ilgi duyduğunu ifade etti. Ondan hiç kıskançlıkla bahsetmemişti, sadece alay etmişti.

Tabii tamamen yanılmamışsa.

"Babanın ideal biri olmadığını biliyorum ve sen de kendini kapana kısılmış hissediyorsun, üzgünüm ama o kadar çok şey yapabiliyorsun ki," dedi ve anlaşıldığı kadarıyla labirentin içine sertçe oturdu. "Of

Tabii ki hayvanlarla konuşuyorum, tabii ki tüm hikayeler benim hakkımdaymış gibi davranıyorum, tabii ki yalan söylüyorum, sadece

Gerçekler çok sıkıcı ve öldürücü. Teyzelerim bana uygun ve uyumlu olmayı öğretti, ama neden her zaman anlayışlı olan ben olmak zorundayım? Neden her seferinde pes edip beklemek zorundayım? Tek yaptığım okumak, çalışmak ve ormana bakmaksa hayatımın ne anlamı var?

Daha fazlası var mı diye merak ediyor musun? Önemli olmak istiyorum Phillip. Daha fazla bu kadar küçük kalamam."

Phillip onun ses tonundaki derin umutsuzluktan, sanki yenilgisini kabul etmek onu yıkacakmış gibi sesinin titremesinden irkildi ve ağlamamak için parmak eklemlerini gözlerine bastırdı.

"Sen küçük değilsin," dedi. "Benim fikrim çok önemli olmayabilir ama zihnimde çok yer kaplıyorsun. Bütün Paylaştığımız o eski ve yeni rüyalar, sahip olduğum en iyi ve en kötü anılardan bazıları. Beni bu kadar iyi anlamandan nefret ediyorum ama gençken, beni dinliyor olabileceğini bilmek beni ayakta tutan tek şeydi."

Phillip neredeyse kekeleyerek konuşurken Briar Rose'un nefesi kesildi.

onu şaşırttı. Bunları hiç yüksek sesle söylememişti. Son birkaç güne kadar bunları kendisine hiç itiraf etmemişti.

Babasının onun istediği prens olmadığını fark etmesi Phillip'i incitmişti ama gizemli rüya kızının onun mükemmel olmadığını fark etmesi dehşet vericiydi.

"Senin hayatının bir anlamı var," dedi. "Sen patronsun, talepkârsın ve o kadar nazıksın ki başkalarına yardım etmek uğruna kendine bakmayı unutuyorsun. Bir keresinde kuduz bir köpek şirketi yardım edemeyecek kadar ilerledikten sonra. Bir şeylere o kadar güçlü inanıyorsun ki beni de inandırırıyorsun. "Neyi savunduğunuzu bile bilmiyorum, sadece ikna edici olduğunuzu düşünüyorum. Bir keresinde bir tavşana bahçenizi rahat bırakmasını söylediniz ve o da bıraktı."

Güldü.

"En kötüsü de ne biliyor musun?" diye sordu. "Çalışma programını planlayabilmeni, yaptığın her şeye kendin karar verebilmeni ve kimsenin senden beklentileri olmamasını çok kıskanıyordum. Seni kıskanmak kolay.

Birinin hayatını bildiğinizi sanırsınız ama asla bilemezsiniz, değil mi? Birbirimizin hayatının büyük bir kısmında yanlarındaydık ve bak nasıl son bulduk! Senin hakkında çok yanılmışım."

"Nezaket sana yakışmıyor," dedi ama bir kez daha o sınırsız kahkahalar. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum - etrafta beni incitecek kimse olmadığı ve teyzelerim beni çok sevdiği için incinemeyeceğimi. Ama benim için beklentileri vardı. Babanın aksine, bunları nadiren dile getiriyorlardı, bu yüzden her zaman ne istediklerini tahmin etmeye çalışıyordum."

Phillip yutkundu, babasını istediği ve sonra onu elde ettiği, ancak babasının onu terk ettiği tüm zamanları hatırladı. olanlardan mutsuzdu. Bu tür bir kalabalık izolasyon ve konuşulmayan kurallar derin bir acı veriyordu.

"Beni korkutuyorsun," dedi. "Yalnızız ama sen benden çok daha cesur ve başarılısın ve bunu bir daha asla itiraf etmeyeceğim, o yüzden sorma bile. Çocukken senin dünyanın en cesur, en ilginç insanı olduğunu düşünürdüm, sonra ne olduğunu duydun

ilk turnuvamda oldu. Mızrak dövüşü, dövüşmek ve sonunda kazanmak için çok heyecanlıydım."

"Öyleydin," dedi. "Yine de şirindi. On bir yaşındaydın ve yarışacak yaşta bile değildin. Sadece bir şeyler duyabiliyor olmak beni dehşete düşürüyordu. Ne olduğunu anlamak zordu."

Bir zamanlar ona sevimli demesi onu öldürürdü ama şimdi bu onu güvende hissettiriyordu. Kızın nefesinin düzenli çekilişini duyunca duraksadı. Duvarın ince bir bölümünün yakınında olmalıydı. Cesaret edebildiği kadar yakınına çömeldi ve ayaklarının çimenlere sürtünmesini dinledi; bu da onun gerçek, orada olduğunun ve anladığının kanıtıydı.

"Dehşet vericiydi," dedi, istediğinden daha hızlı nefes alarak. O günden yıllar sonra, şimdi bile bunu düşünmek zordu. "Mızrak dövüşü yapıyordum ve oradaki en genç bendim. Gösteriş içindi, biliyorum, ama hala çok daha küçüktüm ve tam zırhlı bu dev şövalyelerden zaten korkuyordum. Ben

Daha önce de çalışmıştım ama hiç bu kadar çok insanın önünde olmamıştı. O ilk müsabakada kalbimi göğsümde hissedebiliyordum ve içinde bulunduğum zırh çok boğucuydu. Sanki her şey daha gürültülü ve daha büyüktü ve birden kollarımı kaldırmak bile zor gelmeye başladı. Sonra Maç başladı," dedi yavaşça. Phillip bu konuda hiç konuşmazdı. Anlatmak tehlikeli görünüyordu, sanki kelimeler onu boğacakmış gibi. "O sabah yağmur yağıyordu ve Samson'dan kurtulduğumda yüzüstü çamura düştüm. Toynaklarından biri üzerime indi, sert değildi ve hemen hareket etti, ama çamur zırhıma bulaştı. Kendimi yukarı itemiyordum ve her nefes alışımda çamurdan öğürüyordum. Boğuluyordum."

Hareket edemeyecek kadar zayıf ve şokta olmanın ve Samson etrafında tepinirken sadece mücadele edebilmenin çaresizliği yıllarca aklının bir köşesinde kalmıştı. Görüşünün tamamen kaybolmasını beklemenin verdiği güçsüzlük gibisi yoktu.

Phillip ürperdi ve şöyle dedi: "Nefes almak gittikçe zorlaşırken onların gülüşmelerini ve konuşmalarını duyabiliyordum."

Sonra babam geldi ve beni zırhımın arkasından tutup kaldırdı. Herkesin önünde beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve yürümemi söyledi. Ben hala kusarken kaskımı takıyorum."

"Bunu söylediğini duydum," diye fısıldadı, "ama gerisini duymadım. Yani, duydum ama fark etmedim. . ."

"Tam olarak ne olduğunu anlamanın hiçbir yolu yoktu," dedi Phillip. Hikâye ona hâlâ safra ve kir tadı veriyordu. Phillip ağzını kapattı, tanıdık öfke ve keder içinde patlayacakmış gibi hissedene kadar kabardı.

Malefiz korkunçtu ama babasının beklentilerini asla karşılayamayacağını farkına varması çok ama çok daha kötüydü. "Onun hiçbir oğlu atından düştükten sonra pes edecek kadar korkak olamaz. İşte bu babam ne dediyse onu yaptım. Bu yüzden ondan sonra onun istediği gibi olmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını düşündüm."

Briar Rose yüksek sesle, derin bir nefes aldı ve bu ona dünyalar kadar iyi hissettirdi, çünkü o bile, herkesi önemseyen biri bile babasının adaletsiz olduğunu kabul ediyorsa, bu doğru olmalıydı.

"Senin bir korkak olduğunu düşünmemden korkuyordun," diye fısıldadı. "Şimdi düşünmüyorum, o zaman da düşünmezdim, eğer yardımı olacaksa."

"Bu bir şövalye için en kötü hakarettir." Phillip omuz silkti. "Ben de seni normal kurallara isyan eden bir kız sanıyordum."

"Beni önemsemediğini hiç düşünmemiştim," dedi Briar Rose yumuşak bir sesle. "Mecbur olduğunu biliyorum ama hatırlayacak kadar önemsemediğini hiç düşünmemiştim."

"Evet, şey. . ." Phillip yüzünün ısındığını hissetti ve gülümsemesini bir eliyle örttükten sonra onun neyse ki göremediğini hatırladı. "Sanırım ikimiz de bazı şeyler."

Aralarında büyüyen ve sadece onun zar zor duyulabilen kahkahalarıyla bozulan sessizlik rahat ve sakinleştiriciydi. Phillip göğsünü ovuşturdu ve göğsünün arkasındaki çarpıntıyı tespit etmeye çalıştı.

onu dikenli duvarın diğerk tarafında otururken hayal etti. Onun da gülümsediğini umuyordu.

Hikâyeyi anlatmak iyi hissettirmemişti ama ayrıntıları bildiğinden emin olmak onu daha iyi hissettirmişti.

"İlk defa, hayatım benim ellerimde ve sen Aynı şeyi hak ediyor," dedi Phillip, kendini ayağa kaldırarak. "Şunu bitirelim. Başka bir şey, büyü ya da kader ya da her neyse, bizi rüyalarımızda bir araya getirdi, ama kendi şartlarımıza göre yaşamayı hak ediyoruz: ben babamın gölgesinden, sen de teyzelerinin aşırı profesyonelliğinden uzakta."

Dikenli duvar kırıştı ve Briar Rose dikenlerin arasından fıslıladı: "Ya tanışacağım tek kişi sensen?"

Sola döndü ama hâlâ onu duyabiliyordu. Hiçbir şey yoktu. bu sorudan kaçıyor. "O zaman bu benim kazancım ve senin kaybın, ama ben buna inanmıyorum."

Aniden, soluk beyaz bir el dikenli duvarı dürttü ve geri sıçradı.

"Buraya gel," dedi Briar Rose.

"Nasıl?" Phillip elini uzattı, parmakları birbirine değdi ve Phillip ürperdi. Kadının teni bir bahar günündeki güneş gibi sıcaktı.

Sırıttı ve avucunun çizgilerini takip etti. Bileğinin etrafında bir sarmaşık dolanıyordu. Onun eline dokundu. "Dikenler seni yemeden önce oradan çık."

Bir tıslamayla kolunu içeri çekti. "Denemeye değdi." Kadın iç çekene kadar bir süre sessizce yürüdüler.

"Bu hikâyeyi bana birkaç hafta önce anlatmazdın ve asla bu kadar duygusal olmazdın," dedi Briar Rose.

"Sanki her şey benim suçummuş gibi konuşuyorsun."

Kıkırdadı. "Kabul ettiğin şey bu değil miydi?"

Ah, işte buradaydı -öfke ya da sırların ağırlığı olmadan alaycı bir rekabet.

"Kesinlikle hayır." Phillip labirentin köşesinden baktı. "Labirentin sonuna ilk ben ulaşabilmek için dikkatini dağıtıyorum."

"Kısa bir süre öncesine kadar ne olduğunu bilmediğinden endişeleniyordum. labirentti," dedi. "Güzel sayılır. Daha önce hiç labirente girmemiştim."

Onu daha iyi hayal edebilmeyi diledi: allık Yanaklarındaki benekler, gözlerinin orman ışığındaki parıltısı ya da her kelimeyle birlikte yaptığı jestler. Konuşma şekli ve ilgisi çok güzeldi. O kadar değildi Onun nasıl görüldüğüyle ilgilenirken, dünyada nasıl hareket ettiğini görmek için yanıp tutuşuyordu. Onu görme fikri bile içini heyecan verici bir beklentiyle dolduruyordu.

"Özür dilerim. Bilmek zorundayım," dedi, kızardığını anlaması mümkün olmasa da yüzünü ovuşturarak. "Başka biriyle tanışmamış olman nasıl mümkün olabilir? Tanımıyor musun?"

Yakacak oduna, yiyeceğe ya da ilaca ihtiyacınız var mı? Hiçbiriniz hiç yaralanmadınız ya da hastalanmadınız mı?"

"Acıyor mu? Evet," dedi, "ama hastalanmamızı engelleyecek yöntemlerimiz var."

Phillip onun ses tonundaki belirsizliği fark etti. "Ne demek istiyorsun? Hiç ateşin çıkmadı mı ya da Hapşırdın mı?"

"Elbette hapşırdım," dedi ama kızgınlığı daha önce sahip olabileceği acılıktan yoksundu. "Eskiden insanlar hastalanabilirdi ama artık bununla başa çıkmanın yolları var."

"Öyle mi?" Phillip gözlerini dikenli duvara dikti. Bu şimdiye kadar söylediği en şüpheli şeydi ve bir keresinde bir ayıdan iyi bir arkadaş olarak bahsettiğini duymuştu. "İki yıl önce hasta olduğum ve yatağa mahkum olduğum zamanı hatırlamıyor musun?"

"O sadece bir gün içindi," dedi Briar Rose.

Birbirleri hakkındaki varsayımlarının iletişimsizliğe yol açmasına şaşmamalı.

"İki hafta boyunca," dedi. "İki hafta boyunca hasta yattım."

"Ne?" diye sordu kadın. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Teyzelerim

beni her zaman daha iyi hissettirir. Çoğunlukla tonikler. Eminim sizde vardır?"

"Toniklerimiz var ama hiçbirisi bu kadar çabuk etki etmiyor," dedi Phillip. Teyzeleri gittikçe daha tuhaf görünüyordu. "Hiç kesik aldın mı?"

"Her zaman. Neden?" diye sordu. "Teyzelerim her zaman mırıldanır ve ne yapacaklarını tartışırlar, ama sonra her seferinde aynı şeyi yaparlar - sararlar ve sabaha kadar düzelir."

"Huh." Olduğu kadar ilgili görünmemeye çalıştı.

Onun gözlerini kıstığını duyar gibi oldu. "Fazla meraklanma. Elindeki diğer her şeyi bırakıp beni bulmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

"Bunu lmeden yapabileceğimi sanmıyorum." Güldü ve başını salladı. "Peki ya uyanık dünyada karşılaştığımızda birbirimizi hayal etmeyi bırakırsak? Bu rüyalar hayatımda Samson'dan başka en istikrarlı şey ve Johanna."

Labirentin bir sonraki köşesini döndü. Duvarlar burada daha inceydi, sanki sarmaşıkların kat etmeye çalıştığı mesafeye yetişemiyorlardı ve boşluklar vardı. Büyük değillerdi ama oradaydılar ve bir anda kapanmıyorlardı. burnuyla baktı. Bir sarmaşık normalden daha yavaş bir şekilde dışarı fırladı. Phillip onu uzaklaştırdı.

Dikenler de daha küçüktü.

Ve sonra onu gördü: parıldayan altın gibi bir sa ve sade, soluk bir elbise.

"Phillip?" Briar Rose nefesi kesilmiş bir halde seslendi. "Sağa dönersen ne görürsün?"

Phillip köşeyi döndü. Labirentin sonu göründü. Son çitin ötesindeki eski rüya ormanını seçebiliyordu, ağaçlar labirenti oluşturan kıvrımlı dikenli duvarların üzerinde yükseliyordu. Kalbi hızla çarparken ve zihni onu neyin beklediğini düşünürken koşmaya başladı ve tanıdık ormana doğru kaydı. Sağında, genç bir kadın it labirentindeki başka bir açıklıktan koşarak ıktı. Nefes nefese kaldı ve döndü onunla yüzleşmek için.

Briar Rose bir çiçekten çok bir söğüt ağacına benziyordu. Uzun boylu ve kıvraktı, çimenlerin üzerinde ezmek istemiyormuş gibi adım atıyordu. Saçları gevşek ve serbestti ve sonbahar yaprakları gibi soluk altın renginde omuzlarına dökülüyordu. Yapraklar kadar parlak olan tek yanı, kırmızı çerçeveli menekşe rengi gözleriydi.

Phillip konuşmaya çalıştı ama söyleyecek sözü yoktu. Kız ilk kez üzücü derecede gerçek, güzel ve çok yakındı ve onlara bunu bahşeden sihirli bozmaktan korkuyordu.

"Phillip?" diye sordu, gözlerini ona dikerek ve dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Oh. Bir ödül olacağını düşünmüştüm."

O mükemmeldi.

"Adaşın kadar dikenlisin," dedi, elini göğsüne götürdü ve titrediğini fark edince bıraktı. "Şimdiden beni yaraladın."

Güldü. "Ben senden çok daha iyi bir ödülüm."

Hayalleri onun hakkını verememişti ve sesinin titremesini önlemek için boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"İyisin," dedi Phillip. Onu orada görmek yanlış geliyordu, sanki rüya her an sönecek ya da sonsuza dek yok olacaktı. Zekice, bir elini ona doğru uzattı. "Şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi? Sen iyiden de öte bir şeysin."

"Beni bu kadar pohpohlama." Onun tereddütünü yansıttı. "Benimle alay etmeyi bırakırsan seninle ne yapacağımı bilemeyeceğim."

"Seni pohpohlamam gibi bir tehlikeyle asla karşılaşmayacaksın.

Çok fazla," dedi, burun buruna gelene ve elleri neredeyse birbirine değene kadar eğildi. "Gözlerindeki o parıltı hiç umurumda değil."

Briar Rose aradaki boşluğu kapattı, parmaklarını zar zor birleştirdi ve Phillip'in kalbi yerinden fırladı. Bu duyguyu hatırlayamıyordu, sanki ciğerlerindeki havanın yerini

daha hafif bir şey ve o bir yanlış adım uzaktaydı gökyüzüne doğru süzülüyordu. Briar Rose'dan nefret etmediğini biliyordu ama ona karşı hislerinin ne kadar uzun zamandır bu kadar yumuşak olduğunu fark etmemişti.

Ve bundan nefret etmedi.

"Demek gereksin," diye fısıldadı ve alnını onunkine bastırđı.

Briar Rose gözlerini kapadı ve daha da yaklaştı, sözleri onun dudaklarına fısıltı halinde döküldü. "Kanıtla."

Ve aniden, bir ejderhanın pençeleri kadar keskin bir kavramayla, rüyadan ve onun dokunuşundan tamamen koparıldı.

One Gift, Friendship Rare

"PHILLIP!" ERIS şiddetle fısıldadı, parmakları onun omuzlarında kenetlenmişti.

Sarsılarak uyandı, sanki boğuluyormuş gibi nefes nefese kaldı ve kadın ondan uzaklaştı. Çadır karanlıktı ve girişi kapalıydı. Gece kuşları açıklık boyunca ötüyordu. Cırcır böcekleri uzaktan cıvıldıyordu.

Johanna horladı.

Phillip, Briar Rose'un tuttuğu eli ovuşturdu, parmaklarının hissi devam ediyordu ve kaçınmak için bir nefes aldı Eris'i tersledi. Yıllardan beri ilk kez rüyada kalmak ve Briar Rose'la mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istemişti. Havayı daha yeni temizlemiş ve tanışmışlardı. O uyanık olmasına itiraz etmeye başladı ama Eris tek bir parmağını dudaklarına götürdü. Korkusu onu tereddüt ettirdi.

"Eris?" Phillip dikkatini yavaşça önündeki periye yeniden verirken, uykudan sesi kısılmış bir halde sordu. "Sorun nedir?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı, "ama senden çok hoşlanmaya başladım."

"Oh, hayır mı?" Phillip doğrulup oturdu.

"İğnelemelerinizi bu yazının bir sonraki bölümüne saklayın. "dedi, sonra Johanna'ya baktı ve şakağına dokunarak onu çok daha derin bir uykuya daldırdı. "Bana gençliğimdeki halimi hatırlatıyorsun.

ve unutulmuş, üstlenmek istemediğiniz bir role zorlanmış ve birinin size inanması için çaresizsiniz. Çok uzun süre iyi olmaya çalıştım ama asla yeterince iyi olamadım."

Phillip sessizce, "Akıl hocana kadar," dedi.

"Akıl hocam olana kadar, hiç kimse için yeterince iyi olamayacağımı düşünüyordum." Eris esasının ucunu soluk bir ışıkla aydınlatarak yüzünü aşağıdan gölgeledi. Gözleri yansıyor

Karanlıkta altın. "Onun için yeterince iyiydim."

"Eris, sorun ne?" diye sordu. "Tuhaf davranıyorsun." "İşim bitene kadar beni dinlemelisin Phillip," dedi, ellerini sıkıyor ve çadırın kapağına doğru bakıyordu. Her bakışta korkudan tüyleri diken diken oluyordu. "Bana söz ver. Sözümü kesme. Benden şüphe etme. Benim sana güvendiğim gibi sen de bana güven."

Nefesi kesildi ve başını salladı.

"Phrike, Poena ve ben Malefiz'in çıraklarıyız. Son savaş sırasında onu hayal kırıklığına uğrattık ve Bunu onun gözüne tekrar girmek için yapıyorum," dedi bir nefeste.

Binlerce arı gibi bir vızıltı kulaklarını doldurdu. Onu yanlış duymuş olmalıydı ya da şaka yapıyordu. Eris ona büyü öğreteceğine söz vermişti. Ona sihir öğretmişti. Malefiz bunu asla istemezdi.

"Doğruluk Kılıcını ve Erdem Kalkanını çalmak için bir yola ihtiyacımız vardı, böylece onlara karşı kullanılamayacaklardı. Malefiz, Prenses Aurora'nın doğum günü geldiğinde bizim yolumuzdaydınız. Bu işi senin yapmanın Malefiz için bir lütuf olacağını düşündük. Krallara zarar vermek için seni kullanmayı, silahları almak için herhangi bir insanı kullanmaktan çok daha kötü bulacaktır."

Phillip gülmekten kendini alamadı. "Ne?"

Bu bir şakaydı. Birinin şimdiye kadar yaptığı en kötü şakaydı. "Malefiz seni öldürecek," dedi Eris. "Ama eğer gidersen

ve eğer onu senin yararın konusunda ikna edecek zamanım olursa, o bunu yapmayacak. Ne de olsa beni yanına aldı ama zamana ihtiyacım var. Bunu da ancak kaçarsan elde edebiliriz."

"Beni öldüremez," dedi. "Kılıcım var, kalkanım var ve büyüm var."

Eris'in yüzü daha önce hiç görmediği bir ifadeye büründü ve başını salladı. "Oh, Phillip. Her şey silahları almak ve dikkatini dağıtmak için tasarladığım bir oyundu. Babanla birlikte lanete hazırlanıyorsun. Sende büyü yok. Hiçbir zaman da olmadı."

Phillip daha önce de bıçaklanmıştı. Hem kazayla hem de bilerek bayılmıştı. Attan düştükten sonra kırılan kendi kol kemiğinin sesini bile duymuştu. Acı, her birinden çok sonra o acılar. Vahşi dehşetin karanlık deliği onu her zaman önce ele geçirirdi.

Panik ya da korku gibi değildi. Daha derin bir şeydi, tıpkı bir gölde yüzerken aşağıya baktığında dibi göremediğini fark etmek gibi. Dehşet ve acının dünyaya getirdiği, ilerlemesini ve güvenliğe ulaşmasını sağlayan bir keskinlik vardı. O anlarda, devam ettiği sürece kendisi için bir kaçış yolu olduğunu biliyordu.

Phillip ayaklarının yakınındaki bir ot parçasına odaklandı ve onu büyümeye ve ayak bileğinin etrafında kıvrılmaya teşvik etti. Bu çok basit bir sihirdi, yapabildiği ilk şeydi ama hiçbir şey olmadı. Elini uzattı ve onu ileri doğru itti.

Hiçbir şey.

Ve Eris'in bunu fark ettiğinde ona attığı bakış kalbini durdurdu.

Bundan kaçış yoktu. Kıyıya yüzmek yoktu. Phillip'in göğsü sıkıştı ve nefes alması zorlaştı. Bu, bulanık bir gölün derinliklerinde, elini bile yüzünün önünde göremeden yüzmekti ya da etrafında gizlenen yırtıcılar. Bu boğulmaktı.

"Özür dilerim. Sana yalan söylediğim ve umut verdiğim için pişmanım ama bunu düzeltmenin yolları var." Eris burnundan keskin bir nefes çekti ve parmak eklemlerini kırdı. "Bu çok saçma, gerçekten, ama Malefiz eğitmek için prensiplerine karşı geldi.

ve burada kendimi seni kurtarmak için benimkine karşı çıkarken buluyorum. Bir zamanlar ben de senin durumundaydım ve Malefiz bana elini uzattı. Ben de kabul ettim."

"Hayır," diye fısıldadı ve başını salladı. Bir esinti çağırmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı. "Hayır, biz Doğruluk Kılıcı ve Erdem Kalkanı'nı Malefiz."

"Hayır, onları Kral Hubert'in büyücüsünden ve Kral Stefan'ın paralı askerlerinden çaldın, böylece onları Malefiz'e teslim edebilecektim ve ona karşı kullanılamayacaklardı," dedi Eris. "Periler onları kullanamaz. Onları tutmak bile acı verir. Onları sihirle hareket ettirmek sadece en güçlülerin yapabileceği bir şeydir ve bunu bir ya da iki kereden fazla yapamazlar. Bu konuda yalan söylemedim."

Sıcak, gergin bir his Phillip'in tenini doldurdu, avuçlarını terle kapladı ve çenesini sıktı. Dili kalın ve işe yaramazdı. Kelimeler boğazında düğümlendi. "Şaka yapıyorsun. Şaka yapıyor olmalısın. Neden biri basit bir soygun için bu kadar zaman ve çaba harcasın ki?"

"Mesele de buydu zaten; bizim için sadece kılıç ve kalkanı çalmana ihtiyacımız yoktu. Malefiz bu topraklara dönene ve seni ona teslim edene kadar seni oyalamamız ve babanla Ald Tor'dan uzak tutmamız gerekiyordu.

Malefiz kalp açısından başka bir şeyi sevmez. Size büyü hakkında yalan söylemek dikkatinizi çekmenin ve onu korumanın en kolay yoluydu ve bunun bizim için en eğlenceli olacağını düşündük. Zalimce bir hareket, biliyorum. Üzgünüm ama o zamanlar sadece prentin, şimdi ise Phillip," dedi Eris başını sallayarak. "Malefiz'e hazırlanacak vaktiniz olmadığı gibi, kılıç ve kalkanı çalan da sizdiniz. O sendin-"

"Kandırıldım," dedi. "Kandırıldım. Yalan söylendi."

Tüm bunlar zamanını boşa harcamak ve kalbini kırmak için tasarlanmış bir hileden başka bir şey değildi. Briar Rose. . .

"Malefiz, yenilgisini önleyemediğimizde hepimizi bir kenara attı," diye devam etti Eris. "Bize tekrar güvenmesini sağlamamız gerekiyordu."

"Bana yalan söyleyerek. Herhangi biri gerçek miydi? Konuşmalar ve vaatler? Uzmanlıkların? Eğitim?"

Eris irkildi.

Ona karşı çok nazikti. Poena olmamıştı ama yine de ona öğretmişti. Phrike onu iyileştirmişti. O-

Phillip elini kuleden düştüğü için hâlâ ağrıyan omzuna götürdü ve acıdan nefesi kesilerek onu dürttü. Morluk geçmişti ama hâlâ acıyordu. Hâlâ acıyordu çünkü çürük hâlâ oradaydı - çünkü kötü periler iyileştiremezdi.

"Hepsi bir illüzyondur," dedi. "İyileştirme. Öğretmek. Arkadaşlık. Vaatler."

İyileşme onun ilk belirtisi olmalıydı, ama sihir ve akıl hocalığı vaadi onu öylesine büyülemişti ki, dışarıda var olabileceği fikri bile onu büyülemişti.

Babasının onun için ne istediğini fark etmemişti bile.

"Tam olarak ne istediğimi biliyordun." Phillip yumruğunu göğsüne bastırdı, kalbi dayanılmaz derecede sert atıyordu ve hasta olabileceğini düşündü. "Sihrimi asla hissedemedim çünkü hiç yoktu. O sizindi."

Yanmadan ateş büyüyle başa çıkamamıştı. Büyü yapmadan önce Eris'e hareketlerinin ve komutlarının ne anlama geldiğini söylemesi gerekiyordu. Hiçbir sebep yokken aniden gelişti.

O bir büyücü değildi. O bir soytarıydı.

"Sen de diğerleri kadar insansın," dedi Eris ve onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Sana o yanlış umudu verdiğim için özür dilerim. Yetenekli ve zekisin ama sihrin yok."

Phillip bir piyondan başka bir şey değildi, hep öyleydi ve hep öyle kalacaktı. Özenle inşa ettiği geleceği kendisi için hayal ettiği şey parçalandı. Hiçbir şey olmayacaktı. Babasının cezasını çekecekti ve Phillip günü kurtaramayacaktı. Eris onu zarif bir şekilde yaşam tahtasına yerleştirmiş ve aynı hızla ortadan kaldırmıştı.

Sonunda mutluluğu burada bulduysa ve bunların hepsi bir yalansa, rüyaları da mı sahteydi? Rüyasında Briar'ı görüyordu.

On yılı aşkın bir süredir Rose, ama hepsi sahte olabilir miydi? Hayatındaki her mutluluk bir yalan mıydı?

"Bu haftalar bir komplo olabilir, ama şimdi seni uyarmam değil," dedi sertçe ve onu omuzlarından tuttu. "Eğer gider ve geri dönmezsen, Malefiz'e karşı bu komplodaki rolün kesin değilse, seni koruyabilirim.

Şimdi gidersen Malefiz seni takip etmeyecektir. Bırak diğerleri onunla ilgilensin. Ya da uğraşmasınlar. Bu asla senin kavgan olmadı."

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu, hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyordu.

"Evet! Johanna ile yolculuğuna çıktın. Ben sadece senden başka bir yolculuğa çıkmanı istiyorum. Malefiz için sen Kral Hubert'in oğlu ve Prenses Aurora'nın müstakbel kocasından başka bir şey değilsin ve dediklerimi yapmazsan seni bu yüzden öldürecek. Ona karşı bu mücadeleyi bırak. Kendini kurtar."

"Başka bir şey yok," diye mırıldandı.

"Benim gibi. İyilik yapmak için çok çaresizdim ve her zaman yetersiz kalıyordum." Eris onun yanağını okşadı.

"Onlar için asla yeterince iyi olamayacaksın - ne eskiden olduğun gibi ne de bundan sonra olacağın gibi, ne yaparsan yap - ama artık benim için mükemmelsin."

"Şimdi," dedi Phillip. "Artık hiçbir şeyim yok. Hiçten de azım var. Hatalarım var."

"Saçmalama," dedi Eris geri çekilerek. "Hâlâ bana sahipsin ve sana kaçmanı söylüyorum."

"Gitmek zorundayım," dedi, sesi yumuşak ve uzaktı, sanki çok uzaklara düşüyormuş, kendi karanlık gölünün derinliklerine batıyormuş gibiydi. "Burada kalamayız."

Uyumakta olan ve hiçbir şeyden haberi olmayan Johanna'ya baktı ve Eris irkildi.

"Evet, al onu," dedi. Tekrar ona uzandı ve gömleğiyle oynadı, yakasını düzeltti ve saçlarını taradı. "Buradan uzaklaş."

Bırak Malefiz kazansın, demek istedi.

Yapmalı mıydı? Tüm bunlar, son birkaç hafta, bir hiç uğruna olmuştu. Babasının planlarını mahvetmişti. Her şeyi mahvetmişti.

Sonunda istediği hayatı hayal edebiliyordu ve bunların hepsi bir yalandı. Kendisi hakkında sevmeye başladığı her şey yalandı.

"Hep kaçıyorum," diye mırıldandı. "Değiştigimi, daha iyi bir Phillip olduğumu sanıyordum. Olmak istediğim kişi."

Daha iyisini yapmak için pek çok fırsatı olmuştı ve sonunda bunları değerdendirdiğinde her şey ters gitmişti.

"Yani sen devam eden bir çalışmasın," dedi Eris. "Bitmiş ürün olmak için yaşı."

Bu sözler ona çarptı. Kısa bir süre önce Briar Rose'a da neredeyse aynı şeyi söylemişti ama Eris'ten alay eder gibi gelmişti. Gerçekten çok mu değışmişti?

Önemli değildi. O bir ürün değildi. O Phillip'ti ve olanlardan sonra kaçamazdı. Bundan sonra olan her şey, hoşuna gitse de gitmese de onun sorumluluğundaydı. Bunu düzeltmek için bir şeyler yapmalıydı.

Briar Rose'a hayatının kendi ellerinde olduğunu ve sözünü tutacağını söylemişti.

Büyü yok, evliliğinden kurtulmanın bir yolu yok ve Malefiz'le ilgili yapacak hiçbir şey yok. En azından şövalye değildi. Hiç olmak istemediği parlayan bir zırh. Onun dışında Perilerle birlikte çadırda olsalar bile kılıç ve kalkan Malefiz'den daha yakındaydı. Tamir edebilirdi bir hata.

"Eşyalarınızı toplamak için biraz zaman ayırın ve Johanna uyandığında diğerleri ve ben uyumuş olacağız. Gitmek O zaman," dedi Eris. "Kendini bu sorunlardan ayrı tut." "Eris, bekle," dedi ve onun kolunu tuttu. "Briar Rose gerçek mi?"

Kaşları birbirine çarptı. "Kim?"

Daha önce tek bir kelime ona hiç bu kadar umut vermemişti. "Boş ver."

Tereddüt etti. "Bir keresinde benim için endişelenmiştin Phillip.

Benim için içtenlikle endişelendiler. Bu endişenin karşılığını

kendiminkini. Arkadaşlarım ve ben uyurken bu gece gidin ve babanızın kavgasından uzak durun."

Kadın çadırı terk etti ve Phillip ellerinin içine boğuk bir çığlık atarak yere yığıldı.



Phillip henüz Johanna'nın yüzüne bakamazdı. Gözleri hâlâ sızlıyorken ve gömleği yüzünü sildiği yerden ıslanmışken olmazdı. Ona nasıl açıklayacağından emin değildi. yapabilirdi - perilerin Malefiz'in tarafında olduğunu ve Eris'in onlara ihanet ettiğini. Hayatlarının son haftalarının sadece kasıtlı bir zaman kaybı değil, aynı zamanda başarılarına da zarar verdiğini nasıl söyleyebilirdi?

Bir hamlede, Malefiz'inki hariç herkesin planını mahvetmişti. Barnaby'den kılıcı aldığında -kendisine kesinlikle bir özür borçluydu- babasını fiilen soymuş ve Amis'e yalan söylemişti. Kalkanı Malefiz'i yenmek için çaldığını düşünmüş olsa da, erdemli efsanelerin ayrıntılara pek önem verdiğinden şüpheliydi. Malefiz'e yaklaşan savaşı kazanması için tam da ihtiyacı olan şeyi hediye etmişti.

Kılıç ve kalkanı almak zorundaydı. Eris'in itirafı her şeyi değiştirmişti ama kılıç ve kalkanı periler de yaptığı diğer her şey gibi affedilemezdi. Onların büyüğü vardı ama onun yoktu; kaçıp gitmek kolay ve mantıklıydı.

Ama Phillip hiçbir zaman makul biri olarak tanımlanmamıştı. Kendisinin ve Johanna'nın eşyalarını sessizce topladı, onu uyandırmamaya çalışarak bir süre bekledi. Şafağa daha çok vardı ve Eris'in tekrar uyuyacağından emindi. Kılıç ve kalkan perilerin çadırındaydı. O uykuya daldığında onları alabilirdi.

Kazanmışlardı -ya da öyle sanıyorlardı- o halde bunu gece boyunca dinlenerek kutlayacaklardı.

"Kına yakmak için yeterince enerjiye ihtiyacım var," diye mırıldanarak Johanna'nın kitabını başının altından çıkardı.

Açıktı ve ilk birkaç sayfa birbiri üzerine katlanmıştı. Phillip sayfaları dikkatlice düzeltti ve göğsüne yasladı. İlk sayfa kırıışmıştı ama okunabiliyordu.

Efsanevi Olmayan: Anlatılmamış Ama Önemli Değil
Tüm büyük şövalyeler hikayelerde yaşamaz ve tüm büyük hikayeler de iyi şövalyelerin gerçek hikayeleri değildir. Kim Unutmayı seçmemiz, hatırlamayı seçmemiz kadar bizim hakkımızda çok şey söyler.

Phillip okumayı bıraktı, başparmağını başlığın üzerinde gezdirdi

Aşırı dikkatli eliyle bir şeyler karaladı, kitabı kapattı ve çantasının içindeki güvenli küçük kapağa yerleştirdi. Johanna'yı hiçbir zaman tarih yazmak isteyecek biri olarak görmemişti ama destanların çoğu tarihle süslenmişti. Bu ona neredeyse mükemmel uyuyordu.

Ve bu, kendi talihsizlikleri hakkında yazmadığı anlamına geliyordu.

Eris'in şimdiye kadar uyumuş olacağından emin olan Phillip, eşyalarıyla birlikte dışarı çıktı. Her şey toplanmıştı. Johanna'nın yatağı hariç. Onu da kolayca halledebilirdi. Phillip'in asıl ilgilendiği atlardı ve onların uyuyan hallerine yavaşça yaklaştı. Çimenlerin üzerine yan yatmış olan Samson uykusunda bir şeyler çiğniyordu ve Taliesin de ondan birkaç adım ötede duruyordu. Phillip ona gıdıkladı ve at tek gözünü açtı. Phillip ona paketi gösterdi.

"Sinsi davranıyoruz, tamam mı?" Phillip fısıldadı ve Taliesin'in kendisini toparlamasına izin verdikten sonra onu bindirdi. "Bir dakika içinde sessiz ve hızlı bir çıkış yapmamız gerekiyor."

Taliesin ofladı. Phillip onun boynunu okşadı ve Johanna'yı güvenli olduğu anda. Taliesin, Samson'ı

Bir toynak ve Phillip ayağa kalkan iri tayı susturdu. Samson Phillip'in omzuna doğru burnunu çekti. Phillip Samson'ın burnunu öptü ve çantasıyla ayakkabılarını yanına koydu.

"Burada bekle," dedi ve Samson'ı işaret etti. "Güvende olduğumuzda kahvaltı ederiz."

Samson yumuşak bir mırıltı çıkardı ve Phillip perilerin çadırına döndü.

Büyü olmadan yavaş hareket etmek zorunda kalacaktı. Eğer bir şeyler ters giderse, onu kurtaracak tek şey perilere karşı kılıç ve kalkan kullanıyorlardı ve onlara dokunamıyorlardı. Silahların yakınında olmak onları rahatsız etmediğinden, yanlarında uyumak onları korumanın en kolay yoluydu. Phillip sadece beş kişi oldukları halde neden silahları korumak istediklerini sorgulamamıştı. Yine de Eris'in itirafı bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Phillip onların çadırına hiç girmemişti. Çadırı sakladılar. Flap sıkıca çekilmişti, ne zaman yanına gitse her şey hâlâ büyüyle karıncalanıyordu. En azından hâlâ büyüü hissedebiliyordu ama bu ona pek yardımcı olmuyordu. Kulağını çatlağa dayayarak kapağın önünde diz çöktü ve dinledi. Uykunun boğuk sesleri -noring, nefes alma ve battaniyelerin kayması- ona doğru sürüklendi. Yavaş yavaş, üç farklı nefes alma tarzını seçebildi. Üç perinin de sesi uyuyor gibiydi.

Phillip derin bir nefes aldı ve çadırın kapağını açtı. Periler güzellik uykusuna bayılırdı: Eris yastık görünümlü bir yatakta sırt üstü uzanmış, gözlerinin üzerine ipek bir eşarp bağlamıştı; Phrike en yumuşak fırtına bulutlarından örülmüş gibi görünen bir battaniye yuvasına kıvrılmış, bir at izdihamı gibi horluyordu; ve Poena rahat bir karyolada uyuyordu, her nefes verişinde ağzından duman dalları kıvrılıyordu. Sanki uyurken bile birbirlerinin yanında durmaya dayanamıyorlarmış gibi çadırın karşı taraflarındaydılar. Çadırın ortasında Doğruluk Kılıcı ve Erdem Kalkanı battaniyelere ve paçavralara o kadar sıkı sarılmıştı ki, onların ne olduğunu zar zor seçebiliyordu.

şekiller. Çadırdaki tek ışık hâlâ görülebilen kalkan parçasından geliyordu.

Phillip yutkundu. Sessizlik kırılğan görünüyordu, sanki en ufak bir ses onu paramparça edecekmiş gibi. Nefesini tuttu ve çadırın içine tam olarak adım attı. Çıplak ayakları çimenlerin üzerine serilmiş kilimlerin üzerinde hışırdadı ve kalp atışları kulaklarını tırmaladı. Eris'e daha yakın durdu, uyanırsa kızacağından ama uyanmadığı için onu öldürmeyeceğinden emindi.

onun talimatlarını takip etti. Odanın ortasına doğru yavaş bir adım daha attı ve periler uyanmadı.

Dikkatlice kılıç ve kalkanı çözmeye başladı.

Karanlıkta parlıyorlardı, yıldız ışığı gümüşü yüzeylerinde titreşiyordu ve kolunu kayışların arasından geçirdi. kalkan. Gecenin serin havasına rağmen sıcaktı ve kılıcın kabzası eline yapışmış gibiydi. Phillip gitmek için döndü.

Ayaklarının altındaki halı dalgalandı ve dondu kaldı.

Eris kıpırdandı ve bir elini yüzüne götürdü. Phillip kaçmaya hazırlandı ama o bunu yapamadan Phrike uykusunda boğazı düğümlendi ve boğazını temizledi. Eris içini çekti ve kolunu kapalı gözlerinin üzerine attı. Poena yerinden bile kıpırdamadı.

Phillip kıpırdamadan durdu, kalbi boğazında içi boş bir düğümden biraz daha fazlasıydı. Zaten çok başarısız olmuştu. O almak zorunda kaldı

kolları oradan çıkar ve tamir et.

İşe yaramaz bir şövalye olmak bir şeydi; insanlığın çöküşü olmak başka bir şeydi.

Çadırın kapağına doğru acı verecek kadar yavaş bir adım attı ama kimse kıpırdamadı. Bir adım daha. Tekrar nefesini tuttu. Son bir uzun adım daha. Hiçbir şey yoktu.

Phillip çadırdan yana doğru kayarak çıktı, kılıcı ve kalkanı güvenli bir şekilde yanına aldı ve atlara doğru koştu. Elleri titriyor ve korku ensesini tırmalıyordu. O perilerin kovalamacasını dinledi.

Yapmadılar.

Phillip, Johanna'yı uyandırdığında kılıcı ve kalkanı elinde tutuyordu. İhaneti en az onun kadar kötü karşılamıştı,

Taliesin'e öyle korkutucu bir kaş çatarak yaklaşıyordu ki at geri çekildi. Phillip bunu açıklarken kendini boşlukta hissediyordu, her hile ve yalan artık apaçık ortadaydı.

"Bakın, şu anda yapabileceğimiz en önemli şey kılıç ve kalkanı Ald Tor'a götürmek ve

Malefiz," dedi, onun sadece kaçmadığını anlaması için çaresizce. Kalkanı onun kollarına itti. "Prenses Aurora'nın doğum gününe kadar üç günümüz var ve Kral Stefan'ın kalesine ulaşmamız da o kadar sürecek.

Poena ve Phrike, hatta belki Eris, silahları aldığımızı fark ettiklerinde peşimize düşeceklerdir. Bizi takip edebileceklerini sanmıyorum, yoksa soygundan hemen sonra bizi bulurlardı. Ayrılırsak daha güvenli olur. Eğer bizi yakalarlarsa, en azından birimiz silahlardan biriyle oraya ulaşmış olur. Ya da sonunda Poena'nın suratına bir yumruk atabilirsin."

Eris'in tam olarak istediği şeyi yapmayacak olması, daha sonra başa çıkabileceği bir şeydi.

"Kesinlikle olmaz," dedi Johanna. "Seni yalnız bırakmayacağım."

"Yapacaksın. Senden bunu yapmanı istemiyorum. Sana söylüyorum.

" dedi Phillip. "Buradan Ald Tor'a giden iki yol var; biri ormanın etrafından, diğeri de içinden geçiyor."

Johanna keskin bir nefes aldı ve dişlerini sıktı. Aralarında bir parmak kaldırdı. "Tamam. Ama ben dolaşıyorum. Bu Daha kolay, daha yaygın bir yol ve o yoldan gitmemizi bekleyecekler," diye fısıldadı, her kelime arasında onu dürtüyordu.

Çift atlarını kamptan çıkardı ve atlarına binmeden önce uzaklaşmalarını bekledi. Phillip kılıcı sakladı, Johanna da kalkanı sırtında taşıyordu.

"Eris'e güveniyor musun?" diye sordu. Sesindeki endişe onu öldürdü. "Bu da başka bir oyun olabilir mi?"

"Hayır ve hayır," dedi. Sihrini ortaya çıkarmak için elini her kaldırdığında, Eris ona gülüyor muydu? Korkularını ve hedeflerini ona her anlattığında, acaba daha sonra ona karşı kullanmak için not mu aldı?

Phillip yutkundu. "Ama kılıç ve kalkanın gittiğini fark ettiğinde nasıl hissedeceğini öğreneceğiz. Umarım, o zaman şafağa kadar olmayacak ve bizi bulamayacaklar. Phrike genellikle bizi bir yerlere taşırdı. Bizi asla sihirli bir şekilde taşımazdı.

insanlara. Belki de insanları takip edemiyorlardır."

Johanna derin bir nefes aldı ve mırıldandı, "Umarım. Bunu babana nasıl açıklayacağız?"

"Çabuk, bana bağırabileceği herhangi bir boşluk bırakmadan."

Bir azarı hak ettiğini biliyordu ama kendini o kadar boş hissediyordu ki bunun bir fark yaratacağından emin değildi.

"Phillip, ciddi ol," dedi.

"Onlara her şeyi anlatacağız," dedi. "Bu benim gururumdan daha önemli."

Johanna ağzını açtı, ona baktı ve kapattı. Samson homurdandı.

Phillip, "Ald Tor'da güvende olduğumuzda bu sözleri söylememin ne kadar ihtimal dışı olduğunu hepiniz söyleyebilirsiniz," dedi. "Bizi bu belaya ben bulaştırdım ama içinde bırakamam. Şimdi olmaz."

Kaçıp saklanmak ve bunların hiçbirini kabul etmemek istiyordu ama yapamadı. Bir ay önceki Phillip bunu yapabiliirdi.

Yalanlara ve ihanete rağmen Eris haklıydı. İçinde bulunduğu koşullara nasıl tepki vereceğini sadece kendisi kontrol edebilirdi.

onlardan sorumlu. Eris onu mahvetmişti.

Artık kendine inanıyordu.

Once Upon a Dream

PHILLIP VE Johanna şafaktan bir saat önce kavşağa vardılar. Ald Tor ve Kral Stefan'ın kalesini çevreleyen ormanın etrafından dolanan ana yola saptı ve Phillip ona güvende olacağına dair söz vererek veda etti. O yaşlı ormana girdi, ağaçlar düşünceleri kadar kalabalık ve karanlıktı. Sonraki üç günü neredeyse tamamen sessizlik içinde ormanda yürüyerek geçirdi.

Yaptığı şeyi asla hazmedemeyeceği bir dünya yoktu. Phillip kandırılmış ve onları Malefiz'in yaptığı kadar etkili bir şekilde lanetlemişti. Tek umudu silahları Ald Tor'a geri gönderdi. Phillip, parlak gözlü, saf bir çocuk olduğundan beri yönetmeye hiç ilgi göstermemişti. -Bu yüzden babasının ona hiç bahsetmemiş olması şaşırtıcı değildi.

Yaşlı Barnaby ve Doğruluk Kılıcı ya da Kral Stefan'ın Erdem Kalkanı'nı alma planları. Tüm o zamanlar Eris ve diğerleri ilerlemesini alkışlaması bir şakadan biraz daha fazlasıydı. Hiçbir konuda yetenekli değildi.

Phillip dikkatini verseydi, büyü öğrenmeyi reddetseydi ya da babasının güvenebileceği bir evlat olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Bunun yerine, son üç gününü seyahat ederek ve omzunun üzerinden öfkeli, katil perilere bakarak geçirmişti. Ormandaki son günüydü ve perilerin ne اساسını ne de kanadını görmüştü. Umarım,

Bu son yolculuk sabahı da diğerleri kadar heyecansız geçecekti.

"Bugün Prenses Aurora'nın doğum günü ve akşam karanlığında,

Malefiz'in laneti etkisini gösterecek. Malefiz'e ulaşmak zorundayız.

Ondan önce kale," dedi Samson'a, parmaklarıyla atın yelesini tararken. "Bunun için alıyorum öğrenme."

Samson kulaklarını oynattı ve başını salladı.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok." Phillip Samson'ın yan tarafını okşadı. "Atların öğrenebileceği fazla bir şey yok."

En azından Phillip göze çarpmadan nasıl seyahat edileceğini biliyordu. O da

ormana girmeden önceki ilk gün Eris'in ona verdiği kedi şeklindeki broşu bir kenara atmıştı. Onu terk etmek garip bir şekilde son gibi gelmişti.

Şimşon'la birlikte yürümek üzüntüsünü ve öfkesini bir nebze hafifletmişti ama bunlar hâlâ içinde bir düğüm gibi duruyordu.

Kalbinin etrafında büyüyen dikenler. Geceler en kötüsüydü.

Pek uyuyamamıştı ve uyuyabildiği birkaç saat içinde de ne ormanı, ne Briar Rose'u ne de başka bir şeyi rüyasında görebilmişti. Onun başka bir numara olduğu korkusu aklının bir köşesinde duruyordu. Karanlıkta, horlayan bir at ve yıldızlardan başka kimse olmadan yatarken, düşünceleri asla olamayacak olan tüm farklı "olabilirdi "lere ve Güvendiği insanlar aslında ona gülüyordu. Eris en azından onu korumak için Poena ve Phrike'ye sırtını dönecek kadar seviyordu.

Ama onun da doğruyu söyleyecek türden biri olmadığını öğrenmişti. Eğer gerçekten Malefiz için çalışıyorsa Bütün bu zaman boyunca, onun söylediği hiçbir şeye güvenebileceğinden emin değildi. Bir de onun itirafını sadece kaçmak için değil, kılıç ve kalkanla kaçmak için de kullandığı gerçeği vardı.

"Bana inandığı için bile değil," diye mırıldandı Phillip Samson'a. Atın sırtının üzerine çöktü ve

Kolları iki yana düşer. "Beni çok çabuk anladı ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu ve ne istediğimi biliyordu. Neden Babam gibi biri bunu yapabildi mi?"

Eğer Malefiz'in tarafını tutacak kadar kötü biri onu bu kadar iyi tanıyan tek kişiye, o kötü müydü?

Onun sırt üstü çamura düştüğünü, bir kuleden atladığını ve birçok kez "sarmaşıklar" diye bağırdığını görmüştü. Çok az insana karşı olduğu gibi ona karşı da savunmasızdı.

"Briar Rose beni en az onun kadar iyi tanıyor sanırım," diye mırıldandı Samson'ın boynuna doğru. "Ve o birazcık bile kötü değil."

En acımasız haliyle, Briar Rose'a agresif bir şekilde nazikti. Briar Rose gibi iyi birinin onu en kötü anlarında görebileceğini ve ona tahammül edebileceğini, hatta belki de onu sevebileceğini bilmek acısının bir kısmını hafifletiyordu.

Başını sallayan Samson, Phillip'in sırtını eyere iyice çarptı ve homurdandı.

"Haydi," dedi Phillip. "Bugünlük mola verene kadar bu ormanda sadece birkaç saat daha geçireceğiz."

Bu kadar kuzeydoğuda, manzara sarp tepelerden oluşuyordu.

Sık ve yaşlı ormanlarla beneklenmişti. Zamandan daha yaşlı ağaçlar onları güneşten koruyordu ve takip ettikleri nehir çok uzun zaman önce toprağı yarmıştı, kıyı şeridi pürüzsüzdü ve yosun ve eğrelti otlarıyla kaplıydı. İlkbahar Burada çoktan çiçek açmış, çiçekler kilim gibi çimlere tutunmuş ve arılar çalıdan çalıya çırpınıyordu. Kuşlar tepemizde ötüyordu.

Ona labirent ortaya çıkmadan önce rüya ormanının neye benzediğini hatırlattı. Oradaki huzur, oyalanmak istemesine neden oldu.

Briar Rose'la konuşmayı o kadar çok istiyordu ki canı çok yanıyordu. Onu tanıyordu ve ne kadar incindiğini ve dehşete düştüğünü anlayabilirdi. Onun gerçek olduğunu ve iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Phillip gözlerini kapadı ve sakinleştirici bir nefes alarak tekrar Samson'ın sırtına doğru eğildi.

Tanıdık bir ses ormanda çınladı. Phillip gözlerini kırptırdı ve doğruldu. Yine at sürerken uyuya mı kalmıştı?

"Duydun mu Samson?" diye sordu ve atı durdurdu. "Çok güzel."

Samson geriye doğru yürüdü ve oflayarak başını salladı. Dizginleri ileri doğru çekti. Phillip eyerde iki büklüm oldu ve şarkıcının nerede olduğunu görmek ya da daha iyi bir görüntü elde etmek için ayağa kalktı.

duymak için bir aç. Samson yürümeye çalıştı.

"Ne oldu?" Phillip Samson'ı kendine çekmek için dizginleri çekmek zorunda kaldı. "Hadi gel. Öğrenelim bakalım."

Samson homurdanarak başını salladı ve onları takip ettikleri patikaya doğru sürükledi.

"Ah, hadi ama!" Phillip dizginleri sıkıca tuttu ve onu döndürmeye çalıştı ama Samson sağlam durdu. At onları birkaç adım daha yürüttü. Phillip eğildi ve boynunu okşadı. "Fazladan bir kova yulaf için mi?" Samson başını salladığında Phillip neredeyse gülecekti. "Ve birkaç havuç?" Samson başını salladı ve Phillip eyerine geri oturdu. "Hop, oğlum!"

Geldikleri yoldan geri döndüler, sese doğru. Samson, en azından, sonsuza dek tahmin edilebilir ve rüşvet verilebilir olacaktı. Atın amacı her zaman açıktı: yemek.

Şarkı söyleyen kişi ormanda sabit bir hızla ilerliyordu ama nehrin karşısında olduğu belliydi. Samson tek bir kararlılıkla ilerlerken Phillip göğsünde yeşeren umudu bastırmaya çalıştı. O anda onunla ne kadar konuşmak istese de bu Briar Rose olamazdı.

"Umutlanamam," diye mırıldandı, onu saran hayal kırıklığını görmezden gelerek. Sadece neler olup bittiğini bilen biriyle konuşmak istiyordu ve açıkça Briar Rose'un sesini hayal ediyordu. "Bu o değil. O olamaz."

Ses etraflarında yankılanırken Samson bir kaya çıkıntısının yanına yanaştı ve aniden yola koyuldu, çalılıkların arasından dörtnala koşuyordu. Nehir kıyısındaki devrilmiş bir ağacın üzerinden atladı ve bir dal Phillip'in göğsüne saplandı. Phillip ağaca tutunmak için çabaladı ama başaramadı. Nehrin sığ bir koluna düştü.

"Oha!" diye bağırdı ve bir ağız dolusu yaprak ve su tükürdü.

Samson'ın çılginca toynak vuruşları durdu. Phillip inledi ve kendini oturur pozisyona itti. Şimdi her ikisi de gururu ve sırtı ağrıyordu. Şimşon yoluna devam etti. Suyu Phillip'e narin küçük sıçramalarla verdi. Phillip'in sırlıklam olmuş şapkasını çıkardı.

Phillip ona ters ters baktı. O ve Samson turnuvalara katılmış ve çok daha sık ormanlarda at sürmüşlerdi ve Phillip düşmeyeli uzun zaman olmuştu. Samson'a su sıçrattı.

"Havuç yok," dedi şapkasını alarak. "Yulafı göreceğiz."

Samson ofladı ve Phillip gözlerini devirerek ayağa kalktı.

Phillip

Samson'a yaslandı ve kendini sudan çıkardı. Hâlâ donmadığı için şanslıydı.

Phillip nemli pelerinini soydu ve kuruması için bir dalın üzerine koydu. Şarkı söylemeyi bırakmıştı. Phillip kurumak ve düşüncelerini kontrol altına almak için yakındaki bir kayanın üzerine oturdu.

Briar Rose olamazdı. Teyzelerinin çok tehlikeli olduğunu düşündükleri halde onu medeniyete bu kadar yakın tutmuş olmalarına imkân yoktu. Bu bir tuzak olabilirdi, Malefiz'in yeni bir işkencesi.

kılıç ve kalkanla birlikte kölelerinden kaçtığını öğrenince planlamıştı.

Eris silahların gittiğini fark ettiğinde ona yardım etme konusundaki fikrini değiştirmiş olabilir. Nihayetinde peşinde olduğu şey onlardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu

Samson'a. Samson oflayıp pufladı ve

Phillip'in ayağını dürttü.

"Eve nemli ve hayal kırıklığı içinde dönmeyeceğim." Phillip güneşe doğru bir el salladı. "Yakında kuruyacağım ve o zaman gidebiliriz. Ahırda olacağın için heyecanlı olduğumu biliyorum ama ben babamı göreceğim için heyecanlı değilim."

Ya da Prenses Aurora'nın ailesi.

Ya da Prenses Aurora.

Phillip güneşin altında yatıyordu. Briar Rose'u bulsa bile, Malefiz'in oyunlarına kanacak kadar bencil biriyle konuşmak ister miydi? Son birkaç günlük yolculuk boyunca öfkesi kederle karışık bir yenilgiye dönüşmüştü.

"Yuvarlanıp gidiyorum," dedi Samson'a bakarak. "Beni yuvarlanmaya sen zorladın."

Phillip şapkasını peleriniyle birlikte ağaca fırlattı ve sürünerek budaklı yaşlı bir ağacın köklerine oturdu. Samson onu görmezden gelerek nehirden su içti.

"Biliyor musun Samson," dedi ve botlarındaki suyu boşalttı, "o seste bir tuhafılık vardı. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Belki de gizemli bir varlıktı. Bir orman perisi ya da. ."

Samson homurdandı ve bir şeye bakarak kişnedi Phillip'in arkasında, ve Phillip döndü. Bu sadece onun şansı olacaktı-

İki tavşan çizmelerini kapıp kaçıyor, pelerini uçup gidiyordu, sanki giysileri bile ondan bıkmış gibiydi. Tökezleyerek ayağa kalktı.

"Hey!" diye bağırdı. "Dur!"

Peşlerinden gitti. Şapka ve botlar dik bir tepeye tırmandı ve gözden kayboldu. Pelerin onun ulaşamayacağı kadar yüksekte dalgalanıyor, kuyruk tüyleri arkadan dışarı fırlıyordu. Normal Hayvanlar insanların kıyafetlerini çalmıyordu ama sihirle gelen havanın bir bedeli yoktu. Samson, Phillip'in ardından atını sürdü. Büyü olsa bile atları etkilemezdi.

"Kimse bunu öğrenmesin," diye mırıldandı Phillip. Döndü, Samson'un başını tuttu ve burnunu atinkine çarptı. "Bir tavşan sürüsü tarafından soyulan prens ben olamam."

Samson ofladı. Şarkı tekrar başladı, hafif ve yakındı. Elbiselerinin kaybolduğu tepenin üzerindeydi.

Phillip tepeye doğru süründü. "Ağaç cadı mı?" Samson sığ bir inilti çıkardı.

Şarkı kesildi ve biri sık yeşilliklerin arkasında gevezelik etti. Phillip cesaret edebildiği kadar yaklaştı ve

bir ağacın yanındaki bitki karmaşası. Yaprakları yolundan itti.

Briar Rose -uyanık ve gerçektir ve labirentin sonunda olduğu gibi görünüyordu- ormanda dans etti ve Phillip'in çalınan kıyafetleriyle peşinde dolaşan küçük bir yaratık korosuna şarkı söyledi. Bu onun sesiydi. Bu onun yüzüydü.

Ve bu kesinlikle onun çizmelerinden birinin içinde zıplayan sarkık kulaklı tavşan Kulaklarıydı.

Çıplak ayakları kalın çimenlerin üzerinde sürünüyordu. Şarkının ritmiyle eğilirken, soluk altın rengi saçları omuzlarına döküldü ve uçları düz keten elbisesinin üzerinde eğretili otları gibi kıvrıldı. Dans ederken kollarının kavisi, duvarın içinden fısıldadıkları onca zamanki sözleri kadar kendinden emindi ve Phillip'in pelerinindeki bir baykuş onun boyuna gelene kadar kendini topladı. O ve diğer yaratıklar onun etrafında dans ettiler. Şarkının sözleri Phillip'in kalbine bir ok gibi saplandı.

"Bir rüyada," diye mırıldandı ve Samson'un omzuna vurdu. "Benim hakkımda şarkı söylüyor, değil mi?"

Samson homurdandı.

Oh.

Bu sessiz, ürpertici duygunun dostluk olduğundan emin değildi, ama bilmediği ona benzer bir şeydi. Tatlı ve acı. Çalışmalarına duyduğu hayranlık. Onun en savunmasız halini görmesine önceden duyduğu öfke ve Utanç verici anlar.

Artık kesinlikle öfke yoktu.

Onu ilk anda takdir etmemiştir. Bazı mantarların kökleri üzerinde büyüdüğü ve her iki bitkinin de gelişmesine izin verdiği gibi, onun üzerinde büyümüştü.

Oh, hayır. Bu berbat bir metafordu. Johanna'dan daha iyi bir tane istemesi gerekecekti.

Briar Rose dönerek uzaklaştı. Phillip şansını ve pelerininin arkasını kullanarak ileri atıldı. Baykuşu nazikçe kenara çekti ve Briar Rose'un dansının adımlarını bekledi. ona geri verdi. Onun kollarının arasında döndü ve

Phillip onu çok korkutmamak için bileklerini gevşekçe avuçlarının arasına aldı. Bu eski bir saray dansıydı, çocukluğundan beri görmediği ama adımlarını yeterince hatırladığı bir dans.

Şarkısını yarıda keserek arkasına geçti.

Sertleşti, pelerininin içindeki baykuşa yan gözle baktı ve nefesi kesildi.

"Ah," dedi, Phillip'ten uzaklaştı ve sonra tereddüt etti.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine kenetlenmişti ama korkmuş ya da kızgın değildi. Adamın gözleriyle sanki ondan bir şey bekliyordu. Yavaşça, neredeyse belli belirsiz, tek kaşını kaldırdı.

"Çok özür dilerim," dedi o kadar içtenlikle ki bunu kastetmediği belliydi. "Seni korkutmak istememiştim."

"Ondan değil," dedi ve bakışlarını indirdi. "Sadece sen bir ... bir"

Gözlerini kıstı, kızın ona bakmamasının acısını görmezden geldi.

Onu tanımak. Rüyaları sadece bu muydu? Yalnızca rüyaları mı?

"Bir yabancı mı?" diye sordu. Kadın mırıldandı ve adam hafifçe güldü. "Ama hatırlamıyor musun? Daha önce tanışmıştık."

Onun kendisini tanımasına ihtiyacı vardı. Briar Rose iletişim kurmaya başlamadan önce bile onun değişmez yoldaşığıydı. Dost ya da düşman, onu gerçek hayatta tanımak istiyordu.

"Biz. . var mı?" diye sordu, hâlâ gitmeye hazırlanıyordu.

Ama duruşuna rağmen, dudaklarında bir kıvrım ve gözlerinde onun kim olduğunu tam olarak bildiğini gösteren bir parıltı vardı.

Cevabını yuttu. Artık varsayımda bulunmak yoktu. Bu, gerçek hayatta başka biriyle hiç tanışmamış olan Briar Rose'du. Elbette gergindi.

"Kendin söyledin." Onun ellerinden birini tuttu, Labirentin sonunda karşılaştıklarında olduğu gibi parmaklarını birleştirdi. Eli neredeyse aynıydı ama daha önce hissetmediği nasırlar vardı. Birkaç koyu leke, mürekkepten ya da

meyveler, tenini lekeledi. Tüm bunların onu ne kadar gerçek kıldığını seviyordu. Hafifçe çekiştirdi ve kadın bir adım daha yaklaştı. "Bir zamanlar bir rüyaydı!"

Menekşe rengi gözleri büyüdü. Eli onunkini sıktı. Kadın Gülümsememek için dudaklarını büzdü ve ondan uzaklaştı, sonra bir ağacın arkasına saklandı. Zar zor görüş alanında, parmakları kıvrıldı ve onu çağırdı.

"Seni tanıyorum," dedi.

Ağacın yanından dolaştı ve onun eline dokundu. Kadın nefes aldı, ağzı sıkıştı ve şaşırdı. Yavaşça gözlerini onunkilere dikti. Umut gözlerini içten içe aydınlattı.

Ona elini uzattı.

O zaman genişçe ve gerçekten gülümsedi, onu gördüğü için gerçekten mutluydu. Onun elini tuttu ve küçük bir gölün etrafında tekrar dans etmeye başladılar. Parmakları adamın omzunda sıkılaştı ve yanaklarında gün doğumu kadar solgun bir kızarıklık yayıldı. "Phillip?"

"Ah, ah, ah," dedi ve onu kendine çekti. "Ben senin hayalindeki prensim. . şey, gözlerinde yaramaz bir parıltı olan sensin."

"Sen gerçek misin? Nasıl geldin buraya?" diye sordu gülerek ve elini onun omzunun üzerinden kaydırarak.

Phillip, "Ben gerçek miyim?" diye soruyor, hayatları boyunca hayalini kurduğu çocuğu tanımayan kıza, onu daha yakına çekerek. "Son konuşmamızdan bu yana sadece üç gün geçti."

Şimdi onun sözlerinde kötü niyet aramak saçma geliyordu. Kendisi hakkında hissettiği duyguları ona atfetmişti.

"Oh, sus." Adam onu tekrar döndürürken kadın adamın elini sıktı. "Bu son derece rüya gibi hissettiriyor."

El ele uçurumun kenarına doğru yürüdüler, birkaç dakikanın sessizlik içinde geçmesine izin verdi. Uzakta, Kral Stefan'ın malikânesinin uzun beyaz kuleleri sisli lavanta rengi gökyüzünde parılıyordu.

"Hayalperestim, değil mi?" Phillip sırttı. "Çok şey oldu. Ben Babam ve Kral Stefan ile konuşmak için Ald Tor'a gidiyorum. Kral Stefan'ın kalesine bu kadar yakın yaşadığına inanamıyorum. Oraya nasıl gitmedin?"

"Yapmamam gerekiyor," dedi ve derslerinin ne kadar sık itaat, onur ve güven üzerine olduğunu hatırladı. "Teyzelerim beni hep önce bulur zaten. Sen değil misin? antrenman mı yapman gerekiyordu?"

Yüzünü buruşturdu. "Aslında oldukça kötü gitti. Kandırılmış gibi görünüyorum."

"Ne?" diye sordu.

Bir keresinde onun ses tonunu yargılayıcı sanabilirdi ama yüzündeki ifadeden onun için endişelendiği anlaşılıyordu.

"Bu uzun bir hikâye," dedi. "Ne kadar zamanınız var?"

"Ayrılmama izin verilmeyen bir ormanda tek başıma yaşıyorum." Ona oturmasını işaret etti. "Sence ne kadar zaman var mı?"

"O kadar da uzun değil." Oturmasına yardım etti ve sonra çimlerin üzerinde ona katıldı. "Sen akıllısın. Benden daha iyi bir planın olabilir."



Phillip Briar Rose'a neredeyse her şeyi anlattı. Ona tüm başarısızlıklarını anlatmaktan korkuyordu ama kız ona öyle bir güven ve merakla baktı ki endişesi yerini rahatlığa bıraktı.

Briar Rose

nasıl hissettiğini herkesten daha iyi anlıyordu ve bu ona kendini güvende hissettiriyordu. Buluşmaları, hayatı olan felaketin ortasında bir soluklanmaydı.

Rahatlığının altında, tanımadığı ve adını koyamadığı başka bir duygu kıpırdandı; bu duygu kalbini ısıttı ve belirsiz geleceğiyle tek başına yüzleşmeyeceği konusunda ona güven verdi.

Ona gerçekten bir prens olduğunu söylemedi, görgü kuralları derslerinin ona karşı tepkilerinin önüne geçmesinden korkuyordu. Ona nişanlı olduğunu da söylemedi. şimdiden çok fazla şey açığa vuruyordu. İlişkilerini daha fazla karmaşıklaştırmak istemiyordu.

hayatının en küçük ayrıntısıyla ilk gerçek hayat buluşması. Bu konuşmalar için daha sonra zamanımız olacaktı.

Ve ona bir başkasıyla szlendiğini söyleme fikri kalbini sızlattı.

"Biri bana beni bu ormandan çıkarabileceğini söylese, sanırım söylediği her şeyi yapardım," diye mırıldandı, gözlerini yaprakların gölgesine dikerek. "Büyü dersleri, hediyeler ve her zaman gerçekleşmenin bir yolunu bulan lanetler, sizi test eden ve buna layık bulan ölümsüz bir koruyucu. Eğer teselli olacaksa, senin hayatın benim hikyelerimden çok daha ilginç."

Güldü. "Bunları duymayı tercih ederim."

Briar Rose teyzeleriyle olan yaşamı ve tüm bunların yarattığı yalnızlık hakkında daha fazla bilgi verdi. Teyzeleriyle yaşadığı en son tartışmanın fitilini ateşleyen şey Doğum günü için evde kalması ve kutlamaları kendilerinin yapması konusunda ısrar etti. Belli ki Sır saklıyorlardı ama bunu itiraf etmek yerine onun güvenini kırıyorlardı. Tek istediği dürüstlük ve zgrlkt.

"Bugün beni ilek almaya gönderdiler ama ileğe ihtiyaçları olduğu açıkça yalandı," dedi ve ofladı. "Yalan söylemekten çok sıkıldım."

"Birlikte kaçabiliriz. Bir atım var ve Orada bir düzine harita ve dil var," dedi ve şakağına dokundu. "Oldukça uzağa gidebiliriz."

Onun dokunuşuna doğru eğildi ve tüyleri diken diken oldu. "Korkarım bu gece başka bir işim var."

"Teyzelerinin sana bunu, parçası olmak istemediğin toplantılardan kaçınmanın kibar bir yolu olarak öğrettiğini duymuştum," dedi eliyle yanağını okşayarak. Phillip, Briar Rose'la sadece meraktan da olsa, rüyalarından önce tanışmak istemişti.

onları birbirine yaklaştırmıştı. şimdi ise teninin altında yeni ve yakıcı bir şey vardı. Çenesinin çizgisini kulağının kıvrımına kadar takip etti. "Birbirimizi bu kadar uzun zamandır tanıyoruz ve sen hâlâ çok dik ve onurlusun. Bu çok sinir bozucu."

Hafifçe güldü ve elini tutmak için uzandı. "Teyzelerime akşamı onlarla geçireceğime söz verdim ve senin de ilgilenmen gereken kendi sorumlulukların var."

"Benimle kaç. Beni babama nasıl kandırıldığımı açıklamak zorunda bırakma, ben de seni teyzelerinin senin için hazırladığı sürpriz karşısında sevinç numarası yapmak zorunda bırakmayayım," dedi ve alnını onunkine yasladı. "Bir taşla iki kuş."

Sadece ikisi olarak dünyayı dolaşma fikri hiç de cazip değildi.

"Biz kuş muyuz?" diye sordu burnu onunkine çarparak. "Yoksa taşlar mı?"

"Bence hepimiz Malefiz'in kuşlarıyız ve o taş atmakta çok iyi." Geri çekildi ve başparmağıyla onun elini okşadı. "Peki rüyanda sık sık ormanda gizemli adamlarla dans eder misin?"

"Sadece yakışıklı olanlar!" Göz kırptı ve sonra ayağā kalkıp elinin tersini alnına bastırdı. "Böyle kişisel sırları bir yabancıya açıklayamam."

Bu bir kovulmadan çok, bir gün yine bir ormanda karşılaşan yabancılar rollerini oynamayı bitireceklerine dair bir sözdü.

"Elbette hanımefendi. Tamamen anlıyorum," dedi, yükseliyor. "Ancak, sanırım koşmayacağınıza göre Gün batımına kadar o kaleye gitmem gerekiyor ve seni tekrar görmek bir rüya olur."

Gölüşünü eliyle örttü ve sonra durdu. "Gün batımı mı?"

"Güneş ufkun altına indiğinde ve gece başladığında."

Gözlerini devirdi ve inledi. Parmakları onunkilere dolandı ve onu rüyalarındaki gibi bir ağaca doğru çekti. Kollarını onun omuzlarına doladı, göğsüne yaslandı ve Phillip bir kolunu beline doladı. Diğer ensesine yaslanmıştı. Onun yanağını öptü.

Bu dokunuş karşısında irkilmemek için kendini zor tuttu ve Phillip kızın beline daha sıkı sarıldı. Her şeyden çok, onu terk etmek istemiyordu.

Ya bu sadece başka bir rüyaysa?

"Bu gerçek. Bundan şüphe duyduğunu hissedebiliyorum," diye fısıldadı, nefesinin hışırtısı onun teninde sıcaktı. "Tekrar buluşacağız Phillip."

Onun sıcaklığı, ağırlığı, ona karşı gerçekliği damarlarında şarkı söylüyordu.

"Bir an önce gitmem gerek yoksa teyzemler bir daha beni gözlerinin önünden ayırmazlar," dedi gülümseyerek ve kirpiklerinin arasından ona bakarak. "Bu ilk ve tek karşılaşmamız olabilir ama son olmasını tercih ederim."

Phillip birdenbire, umutsuzca onu tekrar gözüne kestirmek istedi.

"Bağışla beni yabancı," dedi Phillip ve onun maskaralığına güldü. "Kimsin sen? Adın ne senin?"

"Hmm?" Başını kaldırdı. "Oh! Benim adım. Neden, o bu .. ." Nefes nefese kaldı ve kalbini tutarak geri çekildi.

"Hayır, hayır. Yapamam. I-"

Tekrar dalın altına daldı ve eteklerini topladı, panik görüntüsü. Menekşe rengi gözleri kahkahalarla parlıyordu. Neredeyse kendi gözlerini devirecekti.

Artık onun ne kadar yalnız olduğunu bildiğine göre, bu şekilde rol yapmaya sarılması çok mantıklıydı. Eğlenceliydi de.

"Güle güle!" diye bağırdı.

Çok uzun zamandır yalnızdı. Ama sonra tekrar, o da öyle.

Ona doğru uzandı ama sahnedeki bir oyuncu gibi peşinden gitmedi. "Ama seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Oh, asla!" Ellerini havaya kaldırdı. "Asla!"

Gülümsemesi yüzünü hiç terk etmedi ve Phillip neredeyse kıkırdayacaktı. "Asla mı?" diye seslendi.

Taştan taşa sıçradı, küçük dağdan ondan çok daha hızlı indi ve kıyıda taşa, taştan kıyıya zarif bir sıçrayışla dereyi geçti. Adam kayarak suyun karşısında durdu.

"Şey," dedi ve omzunun üzerinden ona baktı, "belki bir gün."

"Ne zaman?" diye sordu. "Yarın mı?"

O zamana kadar kaçmak için can atıyor olacak ve Prenses Aurora'nın doğum günü, lanet ve nişanıyla yüzleşmek zorunda kalmadan önce olan her şeyi onunla paylaşmaya hazır olacaktı.

"Oh, hayır." Pelerinini ve sepetini almak için durdu, küçük hayvanlar peşinden koştu. "Bu akşam."

En azından ne istediğini biliyordu ve her şey yolunda gider ve Malefiz çabucak yenilirse o gece kutlamalardan kaçması için ona bir neden veriyordu.

Ona el salladı. "Nereye?"

Orman, şans eseri tekrar karşılaşacaklarına güvenemeyecekleri kadar büyüktü.

"Deredeki kulübe." Bir kez daha arkasına baktı, ona gülümsedi ve ormanın içinde gözden kayboldu.

Phillip, kolu havada ve onu takip etmeye zorlayan bir çekişle oyalandı ve göğsünde çırpınan tuhaf duyguyu yatıştırmaya çalıştı. Hayalindeki kızdan artık kesinlikle nefret etmiyordu. Bu, küçük bir şefkatten çok daha derin ve doluydu.

Bu da babasıyla Malefiz ve yaklaşan evliliği hakkında konuşması gerektiği anlamına geliyordu. Eris ona yalan söylemiş olabilirdi ama haklıydı: Hayatının kontrolünü eline almasının zamanı gelmişti. Büyü olmasa bile Prenses Aurora'yla evlenmesine gerek yoktu. Nişan olmadan da yardım edebilirdi.

Phillip içini çekti ve babasının bundan ne kadar nefret edeceğini bildiği için kolunu indirdi. Samson arkasından yaklaştı.

"Babamla yüzleşmekten başka yapacak bir şeyim kalmadı, değil mi?" diye sordu.

Samson oflayıp puflayarak Briar Rose'un sepetinin olduğu yeri kokladı. Atın ağzında böğürtlen suyu lekesi vardı.

"Seni hırsız," diye mırıldandı ve Samson'un boynunu okşadı. "Pekâlâ, her şey korkunç değil. Bir şey iyi, o yüzden ben bunu bir an için kutlayacağız."

Phillip bir çığlık atarak ayağa fırladı ve dizginlediğı sevincini serbest bıraktı. Hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve bunu kontrol edemiyordu. Vahşi olmak istememişti ve Onunla tanıştığında çığlık atıyordu, şimdi de atıyor. Etrafında dolaşan birkaç kuş onun çığlığıyla birlikte dağıldı. Samson homurdandı.

"Onu buldum!" İçinden akan enerjiyi hafifletmek için sıçradı ve ellerinin içine gülererek eğildi. "Düşündüğümde daha iyi geçti, benden nefret etmiyor ve onunla konuşmak harikaydı. Kendimi daha iyi hissediyorum. Sanırım o da daha iyi hissediyor.

Sonunda bir şeyler yolunda gitti."

Yavaşça, onun önünde ne kadar dengeli olmak istediğinin endişesi azaldı ve Samson'a gülümsedi.

"Az önce gördüklerini sakın kimseye anlatma," dedi ata. "Pekâlâ. Güzel. Şimdi iyiyiz."

Tek yapması gereken babasına ve Kral Stefan'a itirafta bulunmak, Malefiz ve Prenses Aurora'nın icabına bakmaktı ve sonra Briar Rose'a dönebilirdi.

Sihri olmayabilirdi ama bundan sonra babası için değil, kendisi için yaşayacaktı.

Phillip derin bir nefes aldı, Briar Rose'la tanışmanın içinde canlandırdığı umuda sıkıca tutunarak başını salladı.

"Gidelim," dedi. "Cesur olma ve sonunda Prens Phillip olma zamanı."

The Fish and the Shark

PHILLIP yıllardır Kral Stefan'ın kalesini ziyaret etmemiştir. Büyürken, babası ondan Kral Stefan'ın Kral Stefan ve Kraliçe Leah ile ilişkileri ama Phillip'in birkaç ziyareti Malefiz'in anıları ve yaklaşmakta olan

Prenses Aurora'nın yokluğu. Beyaz taş hatırladığından daha parlaktı, ya da belki de şanssız bir hizmetçiyi evin her köşesini fırçalamakla görevlendirmişlerdi.

Prenses dönmeden önce burayı temizlemeliydi. Phillip kalenin uzun gölgesinde oyalanabildiği kadar oyalandı.

Doğruluk Kılıcı Samson'ın tepesindeki çantasında bir delik açıyordu ve Phillip ufka bakarak Johanna'yı aradı.

Ayrıldıklarından beri ondan hiçbir iz görmemiştir.

"Baba!" Phillip devrilmiş bir ağacı krala selam verir gibi selamladı. "Komik bir hikâye: Sihirli olduğumu iddia eden üç peri bana yaklaştı ve Malefiz'i yenmek için Doğruluk Kılıcı ve Erdem Kalkanı'nı çalabilmem için beni eğittiler, ancak tüm bu süre boyunca onun için çalıştıkları ortaya çıktı. Neyse ki kılıç ve kalkan bende. Ama büyü yok. Ben hâlâ sadece Prens Phillip'im, Prenses Aurora'nın müstakbel kocası. Ancak, bu son kısım hakkında tereddütlerim var."

Nişanı bozmak kolay olmuştu. Her şey onun elinde değildi ve akıntıya karşı gitmeye değmezdi. Ama şimdi, Phillip

Prenses Aurora ile evlenebileceğinden emindi. Onu güvende tutacak birine ihtiyacı vardı ama şövalyeler insanları evlenmeden yıllarca güvende tutmak. Lanet farklı bir hikâyeydi.

Tüm yalanlarına rağmen, perilerin Johanna'ya ve onun lanetten kaçınılabileceğini düşünmesine verdikleri tepki gerçek görünüyordu. Eğer

ne olursa olsun gerçekleşecekti, bu da Prenses Aurora ile evlenmesi için daha az sebepti. O lanetli uykusundayken herhangi biri onu koruyabilirdi. O korunurdu ve başka biri onun gerçek aşkını bulmaya çalışabilirdi, bu her kimse.

Belki Phillip'in babası buna aldırmazdı. Ve belki Samson uçmayı öğrenirdi.

Briar Rose ile tanışmak geleceği daha az ürkütücü hale getirdi, sanki evrende bir şey onun tarafındaydı ve o onun üzerinde olmasını istedi.

Kral Hubert ve Kral Stefan'ın ailelerini birleştirmeye bu kadar ihtiyaçları varsa, bunu kendileri yapmalıydılar sorumluluğu çocuklarına yüklemek yerine. Phillip, Prenses Aurora'ya yardım etmek için farklı bir çözüm bulabilir.

"Anlayış, dostluk ve iğnelemeden anlayan bir at varken evliliğe ne gerek var?" diye sordu Samson, Johanna'nın orada olup olmadığını görmek için bir kez daha bakarak yoldan yaklaşıyordu. Kadının yokluğu onu endişelendiriyordu. "Pekâlâ, evlat. Hadi gidelim."

Samson Phillip'in çantasını kemirdi ve Phillip onu iterek uzaklaştırdı.

"Ayaklarım tamamen kuruduktan sonra havuç alacaksın."

Samson oflayıp pufladı ve rahatsız edici bir tırısla şatoya doğru yola koyuldu.

Kalenin etrafındaki topraklar hayatla dolup taşıyordu. İnsanlar ellerinde kumaş parçaları ve yiyecek sepetleriyle kaleden çevredeki çiftliklere ve evlere koşuyordu. Phillip Samson'ı kalenin içine soktu. kalenin ilk kapısından geçmek için bekleyen insan kuyruğuna girdi ve başını öne eğdi. İsteddiği son şey

Halk arasında tanınmak ve kalabalıklaşmak istemiyordu ve aptallığını herkese göstermek gibi bir arzusu da yoktu.

Phillip Samson'u kale ile doldurulmuş ahırlar arasındaki küçük bir sokakta bıraktı ve onu aşırı hevesli bir şekilde yatıştırdı

onu kesinlikle şımartacak olan seyis. Phillip şatoyu çok iyi bilmiyordu ama babasının kesinlikle mahkemenin yapıldığı salonda olacağından şüpheleniyordu.

Bütün hizmetkârlar yemek tabakları ve şarap sürahileriyle bu yöne doğru gidiyordu, yani bu güvenli bir bahisti.

Phillip bir avuç misafir ve hizmetçiyle birlikte içeri süzüldü. Herkes doğum günü ve düğün hakkında dedikodu yapıyor, Prenses Aurora'nın ne zaman ortaya çıkacağına dair bahisler oynuyor ve

Prens Phillip'in kaçıp kaçmadığını. Phillip, ziyafetler sırasında hizmetkârların beklemesi için yapılan oyuklardan birine girdi, ve kapıyı kırıp açtı. Koridorun içinde, babası ve Kral Stefan bir içki oyununun ortasındaydı, dünyada umurlarında bile değildi. Bir soytarı onlara uduyla serenat yaptı.

ve ikisinin de burnunun dibinde gizlice içti. Phillip'in gün batımının gölgesine bile ihtiyacı yoktu.

Saklanma yeri.

Günler önce gelmiş olması gerekiyordu. Prenses Aurora ailesiyle ilk kez tanışacaktı.

Malefiz hepsini yok etmek için geliyordu.

Ve iki kral bir oyun oynuyorlardı.

". ..kendilerine ait bir yuva, ne?" diyordu babası. "Küçük yavrularını büyütecekleri bir yer, ha?"

Phillip kaşlarını çattı. Yuva mı? Spor dışında şahinciliğe hiç bu kadar ilgi duymamıştı.

"Sanırım zamanla," dedi Kral Stefan.

"Elbette!" dedi babası. "Eve!"

Babası yüksek sesle gülerek bir kadeh daha doldururken Phillip oyuğun köşesinden baktı. Sorumsuz olan Phillip miydi? Soytarının sarhoş halini bile fark etmedilerse, Malefiz'i nasıl fark edeceklerdi?

"Lanetten ya da Malefiz'in planlarından haberleri yok," diye fısıldadı Phillip, göğsünde için için yanan öfkeyi dizginlemeye çalışarak. "Her şeyin bu kadar korkunç olduğunu bilmiyorlar."

Phillip masalarının üzerinde duran parşömene bakmak için parmak uçlarında durdu. Büyük bir kalenin inşaat planlarıydı ve babasının sözlerinin sonuçları onu etkiledi. Kral, Prenses Aurora ve kendisi için bir ev inşa etmişti ve bunu onlardan hiçbir katkı almadan yapmıştı. Tasarım

Büyük ve geniş, kraliyet ailesine uygun ama Phillip için çok büyük ve önemli. Ebeveynler için ayrı bir kanat bile vardı. Phillip'in kalbi göğsünde öylesine şiddetli atıyordu ki babasının sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Kral Hubert, "Muhabbet kuşları yarın taşınabilir," dedi.

Muhabbet kuşları mı? Daha önce hiç konuşmamışlardı ve neden

Prenses Aurora ailesiyle yeni tanıştıktan sonra onları ve evini terk etmek ister mi?

"Yarın mı?" diye sordu Kral Stefan, bu fikir Phillip'in hissettiği kadar dehşete düşmüş görünüyordu. "Ama Hubert, daha evlenmediler bile!"

Babası güldü. "Bu gece icabına bak. Düşüne!"

Phillip oyuğun dışına doğru biraz daha eğildi ve planlarda etiketlenmiş çocuk odaları olduğunu fark ederek dehşete kapıldı. Phillip geri çekildi.

Babası en kötü şekilde bile durdurulamazdı.

Burada kızını bebekliğinden beri görmemiş bir adam vardı, çünkü onu kundaklamış ve kendi güvenliği için üç periye teslim etmişti ve Phillip'in babası şimdiden onun taşınması için planlar yapıyordu. Phillip'in nişanlılığından ve prenslik geleceğinden hoşlanmadığının bilinmesi de cabasıydı. Yine de Kral Hubert, Phillip'in düşünceleri önemsizmiş gibi, Prenses Aurora'nın fikirleri önemsizmiş gibi ve sanki tüm bu kararları onların değil de kendisinin vermesi gerekiyormuş gibi yoluna devam ediyordu.

Phillip bir yumruğunu çenesinin altına sıkıştırarak babasına bağıırıyordu. Eris ona ihanet etmişti ama en azından

Sonunda bu konuda açık sözlü olmuştu. O vardı Phillip'in sırtına sapladığı bıçağı kabul etti ve Phillip buna alınganlık gösterdiğinde ona makul davrandı.

Kral Hubert, Kral Stefan'a bir kadeh şarap daha doldurdu ama Kral Stefan onun elini itti.

"Dur bakalım Hubert," dedi Kral Stefan. "Daha kızımı bile görmedim ve sen onu benden alıyorsun."

"Sen söyle ona," diye mırıldandı Phillip.

İkisi de soytarının dökülen şarabı lavtasında topladığını fark etmedi ve Phillip birdenbire bir lavtadan yer şarabı içme arzusunu anladı. Bu konuşma ve bu varsayımlar dayanılmazdı.

"Phillip'imi alıyorsun, değil mi?" Kral Hubert söyledi.

Phillip inledi. Neydi o? Bir teselli ödülü mü? Kral

Stefan içini çekti ve "Evet ama..." dedi. ."

"Torunlarımızı görmek istiyoruz, değil mi?" diye sordu Phillip'in babası ve Phillip evlatlıktan reddedilmeyi hiç bu kadar istememişti. Babası, Kral Stefan'ın yarı- içten bir yanıt verdi ve sakalını sıvazladı. "Kaybedecek zaman yok! Yaşlanıyoruz. Düşüne!"

Arkadaşının şerefine kadeh kaldırdı ve Phillip oyuktan ters ters baktı.

Phillip her zaman duygularını belli ettiğini düşünmüştü ama görünüşe göre iki kral, hayatları buna bağlı olsa bile Phillip'in varlığını ya da rahatsızlığını fark etmezlerdi.

Kral Stefan bir elini arkadaşının omzuna bastırdı. "Şimdi mantıklı ol Hubert. Ne de olsa Aurora bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

Soytarı masanın altına geri çekildi ve Phillip de dizlerini göğsüne çekerek olduğu yere yığıldı. Masanın altına saklanmak cazip bir düşünceydi.

"Eee?" diye sordu babası, en ufak bir endişe belirtisi göstermeden.

"Şey," dedi Kral Stefan, önceden onu teselli etmeye çalışarak, "bu büyük bir şok olabilir."

Bu Kral Stefan'ın ne bildiğini gösteriyordu. Artwyne Kralı Hubert'i sakinleştirmek için.

"Şok mu?" Babası şarabını tükürdü ve kadehini masaya vurdu. "Phillip'im bir şok mu? Phillip'im nesi var?"

Phillip başını salladı. Savunulmak güzeldi ama Kral Stefan Phillip'i küçümsemiyordu. Mantıklı konuşuyordu!

"Hiçbir şey, Hubert." Diğer kral sanki tecrübeli bir savaşçı değilmiş gibi geri çekildi ve Phillip gözlerini devirdi. "Ben sadece... ."

"Kızın neden oğlumu sevmiyor?" dedi babası, Kral Stefan'a yaklaşarak.

"Şimdi, şimdi," dedi Kral Stefan. Kral Hubert'i durdurmaya çalıştı.

"Oğlumun kızınızı sevdiğinden pek emin değilim!" Kral Hubert, Kral Stefan'ın ellerini bıraktı ve onu dürttü.

Acı ama gerçek.

Kral Stefan eğri tacını düzeltti ve kendini yukarı çekti.

"Şimdi buraya bakın!"

"Torunlarımın seni dede olarak istediğinden pek emin değilim!"

Phillip başını salladı. Yine torunlar!

Yine de babasının onu savunduğunu duymak garip bir şekilde sevindiriciydi.

"Seni mantıksız, kendini beğenmiş, boşboğaz ihtiyar!" diye bağırdı Kral Stefan.

"Mantıksız! Kendini beğenmiş!" Phillip'in babası masadan bir balık kopardı ve onu bir kılıç gibi kullandı. "Gardınızı alın, efendim!"

Phillip ayağa kalktı, artık saklanmaya çalışmıyordu ve onu hâlâ fark etmediklerinde iç çekti.

"Seni uyarıyorum Hubert, bu savaş demek!" Kral Stefan bir tabak aldı ve onu bir kalkan gibi sallayarak balığın her sert darbesini savuşturdu.

Phillip arkasını döndü. Balıkla ve tabakla tartışılar ve yemek salonunu dağıttılar. Muhtemelen

Phillip'e ne olduğunu bilseler bile endişelenmezlerdi. Tek düşündükleri beşikler, ailelerini birleştirmek ve şaraptı.

Phillip her şeyi düzeltmek zorunda kalacaktı, çünkü yardım edemeyecek kadar ileri gitmişlerdi. Çok neşeliydiler. Kadehlerine çok düşkünlerdi. Kendilerinden çok emindiler.

Eğer gözleri üzerindeyse, kılıç ve kalkanın şimdiye kadar alınmış olduğunu bilmeleri gerekirdi ve Phillip onlara lanetten bahsettiğinde ona inanırlar mıydı?

Hayır, muhtemelen değil. Phillip yıllardır hayal kırıklığı yaratan bir prensti. Prensesin vaftiz anneleri yerine ona asla güvenmezlerdi.

Salonda kahkahalar çınılıyordu ve Phillip babası ile Kral Stefan'a bakamıyordu bile.

"Bütün bunlar da neyin nesi?" Kral Hubert sordu ve Phillip başını salladı. Umarım balığı yerine koymuştur.

"Hiçbir şey, Hubert," dedi Kral Stefan kıkırdayarak. "Kesinlikle hiçbir şey."

Ve böylece yeniden arkadaş oldular ve sorunları unutuldu.

"Çocuklar birbirlerine aşık olmak zorundadır." Babasının sözleri biraz bulanıktı.

"Kesinlikle," dedi Kral Stefan. Konuşması çok ilerlemişti ve Phillip daha fazla şarap dökülürken çıkan şırıltıyı duyabiliyordu. "Torunlara gelince, kraliyet ahşap oymacılarına yarın beşik üzerinde çalışmaya başlamalarını söyleyeceğim."

Phillip gözlerini kapadı, elleriyle kulaklarını kapadı ve çığlık atmamaya çalıştı.

Hepsini asın -görevini, nişanı, laneti. Phillip son birkaç yıldır rolünü ciddiye almamış olabilirdi ama son zamanlarda itaat etmekten vazgeçmişti. Daha iyisi için kendi arzularını bir kenara bırakmaya karar vermişti.

Artık yok.

Eğer o ve Prenses Aurora hayatlarında söz sahibi olmaya layık olsaydı, Phillip hayatını başka bir yerde yaşardı.

Dışarıda trompetler çalındı ve irkildi, sonra içeri süzüldüğü küçük kapıdan geri döndü. Prenses Aurora sonunda dönmüş müydü?

"Ekselansları Prens Phillip!" diye seslendi duvardaki bir haberci.

Hayır, prenses değil. Seyis söylemiş olmalı. burada olduğunu biliyordu. Phillip şimdi babasıyla konuşmalı ve Johanna'yı bulabilmek için ondan mümkün olduğunca çabuk kurtulmalıydı. Lanete kendi başlarına hazırlanmak zorundaydılar.



Phillip ahıra doğru koştu. Samson'ın etrafı onu bir ahıra sokmaya çalışan bir grup iyi niyetli seyis tarafından sarılmıştı. Phillip ıslık çaldı ve Samson canlandı. Phillip kalabalığın arasından ite kaka geçip ahıra tırmandı. Eyer. Kaleye doğru dörtnala gidiyormuş gibi görünmesi gerekiyordu ki babası ilk kapıdan geçerken boruların çaldığını sansın.

Phillip piyon olmaktan bıkmıştı. Kontrolü ele almadan hayatın içinde sürüklenmekten bıkmıştı. Babasının geleceğini belirlemesine izin vermekten bıkmıştı.

Ve babasına ne kadar sinir bozucu olabileceğini öğretecekti.

Phillip Samson'ı dörtnala iterek ziyarete gelen kalabalığın arasından sıyrıldı ve kalenin merdivenlerine doğru koşmaya başladı. Babası merdivenlerden koşar adımlarla iniyordu. Artwyne Kralı Hubert'in kıyafeti.

"Phillip! Phillip!" Kral Hubert selamlamak için kollarını kaldırarak bağırdı. "Phillip, ho, Phillip!"

Phillip hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı ve Samson'dan inerken yüz ifadesini düzeltti. Mükemmel şeyi biliyordu: Kral Hubert'in Kral Stefan'a olan öfkesini çeken tek konu.

"Acele et, evlat. Acele et! Uygun bir şeyler giy. Müstakbel eşinle bu şekilde buluşamazsın."

"Ama ben onunla tanıştım baba," dedi Phillip, olabildiğince geniş bir şekilde gülümseyerek. Babasına kısa bir süre sarıldı ve geri çekildi.

Kral Hubert ofladı. "Öyle mi? Nerede?"

"Bir rüyada," dedi Phillip ve şaka yapıyor olsa da bu fikir rahatlatıcıydı. Evlilik daha önce hep kaçınılmaz bir felaket gibi görünmüştü ama Briar Rose'la evlenme fikri en az onun kadar hoş görünüyordu. Babasını koltuk altlarından tutup kendi etrafında döndürdü ve bu sırada mırıldandı. Phillip omzunun üzerinden atabileceği bir adamın laflarına asla aldırmamalıydı.

"Oh, Phillip! Kes şunu. Durdur şunu! Phillip! İndir beni."

Phillip yaptı ve geri çekildi. Babasının yanaklarında iki kızgın renk lekesi vardı ve Phillip sırıttı.

"Şimdi," dedi babası. "Nedir bu rüya saçmalığı?" "Oh, rüya değildi, baba." Phillip içini çekti. "Ben gerçekten onunla tanıştım."

"Prenses Aurora mı?" Kral Hubert neredeyse ağzı sulanarak sordu. "Aman Tanrım! Stefan'a söylemeliyiz."

Phillip gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu ama Samson babasının omzunun üzerinden bunu yaptı.

Babası öne doğru ilerledi. "Neden, bu en-" "Aurora olduğunu söylemedim." Phillip babasını itti. Uzakta.

Briar Rose, ikisinin de oradan çıkmasını sağladığı sürece onu bu işte kullanmasını affedebilirdi.

"Kesinlikle söyledin," dedi babası. "Dedin ki-"

"Dedim ki," dedi Phillip çok yavaşça, sonra babasının en nefret edeceği kısmı vurguladı: "Evleneceğim kızla tanıştım. Kim olduğunu bilmiyorum. Bir köylü kızydı sanırım."

Babasının yüzündeki kuşku dolu öfke ifadesi en iyi intikamdı.

"Bir köylü kızı mı?" Babası kelimelere boğuldu. "Bir... ile evleneceksin, Phillip" - güldü ve Phillip'i omuzlarından tutup "Şaka yapıyorsun." dedi.

Evet, bir köylü kızı. İşin en korkunç kısmı da buydu. tüm çile. Gün batımında prensesi lanetleyecek olan kötü peri değil. Kayıp kılıç ve kalkan değil. Ne de insanlık için yaklaşan bir tehdit.

Phillip başını salladı ve Kral Hubert Samson'a döndü.

"Öyle değil mi?" diye sordu.

Samson da başını salladı.

"Hayır!" Babası tepinerek uzaklaştı. "Bunu bana yapamazsın!"

Bazıları için tahttan, krallıktan vazgeç. . bazıları kimse yok mu?" Sesi titredi ve kollarını havaya kaldırdı. "Harry adına, buna izin vermeyeceğim! Sen bir prensisin ve bir prensesle evleneceksin!"

Tacı başından düştü ve Phillip ileri atılarak onu yakaladı.

"Peder, siz geçmişte yaşıyorsunuz," dedi Phillip. "Bu on dördüncü yüzyıl. Günümüzde-"

Kral Hubert, Phillip'in sözünü keserek, "Bugünlerde hâlâ kral benim," dedi. "Ve sana aklını başına toplamanı emrediyorum!"

Çünkü mantığın işleyişi böyleydi. Phillip uzaklaştı. Babası hiç değişmemişti ve hâlâ herkes için en iyi olanı değil, sadece kendi istediklerini düşünüyordu.

Kral Hubert bencil olabiliyorsa, Phillip de olabilirdi.

"Ve sevdiğim kızla evleneyim mi?" diye sordu ve Samson'a yeniden bindi.

Babasını kızdırmak için yalan söylediğini bilse de, sözleri onu duraksattı.

Bekle, Briar Rose'u seviyor muydu? Elbette aşk daha zor kazanılmalı ya da uğruna daha şiddetli savaşılmalıydı, ama bu kelime

çok kolay gelmişti. O kadar doğal düşünmüş ve o kadar rahat söylemişti ki.

Hayır, bu aptalca bir düşünceydi.

"Kesinlikle!" Babası ayağını yere vurarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve Phillip ona bakarak gülümsedi. Bir kral için onu kızdırmak kolaydı.

"Hoşça kal baba," dedi Phillip, rol yapmayı bırakarak.

"Güle güle baba," dedi Kral Hubert. "Evlen şu kızla.
. Hayır, hayır! Hayır, hayır. Phillip! Dur! Geri gel!"

Phillip atını kapıdan çıkarıp ormana doğru sürerken,
"Malefiz için endişelenmeyeceksen bunun için endişelen,"
dedi. Johanna'nın yolunu kesmesi ve Briar Rose'un kulübesini
bulması gerekecekti ama şimdi zamanı vardı. Eğer babası kılıç
ve kalkanla ilgilenmiyorsa, bu onun kendi hatasıydı. Phillip
Malefiz'le ilgilenecekti ama prensesle evlenmeyecekti.

The Pricking of My Thumbs

Daha beş dakika bile geçmeden, Johanna'nın gelmesi gereken yolun epeyce aşağısında, Phillip ondan ayrıldığına pişman olmaya başladı. Yolda bir sürü insan vardı.

hiçbiri Johanna değildi. Şimdi tek düşünebildiği Eris ve diğerlerinin ona yetişip yetişmediğiydi. Phillip iç çekti.

"Ald Tor'a bu kadar çok insan gelirken yavaşladı." Phillip yüzünü ovuşturdu ve ne yapacağını anlamaya çalıştı.

Babasıyla daha dürüstçe konuşmadığı için pişman değildi; lanetin önlendiğine inansalar bile kralların daha fazla endişelenmemesi düşünülemezdi. Peki Lanet başarısız olursa Malefiz'in gerçekten yatıp öleceğini mi düşünüyorlar?

"Briar Rose'a gidip onu ve teyzelerini oradan çıkmaya ikna edelim," dedi Samson'a. "Johanna o zamana kadar şatoya varmış olmalı. Babam da onu dinlemeyecektir."

Samson homurdandı.

Phillip, Samson'un boynuna hafifçe vurarak, "Peki, evet, onu tekrar görmek de isteyebilirim," dedi. Atların kızarmanın ne demek olduğunu bilmediğine şükreliyordu. "Onunla gerçek hayatta konuşmak, rüyalarındaki hayatına kulak misafiri olmaktan daha eğlenceli. O bir

Akıllıca. Neler olduğunu zaten biliyor. Belki ne yapacağına dair bir fikri vardır."

Ayrıca, babasını onunla evlenmekle nasıl tehdit ettiği konusunda da onu bilgilendirmeliydi. Kendisi gibi onun da bunu dünyanın en kötü fikri olarak görüp görmeyeceğini merak ediyordu ama bunun daha sonraya saklayabilecekleri bir konuşma olduğunu düşündü.

Malefiz'le nasıl başa çıkacaklarını bulmuşlar.

"Tüm bunların en kötü yanı Johanna'nın haklı olması," dedi Phillip. "Malefiz sadece Prenses Aurora ve Ald Tor'u tehdit etmiyor. Herkes tehlike altında. Elimizde kılıç ve kalkan var, bu da bir şeydir, bu yüzden bir plan yapmalıyız."

Keşke Prenses Aurora ile konuşabilseydi. O Prenses eksik parçaydı. Kalede kalmalı ve geldiğinde onu uyarmalıydı ama duygularının onu ele geçirmesine izin vermişti.

Phillip Samson'ı ormana doğru itti. Güneş hızla batıyor ve ağaçların üzerinde uzun gölgeler uzanıyordu. Ormanın vadisinde saz çatılı bir ev vardı. su çarkı gıcırdayan bir kulübe. Büyük ve yaşlı bir ağacın kökleri binanın ön cephesini oluşturuyordu. Phillip, Briar Rose'u ya da teyzelerini korkutmamak için yaklaşırken ısıklık çaldı. Küçük ayak izleri, iyi yürünen orman yolundan küçük bir köprü'nün üzerinden geçiyordu. Phillip kapının yanında atından indi.

Nasıl olmuştu da hiç kimse kulübeye rastlamamıştı? Briar Rose'un koşulları hakkında daha fazla şey öğrendikçe, daha da garip görünüyorlardı. Kaçmasına yardım etmek için daha fazla sebep vardı.

Şapkasını düzeltti ve kendisine cesaret verici bir baş selamı veren Samson'la bilmiş bir bakış paylaştı. Phillip şans getirmesi için şakayla karışık ellerini birbirine kavuşturdu ve ardından Kapı. İçeride hiçbir ışık yanıp

sönmüyordu. "İçeri gelin," diye seslendi bir kadın.

Kapıyı karanlığın içinde açtı. Kafasına ağır bir şey çarptı ve ağzına bir tıkaç tıklandı.

Ağzını. Başka şeyler bacaklarını yakaladı ve kollarını kaptı. Omuzlarına ip atıldı ve Phillip

vurdu ve bir şeyi uçurdu. Konuşmalar kulaklarını doldurdu ve bu insanlar her kimse onun üzerindeki etkisine karşı mücadele etti. Büyü değildi, bu yüzden Poena olamazdı. ve Phrike. Ağzındaki tıkaçı tükürdü.

Arkasına uzanarak, boştaki tek koluyla o her kimse onu sırtından attı. Bu Malefiz'in fedailerinden biriydi! Phillip büyürken sık sık bu derme çatma zırhlı küçük yaratıkların resimlerini görmüş ve tasvirlerini duymuştu. Boynuzları, pençeleri ve dişleri şimdi Phillip'in derisini ısıırıyordu. küçük kılıçları gibi keskin ve bir diğeri tekrar ağzını kapattı. Kollarına ve göğsüne daha fazla ip dolanmıştı. Yaratıklardan ikisi bacaklarına pranga gibi yapışmıştı. Bir kuzgunun gaklaması damarlarını buzla doldurdu.

Phillip bağlara karşı mücadele etti ama faydası olmadı. Gölgelelerin arasından tanıdık bir figür belirdi.

Malefiz.

Hikâyeler onun hakkını pek vermiyordu. Saçları iki boynuz şeklindeki siyah bir başlığın altında toplanmıştı. Keskin tepesi kemerli siyah kaşlarıyla vurgulanmıştı. Parıldayan siyah büyük yuvarlak gözler karanlıkta gözlerini kırpmadan ona bakıyordu ve kalp şeklindeki dudakları canlı kırmızı. Büyülü yaratıkları onu bir kukla gibi dikleştirdi ve kadın gülümseyerek yanmayan bir mumu kaldırdı. O sırada ona yaklaştığında alevlendi. Alev doğal olmayan bir şekilde soğuk yanıyordu. "Pekala!" Kadın sırttı ve adamın yüzüne doğru eğilerek onu incelemek. "Bu hoş bir sürpriz."

Teni, loş ııkta parlayan ve siyah-mor cübbesine karşı keskin bir şekilde göze çarpan soluk, soluk bir yeşildi. Yaratıkları ayaklarının etrafında titriyordu.

Çılgınca kulübenin etrafına bakınırken Phillip'in dehşeti yerini rahatlamaya bıraktı: En azından Briar Rose orada değildi ve o gelmeden önce bir boğuşma olmuş gibi görünmüyordu. Briar Rose ve teyzeleri tuzak kurulmadan önce ayrılmış olmalıydı. Gitmiş olmalıydılar.

Ama Briar Rose neredeydi? Malefiz'in sihrinin bir yanılsaması olabilir miydi? Onu oraya götürmek için bir numara mı?

Phillip bu düşünceyi bir kenara itti. Briar Rose sahte olamazdı. O gerçektir. Öyle olmak zorundaydı. O gerçektir ve kaçmıştı.

"Tuzağımı bir köylü için kurdum ve işte!" dedi asasını yere vurarak. "Bir prens yakaladım."

Phillip onun bir köylüyü yakalamakla neyi kastettiğinden emin değildi ama bunu öğrenecek kadar uzun süre buralarda kalmayı planlamıyordu.

Malefiz güldü ve bir yıldırım çarpması gibi ruh hali değişti.

"Götürün onu," dedi Malefiz, kölelerine eliyle işaret ederek. "Ama nazikçe, evcil hayvanlarım. Nazikçe."

Phillip'i dürttüler ve kapıya doğru sürüklediler.

Düşen şapkasını tekmeleyerek yolundan çekti, daha sonra biri gelirse -Briar Rose, Johanna, Eris- ne olduğunu anlayacaklarını ya da en azından orada olduğunu bileceklerini umuyordu. Bağlara karşı mücadele etti ama faydası olmadı. Kuzgun Phillip'in kafasına kondu ve pençelerini kafa derisine. Malefiz onları takip etti.

"Kraliyet misafirimiz için planlarım var," dedi.

Dışarıda, Malefiz'in büyülü yaratıklarından daha fazlası Samson'ın dizginlerini kontrol altına almıştı ve Phillip bir kez daha bağlarından kurtulmaya çalıştı. Fedailerden biri kafasının arkasına sertçe vurdu.

"Nazikçe," diye tekrarladı Malefiz. "Sevgili prensesimin ona kur yapması için sıradan bir çocuk bulunduğunu sanmıştım ama yüzünü hatırlıyorum. İlginç. Gerçek aşk çoğu zaman kurbanlarını bir araya getirir ama ben lanetimin tesadüfi bir buluşmayı engelleyeceğini düşünmüştüm."

Sevgili prensesim? Gerçek aşk mı?

Phillip bunu düşünmeden Samson'ın başının üzerinde titrek bir nokta belirdi. Onlara yaklaştıkça büyüdü. Aniden, Eris köprüünün üzerine indi. Phillip'in içinde öfke ve keder kıvranıyordu. Kendini destekledi.

Eris'in onu ağlarken görmesine izin veremezdi.

Eris, Phillip'e bakmadan, "Hanımefendi," dedi. Malefiz'in önünde çamurun içinde dizlerinin üzerine çöktü. "Görüyorum ki hediyelerinizi bulmuştunuz."

Malefiz tek kaşını kaldırdı. "Şey, canım, bu değişir. Burada sadece bir hediye görüyorum ve onu da ben elde ettim. İlk savaştaki başarısızlıkların yüzünden seni gözümün önünden sonsuza dek sürgün ettiğimi çok net hatırlıyorum."

"Evet, itaatsizlik etmeye ve başarısızlıklarımı telafi edecek bir şey olmadan size gelmeye cesaret edemedim. Prens Phillip son iki haftadır bizimle birlikte, aptal çocuk ve ikinci hediye de burada." Eris ayağa kalktı ve Samson'un yanına gitti. çantasından Doğruluk Kılıcı'nı sakladığı paketi çıkardı. Onu kavrayamadı ve ormanın zeminine düşmesine izin verdi.

"Poena

ve Phrike üçüncü ve son hediye sahipleri: Erdem Kalkanı. Şu anda yoldalar."

Phillip nefes aldı, yeni bir endişe onu ele geçirdi. Onlar olmalı

Johanna'yı yakalamış olabilirdi ama iyi olmalıydı. İyi olmak zorundaydı.

"Bunlar hediye mi yoksa rüşvet mi, benim eski öğrencim?" Malefiz Eris'in cevabını elinin tersiyle itti. "Bunun bir önemi yok. Onları bana kendisinin teslim etmesi için onu ikna ettin. Nasıl lezzetli, zalim ve tesadüfi."

"Asla af dilemeyiz ya da rüşvetle af dilemeye kalkışmayız ve arzu ederseniz yine gideriz. Sen sadece söylemen yeterli," dedi Eris ve sonunda ona baktı. Malefiz Doğruluk Kılıcı'nı incelerken, Eris Phillip'e başını salladı ve ifadesinin düşmesine izin verdi. Gözlerinde pişmanlık yoktu, sadece hayal kırıklığı vardı. "Beni iyi eğittiniz hanımefendi ve başarısızlığa uğradığınızda ya da ihanete uğradığınızda asla ikinci bir şans vermediğinizi biliyorum."

Son kelimeyi sanki canı acımış gibi yuttu ve Phillip öfkeyle titredi. Yani onun kendisine ihanet ettiğini mi düşünmüştü? Gerçekten de onun kaçıp kendini kurtarmasını ve diğer herkesi ölüme terk etmesini mi bekliyordu? Bu her nasılsa daha kötüydü, Onu küçük ve aptal hissettiriyordu. Eşyalarını almıştı.

En çok istediği Şey bir akıl hocası, bir gelecek, bir yetiŐkinin g veniydi ve bunları alay konusu haline getirdi.

Eris arkasını döndü ve Malefiz'i selamladı.

"Ah, Eris. Beni ŐaŐırtıyorsun," dedi Malefiz ve Eris'in çenesini baŐparmađı ile işaret parmağı arasına aldı. Eris'in başını geriye yatırdı. "Sanırım biraz fazla karmaşık ama Kurnazlık hiÇbir zaman senin gücün olmadı, neden olsun ki? Kaos sana yakıŐıyor."

"O senin ve kalbi kırık." Eris Malefiz'e baktı ve sanki Malefiz güneşin ta kendisiymiŐ gibi gözlerini hızla kırpıŐtırdı. "Bana her zaman umutsuzluğun, umut gerçek olduğunda daha lezzetli olduğunu öğrettin."

"Ben de öyle yaptım." Malefiz gözlerini Phillip'e doğru yuvarladı ve sonra başını çevirdi. Eli Eris'in çenesinden kaydı. "Ama bunun seni tekrar benim gözüme sokacağını mı sandın?"

"I. . ." Eris titreyen bir nefes aldı. "Bunu senin için yaptım, tıpkı diğerlerinin yaptđı gibi, kendi umudum olmadan."

"Bu kadar kolay yalan söylemene bayılıyorrum," dedi Malefiz. "Gerçekten yola çıktılar mı, evcil hayvanım?"

Malefiz kuzgununu gökyüzüne fırlattı ve diğer perileri beklemek üzere gölgelere gömülerek Eris ve Phillip'i yalnız bıraktı.

Eris Phillip'e yaklaştı, mavi gözleri yaralarını gözden geçirdi. Yumuşak bir sesle, "Teklifimi kabul edip yüzüme t k rmen ne kadar kaba bir davranış." dedi.

Phillip yanağını onun omzuna sürttü ve ağzındaki tıkacı çıkarmaya çalıştı.

"Herkesin ölmesine izin veremezdim! Bana inandiğını söylemiştin," diye tısladı.

"Senin bundan daha zeki olduğuna inanıyordum ama kesinlikle yanılmışım," dedi. "Denedim. Şimdi ne olursa olsun sen."

"Neden?" Phillip sordu. "Neden ona yardım etmen gerekiyor?" "Sana söyledim.  ğretmenimi seviyorum."

Kız onun gözlerinin içine baktı.

Malefiz'in gizlendiği gölgelere doğru omuz attı. Eris  ekti

Kendini toparladı. "Son savaşta onu hayal kırıklığına uğrattık ve ben bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Phillip kafasını onunkine çarpmaya çalıştı ve yaratıklardan biri onu geri çekti.

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı, hayal kırıklığı şok olmuş ifadesinin her kırışıklığına kazınmıştı.

"Beni hayal kırıklığına uğratacağını bilmeliydim." Başını salladı, kendi kendine güldü ve ağzını yeniden bağıladı. "İyi olduğun tek şey bu."

Phillip, duyguları her birkaç dakikada bir öfke ve keder arasında gidip gelerek düşüncelere daldı. Sonra Malefiz'in kuzgunu ormandan dönerken yüksek sesli bir gaklama düşüncelerini böldü.

Kısa bir süre sonra bir ışık belirdi. Bir elinde ateş, diğeri elinde bağılı ve ağzı tıkalı Johanna ile Poena'ydı. Johanna Johanna'yı kolundan tutup sürükledi. Johanna'nın sırtında kumaşa sarılı Fazilet Kalkanı vardı. Phillip'in de yakalandığını görünce gözlerini kapadı. Phrike arkalarındaki karanlığın içinden uçtu.

Malefiz öne doğru süzüldü.

"Hanımefendi!" Phrike seslendi, yere indi ve alçak bir eğimle süpürdü.

Poena reverans yaparak ateşini söndürdü ama Johanna'yı tutmaya devam etti. "Hanımefendi."

"Üçünüzün de bu işi yapabileceğine inanmazdım. Birlikte çalışıyorsunuz ama yine de burada duruyorsunuz, başarılı ve hâlâ hayattasınız," dedi Malefiz. "Belki de geçmişteki hatalarınızdan ders almışsınızdır."

"Senin için her şeyi yaparım," dedi Phrike. Johanna'ya ters ters baktı. "Buraya bırak."

Johanna gözlerini kısarak arkasına yaslandı ve kalkanın sırtından kaymasına izin verdi. Yankılanan bir gümbürtüyle yere çarptı ve Malefiz'in kuzgunu kenarına kondurdu. Kuzgun öttü ve zıpladı, ayaklarından dumanlar yükseliyordu.

Malefiz parmaklarını asasına vurdu. "Evet, evet,"

diye mırıldandı. "Bu iş görür."

Bileklerini döndürdü ve büyü fırtınalı bir bulut gibi kılıç ve kalkanın etrafında toplandı. Güç havada çatırdadı. Phillip'in tüyleri diken diken oldu.

"Git!" dedi Malefiz ve kılıçla kalkan ortadan kayboldu. Büyü bulutu yavaşça dağıldı.

Phillip yere yığıldı.

Malefiz, "Kılıç ve kalkanla ilgilenmeli ve başka kimsenin onları izleyemeyeceğinden ya da geri alamayacağından emin olmalıyım," dedi. Yaratıklarına el salladı ve onlar da Phillip'in göremediği bir patikadan ormana doğru koşuşturmaya başladılar. "İşiniz bittiğinde onu canlı olarak bana getirin, ama ona ne isterseniz yapın."

Malefiz yavaşça kulübeden uzaklaştı. Elindeki mum söndü, karanlık her taraftan üzerine bastırdı ve bir gölge gibi gecenin içinde kayboldu. Kuzgunundan gelen son bir çağrı onun gidişini işaret etti.

"Mükemmel!" Eris ellerini çırpı ve Phillip'in etrafında döndü. "Hadi biraz eğlenelim, olur mu?"

Ormandan fırlayan bir sarmaşık boğazına dolandı ve onu Johanna ile Samson'ın yanına sürükledi. Samson'ın ipi köprüye bağlıydı ve Phillip ayağının ipi yakalamasına izin verdi. Ayağı takıldı ve sertçe yüzüstü yere düştü. Phrike güldü.

"Sonunda ayaklarına kapandı," dedi Poena, alevini elden ele savurarak. "Bunu tercih ederim."

Phillip dizlerinin üzerine çöktü. Samson'ın kurşunu sırtına baskı yapıyordu ve Phillip'in parmakları hızlı çalışamayacak kadar kalın ve hantaldı. Johanna ayaklarını sürüyerek yanında duruyordu, bacakları onun yaptığı şeyi engelliyordu ve ona yaslandı. Yapabileceği tek bariz hareket buydu, ve onun bu numarasını fark ettiğini bilse ağlayabilirdi. Yakında başlarına neler geleceğini ya da Prenses Aurora ile şatoda neler olduğunu düşünemiyordu. Sadece şimdi ve buraya odaklanabiliyordu.

Eğer yapmazsa, paramparça olacaktı.

"Neden onu Malefiz'e vermek zorundayız?" diye sordu Phrike. "Bu hiç adil değil. Bütün işi biz yaptık!"

"Lütfen," dedi Eris gözlerini devirerek. "Kötülüğün Sahibesi'ne bunu söyle ve neler olacağını gör."

Phillip Samson'ı köprüye bağlayan ipi tırnaklarıyla yırttı. Samson'ı kurtarabilirse, belki bu kaçmaları için yeterli bir dikkat dağıtıcı olabilirdi.

"Yapabileceğimiz çok şey var," dedi Poena, bir alev parmaklarının arasında dolanıyordu. "Hayatımızın değerli haftalarını boşa harcadı."

Eris, "Doğrusunu söylemek gerekirse, planımız buydu," dedi.

Poena ofladı. "Biz ne zaman adil olduk ki?"

Phrike parmaklarıyla kesik bir hareket yaptı ve gölgesi yerden yırtıldı. Johanna'yı yakasından yakaladı ve onlara doğru sürükledi.

Phrike, "Seni bir ziyafet bekliyor," dedi. "Senin için en şiirsel acıyı düşünmek için bolca zamanım oldu."

Phillip sonunda ipi çözmeyi başardı. Samson'ın bileğine bir fiske vurdu ve at dördünün arasından koşarak havalandı. Poena ve Eris bir tarafa doğru fırladılar ve Phrike Johanna'yı diğer tarafa doğru çekti. Phrike çığlık attı ve onu yere düşürdü.

"Beni ısırıldı!" diye bağırdı Phrike, kanayan elini kaldırarak. "Küçük sivrisinek beni ısırıldı!"

"Ve bunu yine yapardım," diye bağırdı Johanna.

"Phillip-" "Kaç!" diye bağırdı. "Git."

Johanna başını salladı, yüzü sabitti ve Samson'ın elini tuttu. bağlı elleriyle eyere oturdu. Bir bacağını havaya kaldırdı ve tek bir akıcı hareketle havalandı. Vadide büyü parıldıyordu ama Poena'nın ateşinin ya da Eris'in sarmaşıklarının yapamayacağı kadar çok ağaç vardı.

Johanna ya da Samson'ı yakalamak için net bir açığa sahipti. Phrike titreyen elini turuncu elbisesinin eteklerine sararken, Poena büyüsünü kulübeye çevirerek kulübeyi alevler içinde bıraktı. Eris Phillip'e doğru yürüdü.

Eris diğerlerine, "Gidin ve ne pahasına olursa olsun onu alın," dedi. "Gerekirse onu dağa götürün. Ben bizim

Prens orada."

Diğer ikisi göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu ve Eris Phillip'i kulağından tutup ayağa kaldırdı.

"Seni nankör küçük böcek!" Daha sert çimdikledi. "Senin için her şeyi riske attım ve sen sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi bana geri fırlattın. Hiçbir şey!"

Büyüsü, buz gibi bir rüzgar, ince hortumunu yırttı ve tunik, onu iliklerine kadar ürpertti. Diğer elinin parmaklarını şıklattı ve bir kayma oldu, sanki bütün Phillip dışında dünya kendi ekseninde dönmüştü. Sihir omurgasını kavrayıp çekti ve bir solukla iki büküm oldu. Eris onun yere yığılmasına izin verdi.



Zemin. Taş bir zemin vardı. Phillip tıkaç tıkağı ve kendini etrafına bakmaya zorladı.

"Hoş geldiniz," dedi Eris, elbisesinin kirini fırçalayarak. "Hanımefendimin misafirperverliğini takdir edeceğinize eminim."

Koyu renkli taştan bir giriş holündeydiler. Zemin sıcaktı, neredeyse çıplak ellerini haşlayacaktı. Kale eski ve yıkıktı, doğal dünya taşların çatlaklarından içeri girmeye başlamıştı. Yosunlar ve kökler parçalanmış duvarların etrafında kıvrılıyordu ve Eris Phillip'i salonun diğer ucuna, kırık bir merdivenin taht için tasarlanmış bir oyuğa çıktığı yere götürdü. Onlar yanlarından geçerken yıkılmış sütunlar sallanıyordu. Rüzgâr duvardaki delikleri yırtıyordu. ve tavan.

Phillip, Malefiz'in teniyle aynı tonda olan soluk yeşil gökyüzüne baktı ve yutkundu.

"Oh," dedi Eris soluk soluğa bir iç çekişle. "Malefiz enfes değil mi? Ben onları iki santim bile oynatamadım ama o hepsini buraya kadar getirdi."

Doğruluk Kılıcı ve Erdem Kalkanı tahtın ayak ucunda duruyordu. Büyülü yaratıklarından ikisi nöbet tutuyordu.

Bir tanesi bıçakla sırtını kaşımayı bırakıp Phillip'e dik dik baktı. Eris ikisini uzaklaştırdı, Phillip'i kollarına doğru itti ve battaniyeye sarılı bohçaları alabilmesi için etrafındaki ipleri gevşetti. Yer değiştirdi ve kılıcın kabzasını bulmaya çalıştı.

"Faydası yok," dedi. "Seni öldürmeye iznim yok ama hanımım seni sakatlamakla ilgili bir şey söylemedi."

Soğuk bir esinti bileklerine dolandı ve Phillip başını salladı. Ağzına doğru bir işaret yaptı.

"Oh, hayır," dedi. "Şansını kullandın ve kendini savunmak için söyleyeceğin asil saçmalıkları duymak umurumda değil. Düşünüyorum da-"

Sözünü kesti, bir elini kaldırdı ve başını salladı. "Hayır, buna değmezsin." Ona yürümesini işaret etti onun önünde. "Soldaki merdivenler."

Bulutlar ok yarıklarını kapatacak ve taşların arasındaki çatlaklardan sızacak kadar yükseğe çıkan sarmal bir merdivendi. Phillip'in bacakları tırmanmanın stresiyle ağrıyordu ama kılıç ve kalkan, onları taşımak zorunda kaldığı garip yola rağmen hiçbir ağırlık yapmıyordu. Yasak Dağ'ın tepesindeki eski kalede olduğunu biliyordu ama oradan eve nasıl döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Acı bir panik boğazını tıkadı.

Kulenin tepesine ulaştıklarında Eris, "Onları buraya yerleştirin," dedi.

Kule odası küçük ve sıkışık, tavana kadar büyümlü asalar, ufalanan kitaplar ve küçük peri heykellerine benzeyen şeylerle dolu bir vitrinle doluydu.

Phillip tökezleyerek içeri girdi. Soğuk bir el ensesini kavradı.

"Bırak onları." Eris sıktı ve kalkanı yere bıraktı. Kılıcı öyle bir bıraktı ki etrafındaki kumaş çözölmeye başladı. "Aferin oğlum."

Henüz umutsuz değildi. Johanna hala dışarıdaydı, babası ve Kral Stefan hala dışarıdaydı ve

Prenses Aurora'nın lanetli uykusu onu ölümden kurtaracaktı. Phillip nasıl kaçacağını bulmak zorundaydı.

Eris ağzını kapatan tıkaçı çıkardı.

"Komplo kurduğunu ve öfkelendiğini duyabiliyorum," dedi.

Karşılık vermesi, metal ve yağ tadı veren sıcak bir hava patlamasında kayboldu. Bir patlamayla Poena ve Phrike geri döndü. Poena bir asa vitrininin üzerine sertçe indi ve kanatlarının üzerinde aşağıya doğru süzüldü. Phrike, Eris ve Phillip'in önünde dizlerinin üzerinde belirdi. Eris'in parmakları gerildi.

"Johanna?" diye sordu.

Phrike başını salladı. "Kral Stefan'ın kalesinde bir yerlerde saklanıyor. Onu diğerlerinin arasında bulamadım."

"Kızgın mısın?" Poena onlara doğru süzülerek sordu. "Onun için endişelenmeye değecek bir şey yok. Kılıç ve kalkanı ele geçirdik. Her şey plana uygun gidiyor ve ben sizin emirlerinizi uygulamaktan yoruldum."

Eris her parmağının kemiklerini teker teker kırarak, "Nasıl? Onları asla doğru şekilde yerine getirmiyorsun," dedi. "Kızgın değilim. Seni boğmamak için ona kadar sayıyorum,

Çünkü sıradanlığınız ve umursamazlığınız beni heyecanlandırıyor. Gevşek iplikler yıpranabilir. Ne istemiyoruz ki?"

"Yıpranma," diye mırıldandı Phrike ve Poena hep bir ağızdan.

"Yıpranıyor." Eris Phillip'i tuniğinden yakaladı ve merdivenlere doğru itti. "Ben Ekselanslarına odasını gösterirken siz de gidip işinizi yapın ve onu bulun."

"Johanna'yı kovalamanıza gerek yok," diye ağzından kaçırdı Phillip.

Zihni düşünemeyeceği kadar hızlı dönüyordu ama Johanna'yı oyalayabilirdi. Belki üçünü de orada tutabilirdi. "Johanna'nın peşinden koşmak için neden uğraşsın ki?

Prens burada mı?"

Poena ayrıntılara girmeye başladı ve Eris ona tısladı.

"Git," dedi. "Senin dikkatini dağıtmaya çalışıyor."

Diğer ikisi bir toz bulutu ve hışırdayan sayfalar arasında kayboldu.

"Yürü," dedi onu merdivenlere doğru iterek, "ve lütfen beni

kandırmaya çalışmaktan vazgeç. I

geçen yüzyılda doğmadı, biliyorsun."

"Aslında yapmadım," dedi, yavaşça yürüyordu ve izledikleri yolun detaylarını hafızasına kaydediyor. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Saçmalama. Senden daha zeki olduğumu biliyorsun, güzel olduğumu biliyorsun ve adımları da biliyorsun." Güldü ve onu kürek kemiklerinin arasından dürttü. "Tersten heceleyemesen bile."

Hırsızları hatırlayarak bir iniltiyi bastırdı. Efendim. Tabii ya.

"Evet, eğer bu bana bir şey öğrettiyse, o da daha paranoyak olmam gerektiğidir," diye mırıldandı. "Diğerleri kaçmama izin verdiğini biliyor mu?"

"Gerçekten dilini kesmemi istiyorsun." Eris onu eğri büğrü ahşap bir kapıdan dar bir koridora yönlendirdi. Dağın derinliklerine doğru ilerlediler. "Daha hırslı olduğunu düşünmüştüm ama ilk büyü teklifimizi reddettin. Bunu bilmeliydim."

"Egonuz için başınız sağ olsun," dedi Phillip. "Oldukça kırılmalı."

"Evet," diye mırıldandı. "İkimiz arasında güvensiz olan benim."

Zindanlar kalenin derinliklerindeydi.

Phillip alçalan yapıdaki kıvrımları ve dönüşleri zar zor takip edebiliyor, fırsat buldukça botlarıyla köşelere sürtünüyordu. Ne kadar uzağa giderlerse o kadar boş hissediyordu. İyi bir sonu gördükten sonra umutsuzluk daha da güçleniyordu.

"Peki, iyi eğlenceler," dedi Eris, kalın bir kapıyı açarak asasını salladı. "Bir zevk olduğunu söyleyebilirim, ama çoğunlukla sıkıcı oldu."

Phillip'i tutan ipler kendi hayatlarına büründü ve onu köşedeki taş banka doğru sürükledi. Zincirler yılan gibi yükselip bileklerine dolandı. Bir başka pranga seti ayak bileklerine kelepçelendi. Phillip üzerine yığıldı

ipler Eris'e doğru kayarken bankın üzerine düştü. Uzattığı kolunun etrafında kıvrıldılar ve hareketsiz kaldılar.

"Neden benimle arkadaş oldun?" diye sordu usulca.

"Seninle antrenman yapmak için Malefiz'in evimi yıkmasına izin vereceğimi mi sandın?"

"Baban, nişanlın ya da krallığın umurunda değildi, Ben de senin olabileceğini düşündüm. Daha önce hiç öğrencim olmamıştı ama sende yüreğimi sızlatan bir şey gördüm. Çok kararsızdın. Çok korkuyordun." Başını iki yana eğdi, bukleleri yuvarlak omuzlarında hışırdadı. "Önünde o kadar çok seçenek vardı ki, sen kendi

Hepsine burun kıvırdın çünkü sorumluluklarını sevmiyordun. Toprağa su döküp bir köpek gibi yalayıp yutmanın sana bir çıkış yolu sağlayacağını söyleyebilirdim.

Babandan kaçsaydın, bunu yapar ve havlardın. Ama yapmadım. Sana istediğin hayatı kucaklaman için bir şans verdim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Phillip'in midesi yuvarlandı ve protesto etti ve gözleri yandı. O bilmiyordu. O sırada tam oradaydı.

Bütün zaman boyunca, kil onun ellerindeydi. O kadar çaresizdi ki sevdiği herkesin hayatını Malefiz'e teslim etmişti. Ne için? İsteddiği hayat için mi?

Hoşuna gitse de gitmese de o bir prensti. Hangi hayat onun avucunun içinde değildi ki?

Artık hayat yok.

"Yuvarlanıp durma. Yakışmıyor," dedi Eris, gözleri yuvarlanıyordu. Eliyle Phillip'in gözyaşlarını sildi ve burnunun ucuna bir fiske vurdu. "Sen sadece zengin bir krallıkta prens olarak doğacak kadar şanslı bir çocuksun. Seninle ilgili özel bir şey yok."

Phillip yutkundu, daha fazla ağlamamak ve onun acılarına duyduğu sevgiyi beslememek için mücadele etti. "Henüz kazanmadın. Aurora ölmedi ve onun gerçek aşkı hâlâ dışarıda bir yerlerde."

"Ah, Phillip," dedi Eris ve ona gıdıkladı. "Önemli değil. Hanımımın bu konudaki planı devam ediyor ama tahtayı okuyamadığın için seni affediyorum. İyi eğlenceler Ekselansları. Beklerken, her zaman nasıl bir

ve kendinizi oyundan nasıl uzaklaştırdığınız. Krallığınıza dikkat etmiş olsaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Doğruluk Kılıcı'ndan neredeyse kesinlikle haberiniz olurdu. Komik değil mi?"

Gölüşerek kapıdan çıktı ve arkasından kilitledi.

"Gücü olmayan bir prens!" dedi. "Zavallı küçük çocuk büyüyüp kral olmak ve güzel bir kızla evlenmek zorunda. Ne kadar trajik." Kadının sesi yankılandı, ta ki adamın duyabildiği tek şey korkunç kıkırdamalar olana dek.

En kötüsü de Phillip'in onun haklı olduğunu bilmesiydi: Bu mezarı krallığı ve kendisi için kazmıştı.

Fairly Hopeless

PHILLIP zincirlerinin sıkılığına aldırmadan kendini kapıya attı ve yere yığıldı. Zincirler gergin ve ağırdı, onu yavaşça duvara doğru sürüklüyordu.

Umutsuzluk etrafını prangalar gibi sarmıştı.

Dışarı çıkıp bunu düzeltmesi gerekiyordu.

Parmaklarını zincirlerin üzerinde gezdirdi, içinde çılgınca bir enerji titriyordu. Prangalar sağlam parçalardı.

Anahtar ya da kelepçeleri çözecek bir yer olmayan metal.

Düşmüş taşlardan birine saplanmış bir savaş baltasına doğru tökezledi ve zincirleri bıçağın üzerine doladı, sonra da baltaya doğru sürükledi. Bıçağın zincirleri ısırdığı yerde büyü kıvılcımları çaktı ve nemli sonbahar yapraklarının kokusu Phillip'in burnuna doldu. Midesi bulandı.

"Buraya geri dön!" diye bağırdı. "Geri dönersen suratına tükürürüm, seni hain!"

Zincirleri aldı ve bıçağa çarpan halkaları kontrol etti. Bütün ve kusursuzdular. Phillip her şeyine bahse girerdi ki zincirler sadece

büyü ile çıkarıldı. Dizlerinin üzerine çöktü.

Pes edemezdi. Bu korku ve endişenin onu boğmasına izin veremezdi.

Kale aniden şiddetle sarsıldı. Taşların arasından çıkan tozlar Phillip'in üzerine yağdı. Kargaşa bir kreşendoya ulaştı ve Phillip yüzünü

eller. Bağırmalar yıkık duvarlarda yankılandı ve ulumalar soğuk havayı doldurdu. Sarsıntı yavaş yavaş hafifledi.

Phillip'in hücresinin dışında bir kapı gıcırdadı. Tozla kaplı yüzünü sildi ve başını kaldırdı. Boynuzlu bir gölge yere düştü ve Phillip onu kapısının parmaklıklı penceresindeki yüze kadar takip etti. Malefiz gülümsedi.

Hücresinin kapısının kilidini açıp sessizce içeri girdi, bakışları zincirlerinden yüzüne doğru süzülüyordu. Sinir bozucu bir yavaşlık, sanki bakmak için çok vakti varmış gibi.

Sanki planı geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmiş gibi.

Kuzgunu onun önünde kanat çırpı ve eğilerek selam verdi. Malefiz kaşlarını çatarak Phillip'e doğru süzüldü.

"Oh, hadi ama, Prens Phillip. Neden bu kadar melankoliksiz?" diye sordu Malefiz. Kuzgunun pençelerinin şakırtısı kahkaha gibiydi. "Önünüzde harikulade bir gelecek uzanıyor."

Ona eliyle işaret etti ve sonra kollarını göğsüne doğru çekerek esasını kavradı ve ona yaslandı. Cüppesinin koyu renkli ipeği, omuzlarında kıvrılmış yarasa kanatları gibi sallanıyordu. Phillip ondan uzaklaştı.

"Sen. . gerçek olan büyüleyici bir peri masalının kaderindeki kahraman," dedi ve her kelimenin tadını çıkardı.

Phillip'in paniğini kafa karışıklığı bozdu. O değildi Her şeyi yapmaya yazgılıydı ve hiçbir peri masalının parçası değildi. Her şeyin merkezinde, lanetlenmiş ve gerçek aşkını bekleyen Prenses Aurora vardı.

Oh.

Malefiz onun prensesin gerçek aşkı olduğunu düşünmüştü. Bu gülünçtü! Kendi lanetinin ayrıntılarını bilmiyordu ve şimdi planı çoktan suya düşmüştü. O kaderindeki gerçek aşk değildi; o sadece Phillip'ti. Sırttı, Bu gerçeği ona söylemek için ağzını açtı, ama o daha konuşmadan kadın güldü.

Malefiz bir elini asasının üzerindeki yeşil mücevherin üzerinde döndürdü. Hava etraflarında sıkılaştı ve büyüsünü çağırıyordu. Hortumların ve korkunç fırtınaların habercisi olan yeşil gökyüzüydü, Phillip'in göğsündeki kaçma içgüdüsyüdü. Tehlike gelmişti.

"İşte. Kral Stefan'ın kalesi," dedi Malefiz, asayı ona doğru eğerek. Mücevherin içindeki çatırdayan büyü duman gibi büküldü ve merkezden temizlendi. Beyaz kale kulelerinin gece çivit rengine boyandığı bir görüntü belirdi.

Bütün pencerelerin ve surların üzerine garip bir durgunluk çökmüştü. Sanki kulenin penceresine doğru sürüklenen bir kuşun gözlerinden bakıyorlarmış gibi resim daraldı. "Ve en tepedeki kulede, gerçek aşkını düşleyen prenses Aurora."

Görüntü dalgalandı ve değişti. Titreyen yıldızların altında perdeleri açık, mavi çarşafli bir yatakta genç bir kadın yatıyordu, yüzü huzurluydu ve parmakları göğsünde bir gülü gevşekçe tutuyordu. Yanaklarının yüksek kemerleri uykunun verdiği gevşeklikle keskinleşmişti. Çok tanıdık gelen saçları altın bir tacın bandına dolanmıştı.

Onu uyurken hiç görmemiş olsa bile. ..sesini duyamamış olsa da. Hatıralarında çıplak ayakların büyümüş çimenler üzerinde dans ettiği ve kıvrılmış saçların orman esintisinde hışırdadığı olsa da Phillip biliyordu.

"Ama kaderin zarif kaprisine bakın," dedi Malefiz. Sanki bu en iyi şakaymış gibi güldü. "Neden, 'bu daha dün asil prensimizin kalbini kazanan aynı köylü kız."

Kral Stefan'ın şatosuna garip bir şekilde yakın yaşayan ancak hiç bulunamayan üç gizemli teyze tarafından büyütülen ve gizemli bir tehlike nedeniyle evinden çıkmasına asla izin verilmeyen Briar Rose, Prenses Aurora'ydı.

Nişanlısı.

Çocukluğundan beri ona bağlı olan kız.

Uzun zamandır hayalini kurduğu kız.

Çok uzun zamandır kendini hayatına kaptırmış ve bunu anlayamamıştı. Gerçekten anlamalıydı. Şimdi ona apaçık görünüyordu.

Eğer şimdi uyuyor olsaydı, Briar Rose'un dünyayla ilk tanışması parmağını bir iğn üzerine batırmak olurdu. ve lanete yenik düştü. Bir şeylerin olacağını biliyordu ama onun için değil. Güvende olması gerekiyordu.

Ama Malefiz bunu ona neden gösteriyordu? O sadece Prenses Aurora'nın nişanlısıydı ve Malefiz'in rüyalardan haberi yoktu. Rüyalarını biliyor olmalıydı. ama bu onları gerçek aşk yapmıyordu.

Görüntü tekrar değişerek Briar Rose'un - hayır, Prenses Aurora'nın, ama bu isim henüz uymuyordu; hiçbir zaman onun yüzü olmamıştı ve Phillip konuşmamak için dişlerini sıktı. Her zaman Aurora'yla tanıştığını varsaymıştı.

korkunç ve çekilmez olacağını ve ondan ilk görüşte nefret edeceğini düşünüyordu ama bu işten sıyrılırlarsa babasına bahsettiği köylü kıızıyla evlenecek gibi görünüyordu. Ne yazık ki, babasını kızdırmanın hiçbir tatmin edici yanı olmayacaktı.

Mizah genellikle onu sakinleştirirdi ama bu düşünce onu sadece üşüttü.

Malefiz konuştuğunda Briar Rose'un yüzü daha da netleşti. "O gerçekten de harikulade güzel: saçlarında güneş ışığının altın rengi; kırmızı, kırmızı gülü utandıran dudaklar. Yaşlanmayan uykusunda huzur bulur." Malefiz nihai planını itiraf ediyorsa, Briar Rose'a güzel yüzünden daha fazlasını anlatmayı borçluydu. Briar Rose'a güzel yüzünden daha fazlasını söylemeliydi.

güzel ve lanetli olmak. Briar Rose'un tüm bunlardan önce bir hayatı vardı!

Malefiz sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi kıkırdadı ve Phillip irkildi. Endişesinin ortaya çıkmasına izin vermişti. Malefiz'in ne planladığını öğrenmek istiyorsa daha dikkatli olmalıydı.

Görüntü tekrar döndü ve Malefiz'in kendi yüzü onun önünde belirdi. "Yıllar akıp gider, ama kararlı bir kalp için yüz yıl sadece bir gündür. Ve şimdi bir zindanın kapıları ayrılıyor. ..ve prensimiz yoluna gitmekte özgür."

Phillip görüntüye daha da yaklaştı, ne gördüğünden emin değildi.

Bu yeni resimde Phillip, yaşlı ve kamburu çıkmış bir halde, kolunda Erdem Kalkanı ve onu Malefiz'in şatosunun kapılarına doğru taşıyan yorgun bir Samson'la görölüyordu. Malefiz'in bu geleceğinde yüz yaş daha yaşlı olması gerekiyordu. Canlı ve ata binecek kadar dinç.

Phillip daha fazla tanıklık edemeyerek gözlerini kaçırdı. Malefiz'in planı -Briar Rose'u sevdiği herkes ölene ya da yaşlanana kadar yüz yıl boyunca lanetli bir uykuda bırakmak ve sonra onu gerçek aşkın öpücüğüyle uyandırması için göndermek- hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yüz yıl içinde, onu hayatta tutmak için büyü kullanmazsa, muhtemelen çoktan ölmüş olacaktı ve Samson da öyle olacaktı. Ama en saçması, en tuhafı -çünkü Malefiz kendi lanetini nasıl yanlış anlamıştı- Phillip'in prensesin gerçek aşkı olduğu fikriydi.

Malefiz olayı abartıyordu. Phillip, Briar Rose'a karşı bir şeyler hissettiğini inkâr edemezdi, ona ya da bir başkasına karşı hissetmeyi umabileceğinden çok daha yumuşak duygular besliyordu ama ona aşık değildi. Elbette, zeki ve nazikti ve şimdiye kadar tanıştığı herkes kadar rekabetçiydi ve onu her zaman tetikte tutması hoşuna gidiyordu ve

Phillip Malefiz'in kristaline doğru döndü, yüzünde dalgalandığından emin olduğu düşünceleri görmesini istemiyordu.

Malefiz, Prenses Aurora'yı lanetlemişti. Peri vaftiz annelerinden biri Aurora'nın gerçek aşkın öpücüğüyle uyanacağına karar vermişti. Kimse ne olduğunu sormadan gitmişlerdi.

ve şimdi Malefiz tüm planını onun gerçek aşkı olduğu gerçeğine dayandıracak kadar emindi.

Phillip. O sadece peri masalını oynuyordu. Hiçbir anlamı yoktu.

Ama Malefiz kulübede gerçek aşkın kurbanlarını bir araya getirdiğinden ve lanetinden bahsederken bunu mu kastetmişti? Rüya ağacının ve dikenli duvarın nedeni bu olamazdı.

Briar Rose ve o yıllardır birbirlerini hayal ediyor olsalar bile, onunla bir anlığına bile olsa tekrar konuşmak için can atıyor olsa bile ve Malefiz bunun doğru olduğuna inansa bile, Briar Rose'un onu sevmesine imkân yoktu.

"Aşkınlı aşkın ilk öpücüğüyle uyandırmak ve gerçek aşkın her şeyi fethedeceğini kanıtlamak için asil atına biner - yiğit bir figür, dimdik ve uzun boylu!"

Phillip kendini son görüntüye bakmaya zorladı ama öyle bir görüntü yoktu. Malefiz yaklaştı. Phillip ona doğru hamle yaptı ama zincirleri onu geri çekti.

"Gel, evcil hayvanım. Asil prensimizi bu mutlu düşüncelerle baş başa bırakalım," dedi Malefiz, kuzgununa parmaklarını uzatarak. "Çok sevindirici bir gün."

Phillip onu takip etmeye çalıştı ama zincirler tuttu ve kapı son, korkunç bir tıkırtıyla kapandı.

Malefiz yine güldü. "On altı yıldır ilk kez rahat uyuyacağım!"

Nefes alamıyordu. Malefiz'in yanılıyor olması ve kendisinin Briar Rose'un gerçek aşkı olmaması önemli değildi. Onu lanetin acısını çekmesi için yalnız bırakamazdı.

Phillip'in aklında Malefiz'in planı dönüp duruyordu. Krallara ve insanlığa karşı savaşa girecek, Briar Rose ise uyudu ve Phillip zincirler içinde çürüyerek Kral Hubert ve Kral Stefan'ın kalplerini kırdı.

Ve tüm planı Phillip'in Briar Rose uyurken kaçamamasına bağlıydı.

Oh.

Lanetli bir uyku yine de uykuydu.

Yalnız ama rahatlamış ve ziyaret etmek için daha da çaresiz Phillip, hayatında hiç olmadığı kadar odunlaşmıştı.

ve dinlenmeye çalıştı.



Phillip gözlerini açtığında zindanda değil, rüyalarındaki eski ormandaydı. Gölgelerle benekli Phillip ayağa kalktı. Kolları ağrı mıyordu ve Malefiz'in minyonlarıyla yaptığı dövüşten kalan yaralar da geçmişti. Derin bir nefes aldı ve taze çimenlerin ve yaşlı ağaçların parlak kokusu.

Malefiz'in laneti Briar Rose'a ulaşmamalıydı bile. Kulübede hiç iş yoktu ve teyzeleri gibi davranan periler neredeyse kesinlikle onların yanına yaklaşmasına izin vermemişlerdi. Gün batımına kadar kulübede güvende ve sağlamdı, bu yüzden lanetin kaderi gerçek oldu, nasıl oldu?

Teyzeleri onu gün batımında şatoya sürüklememiş ve her şeyi bir anda üzerine yıkmamış mıydı?

"Bundan kaçmak için parmağımı batırabilirdim," diye mırıldandı. "Pekâlâ Phillip. Her şeyi berbat ettin. Ayağa kalkmalı, her şeyle yüzleşmeli ve düzeltmelisin."

Briar Rose burada olacaktı. Gelmek zorundaydı. Malefiz'in ağından kurtulmanın bir yolunu bulmak için ne kadar zamanları varsa o kadar zamanları olacaktı, çünkü o lanetliydi ve o da tutsaktı.

Ya da ona ve hatalarına o kadar öfkelenenecekti ki, hayal kurmak ilk kez gerçek hayatından çok daha kötü hale gelecekti.

Phillip kendini bir ağacın üzerine çekti. Gölge her zamanki gibi kalın olmasına rağmen orman farklı, daha aydınlık ve parlak görünüyordu. Yapraklar parmaklarının arasında daha gerçekçi duruyor ve kalın ağaç kabukları yaşlandıkça ufalanmıyordu. Phillip ağaçların arasında yürüdü, parmaklarını her birinin üzerinde gezdirdi ve yosun kaplı büyük bir kayanın yanından geçerken kaşlarını çatı. Burası dikenli duvardan önce oturduğu yeri.

bir it labirentine dnst, bu da duvarın yakın olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak dikenler, duvar ve it labirenti ilk kez tamamen yok olmuştı.

"Briar Rose?" diye bağırdı.

"Phillip?" Sesi daha önce hiç duymadığı kadar yumuşaktı, uykudan boğuk boğuk çıkıyordu ama nereden geldiğini anlayamadı. Kadın görünürde yoktu. "Oh, güzel. Bunun olmasını umuyordum."

"Ummak mı?" Etrafında döndü ve çalılıkların arasından ite kaka ilerledi. "Neredesin sen?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," dedi. "Yine de daha iyi bir sorum var: Uyanık dünyada neredesin?"

İçini çekti ve onun sesini takip etti. "Malefiz'in kalesi."

Briar Rose, "Bu benim planımı daha az kullanışlı hale getiriyor," dedi. "Oraya nasıl gittiniz?"

"Malefiz." Tereddüt etti, onun ne kadarını bildiğinden emin değildi. "Şey, beni senin kulbende bekliyordu, çünkü sen. ..şey, benim-"

"nk ben Prenses Aurora'yım ve o sizin benim gerçek aşkım olduğunuzu düşünüyor? Bunun etrafında dans etmenize gerek yok Prens Phillip. Kim olduğumu, kiminle nişanlandığımı ve kim tarafından lanetlendiğimi öğrenmek doğum günü srprizimin bir parçasıydı." Briar Rose gülerek şöyle dedi. "İsmini hatırlayamadığım bir prensle nişanlandığımı öğrendiğimde yaşıadığım şaşkınlığı bir düşünün Prens Phillip.

Bilmeden bu prensle nişanlandığım için çok zgnm Prens Phillip. Oh, benim de -sürpriz- gerçek bir aşkım var. beni bu lanetten uyandırması gerekiyordu. Düşünebiliyor musunuz, Majesteleri?"

Yüzünü buruşturdu ve bir kaya çıkıntısının etrafından onun sesini takip etti.

"zr dilerim. Daha yeni tanışmıştık ve benimle ilgili olabilecek şeyler listesine 'nişanlı prens'i eklemek istemedim.

karmaşıklıştırır. . ." Kadını gördüğünde sesi kesildi.

Briar Rose şimdi Prenses Aurora'ya benziyordu. Malefiz'in suretinde giydiğini gördüğü taç rüyasına da taşınmıştı ve özenle kıvrılmış altın saç telleri onu yerinde tutuyordu. Elbisesinin mavi eteği etrafına yayılmıştı, ipeği su gibi çimenlerin üzerine dökülüyordu ve omuzlarında ormanda olmayan bir gerginlik vardı. Sanki nefes almaktan ve her şeyi berbat etmekten korkuyor gibiydi. Kendisi için yapılan sanat eserini. Yorgun gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Onu gördüğünde yüzünde beliren o kızgınlık ve sevgi ifadesi, ormanda karşılaştıkları zamanki yüz ifadesiyle aynıydı ve herhangi bir ipek ya da mücevherden çok daha güzeldi.

"Burada bile uykum var," dedi Briar Rose esneyerek. "Gerçek dünyada neler oluyor?"

"Özür dilerim," dedi. "Pek bir şey bilmiyorum. Seni görmek için vadideki kulübeye gittiğimde Malefiz beni buldu."

Briar Rose inledi. "Teyzelerim beni gitmeye zorladı. Kim olduğum haberini verdiler ve sonra beni kaleye sürüklediler. Ve sonra, laneti öğrendikten sonra Prens Phillip ile evleneceğim için ağlarken aklıma sen geldin. Artwyne ve Ald Tor'da Phillip adında kaç soylu var? Sence üç kötü perinin hedefi olabilecek kaç kişi vardır?"

Kadın kendisinden ona doğru bir işaret yaptı ve adam yüzünü buruşturdu. "Evet, bunun için üzgünüm," dedi.

"Bunu yapmaman hoşuma gitti. bir prens olduğumu biliyordum ve nişan konusunda heyecanlanmamıştım. Kendi kendine çözüleceğini umuyordum."

Kadın homurdandı. "İstediğin gibi sonuçlanmasına sevindim."

"Bu çözüme bakılırsa çok iyimsersin." Phillip göğsündeki çarpıntıyı görmezden geldi; o bu işi bozmak istememişti. ve onun yanına oturdu. "Her şeyi dışarıda bıraktığım için özür dilerim."

"Bu her şeyi daha anlamlı kılıyor," dedi Briar Rose. "Bazı şeyleri saklamak istediğin için seni suçlayamam. hayatlarımız kamuya açıkken özel doğduğumdan beri biliyorum. Biliyor musun, yıllarca sordum Annemle babamın başına bir şey geldi ve halalarım beni onların büyütmesi gerektiğini söyledi. Sonra birden prenses oldum, nişanlandım ve lanetlendim. Bundan nefret ettiğim için kendimi çok kötü hissettim ama nefret ettim."

"Dünyası alt üst olan sensin ve aramızda lanetlenen tek kişi sensin," dedi.

"Aynen öyle!" Bacaklarını uzattı, çıplak ayak parmakları elbisesinin altından görünüyordu. Birkaç adım ötede duran altın bez terlikler onu gülümsetti. "İ Kendimi hiç kötü hissetmemeliyim, çünkü teyzelerim beni duygusal çalkantılara hiç hazırlamadı, sadece saray yemeklerinde oturma düzenini nasıl ayarlayacağımı ve arpı nasıl çalacağımı öğrettiler."

"Arp çalabiliyor musun?"

"Phillip, lütfen," dedi. "Biz nişanlıyız. Beni şimdiye kadar daha iyi tanımış olmalıydın."

Yüzü kızardı, yanaklarının ne kadar hızlı ısındığını görünce irkildi ve gömleğini çekti. Kadın onun elini tuttu.

"Rahatla." Onun elini sıktı. "Eğer istemiyorsan seni evliliğe zorlamayacağım."

"Çok nazıksın," dedi, kadının evliliklerinden ayrılmak istediği fikri kalbine batmıştı. Phillip yutkundu. Yine onun hakkında bir şeyler varsayamazdı. Mantıklı olmak zorundaydı. "Daha önce, Prenses Aurora ile nişanlanmaktan kaçınmak için babama bugün ormanda tanıştığım köylü kıızıyla evleneceğimi söyledim."

"Oh, farkında olmadığım bir evlilik daha." Kadın adama ters ters baktı ama adam dudaklarının büküldüğünü görebiliyordu. "Evlenme teklif ettiğini hatırlıyorum."

Phillip'in içine bir utanç dalgası yayıldı ama o Derin bir nefes aldı ve onun hakkında ne hissettiğini anlamaya çalıştı. "Babama gizemli bir köylü kızına aşık olduğumu söylemek beni nişanımdan kurtarmazdı, bu yüzden abartmak zorunda kaldım."

Yüzü tamamen okunamaz bir halde ona baktı ve "Malefiz sana benim gerçek aşkım olduğunu söylemiş." dedi.

Phillip yutkundu. "O yaptı."

Briar Rose sanki bir şey bekliyormuş gibi bakmaya devam ediyordu ama Phillip'in bunun ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Panik ve aşağılanma onu yakıp kavuruyordu.

"Babama bir köylüyle evlenmeyi planladığımı söyledim çünkü bunun onu çileden çıkaracağını biliyordum," dedi Phillip çabucak. Briar Rose'un yüz ifadesini dikkatle izledi ama o hiçbir şey belli etmedi. "Ald Tor'a gittiğimde babalarımız içki içiyor, şarkı söylüyor ve oyun oynuyorlardı." Dişlerini emdi ve omuz silkti. "Ve onlardan daha kötüsü Senin ya da Malefiz'in dönüşüne hazırlanırken, tüm hayatımızı planlamışlardı. Babam bizim için içinde bir sürü çocuğun yaşayabileceği bir şato inşa ettirdi. Bizim hakkımızda konuşmaları beni kızdırdı."

"Harika. Öfkelenmek için başka bir neden istedim," diye mırıldandı ve yanağını onun omzuna bıraktı. Adam yanaklarının dokunuşla pembeleşmemesini diledi. "İnadına evlenmek, ailelerimiz istediği için evlenmekten daha iyidir. O."

Bu ona umut verdi ama ne yapacağından emin değildi. O.

"Anlaştık." Phillip burnunu onun saçlarına dayadı ve "Senden hiç bu kadar hoşlanmamıştım." dedi. "Benden hiç hoşlanmadın."

"Aynen öyle. Senin hakkındaki düşüncelerim sonsuza dek artıyor," dedi Phillip, yüzüne aptalca bir sırıtma yayılırken.

"Hediyelerin ve kaderin doğası hakkında daha büyük endişelerim var, ama itiraf etmeliyim ki ebeveynlerimiz son derece endişe verici." İcini çekti. "Ama en çok endişelendiğim şey ne biliyor musunuz? Benim hatam bile olmayan lanet ikimizin de hayatını ele geçirdi."

"Dürüst olmak gerekirse Malefiz'in de öyle," dedi Phillip. "Bu işi bir asırdan fazla sürüncemede bırakmayı planlıyor."

Briar Rose yavaşça gözlerini kırıştırtarak ona baktı ve o da kendini tutamayarak yanağındaki bir tutam saç fırcaladı.

"Ne?" Phillip sordu.

"Malefiz'in planı çok kafa karıştırıcı," dedi Briar Rose.

"Beni üzmeye o kadar niyetli ki. Ailem yüz yıl sonra kalbimin kırıldığını görmek için etrafta olmayacak yıl."

"Ama bu lanet nasıl oldu ki?" diye sordu.

kolunu kızın belinden çekti. "Durdurmanın mümkün olmadığını biliyorum ama bir iş nereden buldun ki?"

"Oh, parmağımı bilerek batırdım."

Phillip ağzını açtı, şok sesini çalmıştı ve kadın güldü.

"Malefiz beni kalede buldu ve

sihirle ilgili bir şey. Beni bu işin içine soktu.

Dönen bir çarkı olan garip bir oda. Sanırım onunla

savaşabilirdim. Yapabilirmişim gibi hissettim, ama bana

lanetlerin her zaman gerçekleştiğini söyledin, bu yüzden

onunla savaşmadım," dedi Briar Rose sanki dünyadaki en kolay

şeymiş gibi. "Hiçbir anlamı yoktu: eğer lanetler her zaman

gerçekleşiyorsa, bunun olmasına izin vermeliydim. Kendi

şartlarımla olması onun şartlarıyla olmasından daha iyiydi ve

biliyordum ki

lanetli uyku. Bunun burada uyanacağım ve eninde sonunda

seninle konuşabileceğim ya da en azından seni duyabileceğim

anlamına geldiğini umuyordum. Bu şekilde bir plan yapabiliriz.

Kazandığını sanıyor. Belki de bizi hafife alıyordur."

"Kesinlikle kazandığını düşünüyor," dedi Phillip. "Ayrılmama izin vermeden önce seni yüz yıl boyunca uyutacağına dair çok hoş bir nutuk çekti.

ve seni kurtarmaya çalışacağım."

Briar Rose, "Yaşam süreniz konusunda çok iyimserim," dedi. Güldü ve onun elini tekrar sıktı. "Peki, ne yapacağız?"

"Yapmak mı?" Phillip sordu. "Sen lanetli bir uykudasın ve ben de Malefiz'in zindanında kilitliyim."

"Ve? Yani kazanmasına izin mi vereceğiz? Ormandan daha yeni çıkabildim." Briar Rose ayağa fırladı ve ellerini çırpı, sonra da onu işaret etti. Adım atmaya başladı. "Ailemle birlikte olabileceğim onca yıl, lanetim hakkında bir şeyler öğrenebileceğim onca yıl ve ve seni gerçek dünyada tanıyabileceğim tüm o yıllar boyunca, bunun yerine bir ormanda sıkışıp kaldım, ağır bir şekilde redakte edilmiş bir krallığı nasıl yöneteceğimi öğrendim. Böylece Malefiz hakkında bir şey öğrenip şüphelenmeyecektim. Malefiz'i selamlamak için mümkün olan her yolu biliyorum. Her rütbeden biri, ama bugüne kadar kim olduğumu bilmiyordum!"

Ses tonu o kadar kızgındı ki başka bir şey düşünemiyordu ve Phillip'in hoşuna gitti. yüz ifadesiyle eşleştirdi. Onun bir koşucu olduğunu her zaman biliyordu.

"Ailemin kendi iyiliğim için beni her şeyden ve herkesten koparması ve sonra da benden mükemmel, istekli bir kız evlat olmamı beklemesi ne kadar adil?" Ellerini açarak ona doğru döndü ve sözlerinin şiddetinden neredeyse eğiliyordu.

"Bu hiç adil değil," dedi Phillip, oturduğu yerden kayarak ve ona ayak uyduruyordu. O kadar uzun süredir yalnızdı ve yalnız kalacaktı ki, şimdi yalnız kalmasına izin veremezdi. "Ama onlar için sen onların çocuğusun, bir insan değilsin."

Babasının kendisi hakkındaki düşüncelerini mantıklı hale getirebilmesinin tek yolu buydu. Phillip her zaman önce babasının oğlu olacaktı ve babası da onu hep böyle düşünecekti. Kendi umutları ve hayalleri, güçlü yanları ve zorlukları olan bir insan değildi. O Kral Hubert'in oğluydu.

"Seni kızları olan genç kadın Briar Rose olarak düşünmüyorlar," diye devam etti Phillip. "Onlar seni Prenses Aurora olarak düşünüyorlar. ve yaptıkları her şey en iyisi için olmalı, çünkü eğer öyle değilse, ne içindi?"

"Demek bir hata yapmışlar!" Onun bileğini kavradı ve onu da kendisiyle birlikte sürükledi. "Niyetleri iyi olsa bile, neden şimdi ben olmayacağımı düşünsünler ki?"

Phillip memnuniyetle onu takip etti. "Çünkü kızlarını istiyorlar."

"Ben değil." Elini bırakarak durdu ve onu takip etmesini engelledi. "Eğer yapabilseydim, kendimi bu rüyadan koparır ve ailemi tek kelime etmeden yıllarca bir ormanda terk ederdim ve nasıl hoşlandıklarını görmek için sadece bir ömür boyu yalan söyledim. Bunun ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Onlarla karşılaşsam bile, beni korudukları gibi korumalarının bir kötülük olduğunu anlamalarını asla sağlayamayacağımı bilmek? Korunmaya ihtiyacım vardı ama onlara da ihtiyacım vardı!"

Gözyaşlarını yüzünden silkeledi ve başını salladı. Phillip onun sesindeki öfke ve acıdan nefret ediyordu ama hayatının o kadar çok bölümüne kulak misafiri olmuştu ki o anda öfkeli olmayı hak ettiğini biliyordu.

"İhtiyacım olan tek şey buydu," diye fısıldadı. "Aile. Arkadaşlar.

Beni tanıyan diğer insanlar. Gerçeğe ihtiyacım vardı! Adımı benden aldılar. Hayatımı benden aldılar. Beni aldılar."

Parmaklarını büktü ve sakinleştirici üç nefes aldı. "Bir ya da iki yıl boyunca terlemelerine izin mi vermek istiyorsun?"

Phillip yaklaşarak sordu. "Bir süreliğine zindanda var olabilirim. Benim için sakıncası yok."

Briar Rose başını salladı ve sonra dudağını ısırıldı. "Çok cazip."

"Söyle, ben de yapayım. Sen bana onay verene kadar oturup hiçbir şey yapmayacağım," dedi ve kadının omuzlarını kavradı.

Yakasındaki düğmeyle oynadı. "Hiçbir şey yapmamayı seviyorsun."

"Sadece senin için hiçbir şey yapmayacağımı hiç söylemedim." Uzandı, tacı saçlarından çözdü ve bir kenara fırlattı. "Ancak hiçbir şey yapmamanın da avantajları var: Umarım Malefiz ya da Eris beni beslemek zorunda kalır ve ben de

Onlardan gizlice biraz bilgi alalım ki gerçekten plan yapabilelim. Tabii peri annelerinin lanetlendiğin zaman için bir planı yoksa?"

"Eğer bir planları varsa bile bunu benimle paylaşmadılar," dedi. "Gerçek dünyada olup bitenleri daha önce duyabildiğim gibi duyabilseydim yardımcı olurdu. Aksi takdirde hiçbir işe yaramam."

"Pek sayılmaz. Aramızda kalsın, akıllı olan sensin. Daha fazlasını öğrendiğimizde ve ben nasıl kaçacağımızı bulduğumda, daha sağlam bir plan yapabiliriz. Sen hiçbir zaman işe yaramaz olmadın, şimdi de olmayacaksın. Bu benim işim."

Başının üstünü öptü ve sonra çok fazla olduğundan korkarak panikledi. Geri çekilmek için bir hamle yaptı ama kadın ona sıkıca tutundu.

"Sen de hiçbir zaman işe yaramaz olmadın," diye fısıldadı, yanaklarını süsleyen güzel bir kızarıklık Phillip'in kalbinin çarpmasına neden oldu. "Baban senin hakkında böyle düşünse bile, sen her zaman benim yanımdaydın."

Ormanın üzerinde bir esinti dalgalanıyordu. Ağaçlar sanki içlerinden bir sis geçiyormuş gibi bulanıklaşıyordu. Gözlerini kırıştırdı ama daha iyiye gitmedi.

"Oh, görünüşe göre uyanıyorsun," dedi çabucak. "Öğrenebildiğin kadarını öğren, ben bundan kurtulmanın yollarını düşüneceğim ve kendimizi kurtaracağız. Ama teyzelerim, periler, sana gelirlerse, onlara güven. İkimizi de kendi halimize bırakacaklarından şüpheliyim. öl."

"Nasıl istersen," dedi ve birden sanki suyun altındaymış gibi hissetti. Ona baktı ve görüşü daha da bulanıklaştı. "Her zaman senin yanında olacağım. O hücreden çıkar çıkmaz, gerçek aşkını bulmaya gideceğim ve ona yardım edeceğim. sen."

"Sesin uyandığında olduğu gibi yumuşuyor, yani şimdilik bu kadar." Yanağına bir öpücük kondurdu ve rüya ağacı siyaha büründü. "Ve, Phillip? Gerçek aşkımı aramaya gitmeden önce, neden beni öpmüyorsun?"

No Rose Without Thorns

PHILLIP tek başına uyanıyor, zindanın tavanı çöküyor
Üstündeki kırık taş bank sırtına batıyordu. Kolundaki kolun zar
zor kırışmasından uzun süredir uyumadığını anladı. Briar
Rose'un dokunuşunun hayaleti hâlâ elinin üzerindeydi ve
parmaklarını birbirine sürttü. Eğer Malefiz Phillip'in yüz yıl
boyunca hayatta kalmasını istiyorsa, birinin onu tekrar ziyaret
etmesi gerekecekti. Nasıl kaçacağını bulabilirdi.

Ve Briar Rose haklıydı: Eğer denerlerse bundan
kurtulabilirlerdi.

Ama neden ondan kendisini öpmesini istemek zorundaydı
ki? Muhtemelen iğrenç derecede şövalye ruhlu ve ışıltılı bir
gerçek aşkı vardı ve Phillip bunun o olabileceği fikrini aklına
bile getiremiyordu. Bir şeyler beklemekten daha iyisini
biliyordu ve Briar Rose'un ondan hoşlandığını fark ettikten
hemen sonra gerçek aşkıyla tanışması, dünyanın ona
fırlatmaktan hoşlandığı türden bir hayal kırıklığıydı. Her ikisi
için de o kadar çok şey oluyordu ki, bunun yol açacağı
serpintiyle uğraşacak zamanı yoktu. O olmadığını varsaymak
daha iyiydi.

O değildi. Eğer bunu yeterince sık düşünseydi, öyle
olmadığında üzülmeydi.

Umarım.

Ama Briar Rose gerçek bir aşkı olduğunu biliyordu. Dışarıda
bir yerde onu mükemmel bir şekilde

Phillip'in o kişiıı bulması için pek de istekli görünmüyordu. Phillip'e önce onu öpmesini söylemişti.

Phillip'in onu uyandırabileceğini düşünmüyordu, değil mi?

Phillip oturur pozisyona geçti ve saçlarını çekti. Bu isteği ancak onu gerçek aşkına tercih edecek kadar sevdiği ya da gerçek aşkı yerine onu seçebileceğine inandığı anlamına gelebilirdi.

O gerçek aşk olmak istiyordu ve bu düşünce göğsündeki her kaburganın kalbinin etrafında kıvrıldığını hissetmesine neden oluyordu. O kişiıı olmak istiyordu.

Olabileceğinden emin değildi.

Ama oradan çıkamadıktan sonra bunların hiçbir önemi yoktu. Kelepçelerinin kilidi yoktu ama duvarlar yıkılıyordu. Bunu kullanabilirdi. Ve üç iyilik perisi hâlâ dışarıdaydı.

"Flora, Fauna ve Merryweather, beni duyup duymadığınızı bilmiyorum," diye fısıldadı Briar Rose onu rüya aleminden dinliyor olabilir diye, "ama-"

"Şşşt!" dedi kapısının dışından biri. Phillip sustu. Bu Malefiz değildi.

"Ama nasıl yardım edeceğiz?" diye sordu bir başkası.

Susturucu tekrar sustu ve üçüncü bir kişiıı iç çekti.

"Hissedemiyor musun?" diye sordu üçüncü kişiıı. "Doğruluk Kılıcı ve Erdem Kalkanı yakınlarda ve nedenini bilmesem de, bu özel hediyein ağzına bakmıyorum."

"At, canım."

"Ne atı?"

Phillip bu sesleri tanıyordu. Onları rüyalarında duyarak büyümüştü. Gülererek yüzünü ellerinin arasına aldı.

Briar Rose'un teyzelerinin onun için tartışıklarını ne kadar sık duymuştu?

Kapıdaki parmaklıklı pencereden ışık parıltısına benzer üç küçük zerre süzüldü. Büyü onlardan önce geldi, kokladı havayı elmalarla dolduruyor ve ona baharı hatırlatıyordu. Onlar peri formlarını büyütürken başını kaldırdı ve üçü hemen işe koyuldu. Her biri farklı bir renge bürünmüştü, ama sanki Yasak Dağ

parıltılarını sildi. En uzun boylu olanı bağlı bileklerini eline aldı.

"Şşşt!" dedi. "Açıklayacak zaman yok."

Perinin açıklamak için on beş yıldan fazla zamanı vardı ama o bunu görmezden geldi. Bileklerini serbest bıraktığında, yeşil giysili olan

ayak bileklerindeki prangaları yakmak için büyüsünü kullandı

ve mavili olan yavaşça kapıdaki kilidi yok etti. Güçleri

Eris'inkinden daha gösterişliydi ve loş hücrede yıldızlar gibi

parlıyordu. Zincirler düştü ve öne doğru bir adım attı.

kendini tamamen serbest bırakmak için. Mümkün olduğunca çabuk Briar Rose'a ulaşmalıydı.

"Bekleyin, Prens Phillip," dedi donuk kırmızılı olan. Ona geri gelmesini işaret etti. "Gerçek aşka giden yol, sadece senin yüzleşmek zorunda kalacağın daha pek çok tehlike tarafından engellenebilir. Bu yüzden kendinizi bu büyülü Erdem Kalkanı ile donatın."

Asasını salladı ve bir çan sesi duyuldu. Fazilet Kalkanı bir büyü titreşimiyle kolunda belirdi.

Phillip şaşırarak geri çekildi ve sonra inledi. Eris

Bunu ve Doğruluk Kılıcı'nı çağırmanın tamamen iyi niyet gerektirdiğini söyleyerek Malefiz'le olan ittifakını pratikte itiraf etti. Kendi sorunlarına o kadar dalmıştı ki fark edememişti.

Peri açıklama yapmadan devam etti. "Ve bu kudretli Doğruluk Kılıcı."

Kılıç, onu son taşıdığında olduğu kadar keskin ve hazır bir şekilde ortaya çıktı ve kabzası elini bile ısıtıyordu. Eris'in kılıcın ağırlığını test etmediğinden emin olmak için bir şey yok.

"Çünkü bu doğruluk silahları kötülüğe karşı zafer kazanacak," dedi. Nasıl olduğunu sormasına fırsat vermeden, "Şimdi gel. Acele etmeliyiz."

Periler onu hücreden dışarı çıkardılar. Dışarıda, Malefiz'in kuzgunu spiral merdivenin etrafında süzülüyor, onları görünce öfkeyle ötüyordu. Yukarı doğru kanat çırpı ve periler asalarını kaldırdılar ama hiçbir şey yapmadılar. Ciyakladı ve kanat çırpı.

kuzey merdivenlerinden yukarı çıktı ve Phillip perileri güneye doğru yönlendirdi. Merdivenlerin yarısına geldiklerinde, toynakların ve pençelerin taŗa çarpma sesleri yankılandı. Malefiz'in büyülü yaratıklarından oluŗan bir dalga, en önde kuzgun olmak üzere merdivenlerden aŗaęı onlara doğru koŗuyordu. Phillip döndü.

"Aŗaęı, aŗaęı, aŗaęı," diye mırıldandı. "Yukarı  ıkmanın baŗka bir yolunu bilmiyorum."

Boŗ ve kırık bir duvarın üzerinde duran büyük bir pencere vardı ve o pencereye doğru atıldı. Periler, ıŗık zerreciklerinden biraz daha fazlası olan küçük formlarına büründüler.

Pencereye ilk o ulaŗtı. Dağdan dik bir iniŗ seçebildiği tek manzaraydı. Yaratıklardan ilki yaklaŗtı.

Kılıcını havada savurdu. Bir yaratığın sopasını kenara savurarak ikisini de yere d ŗ rd . Perilerin ardından havada u uŗan mızrak uçları ve kırık bıçaklar birbirinin üzerine yuvarlandı ve o da elinden geldiğince çoğunu engelledi. Bir topuzun darbesini almak için kaldırdığı kolundaki kalkanın ağırlığını bile hissetmiyordu. Periler vurulmadan pencereyi açtılar ve Phillip dıŗarı sıçradı. Onlar ona söyleyebilirdi.

Eski bir surun d ŗen kenarına indi ve Yakındaki yıkık bir duvara atladı, sonra duvardan kayıp par alanmıŗ kayalardan oluŗan bir yığından aŗaęı kaydı. Bir at korkuyla kiŗnedi ve Phillip bir avluda yuvarlanarak ayağa kalktı.

"Samson!" diye nefes aldı. Bir zincir Samson'u avlunun diğer tarafındaki ağır bir kayaya baęlamıŗtı. "Buraya nasıl geldin evlat?"

"Malefiz onu yakalamıŗ olmalı," dedi yeŗil peri. "Böyle korkunç koŗullarda karŗılaŗtıęımız için  zg n m ama seninle tanıştığıma memnun oldum Phillip. Ben Fauna. Diğerleri Flora ve Merryweather." Kırmızı ve mavi perileri iŗaret etti.

"Arkadaŗım, bir şövalye - Malefiz beni yakaladığında kaçtı ve Samson'la birlikte insanları uyarmaya gitti," dedi.

dedi ve perilerin üzerine yürüdü. "Onu gördünüz mü? Kollara yaptığınız gibi onu da çağırabilir misiniz?"

Fauna ellerini birbirine kenetledi. "Ah, canım. Olamaz. İnsanları çağırmak çok daha zordur ve bu dağda yaşayan eski büyü bizi denemek."

Korku ellerini dondurdu ve Phillip avluya girmeden önce kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı.

"Phillip!" diye bağırdı perilerden biri. "Dikkat et!"

Samson tekrar bağırdı ve Phillip kalkan kolunu havaya kaldırarak kendini olabildiğince örttü. Kayalar yukarıdaki duvardan aşağı düştü ve büyü onlara doğru fırladı. Küçük bir çanın çalmasıyla kayalar baloncuklara dönüştü ve patladı. Phillip kalkanını indirdi.

Samson'a doğru koştu. Ne olduğunu anlaması gerekiyordu. Johanna'ya ne olduğunu öğrenmek ve iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Eğer Johanna onun peşinden geldiyse ya da yakalandıysa, bu babasının henüz neler olup bittiğini bilmediği anlamına geliyordu. Daha fazla yardım yolda olmayabilirdi.

Yay kirişleri hep bir ağızdan şakladı, Phillip'in kulaklarında uğuldadı ve kalkanını kaldırarak döndü. Flora yumuşak bir pembe renkte parladı ve asasını havaya savurdu. Oklar filizlendi ve çiçek açtı. Çiçekler kalkanın üzerine düştü. "Belki de sihrini Malefiz'e saklamalısın," diye mırıldandı.

Kendini çok çelişkili hissediyordu: Yardım ediyorlardı ama eğer yapabildikleri buysa, neden Briar Rose'u, onu ya da herhangi birini kendileri için savaşmak üzere eğitmemişlerdi? Neden tüm bu

hile mi? Çileden çıkarıcı ve kafa karıştırıcıydı. "O tür oklar bu kalkanı delip geçemezdi."

Flora kılandı. Avluda bir çığlık çınladı.

Johanna'nın sesi ve çeliğin taşa çarpma sesi ona ulaştı ve Phillip sesin geldiği yere doğru atıldı. Avlunun bir duvarının üzerindeki yıkık dökük küçük bahçede, kılıcını çekmiş ve ardında bir sürü katil bırakmış olan Johanna'nın bakışları Eris, Phrike ve Poena'ya sabitlenmişti. Bahçenin diğer tarafındaki periler öfkeli görünüyordu.

Poena'nın alaycı bakışlarından dumanlar yükseliyor ve rüzgâr Eris'in etrafında şiddetle savruluyordu. Johanna kendi yolunda savaşmış olmalı.

Yasak Dağ'a. Phillip ıslık çaldı.

"Her şey planlandığı gibi gitmiyor mu?" diye bağırdı ve Doğruluk Kılıcını kaldırdı.

Phrike çığlık attı, "Seni küçük-"

Johanna dikkat dağınıklığını hücum etmek için kullandı. Phrike'yi diğerlerinden ayırarak üçlüyü böldü. Phrike kendini geriye attı, Johanna'nın kılıcının ucu yan tarafını yırttı ve bir gölge dalgası içinde kayboldu. Bir duvara yaslanarak yeniden ortaya çıktı ve kolundaki yarayı kavradı. Eris güldü ama Poena elini kaldırdı.

Asasından beyaz bir ateş şeridi çıktı, Johanna'nın kılıcının etrafına dolandı ve kılıcı eritti.

Johanna bağırdı ve Phillip ona katılmak için duvarın üzerinden atlamaya başladı. Flora onu geri çekti.

"Gitmemiz gerek," dedi. "Şimdi."

"Johanna'yı onlarla tek başına başa çıkması için bırakmayacağım," dedi Phillip. Ne kadar yetenekli olursa olsun Johanna'nın perilerin üçüyle birden başa çıkması imkânsızdı. Johanna onların nasıl dövüştüklerini biliyor olabilirdi ama onlar hâlâ onlarca yıllık pratiğe sahip güçlü büyülü varlıklardı. Phillip neredeyse

Denemeden onu kazara öldürdü. Yapmak zorundaydı. . . "Onu öldüremezsin!" Phillip güldü ve

bahçede. "Hiçbiriniz ona zarar veremezsiniz! Lanetler, hediyeler ve anlaşmalar; sözünüzden dönemezsiniz, unuttunuz mu? Johanna'ya zarar veremezsiniz."

Eris'in gülümsemesi düştü ve gözlerini devirerek ona baktı.

"İstedğin kadar silahlarını yok et, ama ona zarar veremezsin.

o," dedi.

Eris ona doğru bir el kaldırdı. "Peki ya sen?"

Sırtına soğuk bir rüzgâr çarptı ve Phillip

Eğer üç iyi peri onu yakalamasaydı bahçeye yuvarlanacaktı.

Onun yakalayabileceğinden çok daha güçlüydüler.

tahmin etmişti. Merryweather hakaret dolu bir hışımla Phillip'in önüne geçti ve asasını Eris'e doğru salladı. Ne oldu?

sabun köpüğüne benziyordu, büyüdü, büyüdü ve tüm bahçeyi parıltılı bir şekilde kaplayana kadar kubbe. Eris kaşlarını çattı ve asasıyla bir işaret yaptı. Baloncuk Phillip'e doğru uzandı ama patlamadı. O bile hissetmedi büyüünün soğukluğu.

Eris kollarını havaya kaldırdı ama bağırdığı her neyse onunla birlikte baloncuğun içine hapsoldü.

Phillip nankör görünmemeye çalışarak, "Johanna'yı orada bırakamayız," dedi.

Flora kaşlarını çatarak Eris'e baktı ve "Eğer gerçekten ona zarar vermeyeceklerine söz verdilerse, yağmur gibi iyileşecektir," dedi. "Ama artık gerçekten gitmeliyiz."

Balonun içinde Johanna ona bir el salladı ve yüzünü periler. Kollarını perilere doğru açtı ve Phillip'in duyamayacağı bir şey söyledi. Eris baloncuğa bir büyü patlaması daha fırlattı ve kırılmayınca bağırdı.

Phillip arkasını döndü.

"Pekâlâ," dedi. "Sanırım daha çok Johanna'yla birlikte orada kapana kısılmış gibiler."

"Eris'i nereden tanıyorsun?" Merryweather, "Burnunu bu işe sokacağını bilmeliydim," diye mırıldanırken Flora sordu.

Phillip cevap vermemek için Samson'a doğru koştu. Merryweather, Samson'ı zincirlerinden kurtardı ve Phillip ata bindi. Periler onlarla birlikte tam omuzlarının üzerinde uçuyordu.

Phillip Şimşon'a, "Ne yaparsan yap, sakın durma," dedi, dizginleri kalkan eline aldı. "Sadece bizi buradan çıkar."

Büyülü yaratıklar kalenin kapısında toplanmıştı ve kuzgun surlardan ötüyordu. Yavaşça yaratıklar kızgın yağ dolu büyük kazanları devirdi. Flora, yağın işe yaramaz bir şekilde yanlarına kaymasını ve yerde köpürmesini sağlayan bir gökkuşağıyla onları korudu.

Kalenin kapısı gittikçe yaklaştı ve kapı tokmağı düşmeye başladı. Phillip Samson'ı daha hızlı gitmesi için teşvik etti ve parmaklıklar yere çakıldı.

temizledi. Dışarıda asma köprü yükselmeye başladı ve periler kenardan aşağı süzöldüler. Phillip dizginleri sıkıca kavradı.

"Dikkat et, Phillip!" Fauna dedi ki.

Samson sıçradı, büyü onları bir an için havada tuttu ve sertçe karşı tarafa indi. Kaya toynaklarının altında parçalandı ve kendini sağlam bir zemine çekti.

Parlak ışık onları takip ederken dağın yamacından aşağıya doğru koştular. Phillip arkasına baktı.

Malefiz kulelerinin en yükseğine tırmanmıştı. "Acele et!" dedi Flora. "Acele et, Phillip."

Malefiz'in üzerindeki gökyüzünde yeşil bulutlar dönmeye başladı ve Malefiz asasını kaldırdı. Gök gürledi ve yıldırım dağ yolunun üzerindeki taş kemere çarptı. Kaya parçalandı ve düştü. Phillip kalkaniyle enkazı uzaklaştırdı.

Şimşek önlerindeki kaya patikasını yırttı. Dağın yamacından aşağı düştüler. Şimşon atladı bir çıkıntıdan diğerine, tutunmak için çabalıyordu. Phillip'in kemikleri inişten dolayı ağrıyordu. Samson vahşi bir kışnemeye son uçurumu da aştı.

Yasak Dağ'ın engebeli arazisinden ayrıldıklarında ve ufukta Kral Stefan'ın kalesi görüldüğünde Phillip derin bir nefes aldı. Kaçmışlardı, şimdilik.

Gece kadar karanlık fırtına bulutları gökyüzüne uzandı ve beyaz kuleleri çevreledi. Bir araya toplandılar derinleşen sis, tüm kırsalı gölgede bıraktı. Şimşek dünyayı ikiye böldü.

Phillip risk alarak arkasına bir kez daha baktı ve Malefiz - yeşil gökyüzüne karşı gülen, boynuzlu bir gölge- bulutların ortasında duruyordu.

Samson inledi. Phillip dizginleri çekerek arkasını döndü. Phillip'in bacakları kadar uzun, uçsuz bucaksız bir diken ormanı toprağın içinden filizlendi ve toprağı bir yumurta gibi çatlattı. Kıvrılıp büküldüler ve büyük bir arapsaçı gibi yolu kapladılar. Samson tam zamanında durdu, şaha kalktı dikenlerden uzak tutmaya çalışıyordu. Phillip onu yavaşça ilerlemeye teşvik etti.

"Rüyalardaki dikenli duvar gibi," dedi Phillip, dikenli bir sarmaşığı keserek ve içindeki korkuyu görmezden gelerek. "Ama bir şekilde daha kötü."

Phillip kılıcıyla dikenleri yardı. Onlar tarafından durdurulamayacaktı, bir daha asla.

"Neden Malefiz'in lanetinin gerçekleşmeyeceğini düşündünüz?" diye sordu perilere, dikenleri keserken. "Lanetler her zaman gerçekleşir."

Periler onun üzerinde uçuştı ve Flora burnunu çekti.

"Malefiz'in gücü, o öldürüldükten sonra büyük ölçüde azaldı. sürgün edildi," dedi. "Merryweather'ın hediyesinin laneti değiştirdiğini ve bizim de yardımcı olacağımızı göz önünde bulundurursak, bunun kesin olmadığını umuyorduk."

Fauna, "Lanetlerin her zaman gerçekleştiği doğru olsa da, tıpkı hediyelerimiz gibi, nasıl gerçekleştiklerine dair ayrıntılar daha faydalı olacak şekilde manipüle edilebilir," diye ekledi. Phillip'in omzunun üzerinde durdu. "Lanetler üzerine çalıştığınızı bilmiyorduk.

ve peri büyü, Majesteleri."

Samson ilerlemeye devam ederken, "Ben yapmadım," dedi.

Phillip kılıcıyla dikenleri yollarından kesti, O ve Samson bir çıkıntının üzerinden taş yola doğru atladılar. Dikenler en çok orada büyümüş, kaleye erişimi tamamen engellemeye çalışıyordu. Bu Tıpkı rüyadaki dikenler gibi, yollarına çıkan her şeyin içinde büyümüşlerdi.

Phillip Samson'ı nehrin üzerindeki köprüye doğru itti ve perilere baktı "Herkes nerede? Güvendeler mi?" "Prenses Aurora uyandığında uyandırılmak üzere uykudalar." dedi Flora. "Tamamen güvendeler."

"Uyumak mı?" diye sordu Phillip, inanamayarak. "Bu nasıl güvenli olabilir?

Bir savaş alanının ortasında kalmak üzereler. Uyurlarsa güvende olamazlar ve şimdi onları korumak ve savaşı kontrol altında tutmak konusunda endişelenmemiz gerekiyor."

"Her şey yoluna girecek," dedi Flora ve önlerindeki yolda kıvrıla kıvrıla uzanan dikenleri görünce gerildi.

Phillip başını ona doğru çevirdi. "Öyle mi? Briar Rose kendi hayatını diğerlerininkinden üstün tuttuğun için sana teşekkür etmeyecek."

"Şey. . . ." Durakladı. "Ne demek 'Briar Rose'?"

"Hayır!"

Malefiz'in çığlığı yeryüzünde yankılanarak onun cevabını kesti ve gökyüzü acı verici bir şekilde aydınlandı. "Bu olamaz ol!"

Mor ve altın sarısı bir sihir düğümü tepeden yırtıldı, Phillip'in önündeki taş köprüye çarptı ve sıvı ateş gibi taşların üzerine sıçradı. Samson şaha kalktı ve Phillip onu teselli etmek için çabaladı. Malefiz onun kılıç ve kalkanı çaldığını fark etmiş olmalıydı. Yeşil alevler ve siyah dumanlar içinde belirdi.

"Şimdi benimle hesaplaşacaksın, ey Prens," dedi asasını kaldırarak, "ve cehennemin tüm güçleriyle!"

Phillip Samson'a sıkıca sarıldı. Ateş daha parlak ve daha şiddetli yanıyor, köprüyü duman kaplıyordu. Malefiz'in formu büküldü, kemikleri ve büyüğü bir ateş gibi çatırdadı ve Phillip'in burnunu kükürtün korkunç yanığı doldurdu. Yukarıda daireler çizen bulutlara kadar uzandı ve bulutların arasından büyük bir ejderhanın dişlek ağzı çıktı. Korkunç kanatları gökyüzünde açıldı ve geriye kalan azıcık güneşi de engelledi. Gıdaklayan ağzından yeşil alevler dökülüyordu.

Korku Phillip'i dondurdu. Bunu yapamazdı. O bir kahraman değildi; en başta onları bu belaya bulaştıran kendisiydi. Bu öylesine müthiş bir güç gösterisiydi ki neredeyse kalbi duracaktı. Onu nasıl yenebilirdi? O değildi. .

Kuyruğunu sallayarak bir kale kulesine çarptı ve taşlar düşecekmiş gibi sallandı. Briar Rose'un lanetli ve uykudaki görüntüsü gözünün önüne geldi ve Phillip ürperdi. Uzun zamandır dünyayla bağlantısı kesilmişti ve eğer kazanamazsa sonsuza kadar o kulede uyumak zorunda kalacaktı. Bunun olmasına izin veremezdi. Yapacaktı.

Dünyayı görmesini sağlamak için her şeyi yapardı.

Phillip, içini titreten dehşete ve Malefiz'in ayak seslerinin kemiklerinde yarattığı çınlamaya rağmen Samson'ı ilerlemeye teşvik etti ve dikenlerin arasından kuleye baktı.

Neden beni öpmüyorsun?

Briar Rose'un sorusu kafasında tekrar tekrar oynadı.

Belki de onun gerçek aşkı olduğunu düşündü çünkü bu sevinç ve dehşetin baş döndürücü karışımı ve inatçı Her zaman istediği hayatı yaşamakta özgür olana kadar devam etme dürtüsü sadece aşk olabilirdi.

Phillip onu seviyordu.

Onu seviyordu ve bunu yapmak zorundaydı. Başka kimse yapamazdı.

Eğer onu herkesten iyi tanıyan Briar Rose, onun gerçek aşkı olabileceğini düşünecek kadar sevdiyse, o zaman sandığı kadar korkak ya da kötü biri değildi. Ona inanıyordu ve bir kez olsun o da kendine inanmıştı.

Samson'a, "Sadece sen ve ben, evlat," diye mırıldandı ve atı koşması için itti. "Bunu yapabiliriz."

Samson taşların üzerinden Malefiz'in ayaklarına doğru dörtnala koşarak havalandı ve Malefiz burun deliklerinden dumanlar saçarak geri çekildi. Phillip onun alev püskürmesini engellemek için kalkanını kaldırdı ve alevlerin gücü onu Samson'dan uzaklaştırdı. Sırt üstü yere sertçe düştü, kadının gücünün sıcaklığı giysilerini kavuruyordu. Yine de kalkan kolu iyiydi. Sıcak bile değildi.

Phillip ayağa fırladı ve Malefiz köprüünün üzerine daha fazla alev püskürterek onu kendisinden uzaklaştırdı. Taşlar ayaklarının altında eridi.

Birbirine kenetlenmiş siyah pulların neredeyse yarı saydam bir mora dönüştüğü karnının altına ulaşmalıydı. Tüm yaratıkların bir kalbi vardı ve tüm kalpler kırılabilirdi. Tek yapması gereken onunkini bulmaktı.

Ayağa kalktı, gözleri ejderhaninkilerle kilitlendi ve yıkılmakta olan köprüünün kenarında durdu. Ejderha onu tekrar ateşle savurarak geri çekilmeye zorladı. Kalkan kolunda soğuk ve sabit kaldı. Samson arkasından ciyakladı.

Dikenler Phillip'in arkasındaydı ve o da dikenlerin içine daldı. Rüya ormanında geçirdiği yıllar onlardan duyduğu korkuyu kırmıştı. Bir diken ya da bir iğ batması, yapılması gerekenler karşısında hiçbir şeydi. Phillip kalın bir asmanın arkasında bekledi.

Malefiz yüzünü dikenlerin arasına soktu, ateş yanıyordu ona çok yaklaşan herhangi biri. Boynunu daha da uzattı, çenesi tam yerin üzerindeydi ve Phillip hamle yaparak Doğruluk Kılıcını burnunun üzerine indirdi. Yüzü toprağa çarptı. Kılıcın altındaki pullar eğildi ama kırılmadı. Yüzünü ondan uzaklaştırdı.

Phillip onun gözlerine doğru hamle yaptı ve kadın dönerek ona doğru atıldı. Dişlerinin bulunduğu yer havayı yırttı ve adam tekrar gözlerine saldırdı. Arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve onun ulaşamayacağı bir yere gitti. Phillip tekrar dikenler, korku göğsünde yarışıyor.

Malefiz onları yakıp geçti ve tüm araziye alevler püskürttü. Dikenler, ciğerlerini boğan keskin siyah bir duman halinde yükseldi. Phillip dikenlerin arasından keserek ve iterek ilerledi. Dik bir uçuşuma doğru savruldu, taşlar önünde yükseliyor ve alevler arkasından yaklaşıyordu.

"Yukarı!" diye bağırdı perilerden biri. "Bu taraftan!"

Kalkan eliyle kılıcı kavrarken, diğer eliyle tırmanmaya başladı. Malefiz'in ayak sesleri gürledi Arkasında, dikenlerden oluşan orman onun formu altında paramparça oldu. Kadının kavurucu sıcaklığı gittikçe yaklaşıyordu.

"Yangın yayılıyor!" diye bağırdı Flora'ya, uçuşuma tırmanmaya çalışırken. "İnsanlar tehlikedeyken uyanacaklar mı?"

Peri ellerini birbirine doladı ve cevap vermedi. Phillip inledi ve olabildiğince hızlı tırmandı. Bunu hemen bitirmek zorundaydı.

Kendini uçuşumun tepesine doğru çekti ve kalkan kolunu sarstı. Malefiz'in dişleri kolunun olduğu yerde birbirine çarptı. Kılıcıyla vurdu. Kılıç havada ısıklık çaldı ve çenesini sıyırdı. Kadın ona tekrar saldırdı. Adam kaçtı ve savurdu. Ateş altlarında daha da yükseldi.

Malefiz uçurumdan yukarı tırmandı, vücudunu kayaların üzerinde kıvırdı ve onu bir kez daha geri çekilmeye zorladı. Kılıcı dişlerinden ancak daha uzundu ve bir vuruş bile yapamadı. Pulları çizilmedi bile.

Beyhudeliğin tanıdık pençesi onu ele geçirdi ve kadının çenesinin önünden güçlükle sıçradı.

Uçurumun kenarı ayağının altında parçalandı. Dengesini sağlamak için kollarını savurdu ve aniden ağırlaşan kalkanı öne doğru fırlattı. Kalkan onu düzelitti ama kolundan aşığı kaydı. Malefiz ona bir alev demeti daha tükürdü.

Kalkan en büyük darbeyi aldı ama büyüünün gücü Phillip'i devirdi ve kalkanı kolundan kopardı. Uçurumdan aşığıya, cehennemın içine yuvarlandı.

Malefiz'in kahkahası Phillip'i bıçak gibi kesti. Yutkundu ve kılıcını kaldırdı.

Eğer onu yenemezse, belki perilerin diğer herkesi güvenli bir yere götürmesine yetecek kadar dikkatini dağıtabilirdi. O bağırarak için ağzını açtı ve parlak, sıcak bir büyü üzerine yıkandı. Üç iyi peri ona doğru uğtı ve omzunun üzerinde gezindi.

"Şimdi, Gerçeğin Kılıcı, hızlı ve emin uę," dedi Flora, "kötülük ölsün ve iyilik devam etsin!"

Uçmak mı?

Tek silahını fırlatmasını istediler!

Phillip kılıcı daha sıkı kavradı. Büyü olsun olmasın, kılıçlar fırlatılmak için yapılmamıştır. Ve periler ne yaptı dövüşmeyi biliyor musun? Bekleyebilirdi. Malefiz'i öne çekebilir ve uçurumun parçalanmasını bekleyebilirdi. O zaman kalbine vurabilirdi.

Ama Briar Rose'un sesi kafasının içinde yankılandı.

Onlara güvenin, demişti.

Malefiz Phillip'e doğru hamle yaptı. Phillip bir nefes aldı, elindeki son silahı da Malefiz'in korkunç suretine doğru fırlattı.

True Love's Kiss

Kılıç doğru uçtu. Malefiz'in göğsüne saplandı ve ametist rengi karnından aşağı kan döküldü. Uludu ve geri çekildi. Phillip kendini toparladı ve kadının gözlerine dik dik baktı. Başı geriye doğru sallandı.

Phillip'in dehşeti dünyayı tek bir an için keskinleştirdi ve onun gıcırdayan çenelerinin üzerinden atladı. Uçurum altlarında parçalandı ve Phillip kendini Geriye doğru. Parmakları kayayı yırtarak kenarı zar zor yakaladı. Olabildiğince sıkı tutundu, acıya rağmen panik ellerini yerinde tutuyordu. Malefiz yere çakıldı.

Yağlı siyah duman havayı kapladı ve kızın çığlıkları kesildi. Phillip sürünerek uçurumdan geriye kalanların tepesine çıktı. Duman boğazında kaldı ve bağırmasını engelledi. O yüzünü sildi ve kenardan baktı. Malefiz'den geriye kalan tek şey, Doğruluk Kılıcı tarafından toprağa saplanmış bir gece yarısı lekesiydi.

Phillip neredeyse gülüyordu. Bitmişti.

Toynakların taşa vurduğu yavaş sesler Phillip'in arkasındaki uçuruma kadar geldi ve Samson'ın zarar görmemiş haline gülümsedi. At usulca homurdandı ve Phillip onun dizginlerini kavradı. Periler Phillip'in omzunun üzerinde oyalandılar.

"İyi misin Samson?" Phillip ata odaklanarak sordu, böylece her şeyi düşünmek zorunda kalmayacaktı.

ve hala yapması gerekenler vardı. "Sonsuz havuçlar. Sonsuz havuç. Ölmeden yiyebileceğin kadar."

Samson mırıldandı ve başını Phillip'in omzuna yaslayarak Phillip'in yelesinden birkaç yanık odun parçası koparmasına izin verdi. Kemiklerini sızlatan yorgunluğa rağmen yapılacak çok şey vardı ve Phillip uzaktan kalenin kulelerini grebilene kadar oturdu. nce Briar Rose'u uyandırmalı ve ona neler olduğunu anlatmalıydı.

Ve onun gerçek aşkı olup olmadığından emin olmak. Çok Onun uyanmaması fikri midesini bulandırdı. Ya da belki dumandı. Kesinlikle dumandı.

"Majesteleri," dedi Flora, gözünün ucuyla, "Prenses Aurora ve diğerleri bekliyorlar."

"Johanna," dedi. "Onu geri getirmenin bir yolu var mı?" Merryweather sertçe başını salladı ve asasını salladı,

Aralarında Malefiz'in çağırdığına benzeyen bulutlu bir görüntü yaratarak Phillip'in ürpermesine neden oldu.

"şimdi, bakalım. ." dedi ve asasını bir dürbün gibi hareket ettirerek görüntünün ne gösterdiğini ayarladı. "Yaverinin de ata ihtiyaı olacak. Malefiz gittiğine ve onu Yasak Dağ'a bağlayan eski büyü de onunla birlikte gittiğine göre, bu iş çok daha kolay olmalı."

Bir sıcak hava patlaması oldu ve bu ona bahar ve kuş gibi bir ıslık. şatoya giden yoldaki uçurumun aşağısında, Johanna ve Taliesin bir sabun köpüğü patlamasıyla ortaya ıktılar. Johanna, bitkin ve terden sırılsıklam ama ışıl ışıl, kollarını Taliesin'in boynuna doladı ve Samson, Taliesin'in böğrüne çarpmak için sıçradı. Phillip karşıladı Johanna ortada.

"Nasıl gitti?" diye sordu, onu kucaklayarak.

"Neler oluyor?" diye sordu ama kucaklamaya karşılık verdi. "Malefiz nerede?"

"Gitti," dedi Phillip. Geri çekildi ve kadının yüzündeki külü sildi. "O ld. Temelli olarak. Sanırım?"

Tekrar Merryweather'a baktı ve o da başını salladı.

Johanna onun koluna birkaç kez hafifçe vurdu ve o da sırttı.

"Zaman çok önemli, Majesteleri," dedi Flora, omzuna doğru çırpınıyor. "Diğer periler hala kapana kısılmış durumda, değil mi?"

Johanna, "Poena baygın, Phrike ise kolundaki kesik yüzünden son zamanlarını etrafta uçarak ve ağlayarak geçirdi," dedi ve başını salladı. "Eris ya görünmez oldu ve saklanıyor ya da kaçtı. Poena'yı indirdiğimde panikledi."

"Aferin kızıma!" Merryweather sessizce alkışladı. "İki periyi indirip birini korkutmak hiç de küçümsenecek bir şey değil, biliyorsun."

Phillip gülümsedi ve omzunu Johanna'nın omzuna vurdu. "En azından bir şövalyeliğe değer."

Johanna kızardı ve Phillip Taliesin'in burnunu okşadı.

"Haydi, Sör Johanna." Phillip onun Taliesin'e binmesine yardım etti ve ardından Samson'a bindi. "Prenses Aurora uyanana kadar bölgedeki herkes uyuyor. İyileştirme evine gidin ve herkes uyandığında yardım etmeye hazırlanın. Ben de Prenses."

"Uyuyor musun?" diye sordu.

Phillip başını salladı. "Göreceksin."

Kalenin uzaktaki kulelerine bakarak sessizlik içinde yol aldılar. Diken ormanı yok olmuştu ama Phillip'in ensesinde hâlâ tedirgin edici bir karıncalanma vardı. Tek ses perilerin kanat çırpışları ve Samson'ın toynaklarının çıkardığı seslerdi. İlk insanların yanından geçerken Phillip irkildi.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Johanna, ağzı açık kalmıştı.

İnsanlar durdukları yerde yığılıp kalmışlardı. Bazıları sallanıyordu ve diğerleri kaldırım taşlarına kadar kaymıştı. Bir çocuk kapının köşesinde tek başına uyuyordu ve bir kadın ortadaki fiskiye yarı batmış haldeydi. Phillip, Samson'u kalabalığın içinden geçirir gibi manevra yaptı. bir ormanda gezinmek.

"Prenses Aurora'nın tek başına uyanmasını istemedik," dedi perilerden biri. "Bir şeyimiz olduğundan değil ama Ekselanslarının onu çabucak kurtaracağına son derece güveniyordu ama bu bir önlemdi. Kimse zarar görmemeli ya da farkına bile varmamalıydı. uykuya daldılar."

Johanna bir kişinin omzuna dokundu ve o kişi horladı. Geri çekildi.

"Tamam," dedi. "Birinin uyanıp paniğe kapılması ihtimaline karşı şifa evinin hazır olduğundan emin olmaya gidiyorum."

"Lütfen yap," dedi Phillip, Samson'a doğru uzanarak ve Johanna'yı kendine çekti. Onun yakasını kavradı. "Bunun hakkında bir kitap yazmaya başlama."

Kadın sırttı ve adamın elini savuşturdu. "Bu bir kaside!"

"Senin methiyenden daha iyi," diye mırıldandı adam ve kadın güldü

Şifa evine kadar.

Phillip insan kalabalığının daha seyrek olduğu avluya doğru koştu ve kulenin girişini bulmak için etrafına bakındı. Briar Rose ile ne kadar çabuk konuşabilirse Daha iyi. Onun iyi olduğunu bilmek istiyordu. Ona her şeyi anlatmak istiyordu.

Kadının uyanık bir şekilde önünde olmasını istiyordu, böylece her şeyin tehdidi üzerlerinde olmadan konuşabileceklerdi.

Sadece onu istiyordu.

Ama ya uyanmazsa? Şimdi iyi anlaşıyorlardı ve onun gerçek aşkı olmak istiyordu ama birini tanımak ve onu istemek aşk değildi. Gerçek aşk

Her şeyi kapsayan ve efsanevi olması gerekiyordu ve Phillip nasıl hissettiğini bilse de, gerçek aşk hâlâ onu içine alamayacak kadar peri masalı gibi görünüyordu. Yine de Briar Rose ondan kendisini öpmesini istemişti.

Geriye kalan tek şey onun isteğini yerine getirmek ve umut etmekti.

Periler şatoya doğru ilerlediler. Phillip onları kovaladı, ziyareti sırasında daha fazla dikkat etmediği için öfkeliydi. Gittikçe daha yükseğe çıktılar ama Phillip, Briar Rose'a yaklaştığını hissettikçe yorgunluğu azaldı.

Son basamakları koşarak çıktı ve onun yattığı yere ulaştı. Onu görmek hâlâ nefesini kesiyordu. Cildi mavimsi bir beyaza dönüşmüş ve yaşamı çekilmişti.

dudaklarını soluk bir pembeye boyadı. Briar Rose hayatta ve rüyalarında her zaman canlı olmuştu ve bu durgunluk ellerinin titremesine neden oldu. Phillip her zaman onu görmeyi arzulamıştı ama şimdi tek istediği onun sesini duymaktı.

Periler kapının yanında durmuş, onu izliyorlardı. Briar Rose'un yanında diz çöktü, sinirler içinde çırpınıyordu. Titremesini engellemek için bir elini dizine dayadı.

Göğsü yavaş bir nefesle yükseldi ve içini çekti. Bundan sonra olacıklardan, daha önce korktuğundan çok daha fazla korkuyordu.

Malefiz'le savaşıyor. Onu öptüğünde uyanmazsa ne yapacaktı? Gidip onun gerçek aşkını bulmak zorunda mı kalacaktı? Kalbi böyle bir göreve katlanabilir miydi?

Phillip ona doğru eğildi. Onun eline dokundu, yarısı Malefiz öldüğünde lanetli uykunun dağıldığını umuyordu ama Briar Rose kıpırdamadı. Phillip başının üzerine eğildi ve Dudaklarından kıl payı uzaklaştı.

Phillip kalbi hızla çarparak geri çekildi ve başını salladı. İşe yaramamasını istemedi.

Ama Briar Rose ondan bunu yapmasını istemişti. Onun için denemek zorundaydı.

Phillip yavaşça ağzını onunkine bastırdı ve sonra uzaklaştı. Dizlerinin üzerinde onun yanında kaldı, bir eliyle onunkini kavradı. Kadının göğsü düzenli nefes alıp verişlerle inip kalkıyordu ama geri kalanı mezar kadar hareketsizdi. Dehşet ve hayal kırıklığı adamın üzerine çökmeye başladı ve Phillip elini kızın elinden çekti.

İşe yaramamıştı.

Phillip dişlerini sıktı ve kederini kapıda beliren üç iyi periden saklamaya çalıştı. Bunu biliyordu. O değildi-

Briar Rose gözlerini kırıştırtarak ona baktı, menekşe rengi gözleri loş ışıktaki kararmıştı. Kalbi yoğunlaştı ve zihnindeki her düşünce sustu.

"Malefiz'i yendiğini biliyorum," diye fısıldadı, "peki neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?"

"Seni ben uyandırdım," dedi Phillip, hâlâ inanamıyordu.

"Ben." "Sen," dedi kadın. "Gerçekten bu kadar korkmuş mu?"

"Bu sadece. . ." Yutkundu. Başını salladı. Tekrar yutkundu. "Beni gerçekten seviyor musun?"

Briar Rose usulca güldü ve onu yanına çağırdı. "Az önce beni Gerçek Aşkın Öpücüğü ile uyandırdın. Bu bir kanıt yeterli değil mi? Evet, seni seviyorum."

Phillip acı veren geniş bir sırtışın ifadesini ele geçirmesine engel olamadı ve gülümsemeyi asla bırakmayacağından emindi.

Phillip kendini işaret etti. "Ben mi?" O!

"Güzel olduğun için şanslısın," dedi Briar Rose ve elindeki gülü bir kenara fırlattı.

Briar Rose onun yakasından tuttu ve kucaklayarak kendine doğru çekti. Rüya ormanındaki bahar gibi kokuyordu, taze yapraklar ve serin su. Yüzünü gülün içine soktu. boynunun kıvrımını okşadı ve içine çekti. Parmakları adamın terden karışmış saç uçlarını taradı.

"Rüya ağacının içindeyken her şeyi duydum," dedi.

Perilerden biri boğazını temizledi ve Phillip onlara baktı. Briar Rose sustu.

"Flora Teyze?" diye sordu.

"Hangi rüyalardan bahsediyorsun canım?" diye sordu Flora.

Merryweather tekrar boğazını temizledi. "Peki ne duydun?"

Briar Rose kızarak, "Phillip'in yaptığı her şeyi," dedi. "Sanırım sizden de bir sır sakladım - Phillip ve ben her zaman birbirimizin hayalini kurduk."

"Eski bir orman var," diye ekledi Phillip. "Ve bizi ayıran dikenli bir duvar vardı. Hiç konuşamadık, ta ki bir gün konuşana kadar. Ama son haftalarda orman bu labirent oldu ve sonra"

Briar Rose'a baktı ve o da kaşlarını kaldırdı.

"Gördüğümüz son rüyada yok oldu, ama ikimiz de Neden orada olduğunu ya da neden diğerini hayal ettiğimizi bile bilmiyorduk."

"Ah!" Fauna göğsünü tuttu, gözlerinde yaşlar vardı.

"Görünüşe göre Merryweather'ın hediyesi düşündüğümüzden daha etkili olmuş," dedi Flora ve gülümsedi. "Gerçek aşk kendi başına Bir tür sihir ve gerçek aşk her zaman insanları bir araya getirmenin bir yolunu bulur, lanetler onları bir arada tutmaya çalışsa bile ayrı. Lanet her zaman senin içindeydi canım, önce dikenli bir duvar, sonra da seni ayıran bir labirent olarak. Ama sanırım bu son rüya, aşık olduktan sonra paylaştığınız ilk rüyaydı?"

"Labirentten çıkış yolunu ancak savaşmayı bıraktıktan sonra bulabildik," dedi Phillip.

Briar Rose başını salladı. "Birbirimizle ancak lanet yaklaştığında konuşabildik."

"Gerçek aşk," dedi Merryweather, sırayla ikisine de gülümseyerek. "Lanet etkisini göstermeden önce sizi bir araya getirmek için çabalıyordum."

"Yani büyü bize inandı mı?" Phillip tekrar Briar Rose'a döndü ve sırtıttı.

"Bize inandım," dedi. "Ve sana. Çok iyi iş çıkardınız. Sana başaracağını söylemiştim."

"Öyle mi?" diye mırıldandı. "Alçakgönüllülüğünü özlemişim." "Haklı olduğum için özür dilemeyeceğim."

"Bunu senden asla istemezdim," dedi ve güldü. Gerçek aşk.

"Seni tekrar öpeceğim, eğer hoşuna gitmezse ..." dedi yumuşak bir sesle, başparmağını adamın boğazının çukurunda gezdirerek. "Sanırım bana düzgün bir ilk öpücük borçlusun."

Kafasında hiçbir düşünce kalmamıştı, bu yüzden Phillip, "Size borçlu olmaktan nefret ederim," dedi.

Dudakları onunkilerin üzerinde, genellikle rüyalara daldığı kadar kolay kayıyordu. Damarlarındaki kan hızla aktı ve dünyanın dibi yok oldu, geriye onun sıcaklığından başka bir şey kalmadı.

parmaklarını boğazına dayadı ve kirpiklerinin yanağına çarpışını hissetti. Onu daha sıkı kavradı. Onun dili-

Arkalarında bir boğaz temizlendi.

Briar Rose önce çekildi ve omzunun üzerinden baktı. Phillip perileri unutmuştu ama içinde utanacak bir şey bulamıyordu. Kendini canlı hissediyordu. Onu tekrar aşağı çekebilecek hiçbir fikir yoktu.

Yıllar sonra ilk kez inanılmaz derecede mutluydu.

"Beni öpmesi gerektiğini sanıyordum," dedi Briar Rose şaşkın bir ses tonuyla ve bir kahkahayı onun omzuna sakladı. "Sorun nedir?"

"Gerçekten çok güzelsin," diye mırıldandı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bizi öldüreceksin, kızım," dedi Flora. "İkiniz de aşağıda bekleniyorsunuz. Hâlâ katılmanız gereken bir parti, tanışmanız gereken anne babalarınız ve anlatmanız gereken bir hikâye var."

"Bekleyebilirler. Yapmak zorundaydım," dedi Briar Rose ve Phillip'in omzunun üzerinden sıçrayan periye gözlerini dikti. "Az önce bir lanetten uyandım, üstelik Bugün kim olduğumu. Belki de gidip onları birazdan orada olacağımız konusunda uyarmalısın?"

Periler arkalarından fısıldaşıyordu ve Phillip onların söylediklerine aldırnamaya ya da endişelenmemeye çalışıyordu.

Phillip bir elini onun kolunda tutarak oturmasına yardım etti.

"Bu arada doğum günün kutlu olsun," dedi.

Onun yüz ifadelerini görebilmenin ve saçlarıyla oynayabilmenin çöküşü. Prenses Aurora'yla nişanlı olduğunu bilerek büyüdüğü için, sevginin tadını çıkarmasına asla izin vermemişti. Yasak Dağ'dan kaçışını ve Malefiz'le mücadelesini özetlemek için birkaç dakika harcadı. Briar Rose, çoğunlukla onun ciddi ses tonuyla alay etmek için, doğru yerlerde soluk soluğa kaldı. Bitirdiğinde onun alnından öptü. "Ayrıca, sanırım düşüğümüz aşağıda olacak."

Yüzünü buruşturdu. "Bu gece evlenmiyoruz, değil mi?"

"Kesinlikle hayır ve bunu öğrendiklerinde yüzlerini görmek için sabırsızlanıyorum." Onu çabucak öptü ve ellerini uzattı. "Aileni ilk kez hayal kırıklığına uğratmaya hazır mısın? Zaman mı? Bu çok önemli bir olay. Ben benimkini sevgiyle hatırlıyorum." Güldü ve yataktan kalkarak onun elini tuttu. "Nasıl görünüyorum?"

"Çok hayal kırıklığına uğradım," dedi, saçlarını omuzlarının üzerinden tarayıp bir tutamını parmağının etrafında döndürerek.

"Sen bilirsin," dedi ama sözlerinin arkasında keskinlik yoktu. Parmak uçlarında durdu ve onun yanağını öptü. Fısıldadı, "Malefiz'i yendik. Eğer Biri gerçekten hayal kırıklığına uğrarsa, bu onların kaybı olur." Phillip güldü ve onu daha da yakınına çekti.

"Phillip," dedi, onun iki elini de kendi elleriyle tutarak, "yıllarını sana-sanırım bize- karşı mücadele ederek geçirdiğini biliyorum.

-nişanlandınız ve bunu yapmaya hazır olmanıza rağmen itaat etme fikrinden nefret ettiniz. Eğer şimdi gitmek istersen seni suçlamam."

Aşkın sadece birkaç kelimeyle yeşerebileceğinden emin değildi ama bu şimdiye kadar hissettiği en büyük aşktı. Briar Rose hafifçe kısılmış gözlerle onu izliyordu, açıkça endişeliydi ama ona en çok istediği şeyi teklif ediyordu. Bir ay önceki Phillip'in neyi seçeceğini çok iyi biliyordu: gitmek. Yine de vereceği cevabın onu inciteceğini düşünse bile karar vermesine izin veriyordu.

Ama artık o Phillip değildi.

"Gitmek istemiyorum." Perilere baktı ve sesini düşürdü. "Şimdi evlenmek istemiyorum ve ailemizin bizim için yaptığı planı uygulamak istemiyorum. Ald Tor'da ya da Artwyne'de kalmak bile istemiyorum. Seyahat etmek ve babamın gölgesi dışında kim olduğumu bulmak istiyorum ve tüm bunları seninle yapmak istiyorum. ..eğer sen de istersen."

Briar Rose başını salladı, gülümsemekten burnu buruşmuştu. "Her yere gitmek istiyorum."

Daha önce hiç bilmediği bir sevinç damarlarına doldu ve Phillip bunun gerçek aşk olduğunu anladı.

En iyi ve en kötü yanlarınızı bilen biriyle bir dünya kurmak,
onların hayallerine ulaşmalarına yardımcı olmak ve
başarılarının tadını çıkarmak. Güven. Cesaret. Sevgi.
Birlikte her şeyi yapabilirlerdi.



Onlar aşağı inerken periler etraflarında uçuşuyordu. Onlar
aşağı inerken merdiven boşluğundan sesler yükseliyordu.
Herkesin uyanık olduğu belliydi ve herhangi bir panik yok
gibiymi. Phillip'in duyabildiği tek şey mutlu bağırışlar ve
uzaktan gelen şarkı patlamalarıydı. Aşağıda büyük bir parti
var gibiymi.

Ana kata ulaştıklarında, periler habercileri uyarmak için uçup
gittiler.

"Sence uyuduklarını fark etmişler midir?" diye sordu Briar
Rose'a. Briar Rose dans edenleri izledi ve başını salladı.

"Eğer ben olmasaydım fark edeceğimi sanmıyorum.
Bunu bekliyordum ve farklı bir yerde uyanmamıştım," dedi.
"Sen söylemezsen ben de söylemem."

Sırıttı ve onun elini öptü. "Cüzdanımdaki her şey üzerine
bahse girerim ki bir saat boyunca Malefiz'den
bahsetmeyecekler."

"Anlaştık."

Trompetlerin tantanası kalenin içinde yankılandı. Phillip
onun elini kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve yavaşça ana
merdivenden aşağı doğru yürüdü. Kral Stefan ve Kraliçe Leah
salonun sonundaki tahtlarında oturuyordu ve Phillip'in babası
yanlarına uzandı. Kraliçe onları gördüğünde gözleri
büyüdü, hüzünlü gülümsemesi onun kalbini sızlattı. Briar
Rose sertleşti ve başparmağını onun elinin üzerine koydu.
Kral Stefan'ın gülümsemesi ise tamamen neşeliydi.

"Bu Aurora!" dedi, tereddütle onlara doğru adım atarak.
"O burada!"

"İnsanları hayal kırıklığına uğratma konusunda pek iyi değilsin," diye fısıldadı Phillip. Ona sırtıttı ve elini sıktı onun yanına. "Geri çekilmek için hâlâ vaktimiz var ama gidersek babamın bocalamasını kaçıracağız."

Nefes nefese güldü, önüne bakıyor ve açıkça etraflarındaki insanlara bakmamaya çalışıyordu. "O kadar da kötü olmayacak, değil mi?"

Phillip homurdandı. "Bahse girmedüğümüz için şanslısınız."

"Ve-ve-ve Phillip!" diye bağırdı Kral Hubert.

Briar Rose'un omuzları bir an için onunkilere çarptı ve kendi gülüşünü gizlemek için başını eğdi.

Platforma birkaç adım kala durdular. Adam eğildi ve Briar Rose hala onun kolunu tutarak reverans yaptı. Phillip doğruldu ve Briar Rose'un tekrar sertleştiğini hissetti. Bakışları ailesine doğru yükseldi. Sonra tereddütlerinden sıyrılır gibi oldu ve adamın kolunu sıktı. Adam onu bırakmak için hareket etti.

Briar Rose annesine doğru koştu. Phillip bir adım geri çekildi ve göz ucuyla yaklaşmakta olan babasına baktı.

"Bu ne anlama geliyor evlat?" Kral Hubert Phillip'e sordu.

Phillip bir espri yapacak zamanı bulamadan, Briar Rose içeri daldı ve Kral Hubert'i yanağından öptü. Sessizleşti.

Phillip bu şansı Briar Rose'u uzaklaştırmak için kullandı. O babasının gevezeliklerini duymazdan gelerek onu kollarına aldı. Briar Rose ve o, ormandaki danslarında olduğu gibi kolayca aynı adımları attılar ve etraflarındaki insanlar onları izledi. Phillip umursayacak bir şey bulamadı. Sadece onu kendine çekti ve gülümsedi. Bırakın babasının kafası karışsın. Bırakın herkes baksın.

Briar Rose'un ve kendisinin dışında bu konudaki hiçbir görüşün önemi yoktu.

Boğazında bir gıdıklanma vardı ve sanki Bahar esintisi saçlarını hışırdattı. Briar Rose inledi. "Çok rekabetçiler," diye mırıldandı elbisesi maviden pembeye dönüştü.

Etraflarındaki insanlar mırıldanmaya başladı.

"Rekabetçi," dedi Phillip, tekrar maviye döndüğünde gülerek. "Evet, bunu anlamaya başlıyorum. Durmalarını istiyor musun?" Yan taraftaki iyi perilere baktı.

"Hayır, böyle olmasalardı kendileri olmazlardı ve onları seviyorum," dedi ve topuklarını tekmeledi, böylece elbise tekrar soluk pembeye dönüşürken tam da böyle sallandı. Yüzünü ona doğru eğdi. "Şimdi ne olacak?"

Phillip onu bir kez daha döndürdü ve onları izleyen insanlar geçen günün sıkıntılarıyla birlikte gözden kayboldu. "Elbette sonsuza dek mutlu yaşayacağız."

Epilogue

"MUTLULUKLARI sanki şafağın tüylü bulutları üzerinde yüzüyorlarmış ve sabahın arasında dans ediyorlarmış gibiydi."

"Kesinlikle hayır," dedi Phillip, örmekte olduğu çiçek tacını bir kenara fırlatarak ve yüzünü ellerinin arasına gömerek. "Sadece iki yıl oldu. Nasıl olur da olanları tam olarak benim hoşuma gidecek şekilde hatırlayamazsın?"

Johanna kitabını kapadı -onu asla ona hediye etmemeliydi- ve sırttı. "Nefret edeceğini biliyordum. Bu yüzden böyle yazdım."

Artwyne'li Sör Johanna, Malefiz'in yenilgisinin hikâyesini kâğıda döken ilk kişi olmuştu. Phillip'in üzüntüsüne rağmen, çoğunlukla doğruydı. Neyse ki kendi hatalarından çok daha fazlasını içeriyordu ve onlarca yıl önce Malefiz'in işine bulaşmış olan insanların hikâyelerine de bolca yer veriyordu ve son zamanlarda. Johanna, Malefiz'in ilk yenilgisi ve geri dönüşü arasında, güneyde garip, söndürülemez orman yangınlarının kuşattığı kasabalar ve gölgelerin dans ettiği ve üzerinde seyahat eden herkesi takip ettiği yollar hakkında eski hikâyeler bulmuştu. Doğudaki bir düzine çiftliği fırtınalar basmış ve çocuklar şimşek gibi giyinen kadınla ilgili korkunç hikâyeler anlatmışlardı. Phillip'i kandırmadan önce Malefiz'in perileri kaos tohumları ekmekle meşguldü.

Hikâyede kötü bir peri, bir lanet ve bir prenesten çok daha fazlası vardı. Johanna hâlâ her şeyi ortaya çıkarmaya çalışıyordu,

ve buna Eris'i avlamak da dahildi.

Phillip, Malefiz'i yendikten sonraki iki yıl boyunca çok daha rahat bir yaklaşım benimsemişti.

"Bu yeterince adil ama sihir öğrenmeme yardım ederken beni hiç omzunun üzerinden atmadın," dedi.

Johanna kaşlarını kaldırarak ona baktı ve "Kanıtla" dedi.

Phillip homurdandı. Malefiz ve perilerle geçirdiği zaman hakkında şaka yapmak artık daha kolaydı. Briar Rose'un doğum günü geçen yıl herkesi tedirgin etmişti.

kötü peri gitmişti, bu yüzden bu yıl ailesi

onu şımarttı. Parti sadece yakın arkadaşlar ve aileden

oluşuyordu, ancak Kral Hubert ve Stefan'ın sesleri

Bütün kalabalık Kral Stefan'ın bahçesinin güneşten ısınmış çimenlerinde, sarmaşık güllerden oluşan bir gölgelik altında toplanmıştı.

Briar Rose tarafından yetiştiriliyordu. Konukların çoğu kendi sohbetlerine dalmıştı, bu yüzden Phillip alay edilmesine aldırmadı.

"Bence çok güzel bir kaside," dedi Briar Rose ve zorlukla bastırdığı kahkahası sesine karıştı. "Bir yabancının nasıl olduğunu yazmasındansa birkaç kez fırlatılman daha iyi. Asil, ışıltılı, yakışıklı ve harikasınız ve sonra herkes sizden eski mükemmel şövalyelerden biri olmanızı bekliyor."

"Evet, yakışıklı olarak tanımlanmaktan nefret ederim," diye mırıldandı ve çimlere yaslandı.

Briar Rose yüksek sesle ve sınırsızca güldü. Güneş ışığı saçlarının buklelerini ve boğazının çizgilerini yakaladı ve Phillip gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Beni yaraladın," dedi Phillip ve göğsünü tuttu. "İhtiyacın olduğunda lanetli bir uyku nerede?"

Tekrar güldü ve Phillip Briar Rose'un yanağını öptü. Onun elini sıktı.

Johanna alaycı bir gülümsemeye izledi. Romantizme olan ilgisi hâlâ tamamen akademikti.

"Bütün bir yıl önceden dublaj törenimi nasıl mahvettiğini atladım," dedi yüksek sesle, babasına doğru bakarak.

Phillip inledi. Babası bu hikâyeyi anlatmaya bayılırdı. "Kendilerini kalemde bulsunlar!" Kral Hubert bağırırdı, örtülü zemini tokatlıyordu. "Fazilet Kalkanı'nı aldıklarında neredeyse tüm duvarı yıkıyorlardı!"

Çok güzel bir manzaraydı: Johanna en iyi kıyafetlerini giymiş, siyah saçları altınla örülmüş ve elleri akan desenlerle boyanmıştı. Phillip'in babası ona kılıcını takdim ediyordu. keten tohumu yağı kokusu ve Amis'in zırhının tıkırtılı ayak sesleri salonu doldurduğunda o andan itibaren taşıyacaktı. Hırsız Phillip'e karşı niyetlerini açıklamışlar -bu ona söylenmiş en kibarca şeydi ama gururuna ağır bir darbe indirmişti- ve kalkanı geri almışlardı. Tek kelime etmeden, sadece başlarını Johanna'ya doğru eğerek oradan ayrıldılar.

"Yüzyılların en unutulmaz törenini yaptınız!" dedi Phillip. "Ve seni kabul ettiler, Johanna Saygıdeğer."

Sözlerini vurgulamak için parmağını ona doğru salladı ve Johanna gülümsemesini gizledi.

"Artwyne'in!" Kral Hubert alkışladı. "Amis tarafından seçilen Johanna'mız!"

Phillip güldü. Babasının hiddetli tavırlarıyla baş etmek artık daha kolaydı. Babasının deyimiyle "araları açılmıştı". Malefiz'in yenilgisinden sonraki haftalarda sırayla birbirlerine bağırırlarken babaları şimdi böyle söylüyordu. Phillip, babasının kendisiyle yeni yeni gurur duymasından hoşlansa da her şeye hâlâ öfkeliydi ve babası, Phillip'in babasının kendisiyle gurur duymasına neden üzüldüğünü anlayamamıştı. Phillip Eris konusunu açmadan önce birkaç garip kavga yaşanmıştı, O zaman Kral Hubert oğlunu ne kadar incittiğini anlamıştı. O olaydan sonra bütün bir haftayı sadece Phillip'le konuşarak geçirmişti. Babasını ilk kez o zaman ağlarken görmüştü.

İlişkileri şu anda mükemmel değildi ama iyiydi. Güzel, hatta.

"Ve şimdi hepimiz sonsuza dek mutlu yaşamak ve şafakta dans etmekle meşgulüz," dedi Briar Rose, "gerçi 'sonsuz dek mutlu

sonra' ifadesi çok muğlak görünüyor."

"Özür dilerim." Phillip onun bir bardak arpa suyunu çaldı.
"Mutlu değil misin, doğum günü kızı?"

Ailesi ve Kral Hubert buna çok sevindi, yakından dinlemiyormuş gibi davranarak. Phillip ve Briar Rose'un düğünlerini iptal etmelerinin üstesinden gelmek, uzlaşmaya doğru atılan adımlardan biriydi. Kraliçe Leah, Briar Rose'un evliliğe ne kadar hazırlıksız olduğunu fark ettiğinde bunun mantıklı olduğunu anlamıştı.

içine itildiği hayat. Kral Hubert'in Phillip'in ideal varisi ile nişanlanmasının temelinde de aynı sorun vardı: çocuklarını kendilerinin bir uzantısı olarak görüyorlardı. Briar Rose'un ailesi önce onunla bir ilişki kurmaya hevesli bir şekilde yanlarına gelmişti. Onlar da Briar Rose genellikle yaralı yavru hayvanlara karşı nazik davranırdı. Geçtiğimiz iki yıl içinde ağır tartışmalar yaşanmıştı,

Ağlamaklı aile yemekleri ve Phillip'in Briar Rose'dan duyduğu pek çok konuşma. Yeni hayatının çoğu kısmına alışmıştı -kendi dikişini yapmamayı öğrenmesi sarayda oturmaktan ve defter tutmaktan çok daha uzun sürmüştü- ama büyük kalabalıklar onu hâlâ tedirgin ediyordu. Kraliçe Leah pikniğin beğenilip beğenilmeyeceğine karar vermek için haftalarca uğraşmıştı.

"Yıkıldım," dedi Briar Rose ve burnunu çekerek annesinin mükemmel bir kopyası gibi başını eğip ona baktı. "Sadece bu parti ve Johanna'nın hikâyemizi hediye etmesi beni kırık bir kalpten ölmekten alıkoydu."

"O halde hediyemi geri alıyorum," dedi Phillip ve elini uzattı.

Briar Rose yanındaki sandığı daha sıkı kavradı. "Bunu yapman gerektiğini söylemedim."

Uzak kuzeyden getirttiği çiçek soğanı sandığı bir hediyeden çok bir vaatti. Henüz Ald Tor ve Artwyne'in dışına çıkmamışlardı. Briar Rose

Malefiz'in düşüşünden sonra her iki krallığın da güvende olmasını sağlamak için yapılması gereken çok şey vardı. Yılların büyük bir bölümünü aileleriyle aralarını düzeltmeye çalışarak ve

Bu yeni dünyadaki rollerinin ne olduğunu. Briar Rose sonunda vadideki kulübenin dışındaki hayata alışkın görünüyordu. Yine de onun dünyayı görmek için hâlâ çaresiz olduğunu biliyordu.

"Çok vefasız," dedi ve kızın burnuna dokundu. "Bu zaten hediye'nin sadece bir parçasıydı."

Ve geri kalanının da yakında gerçekleşmesini umuyordu. "Bir parçası mı?" Etrafına bir göz attı.

"Geri kalanı bir

Sır mı?"

"Belki."

Parti sona eriyordu. Kral Stefan, Kraliçe Leah'nın söylediği bir şeye gülüyordu ve Phillip'in babası onun sırtına bir tokat attı. Johanna gülümsedi ve Phillip'in babası ona kadeh kaldırdı. Şövalyelik ona Phillip'e olduğundan çok daha fazla yakışıyordu.

"Buradan çıkmak ister misin?" Phillip Briar Rose'a fısıldayarak Johanna'nın kadehini yeniden dolduran kraliçeyi ve kendi kadehini deviren Kral Hubert'i işaret etti. "Bu bir skumps oyunu ve babamı seviyor olabilirim ama onunla içki oyunları oynamamam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Briar Rose güldü ve başını salladı. Periler dışında kimse fark etmeden yerlerinden kaydılar. Flora Briar Rose'a küçük bir el salladı. Phillip diğerlerinin de Çiftin kalabalıktan ve gürültüden kaçma ihtiyacını anlıyordu ve eğer aldırmazlarsa suçu üstlenecekti. Phillip çiçek soğanı kasasını taşıdı ve başıyla

bahçenin kenarında. Yaklaştıklarında atları canlandı. "Baban çok daha iyi durumda," dedi. "Hâlâ gürültülü, Yine de."

"Oh, uzun konuşmaların onu sakinleştireceğini sanmıyorum," dedi Phillip. "Özür diledi. Onu hiç duymadım Bunu daha önce de yapmıştım."

Bu Phillip'in hayatının en garip anıydı. Ancak Kral Hubert Phillip'le gurur duyuyordu ve Phillip'in şövalyelik yerine devlet adamlığına yönelmesine pek katılmasa da bunu duyma mesafesindeki herkese söylerdi. Politika

Kral Hubert'in tercih ettiği savaş oyunlarından çok daha fazla satranç oyununa benziyordu.

Ve Phillip son zamanlarda satrançta oldukça iyi hale gelmişti. "Merhaba Ayı." Briar Rose atının yan tarafını okşadı ve

ona erik reçeli sürülmüş bir elma dilimi ikram etti. Atının şakağını öptü. "Mutlu yıllar!"

Phillip ve Kraliçe Leah geçen yıl Briar Rose'un doğum günü için mükemmel atı bulmak için haftalar harcamışlardı ve Briar Rose gördüğü her yiyeceği mideye indiren sıcak kahverengi doru ata bir bakış atmış ve hemen ona bir isim vermişti. O zamandan beri de hiç ayrılmamışlardı.

"Bugün onun doğum günü değil, biliyorsun," dedi ve Samson'un cebinden küçük bir elma çıkarmasına izin verdi.

Briar Rose ona baktı. "Doğum gününü bilmiyorum, bu yüzden yapabileceğim en iyi şey tanıştığımız günü kutlamak."

Onu sevmek son derece kolaydı.

"Bunları dikmek için mükemmel bir yer bulmak istiyorum," dedi Briar Rose, bahçenin uzak bir köşesine bakarak. "Birkaç tane yetiştirmeyi başarırsam Johanna'nın hoşuna gider mi dersin?"

Johanna bunu gülümseyerek kabul edecek ve panik içinde ona gelecekti çünkü o ve Taliesin dışında hiçbir şeyi nasıl hayatta tutacağını bilmiyordu.

"Yeşil bir parmağı yok. Çok fazla mürekkep var," dedi. "Zaten size çok daha iyi uyuyorlar; baharda yeniden canlanana kadar uyuyacaksınız."

Briar Rose gülümsedi. "şiir yazdı mı?"

"alışmalar devam ediyor, ancak bir sonraki doğum günü hediyeniz olursa şaşırmayın."

Güldü ve başını salladı. Yavaşça arsaya doğru ilerlediler, Samson ve Ayı da arkalarından geliyordu. Sadece iki yıl önce geleceklerinin tehlikede olduğuna ve birbirleriyle hiç konuşmadıklarına inanmak zordu. Eğer rüya ağacı olmasaydı, o da

ne olacağından emin değillerdi. Lanet sona erdiğinden beri bunu hayal bile etmemişlerdi.

Briar Rose bahçenin sevdiği küçük köşesinde dolaşıyor, elbisesinin uzun eteklerini bağlayarak çok kirlendi ve çimlerin üzerine diz çöktü. Bir sincap sürünerek ilerledi ve ampul kasasını kokladı.

"Bunları kazmak yok," dedi Briar Rose. "Sana istediğin kadar yiyecek veririm ama bahçeyi karıştıramazsın, anlaşıldı mı?"

Sincap anlaşılmaya varmış olabilecek bir şekilde gevezelik etti ve ağaçtan izleyen diğerlerinin yanına koştu. Kadın sırtarak onları kovaladı ve işe koyuldu, elleriyle toprağı test ediyordu. Phillip onun yanına yerleşti ve her bir ampulü ona uzattı. Çalışırken mırıldanıyordu.

Sessizliğin samimi bir yanı vardı, başka bir insan hakkında o kadar çok şey bilmenin rahat ve güvenli bir yanı, o anı iyileştirebilecek herhangi bir konuşma olmaması. Onun yanında Prenses Aurora değil de Briar Rose olacak kadar rahat olduğunu bilmek kalbini sızlatacak kadar değerliydi.

"Seni seviyorum," dedi usulca.

Son iki yıldır hem birlikte hem de ayrı kalmışlardı ve Phillip bundan sonra ondan gereğinden fazla ayrı kalmak istemiyordu. Son soğanı aldı, avuçlarının içinde hafifçe kavradı ve onun toprağı soğanların üzerine bastırmasını izledi. yatağı. Birlikte büyümüşlerdi ve onunla birlikte büyümeye devam etmek için sabırsızlanıyordu. Phillip ona son ampulü uzattı.

"Ben de seni seviyorum." Ellerini fırçaladı ve ona döndü. "Sorun nedir?"

"Kesinlikle hiçbir şey," dedi Phillip, kalbi boğazında. Onu her şeyden daha çok sevdiğini biliyordu ama yine de kelimeler zorlukla çıkıyordu. "Uzun nişanlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Son soğanı da dikti, tek fark ettiği yanaklarında açan pembeydi. "Teknik olarak hâlâ nişanlı olduğumuz için garip bir soru."

"Ama bunu ailelerimiz yapıyor, biz değil." Elini katladı Ellerini kucağında sallayarak omzunun hemen üstündeki bir noktaya odaklandı. "Ald Tor'a yerleşme şansın olduğuna ve Artwyne'de bulunduğuna göre, başka krallıkları ziyaret etmeye ne dersin? şu çiçekler?"

Sırıttı ve başını salladı, bakışlarını yakalayana kadar ona doğru eğildi. "Bunu yapmayı çok isterim, ama ne seyahat etmenin nişanlarla ne ilgisi var?"

"Nişan, ailelerimizin bir süreliğine gitmemize aldırmayacağı anlamına geliyor."

"Phillip." Alnını onunkine bastırdı. "Bu teorik nişan sadece onların iyiliği için mi?"

Yutkundu, sinirleri göğsünde kıvranıyordu. "Hayır. Sadece, bilirsin, çok gürültü yapıyorlar, ve düşündüm ki. ..bu yüzden zaten

Kabul etseler de etmeseler de her şeyi planladık ve kabul etmezlerse gece ayrılacağız. Johanna da diğer şövalyeler gibi geziye katıldı. Ne dedikleri umurumda değil, ama onlarla ilişkini geliştiriyorsun, bu yüzden seninle yola çıkarak ilişkini bozmak istemedim, çünkü gideceğini biliyorum. Gitmek zorunda olduğundan değil. Onların ya da sizin cevabınız ne olursa olsun yine de gidebiliriz. Ben sadece-"

Briar Rose onu öptü, saçmalamasını ve sinirlerini durdurdu ve uzaklaştığında onu takip etti. Dudaklarına bir parmağını bastırdı.

"Bana bir soru sorsaydınız size bir cevap verirdim," dedi.

Phillip sıritti, içindeki rahatlama kahkaha olarak dışarı taşıtı. "Benimle evlenir misin?"

"Bu büyük macerandan döndüğümüzde seninle evlenmeyi çok isterim."

Onu tekrar öptü ve tadı da sözcüklerin kulağa geldiği kadar tatlıydı.

Ayrıldıklarında, "Annemle babam öyle bir çılgılık atacaklar ki Malefiz'i ölümden uyandıracaklar," dedi. "Biz onlara söylemek için beklemek zorundayım."

Phillip omuz silkti. "O zaman düğün günümüzde seni iğlerden uzak tutacağız."

"Bu iyi bir hikâye olurdu." Briar Rose arkasına yaslandı ve ikisi de yaprakların arasından gökyüzüne bakana kadar onu da kendisiyle birlikte aşağı sürükledi. "Bunu yapabilir miyiz? Johanna resmi tarihçimiz mi?"

"Sadece tarih kitaplarının iambik pentametre olmasını istiyorsan." Phillip kızın elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Bizim hikâyemizi nasıl anlatırdın?"

Briar Rose güldü. "Lanetler, ejderhalar ve kavgalar iyi hoş da bizim hikâyemiz bundan çok daha önce başladı. Her şey çocukken gördüğüm bir rüya ile başladı."

About the Author

Bir zamanlar, Linsey Miller Arkansas'ta biyoloji okudu. Bugünlerde kurgu alanında yüksek lisans yapıyor ve Kahvenin olduğu her yerde bilim ve büyü hakkında yazarken bulunabilir. Aynı zamanda Gölgelelerin Maskesi ikilisi, Belle Révolte, Oyun, Yediğimiz Şey ve Şarkı ve Deniz Prensi. Onu linseymiller.com adresinde ziyaret edin.

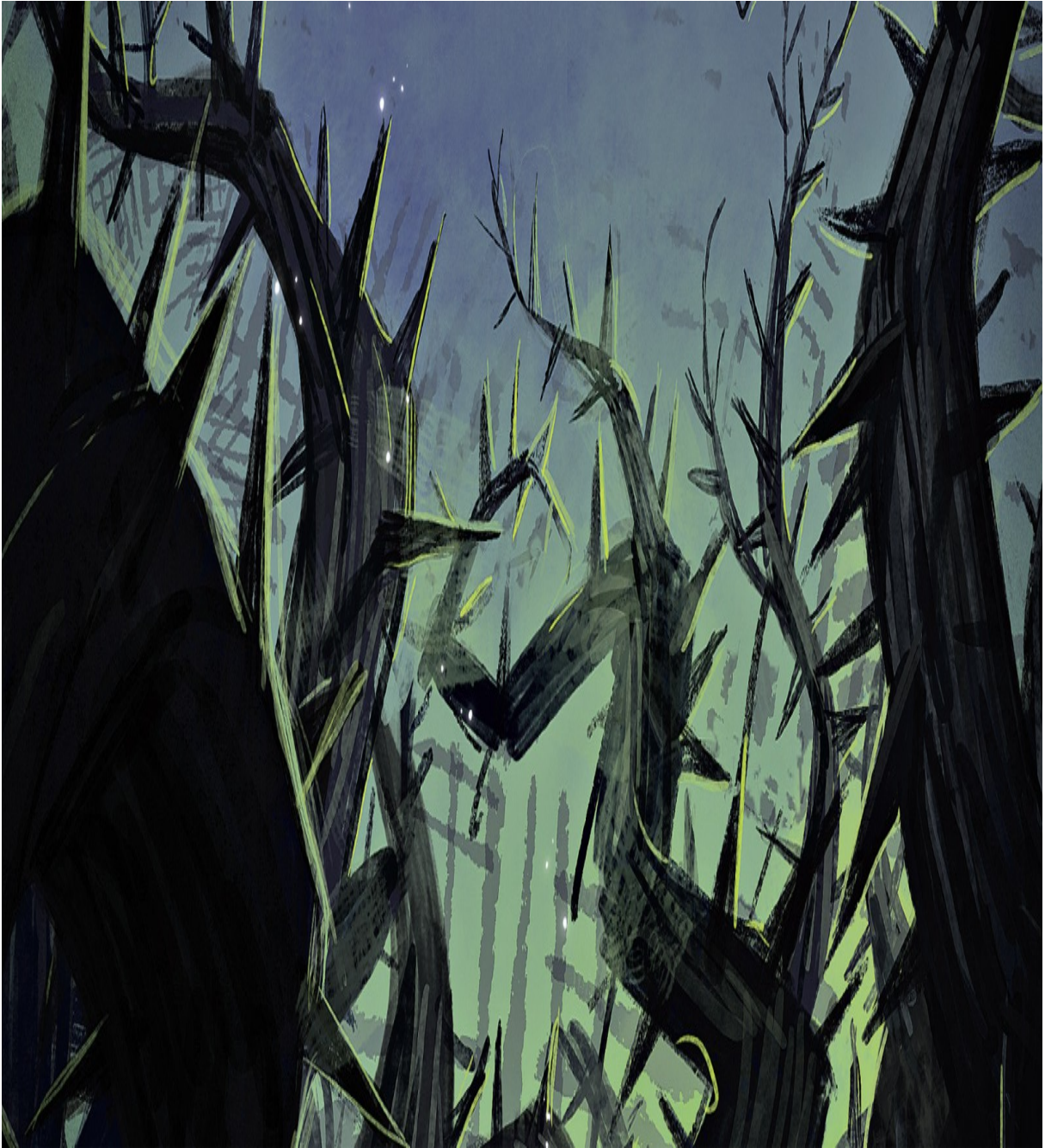


DO *master magic.*

DO *stop Maleficent.*

DON'T *keep dreaming.*







İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.